

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI BESTSELLER BİR GÜN KİTABININ YAZARI

David Nicholls

Bir Soru Bir Aşk

Roman

"Bize güvenin, bayılacaksınız."

Arma

DAVID NICHOLLS

burcak

BİR SORU
BİR AŞK

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ S. TEZCAN

birgul

PEGASUS YAYINLARI

ÖVGÜLER

"Nicholls, üniversite tecrübesinin resmini çiziyor... Ama ciddi kısımların da altından kalkıyor: Tek başına ve kendi derinliklerinden umutsuzca ayaklanmaya çalışan babasız delikanlı bütün sıcaklığıyla karşımıza çıkıyor."

Guardian

"Brian, o dönemin edebi kahramanlarından biri olan Adrian Mole'u anımsatıyor... İyi ve komik bir kitap."

Heat

"Harika yazılmış... *Bir Soru Bir Aşk* o kadar gerçekçi ki, tanıdık çok şey var. Her şeyin mümkün olabileceğini düşünecek kadar genç olduğunuz zamanlara hoş bir bakış."

Word

"*Bir Soru Bir Aşk* hayli eğlenceli bir okuma."

Daily Mail

"Kenara çekil, Hornby, David Nicholls geliyor. Kaliteli popüler kurguya hayli sürükleyici bir keşif gezisi."

Irish Independent

"Eğlenceli bir okuma."

Image

"Nükteli 80'lerin son derece komik ve sağlam bir taslağı."

Waterstone's Quarterly

"Cold Feet'in yazarlarından Nicholls'un bu komik öyküsü size kahkaha attıracak."

Herald

"David Nicholls'un 80'lerde geçen romanı harikulade... Neşeli ve dokunaklı."

Time Out

"Harika bir roman... Nicholls, öğrencilerin, vahşi partiler, çekingen arkadaşlıklar, romantik kaçamaklardan oluşan o üniversite cümbüşünde karşılaştıkları bütün utanç verici anları, enfes bir karakterizasyonla canlandırıyor. Öğrenci olmuş herkes için, maziye yapılan eğlence dolu bir gezinti."

Hello!

"Gençliğin bütün o utançtan kıvrandıran anlarını canlandırdığı için eşsiz bir okuma!"

Glamour

"Karnınızı ağrıtabilecek denli komik."

She

"Çok komik bir roman... Elinizden bırakamayacaksınız."

OK

"Bir Soru Bir Aşk, bende Woollsworth'ün "seç-karıştır" tezgâhının verdiği hissi uyandırıyor. Nostaljik, delifişek, mutlu, hasta ve sonra, hiçbir şey kalmayınca da tükenmiş. Kitabı elimden bırakamadım. Bayıldım. Gerçek anlamda..."

Alan Cumming

"Ne keyif ama.... David Nicholls müthiş yetenekli ve detaylar, mizah ve saçmalıklar konusunda eşsiz bir göze sahip; bu haz verici kitabıyla hiç şüphesiz, kazanacağı büyük başarının her gramını hak ediyor."

Anna Maxted

"Kesinlikle muhteşem. Ve acı verici bir şekilde anıları canlandırıyor. Tanrım, beni geçmişe götürdü. Benim için her şey tıpkı böyleydi. Zekice bir şekilde komik."

Jenny Colgan

"*Bir Soru Bir Aşk* senelerdir okuduğum en komik kitap ve şu anda bir daha asla on sekiz yaşına dönmek zorunda olmayacağım ve üniversite günlerim gerçekten ve tamamen geride kaldığı için minnet doluyum."

Emily Barr

"Acımasızca güzel."

Mil Millington

"Yüksek sesle kahkaha attım, hatırlayarak yüzümü buruşturdum ve son derece alaycı, yerinde gözlemler karşısında çok kez hayranlıkla duraksadım ve neden daha önce akıl edemediğimi merak ettim. Hornby'nin tahtına oynayan çok oldu, ama meşru vârisi David Nicholls'tur."

Mike Bullen, *Cold Feet*'in yaratıcısı

burcak

BİRİNCİ TUR

Bu tipi çok iyi tanıyordu; muğlak düşler, ruhsal bozukluk, kitapların dışlarına aşinalık...

E.M. Forster, *Howards End*

birgul

1

SORU: Robert Dudley'nin, soyluların Kraliçe'ye karşı kötü planlanmış ve başarısız bir ayaklanmaya yönlendirdiği ve 1601'de idam edilen üvey oğlu ve I. Elizabeth'in eski gözdesi?

CEVAP: Essex.

Bütün genç insanlar bir şeyler için endişelenirler; bu, büyümenin doğal ve kaçınılmaz bir parçasıdır ve on altı yaşındayken, benim hayattaki en büyük kaygım da O-düzeyi¹ sınav notlarım kadar iyi ya da saf ya da asil ya da gerçek bir şeyi bir daha asla başaramamaktı.

Tabii ki o zaman bunu çok da fazla abartmıyordum; sertifikalarımı çerçeveletmiyorum ya da ona benzer tuhaf şeyler yapmıyordum. Burada notlarım konusuna girecek değilim, çünkü o zaman iş rekabete girer, ama şurası kesin ki onlara –yeterlilik belgelerine– sahip olmak hoşuma gidiyordu. On altı yaşındaydım ve kendimi ilk kez bir şey için yeterli bulunmuş hissediyordum.

Elbette bütün bunlar uzun, çok uzun zaman önceydi. Şimdi on sekiz yaşındayım ve bu tür konularda daha bilge ve soğukkanlı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Yani görece, A-düzeyi notlarım

1 *O-level* (basit düzey), İngiltere'de 1950'lerden 1988'e kadar geçerli olan, *A-level* (ileri düzey) eğitim sisteminden farklı olarak her dersin tek tek ele alındığı, sınav sonuçları üzerine kurulu eğitim sistemi. (ç.n.)

o kadar büyük bir mesele değil. Ayrıca zekâyı saçma ve eski moda bir yazılı sınav sistemiyle bir şekilde sayıya dökebilme fikri bariz biçimde yanıltıcı. Hazır konuya girmişken, üç A ve bir B'den oluşan notlarım, Langley Kapsamlı Lisesi'nde, 1985'in, hatta en son on beş yılın en iyi ileri düzey notlarıydı: 19 puan; -işte söyledim- ama gerçekten de bunun konuyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum; sadece laf arasında belirtiverdim. Hem zaten fiziksel cesaret ya da popülerlik ya da yakışıklılık ya da temiz bir cilt veya aktif seks hayatı gibi başka özelliklerle karşılaştırılınca, bir yığın ıvır zıvır biliyor olmak, aslında o kadar da önemli değil.

Ama babamın hep söylediği gibi, eğitimle ilgili en önemli şey, getirdiği fırsatlar, açtığı kapılardır, çünkü diğer türlü, bilginin kendisi bir çıkmaz sokaktır; özellikle o sırada bulunduğum yerden, ekmek kızartıcısı üreten bir fabrikadan, eylül ayının son çarşambasının öğleden sonrasında öyle görüldüğü kesin.

Tatilimi Ashworth Elektrikli Aletler'in sevk departmanında çalışarak geçirdim. Bu, perakendecilere gönderilmelerinden önce ekmek kızartıcılarını kutularına yerleştirmekten benim sorumlu olduğum anlamına geliyordu. Tabii ki bir kızartıcıyı kutuya koymanın sadece birkaç yolu var; bu yüzden genel olarak hayli yavan birkaç ay geçirdim, ama işin olumlu yanı, hiç fena bir miktar olmayan, saatte 1,85 paunt ve yiyebildiğin kadar kızarmış ekmektir. Burada son günüm olduğu için, güle güle kartının ve ayrılık hediyesi için toplanan paranın el altından dolaşması konusunda gözümü açık tutuyor ve veda içkileri için hangi *pub*'a gideceğimizi öğrenmek için bekliyordum, ama saat 18:15 olmuştu ve artık herkesin eve gittiğini farz etmek büyük olasılıkla yerinde bir tahmin olur diye düşünüyordum.

Gerçi iyi oldu; zaten başka planlarım vardı. Bu yüzden eşyalarımı topladım, kırtasiye malzemeleri dolabından bir avuç tüken-

mez kalem ve bir selobant rulosu kapıp, Spencer ve Tone ile buluşacağım rıhtıma doğru yola çıktım.

Southend dalgakıranı, 2.360 yard ya da 2.158 kilometrelik uzunluğuyla, resmî olarak dünyanın en uzun dalgakıranıdır. Dürüst olmak gerekirse, büyük olasılıkla bu uzunluk biraz fazla; özellikle bir sürü bira taşıdığınız zaman. On iki büyük boy Skol'umuz, tatlı-ekşi soslu domuz köftelerimiz, özel yapım tava pilavımız ve bir porsiyon köri soslu patates cipsimiz –dünyanın dört bir yanından lezzetlerimiz– vardı; ama dalgakıranın ucuna vardığımızda biralar ısınmış, hazır yemeklerimiz soğumuştü. Bu, özel bir kutlama olduğu için Tone küçük bir gardırop büyüklüğündeki kasetçalarını da yanında sürüklemişti ve büyük ihtimalle, Shoburyness'ı saymazsanız hiçbir varoşu patlatacağı da yoktu.² Biz en uçta bir bankta oturup, petrol rafinerisinin üstünden ihtişamla batmakta olan güneşi izlerken, kasetçalarda Tone'un ev yapımı *Zep'in En İyileri* derlemesi çalıyordu.

Tone bir kutu bira açarken, "Züppenin tekine dönmeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bize öğrencilik taslamayacaksın, değil mi? demek istiyor," dedi Spencer.

"Şey, ben bir öğrenciyim. Demek istediğim, olacağım, yani..."

"Hayır, demek istediğim, amcığın ya da ukalanın tekine dönüşüp, Noel'de eve sırtında bir cüppeyle gelip Latince konuşmayacak ve sürekli, 'Kişi eyler...' ve 'Kişi düşünür ki...' ya da ona benzer şeyler söylemeyeceksin, değil mi?"

"Evet, Tone, aynen öyle yapacağım."

"Yapma. Zaten yeterince amcısın çünkü."

2 Kasetçaların burada kullanılan İngilizce argo ifadesi ghetto-blaster olup, varoş patlatan/patlattıcı anlamına gelmektedir. (yay.n.)

Tone'dan sık sık "amcık" ya da "geylerin efendisi" sözlerini işitirdim, ama işin püf noktası, bir tür dilbilimsel düzenleme yapmak ve bunu, bazı çiftlerin birbirlerine "canım" ya da "sevgilim" demeleri gibi, bir sevgi sözcüğü olarak düşünmekti. Tone, Currys'te bir depoda yeni işe girmişti ve şu anda dinlemekte olduğumuz gibi, toplama portatif *hi-fi*'ler üzerine bir ek iş geliştirmekteydi. Led Zepelin kaseti de onundu; Tone kendini, kulağa 'rockçı' ya da 'heavy metalci'den daha mesleki gelen "Metalist" sözcüğüyle tanımlamayı severdi. Ayrıca bir Metalist gibi de giyinirdi; bir sürü açık renk kot pantolon, efemine bir Viking gibi arkaya itilmiş, uzun, parlak saçlar. Tone'un saçları onda efemine sayılabilecek *tek* şeydi. Söz konusu olan, ne de olsa, gaddar bir şiddette demlenmiş bir adamdı. Tone'la dışarıda başarılı bir gece geçirmek demek, eve kafanız bir klozete batırılmadan dönebilmek demekti.

Stairway to Heaven çalıyordu.

Spencer, "Bu lanet olası hippie zırvalıklarını dinlemek zorundayız, Tone?" dedi.

"Bu, Zep, Spencer."

"Zep olduğunu biliyorum, Tone, bu yüzden şu lanet olası şeyi kapatmanı istiyorum ya zaten."

"Ama Zep babadır."

"Neden? Sen öyle diyorsun diye mi?"

"Hayır, büyük ölçüde etkili ve önemli bir grup oldukları için."

"Tony, adamlar perilerle ilgili şarkılar söylüyor. Utanç verici..."

"Periler değil..."

"O zaman cüceler," dedim.

"Sıradan periler ve cüceler değil; bu Tolkien, edebiyat..." Tone bu tür şeylere, ön tarafında harita olan kitaplara, zincirli zırhtan

iç çamaşırları giymiş, yayvan kılıçlar taşıyan, yani ideal bir dünyada evleneceği tipteki iri yarı, korkutucu kadınların olduğu kapak illüstrasyonlarına bayılırdı. Ki bu Southend'de, sandığınızdan çok daha rastlanması mümkün olan bir şeydi.

Spencer, "Zaten bir peri ile cüce arasındaki fark ne ki?" diye sordu.

"Bilmem. Jackson'a sor. Nitelikler konusunda amcık olan o."

"Bilmem, Tone," dedim.

Gitar solo başlamıştı ve Spencer artık yüzünü buruşturuyordu. "Bu şey sonunda bitiyor mu yoksa sonsuza dek hiç durmadan sürüp gidiyor mu?"

"Yedi dakika otuz iki saniyelik safi deha."

"Safi işkence," dedim, "neden her zaman bunu tercih ediyorsun ki?"

"Çünkü bu benim kasetçalarım..."

"Aşırdığın kasetçalar. Teknik olarak hâlâ Currys'e ait."

"Evet ama pilleri ben alıyorum..."

"Hayır, pilleri aşıırıyorsun."

"Bunları değil. Bunları ben aldım."

"Madem öyle, piller ne kadar tuttu?"

"Bir paunt doksan sekiz kuruş."

"Yani sana altmış altı kuruş versem, adam gibi bir şey açabilir miyiz?"

"Ne gibi, Kate Bush mu? Tamam o zaman, Jackson, madem öyle Kate Bush açalım; Kate Bush dinleyerek gerçekten iyi vakit geçiririz ve Kate Bush'la gerçekten ama gerçekten iyi dans edip harika şarkılar söyleriz..." Ve Tone ve ben didişirken, Spencer kasetçalara eğildi, *Zep'in En İyileri*'ni umursamaz bir tavırla çıkarıp, denize, uzaklara fırlattı.

Tone, "Hey!" diye bağırdı ve ikisi birden dalgakıran boyunca koşarlarken, birasını Spencer'ın arkasından fırlattı. Kavgalara fazla karışmamak en iyisiydi. Tone'un, Odin'in³ ruhu ya da onun gibi bir şey tarafından ele geçirilip, biraz çığırından çıkma eğilimi vardı ve benim karışmam, olayın kaçınılmaz olarak, Spencer kollarından tutarken, Tone'un suratına osurmasıyla son bulmasına neden olacağı için, hiç kıpırdamadan oturup biramı içerek Tone'un Spencer'ın bacaklarını dalgakıranın parmaklıklarının üstüne kaldırmaya çalışmasını seyrettim.

Eylül olmasına rağmen, havada rutubetli bir serinlik, bir yazın sona ermesi duygusu hâkimdi ve üzerime ordu fazlası montumu giydiğime seviniyordum. Yazdan, öğleden sonraları güneşin TV ekranında parlamasından ve amansız tişört ve şort giyme baskısından oldum olası nefret etmişimdir. Tişört ve şortlardan nefret ederim. Bir eczanenin önünde, üzerimde bir tişört ve şortla duracak olsam, yaşlı bir teyzenin beni bozuk parayla çalışan bir oyuncak zannedip kafamın üstüne bozukluk bırakacağını garanti edebilirim.

Hayır, aslında dört gözle beklediğim sonbahardı; derse giderken yaprakları tekmelemek, siyah opak yün çoraplar giymiş, saçları Louise Brooks tarzı yapılmış, adı Emily ya da Katherine ya da François ya da öyle bir şey olan bir kızla Metafizik Şiir üzerine heyecan verici bir konuşmanın ardından, onun küçük çatı katı odasına gitmek ve elektrikli sobasının önünde sevmekti. Sonrasında yüksek sesle T.S. Eliot okuyacak ve Miles Davis dinlerken, minik kadehlerden kaliteli bir porto şarabı içecektik. En azından ben böyle olacağımı hayal ediyordum. Üniversite Tecrübesi. *Tecrübe* kelimesini seviyordum; kulağa Alton Towers'ta⁴ bir şeye binmek gibi geliyordu.

3 Adı İskandinav dilinde "tahrik", "hiddet" ve "şiir" anlamına gelen óðr'dan gelen, İskandinav mitolojisinde ve paganizmindeki en büyük tanrı; savaş ve bilgelik tanrısı (yay.n.)

4 İngiltere'de bir eğlence parkı. (yay.n.)

Kavga bitmişti ve Tone hırçınlığından geriye kalanları, martılara tatlı-ekşi soslu domuz köfteleri atarak değerlendiriyordu. Spencer gömleğinin eteklerini pantolonun içine sokarak geri geldi, yanıma oturdu ve büyük bir kutu bira daha açtı. Spencer bira kutuları konusunda gerçekten iyidir; onu izlerken neredeyse bir martini bardağından içtiğini hayal edebilirsiniz.

Spencer en çok özleyeceğim kişi olacak. Tanıdığım, tartışmasız, en akıllı insan olmasına rağmen –en yakışıklı, en sert ve en harika olmasının yanı sıra– üniversiteye gitmiyordu. Bunların hiçbirini ona söylemezdim elbette, çünkü kulağa biraz garip gelirdi, ama zaten bildiği için söylememe gerek de yoktu. Gerçekten isteseydi üniversiteye gidebilirdi, ama sınavlarını berbat etti; çok bariz olmasa da, bunu yaptığını herkes görebilirdi. İngilizce metin yazma sınavında yanımda oturuyordu ve kaleminin hareketinden, yazmadığını, resim yaptığını anlayabilirdiniz. Shakespeare sorusu için Windsor'un Şen Kadınları'nı çizdi ve şiir için de "Wilfred Owen Siperlerin Dehşetini Birinci Elden Tecrübe Ediyor" başlıklı bir resim yaptı. Ona dostça bir, "Hey, haydi ama ahbap" bakışı atmak için göz göze gelmeye çabaladım, ama başını önünden kaldırmadan çizmeyi sürdürdü ve bir saatin sonunda ayağa kalkıp dışarı çıkarken bana göz kırptı; bu kibirli değil, hafiften gözü yaşlı, kırmızı gözlü bir göz kırpmaydı. İdam mangasına gitmekte olan cesur er havasında bir göz kırpma.

Sonrasında sınavlara gelmeyi tamamen kesti. Özel sohbetlerde birkaç kez "sinir krizi" kelimeleri geçti, ama Spencer bir sinir krizi geçirmek için fazla havalı biriymi. Ya da yaşasa bile, sinir krizinin havalı görünmesini sağlardı. Benim bakış açımdan, bütün o Jack Kerouac tarzı eziyet çekmiş varoluşçuluk bir yere kadar, notlarına etki etmediği sürece, sorun değildi.

"Ne yapacaksın, Spence?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Yapmak derken ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun işte. İş anlamında."

"Benim bir işim var." Spencer A127 üzerinde sabaha kadar açık bir benzin istasyonunda yevmiye usulü çalışıyordu.

"Bir işinin olduğunu biliyorum. Ama gelecekte..."

Spencer gözlerini denize dikti ve ben konuyu açtığıma pişman olmaya başladım.

"Senin sorunun, dostum Brian, sabaha kadar açık bir benzin istasyonundaki hayatın cazibesini hafife alman. İstediğim kadar şeker yiyebiliyorum. Okuyacak yol atlaslarım var. İçime çekecek ilginç dumanlar. Bedava şarap kadehleri..." Birasından uzun bir yudum aldı ve konuyu değiştirmenin bir yolunu aramaya başladı. Elini Harrington'unun cebine attı ve kapak kâğıdına el yazısıyla bir şeyler karalanmış bir kaset çıkardı. "Bunu senin için yaptım. Yeni üniversite arkadaşlarının önünde çalıp, onları çok zevkli olduğuna inandırabilesin diye."

Sırt kısmında özenle çizilmiş üç boyutlu harflerle "Bri'nin Üniversite Derlemesi" yazan kaseti aldım. Spencer parlak bir sanatçıydı.

"Bu harika bir şey, Spence. Teşekkürler dostum."

"Yapma Jackson, marketten alınma altmış dokuz kuruşluk bir kaset, ağlamana gerek yok." Böyle söyledi ama doksan dakikalık bir derleme kasetin en az üç saatlik bir emeği, hele bir kapak kartı tasarlarsanız daha da fazlasını temsil ettiğini ikimiz de biliyorduk. "Haydi tak. Bizim ahmak geri gelmeden."

Kaseti taktım, *oynat* düğmesine bastım ve Curtis Mayfield, *Move On Up*'ı söylemeye başladı. Spencer bir mod'du⁵, ama kaset eski ve

5 60'larda İngiltere'de ortaya çıkan bir altkültür ve bu kültürü benimseyen kimseler için kullanılan bir terim. (yay.n.)

klasik ruhla devam etti: Al Gren, Gil Scott-Heron; o tür şeyler. Spencer o kadar harikadır ki caz bile sever. Sadece Sade ve The Style Council de değil, adam gibi caz; hani şu insanı sinir eden, sıkıcı ıvr zıvırlar. Bir süre oturup dinledik. Tone şimdi de Calais'ye yaptığı-muz bir okul gezisinden aldığı sustalıyla teleskoplardan para kopar-maya çalışıyordu; ben ve Spencer onu, akut davranış sorunları olan bir çocuğun hoşgörölü ebeveyni tavrıyla izliyorduk.

Spencer, "Hafta sonları gelecek misin bari?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Gelirim herhalde. Her hafta sonu değil."

"Yine de gelmeye bak, tamam mı? Yoksa burada Barbar Conan'la tek başıma tıklıp kalırım." Spencer başıyla, koşup sıçrayarak teles-kopa tekme indiren Tone'u işaret etti.

"Kadeh kaldırmamız falan gerekmez mi?" diye sordum.

Spencer dudaklarını büktü. "Kadeh kaldırmak mı? Ne için?"

"Bilirsin işte... Gelecek ya da onun gibi bir şeyler?"

Spencer iç geçirdi ve bira kutusunu benimkine vurdu. "Gele-ceğe. Cildinin arınması umuduna içelim."

"Defol git, Spencer," dedim.

"Defol git, Brian," dedi, ama gülüyordu.

Son bira kutularına geçtiğimizde bir hayli sarhoştuk; bu yüzden hiçbir şey söylemeden denizi ve *Try A Little Tenderness*'i söyleyen Otis Redding'i dinleyerek sırt üstü uzandık; bu açık yaz sonu gecesinde, iki yanımda en yakın dostlarımla yıldızlara bakarken, gerçek hayat en sonunda başlıyormuş ve kesinlikle her şey mümkünmüş gibiydi.

Piyano sonatlarının kayıtlarını dinlemek ve kimin çaldığını ayırt edebilmek istiyordum. Klasik konserlere gitmek ve ne zaman alkış-lamanız gerektiğini öğrenmek istiyordum. Modern cazı kulağıma berbat bir hata gibi gelmeden "anlayabilmek" istiyordum ve Velvet

Underground'un tam olarak kim olduğunu bilmek istiyordum. Fikirler Dünyası'na kendimi tam olarak verebilmeyi, karmaşık ekonomiyi ve insanların Bob Dylan'da ne bulduklarını anlamak istiyordum. Radikal ama insani ve sağlam bilgilere dayanan politik görüşlere sahip olmak istiyordum ve yuvarlak mutfak masalarının etrafında, tutkulu ama akla yatkın tartışmalara girmek, "Kavramlarını tanımla!" ve "Argümanlarınız asılsız!" gibi şeyler söylemek ve sonra aniden güneşin doğduğunu ve sabaha kadar konuştuğumuzu fark etmek istiyordum. "Eponim", "tekbenci" ve "menfaatperest" kelimelerini güvenle kullanmak istiyordum. İyi şarapları, egzotik likörleri ve iyi malt viskileri takdir edebilmeyi ve bunları tam bir gerzeğe dönüşmeden nasıl içebileceğimi öğrenmek ve tuhaf ve egzotik yiyecekler, yağmurkuşu yumurtası ve ıstakoz yahnisi, kulağa pek yenilebilecek gibi gelmeyen ya da adını telaffuz edemediğim şeyler yemek istiyordum. Güzel, sofistike, göz korkutan kadınlarla gün ışığında, hatta ışıklar açıkken ve ayıkken ve korkusuzca sevişmek ve pek çok dili -hatta belki de bir ya da iki ölü dili- akıcı olarak konuşmak, keskin düşünce ve gözlemlerimi ve bazen de bir şiir musrasını not edeceğim küçük, deri ciltli bir defter taşımak istiyordum. En çok da kitap okumak istiyordum; tuğla kalınlığında kitaplar, inanılmaz incelikte sayfaları ve kaldığınız yeri işaretlemek için mor kurdeleleri olan, deri kaplı kitaplar; ucuz, tozlu, ikinci el, derleme şiir kitapları; yabancı üniversitelerden anlaşılmaz denemeler içeren, inanılmaz derecede pahalı, ithal kitaplar.

Ve bir noktada orijinal bir fikrim olsun isterdim. Ve beğenilmek isterdim ya da sevilmek hatta, ama bekleyip görecektim. Ve iş olarak ne istediğimi henüz tam olarak bilmiyordum, ama nefret etmeyeceğim ve beni hasta etmeyecek bir şey olmalıydı ve bu para ko-

nusunda sürekli endişelenmemem gerektiği anlamına geliyordu. Ve bütün bunlar üniversite eğitiminin bana vereceği şeylerdi.

Biramızı bitirdik; sonra işler çığırından çıktı; Tone ayakkabılarını denize attı ve eve çoraplarımla yürümek zorunda kaldım.

2

SORU: Moira Shearer, 1948 yapımı, bir Hans Christian Andersen masalından esinlenmiş hangi Powell ve Pressburger filminde, buharlı bir lokomotifin önünde ölümüne dans eder?

CEVAP: *Kırmızı Pabuçlar*.

Archer Yolu On Altı Numara, Archer Yolu'ndaki bütün diğer evler gibi, Fransızca dışı bir kelime olan *maison*'un küçültme anlamı içeren biçimiyle bir *maisonette*, yani kelime karşılığı olarak "bir küçük evdi." Burada annemle birlikte yaşıyordum ve gerçekten rahatsız bir yaşam düzeni görmek istiyorsanız, bir *maisonette*'te yaşayan on sekiz yaşındaki bir erkek ile kırk bir yaşındaki bir duldan iyisini bulmanız imkânsızdı. Bu sabah da duruma kusursuz bir örnekti. 8:30'da yorganımın altında, *Kahvaltı Şovu*'nu dinleyerek yatıyor ve tavadan sarkan model uçakları seyrediyordum. Onları indirmiş olmam gerekirdi, biliyorum, ama birkaç sene önce, bir noktada, sevimli bir çocuksuluktan, eğlenceli bir bayağılığa geçmişlerdi; bu yüzden onları indirmemiştım.

Annem içeri girdikten sonra kapıyı tıklattı.

"Günaydın, uykucu. Bugün büyük gün!"

"Sen hiç kapı çalmaz mısın, anne?"

"Çalıyorum ya!"

"Hayır, içeri giriyorsun, sonra çalyorsun. Buna kapı çalmak denmez..."

"Ne olmuş? Bir şey yapmıyorsun ya?" Pis pis güldü.

"Hayır, ama..."

"Sakın orada seninle bir kız olduğunu söyleme," dedi ve yorganı köşesinden çekti. "Haydi ama tatlım, utanma, bunu konuşalım. Çık dışarı, çık dışarı, her kimsen..."

Yorganı tekrar kafama çektim. "Bir dakika sonra aşağıdayım."

"Burası kokuyor, gerçekten kokuyor; bunu biliyor muydun?"

"Seni duyamıyorum, anne..."

"Oğlan çocukları gibi kokuyor. Oğlan çocukları böyle bir koku üretmek için gerçekten ne yaparlar ki?"

"Evden ayrılıyor olmam iyi bir şey o zaman, değil mi?"

"Trenin kaçta?"

"On iki on beş."

"O zaman neden hâlâ yataktasın? Al bakalım, sana bir ayrılık hediyesi..." Ve yorganımın üzerine büyük bir torba attı. Açtım; içinde şeffaf, naylon bir tüp vardı; hani şu tenis toplarını koyduğunuz cinsten, ama bu tüpün içinde Nazi bayrağı renklerinde -kırmızı, siyah ve beyaz-, sıkı sıkı sarılıp topa dönüştürülmüş üç çift penye erkek külodu vardı.

"Anne, buna gerek..."

"Çok küçük bir şey."

"Hayır, demek istediğim, keşke almasaydım."

"Bana akıl verme genç adam. Haydi kalk. Toplanacak eşyaların var. Ve bir pencere aç lütfen."

Annem çıkınca, plastik tüpü sallayıp içindeki külotları yorganımın üstüne boşaltarak olayın güçlü ciddiyetinin tadını çıkardım. Çünkü, gerçekten, bunlar Annemin Bana Alacağı Son Çamaşırlardı. Beyazlar tamamı ve siyahlarda belli bir dayanıklılık görebiliyordum ama ya kırmızılar? Biraz ateşli görünmeleri falan mı amaçlanmıştı? Bana göre kırmızı çamaşırlar “dur” ve “tehlike” diyen çamaşırlardı.

Ama gözüpek bir macera ruhuyla yataktan fırladım ve kırmızı olanı üstüme geçirdim. Ya Kırmızı Pabuçlar gibilerse ve hiç çıkaramazsam? Öyle olmadığını umuyordum; çünkü yarattıkları etkiyi gardırop aynasında kontrol ettiğimde kasiğimden vurulmuş gibi görünüyordum. Yine de önceki günün pantolonunu giydim ve keş kaplı dişler, tatlı-ekşi bir nefesle ve önceki gecenin Skol'u yüzünden hâlâ biraz sersem halde aşağı, kahvaltıya yöneldim. Sonra banyo yapacak, ardından toplanacak ve gidecektim. Evden gerçekten ayrıldığıma inanamıyordum. Buna *iznim* olduğuna inanamıyordum.

Ama tabii ki bugünün zorlu mücadelesi, annem, “Baban seninle gurur duyardı,” kelimelerini sarf etmeden toplanmak, evden ayrılmak ve trene binmekti.

Temmuz ayında bir salı gecesi, dışarısı hâlâ aydınlık ve televizyonu doğru düzgün görebilelim diye perdeler yarı yarıya çekili. Banyo sonrası, üzerimde pijamalarım ve bornozum var; bir miktar Dettol kokusuyla, bütün dikkatimi önümdeki çay tepsisindeki Airfix 1/72 ölçekli Lancaster Bomber'a veriyorum. Babam işten yeni gelmiş, bir kutu bitter⁶ içiyor ve sigarasının dumanı akşam güneşinde, havada asılı duruyor.

“On puanlık başlangıç sorunuz: Aktif askerî çarpışma görmüş son İngiliz hükümdarı kimdir?”

“V. George,” diyor babam.

6 Koyu renkli bir İngiliz bira çeşidi. (ç.n.)

"III. George," diyor Cambridge Jesus Koleji'nden Wheeler.

"Doğru. Bonus turunuz jeoloji alanında bir soruyla başlıyor."

"Jeoloji konusunda herhangi bir bilgin var mı, Bri?"

"Biraz," diyorum cesaretle.

"Görünüş olarak kristalimsi ya da cam gibi, ana kaya sınıflarından hangisi eriyik toprak maddesinin soğuyup katılaşmasıyla oluşur?"

Bunu biliyorum, bunu bildiğimden eminim. "Volkanik!" diyorum.

"Püskürük," diyor Cambridge Jesus'lı Armstrong.

"Doğru."

"Yaklaştın," diyor babam.

"Fenokrist adı verilen iri, belirgin kristaller içeren püskürük kayalara doku olarak ne denir?"

Şansını dene. "Granüler," diyorum.

Cambridge Jesus'lı Johnson, "Porfirik?" diyor.

"Doğru."

"Yaklaştın," diyor babam.

"Başkahramanın sevgilisini kendi saç örgüsüyle boğduğu Porphyria'nın Âşığı..." bir dakika, bunu biliyorum, "... hangi Viktorya dönemi şairinin anlatı şiiiridir?" Robert Browning. Geçen hafta İngilizce dersinde işlemiş-tik. Browning; öyle olduğunu biliyorum.

Bağırmamak için kendimi zor tutarak, "Robert Browning!" diyorum.

"Robert Browning," diyor.

"Doğru!" Ve stüdyodaki izleyicilerden, Cambridge Jesus'lı Armstrong için bir alkış yükseliyor, ama o alkışın aslında benim için olduğunu iki-miz de biliyoruz.

"Hay canına yandığımın, Bri, bunu nereden biliyorsun?" diyor babam.

"Biliyorum işte," diyorum. Dönüp gülümsüyor mu diye bakmak istiyorum. Genelde pek gülmez; en azından işten sonra, ama kibirli görünmek

istemiyorum; bu yüzden hiç kıpırdamadan, televizyon ekranında, güneşin aydınlattığı yansımaları izliyorum. Sigarasından bir nefes çekiyor, sonra bir kardinal gibi, sigaralı elini başımın üstüne koyup, uzun, uçları sararmış parmaklarıyla saçlarımı düzelterek şöyle diyor: "Dikkatli olmazsan, bir gün sen de orada olabilirsin." Ve ben kendimi akıllı ve zeki ve bir kez olsun bir konuda haklı hissederek kendi kendime gülümsüyorum.

Tabii ardından havaya giriyor ve bütün soruları yanıtlamaya çalışıyorum ve hep yanlış cevap veriyorum, ama bir önemi yok, çünkü bir kez olsun bir şeyi doğru bildim ve bir gün yine bileceğimden eminim.

Sanırım hiçbir zaman modanın maymun iştahlı dönemliklerinin kölesi olmadığımı söylemek yanlış olmaz. Moda karşıtı olduğumdan değil; sadece bugüne dek yaşadığım bütün önemli gençlik hareketlerinin hiçbirisi bana gerçekten uymadı. Sonuçta acı gerçek şu ki eğer bir Kate Bush, Charles Dickens, *Scrabble*, David Attenborough ve *Üniversiteler Düellosu* hayranıysanız, sizin için dışarıda gençlik hareketi cinsinden çok fazla bir şey yok demektir.

Bu, denemediğim anlamına da gelmiyor. Bir süre, uyanık olarak uzanarak bir Gotik olduğumdan endişelendim, ama sanırım bu sadece bir dönemdi. Ayrıca erkek bir Gotik olmak, temelde aristokrat bir vampir gibi giyinmek anlamına geliyordu ki inandırıcı olmayacağım bir kılık varsa, o da aristokrat vampirlikti. Bende o elmacık kemikleri yok. Ayrıca, Gotik olmak müziği de dinlemeyi gerektiriyordu ki bu tarif edilemeyecek kadar korkunçtu.

Yani gençlik hareketlerine yakınlığım bu kadardı. Sanırım kişisel tarz anlayışımın gayriresmî fakat klasik olduğunu söyleyebilirsiniz. Pilili pamuklu pantolonu kot pantolona, ama koyu renk kot pantolonu açık renge tercih ederim. Paltolar ağır ve uzun, yakalar kalkık, atkılar birazcık püsküllü, siyah ya da bordo olmalıdır ve eylül başından mayıs sonuna kadar, vazgeçilmezdirler. Ayakkabılar

ince tabanlı olmalı, burunları fazla sivri olmamalı ve (burası çok önemli) kot pantolonun altına sadece siyah ya da kahverengi ayakkabılar giyilebilir.

Ancak deney yapmaktan da korkmam; özellikle de elime kendimi yeniden yaratma fırsatı geçmişken. Bu yüzden, anne babamın eski valizi yatağımın üstünde açık, bu özel güne sakladığım, yeni alınmış birtakım eşyaları elden geçiriyordum. İlki yeni kabanımdı; inanılmaz kalın, üzerinize bir eşek giymişsiniz gibi bir his yaratan, siyah, ağır bir şeydi.⁷ Kabanımdan ve yarattığı iddia ve kaba el işçiliği karışımı, "Bu kadarı yeter, bu iyi çocuk hallerinden gına geldi," havasından hayli hoşnuttum.

Sonra, Tone ve Spencer'la birlikte Carnaby Caddesi'ne yaptığımız gününbirlik gezide tanesini 1.99 paunta aldığım, beyaz ve mavinin çeşitli tonlarında beş adet büyükbaba gömleği vardı. Spencer bunlardan nefret ediyordu, ama ben özellikle Yaşlılara Yardım'dan, üç paunta aldığım ikinci el siyah yelekle kombine edildiklerinde harika göründüklerini düşünüyordum. Yeleği annemden saklamak zorunda kalmıştım; Yaşlılara Yardım'a garezi olduğundan değil, ikinci eli avam bulduğu ve yerden yiyecek almaya bir adım uzak olduğunu düşündüğü için. Bu yelek, büyükbaba gömleği ve yuvarlak gözlük kombinasyonu ile elde etmek istediğim, Cephe'nin gaddarlıklarından geri gönderilmiş, ama vatani görevini, yerli halkın sert şüphesine maruz kaldığı ama rahibin barış, vejetaryenlik ve biseksüellik yanlısı, güzel, kitap düşkünü ve kadınlara seçme hakkı verilmesini savunan kızını uzaktan ve gizlice sevdiği ücra bir Gloucestershire köyünde çalışarak yerine getiren, şiir dolu defteriyle savaş buhranında kekerne olmuş, genç bir ordu subayı görüntüsüydü. Bu, gerçekten müthiş bir yelekti. Ayrıca ikinci el değil, *vintage* dı.

7 *Kaban* kelimesi için burada *eşek* anlamına gelen *donkey* kelimesiyle oluşturulan *donkey jacket* ifadesi kullanılmıştır. (yay.n.)

Ve bir de babamın kahverengi kadife ceketı vardı. Onu büyük bir dikkatle yatağın üstüne serip kollarını göğsünde çaprazladım. Ön tarafında, birkaç sene önce, ceketı okul diskosunda giyme gafletine düştüğüm zamandan kalma hafif bir çay lekesi vardı. Bunun biraz marazi görünebileceğini ama hoş bir jest, bir tür saygı gösterisi olabileceğini düşünmüştüm. Gerçi büyük ihtimalle önce anneme sormam gerekirdi; çünkü beni ayna karşısında, üzerimde babamın ceketıyla görünce bir çığlık atmış ve bir fincan çayı üzerime boca etmişti. Sadece ben olduğumu anlayınca, gözyaşlarına boğulmuş ve yatağa uzanıp yarım saat kadar ağlamıştı; bunun parti öncesi havaya girmek için *birebir* olduğunu söylemeliyim. Ve annem sakinleşip ben diskoya varınca, hayatımın o haftaki aşkı Janet Parks'la aşağıdaki konuşmayı yapmışım.

BEN: Yavaş dans, Janet?

JANET PARKS: Güzel ceket, Bri.

BEN: Sağ ol.

JANET PARKS: Nereden aldın?

BEN: Babamındı.

JANET PARKS: Ama senin baban... ölmedi mi?

BEN: Evet.

JANET PARKS: Yani ölü babanın ceketini mi giyiyorsun?

BEN: Bu doğru. Dansa ne diyorsun?

... Ve bu noktada, Janet elini ağzına kapatıp yanımdan uzaklaşmış ve köşede Michelle Thomas ve Sam Dobson'la, beni işaret ederek fısıldaştıktan sonra Spencer Lewis'le birlikte oradan ayrılmıştı. Kin güttüğüm falan yoktu. Ayrıca, üniversitede bu geçmişin hiçbir par-

çasının bir önemi olmayacaktı. Bunların hiçbirini benim dışımda kimse bilmeyecekti. Üniversitede, bu, sadece hoş bir kadife ceket olacaktı. Katlayıp valize yerleştirdim.

Anırtı içeri girdi, sonra kapıyı tıklattı, ben de aceleyle valizi kapattım. Zaten babamın ceketi onu harekete geçirmeden de yeterince ağlatanaklı görünüyordu. Ne de olsa, özellikle ağlayabilmek için bu sabah işten izin almıştı.

“Neredeyse bitti demek?”

“Neredeyse.”

“Yanında bir kızartma tavası götürmek ister misin?”

“Hayır, onsuz idare edebilirim, anne.”

“Ama ne yiyeceksin?”

“Patates kızartmasından başka şeyler de yiyorum, biliyorsun.”

“Hayır, yemiyorsun.”

“Şey, belki yemeye başlarım. Her neyse, her zaman fırınlık patates bulabilirim.” Arkama dönünce neredeyse gülümsediğini gördüm.

“Artık yola çıksan iyi olur, değil mi?” Trenin kalkmasına asırlar vardı, ama annem bir treni yakalamanın, biraz uluslar arası hava yolculuğu gibi olduğunu, yola çıkmadan dört saat önce *check-in* yapılması gerektiğini sanıyordu. Uçağa binmişliğimiz yoktu, ama yine de beni aşı olmaya falan göndermemesine hayret ediyordum.

“Yarım saat sonra çıkarım,” dedim ve bir sessizlik oldu. Annem bir şey söyledi, ama kelimeleri tam olarak çıkaramadım ve bu büyük olasılıkla, babamın gurur duyacağı tarzında bir şeyler olduğu anlamına geliyordu, ama bunu sonraya saklamaya karar verdi ve dönüp çıktı. Kapatmak için valizin üstüne oturdum; sonra yatağıma uzandım ve son kez etrafıma bakındım; hari şu, sigara içiyor olsam bir tane tütüreceğim anlardan biriydi.

Gerçekten olduğuna inanamıyordum. Bu bağımsız yetişkinlikti; böyle bir şeydi demek. Bir tür ritüel falan olması gerekmez miydi? Afrika kabilelerinde, dövme yapma, ağaç kurbağalarından çıkarılma güçlü sanrı ilaçları ve köyün büyüklerinin vücuduma maymun kanı sürmesini içeren dört günlük geçiş ritüelleri olurdu; ama burada yetişkinliğe geçiş ritüeli üç yeni pantolon ve yorganını bir çöp poşetine tıkmıştırmaktan ibaretti.

Aşağı inince annemin benim için bir paket hazırladığını gördüm; evin muhteviyatının yarısını içeren iki büyük karton kutu. Kızartma tavasının orada, eksiksiz bir yemek takımı, Ashworth Elektrikli Aletler'den aşırıldığı ekmek kızartıcısı, su ısıtıcısı, *Mince'le Leziz Yemekler*'in bir kopyası, altı adet unlu pide ekmeği ve bir Mighty White somununun altına kurnazca saklandığına şüphe yoktu. Hatta bir peynir rendesi bile vardı ve annem peynir yemediğini bilirdi. "Bu ıvır zıvırların hepsini gerçekten taşıyamam, anne," dedim ve çocukluk hayatımın sembolik ve dokunaklı final anları, annemle bir yumurta çırpıcısına ihtiyaç duyup duymayacağım –evet, orada ekmek kızartmak için bir ızgara olacak ve evet, pikaba ve hoparlörlere ihtiyacım var– konusunda didişmekle geçti ve pazarlıklar sona erdiğinde nihayet bir valiz, içinde müzik setimin ve kitaplarımın olduğu büzgülü bir çanta, yorganım, yastıklarım ve annemin ısrarıyla bol miktarda el beziyle dolu iki çöp torbasına inmiştik.

Sonunda vakit gelmişti. Annemin beni tren istasyonuna kadar götürmemesi konusunda ısrar ettim; çünkü nedense böylesi daha etkili ve sembolikti. Annem çantasını almaya giderken ve küçücük katlanmış bir on pauntu, bir yakutmuş gibi, ciddi bir tavırla avucumun içine kıştırırken, basamaklarda durdum.

"Anne..."

"Haydi, al."

"Ben idare ederim, gerçekten..."

"Haydi. Kendine iyi bak..."

"Bakacağım."

"Arada sırada bir parça taze meyve yemeğe çalış."

"Çalışırım."

"Ve..." İşte geliyordu. Yutkundu ve, "Baban seninle gurur duyardı, biliyorsun, değil mi?" dedi. Onu kuru ve büzülmüş dudaklarından hızla öptüm ve elimden geldiğince kısa adımlarla tren istasyonuna koştum.

Tren yolculuğunda kulaklıklarımı taktım ve mutlak favorim Kate Bush parçalarından oluşan özel hazırlanmış derleme kasetimi dinledim. Bayağı iyi bir derlemeydi, ama evde düzgün bir ses sistemimiz olmadığı için, *The Man With The Child In His Eyes*'in⁸ ortasında, annemin pirzolarların hazır olduğunu üst kata haber veren sesini duyabilirdiniz.

Vakur bir tavırla, Spenser'in ilk dönem okuyacağımız *Periler Kraliçesi*'nin son baskısını açtım. Açık görüşlü ve bayağı iyi bir okuyucu olduğumu falan düşünmeyi severim, ama bu bana saçmalık gibi geldiği için, ilk on sekiz satırın sonunda *Periler Kraliçesi*'ni bıraktım ve onun yerine Kate Bush'a ve son hızla akıp giden İngiliz kırlarına ve derin düşüncelere dalmış, karmaşık ve ilginç biri gibi görünmeyi sürdürmeye konsantre oldum. Kendime ait büyük bir pencere, dört koltuğum ve bir masam, bir kutu kolam ve bir Twix'im vardı ve o anda hayatı benim için daha iyi kılacak tek şey, çekici bir kadının gelip karşıma oturması ve bana...

"Affedersiniz, *Periler Kraliçesi*'ni okuduğunuzu görmezden gelemedim. Şans eseri, üniversitede İngilizce eğitimi almaya gidiyor olamazsınız, değil mi?" demesi olurdu.

8 (İng.) Gözlerinde Bir Çocuk Olan Adam. (ç.n.)

“Evet, evet, üniversiteye gidiyorum!” derdim.

“Bu harika, size katılmamanın bir sakıncası var mı? Bu arada, adım Emily. Söylesenize, Kate Bush’un eserlerine aşinalığınız var mı?”

Ve sohbetim o kadar sofistike ve şehirli ve zekice olur ve aramızda da öylesine elle tutulur bir cinsel çekim olurdu ki istasyona girdiğimizde, Emily masanın üstünden eğilip işveli bir tavırla dolgun alt dudağını ısırarak, “Bak, Brian, seni doğru dürüst tanımıyorum ve bunu daha önce hiçbir erkeğe söylemedim, ama belki bir... otele ya da başka bir yere gidebiliriz? Sadece buna daha fazla karşı koyabileceğimi sanmıyorum,” derdi ve ben, *Trene her binişimde başıma bu gelmek zorunda mı?* dercesine bitkin bir gülümsemeyle kabul edip elini tutar ve onu en yakın otele götürüp...

Ama durun bir dakika. Başlangıç olarak, bunca bagajı ne yapacaktım? İki siyah çöp torbasıyla otelin kapısından giremezdim ya? Ayrıca bir de masraf kısmı vardı. Yaz işimden kazandığım para çoktan yurda gitmişti ve burs çekim önümüzdeki haftadan önce gelmezdi ve daha önce hiç otelde kalmamış olsam da, ucuz olmayacağını –kırk, elli paunt belki– biliyordum ve kabul edelim, olayın tamamı eğer şanslıysam on, en fazla on beş dakika sürecekti ve mest edici cinsel bir kriz anına yaklaşırken bir yandan da paranın karşılığı için endişelenmek istemiyordum. Emily oda parasını paylaşmamızı önerebilirdi, ama itiraz etmem gerekecekti; yoksa cimri olduğumu düşünürdü. Ve ısrar etse ve ben kabul etsem bile, yine de nakit parayı elden vermesi gerekecekti ve bunu ister sevişmeden önce, ister sonra yapalım, karşılaşmamızın melankolisinin ve buruk hasretinin bir kısmını yok etmesi kaçınılmazdı. Sonrasında, otelin imkânlarından faydalanmak için kalırsam, tuhaf olduğumu düşünür müydü? “Sevgili Emily, sevişmemiz hem güzel hem tuhaf biçimde ıstırap vericiydi. Şimdi havluları sırt çantama tıkmama yardım eder misin?” Ayrıca, birlikte okuyacağım biriyle yatağa atlayı vermek iyi bir fikir miydi? Ya aramızdaki cinsel gerilim akademik

çalışmamıza mani olursa? Aslına bakarsanız, sonuç olarak hiç de iyi bir fikir değildi. Belki de fiziksel bir ilişkiye girmeden önce Emily'yi biraz daha iyi tanımayı beklemem daha iyi olabilirdi.

Ve tren istasyona girince, kendimi, Emily'nin sadece hayal gücümün bir parçası olması karşısında gerçekten rahat bir nefes alırken buldum.

Çöp torbalarımı ve valizimi şehre bakan bir tepenin üstündeki istasyonun dışına taşıdım. Mülakatımdan sonra ikinci kez gelişimdi ve tamam, Oxford ya da Cambridge değildi, ama sıradaki en iyi seçenkti. Önemli olan çan kulelerinin olmasıydı. Hayal kurduran cinsten.

SORU: Frances Hodgson Burnett'ın 1886'da kaleme aldığı, sonrasında defalarca sahnelenen ve gençleri, uzun, dalgalı saçlar ve dantel yakalı, kadife takımlardan oluşan bir moda özendiren popüler roman hangisidir?

CEVAP: *Küçük Lord Fauntleroy.*

Üniversite Yurt Kurumu başvurumun "Hobiler ve İlgi Alanları" kısmına şunları yazdım: Okumak, Sinema, Müzik, Tiyatro, Yüzmek, Badminton, Sosyalleşmek!

Çok şey anlatan bir liste olmadığı ortadaydı. Tamamen doğru bile değildi. *Okumak* kısmı doğrudu, ama bu herkesin yazdığı bir şeydi. *Sinema* ve *Müzik* de öyle. *Tiyatro* bir yalandı. Tiyatrodan nefret ederdim. Aslında oyunlarda oynamıştım, ama hiçbir zaman çok fazla tiyatro seyretmemiştim; tabii yol güvenliği hakkında, heves, canlılık ve gösterişle canlandırılmış olsa da, estetik olarak bana hitap etmeyen gezgin bir eğitici gösteri dışında. Ama tiyatroyu sever gibi yapmanız gerekirdi; *kanun* buydu. *Yüzmek* de tam olarak doğru değildi. Yüzebiliyordum, ama boğulabilen her hayvanın yüzebileceği kadar. Sadece biraz sportif bir şeyler yazmam gerektiğini düşünmüştüm. Aynı şey *Badminton* için de geçerliydi. Badmintonla il-

gilendiğimi söylerken kastettiğim, biri kafama bir silah dayayıp beni ölüm tehdidiyle spor yapmaya zorlayacak olsa ve *Scrabble*'ı spor olarak kabul etmeyi reddetse, o zaman yapacağım spor badminton olurdu. Demek istediğim, ne kadar zor olabilirdi ki? *Sosyalleşmek!* de bir örtmeceydi. "Yalnız ve Cinsel Açıdan Bunalmış" daha doğru, ama aynı zamanda daha tuhaf olurdu. Bu arada *Sosyalleşmek!*'in sonundaki ünlem işareti de hayata karşı saygısız, lakayt ve pervasız bir bakış açısını aktarmak üzere konmuştu.

Başka bir deyişle, Yurt Kurumu'ndakilere çok fazla malzeme vermediğimi itiraf ediyorum; ama bu beni neden Josh ve Marcus'la birlikte bu eve yerleştirdiklerinin açıklaması olamaz.

Richmond Evi, şehrin yukarısında, çok dik bir bayırın en tepesinde ve en yakın otobüs durağına, fazlasıyla elverişli olarak, oraya vardığımda terimin kabanımdan dışarı çıkmasına neden olan birkaç kilometrelik mesafede konumlanmış, kırmızı tuğladan, bitişik nizam bir evdi. Ön kapı açıktı ve holde, kutular, yarış bisikletleri, iki kürek, bir kriket sopası ve dizlikleri, kayak ekipmanları, oksijen tüpleri ve bir de dalgıç kıyafetinden adım atacak yer yoktu. Bir spor mağazasına baskın yapmış gibiydim. Valizimi kapının iç tarafına bıraktım ve gittikçe artan bir dehşetle, yeni ev arkadaşlarımı bulmak için spor malzemeleri yığının üstünden tırmandım.

Mutfak çubuk lambalarla aydınlatılmış geleneksel bir mutfaktı ve maya ve çamaşır suyu kokuyordu. Lavabonun yanındaki biri iri yarı ve sarışın, diğeri esmer, bodur ve sivilceli, kemirgen suratlı iki çocuk, kauçuk bir duş hortumuyla boş bir plastik çöp kovasını doldurmakla meşguldüler. Kasetçalarda çok yüksek sesle The Cult'ın *She Sells Sanctuary* şarkısı çalıyordu ve sarışın olan nihayet kafasını kaldırıp beni siyah çöp torbalarımla görene dek, bir süre tekrar tekrar, "Merhaba!" ve "Selam!" diyerek kapı eşiğinde durdum.

"Merhaba! Çöp Torbası Adam gelmiş."

Müziği bir çentik kısıp, dost canlısı bir Labrador gibi üzerime sıçrayıp kuvvetle elimi sıkı ve ben kendi yaşımdan biriyle ilk kez el sıkıştığımı fark ettim.

"Sen Brian olmalısın," dedi, "ben Josh. Bu da Marcus!"

Marcus ufak tefek ve yüz hatlarının tamamı suratının ortasına, onu uçak kullanmaya muktedir göstermekten özellikle aciz pilot çerçevelerinin arkasına toplanmış olan, sivilceli bir tipti. Harap suratıyla beni baştan ayağa süzdü, burnunu çekti ve dikkatini yeniden plastik çöp kovasına çevirdi. Josh ise cevap beklemeden, Pathe haber filmlerinden çıkma bir sesle gevezelik etmeyi sürdürüyordu. "Buraya nasıl geldin? Toplu taşıma? Seninkiler neredeler? İyi misin? Terden sıırıslıklam olmuşsun."

Josh bordo renkli pixie bot⁹, bej rengi kadife bir yelek –işte bu kadife bir yelek-, kabanık, mor bir gömlek ve testislerinin yerini gerçekten ayırt edebileceğiniz darlıkta siyah bir kot pantolon giymişti. Tone'unkiler gibi, onaylanmış Metalistlerin nişarı olan efemine Viking modelindeki saçları, deneme niteliğinde tüy gibi bir bıyıkla tamamlanmıştı; neredeyse bir tek kılıcı eksik olan bir şövalye gibi durmasına neden olan, biraz züppece ve kendini beğenmiş bir görüntüsü vardı.

"Çöp kovasında ne var?" diye sordum.

"Ev yapımı içki. Mayalanmayı ne kadar erken başlatırsak o kadar iyi olur diye düşündük. İstersen sen de katılabilirsin elbette; masrafı üçe böleriz olur biter..."

"Doğru..."

"Şimdilik, maya ve şerbetçiotu konsantresi, hortum, fıçı ve her şey için onar kâğıt. Ama üç hafta içinde, yarım litresi altı peniye geleneksel Yorkshire birasının keyfini süreceksin."

⁹ Bilekte bitecek şekilde kısa bir bot türü. (yay.n.)

“Kelepir!”

“Marcus ve ben basbayağı içki kaçakçıları sayılız. Yatakhanelerde kanundışı bir içki fabrikası işlettik ve aslına bakarsan düzgün bir kâr elde ettik. Gerçi kazara çocuklardan birkaçını da kör ettik ama...”

“Okulda birlikte miydiniz?”

“Kesinlikle. Et ve tırnak gibiyizdir, değil mi, Marcus?” Marcus gürültülü bir nefes aldı. “Sen nerede okudun?”

“Ah, adını bile duymamışsınızdır...”

“Bir dene.”

“Langley Caddesi?”

Cevap yok.

“Langley Caddesi Kapsamlı Lisesi?”

Ses yok.

“Southend?” dedim. “Essex?”

“Hayır! Kesinlikle haklısın, adını bile duymadım. Sana odanı göstermemi ister misin?”

Kamburu çıkmış haliyle Marcus’u geride bırakarak, Josh’un peşinden, savaş gemisi grisi duvarları, yangın çıkması halinde ne yapılması gerektiğine dair talimatlarla süslü bir koridordan üst kata çıktım. İkisinin kutular ve valizlerle dolu, ama yine de geniş oldukları açıkça belli olan odalarını geçtik ve Josh koridorun sonunda ilk bakışta bir hapisane hüccresini andıran odanın kapısını ardına kadar açtı.

“Ta-tam! Umarım sakıncası yoktur, odaları sen gelmeden paylaştık.”

“Ah... Tamam...”

"Yazı tura attık. Valizlerimizi açmaya, yerleşmeye başlamak istedik, anlarsın ya."

"Tabii ki. Tamam!" Burada, oyuna getirildiğimi hissederek, bir daha asla kadife yelekli bir adama güvenmeme kararı aldım. Şimdi mesele, göze batacak kadar iddialı olmadan kendimi göstermekti.

"Hayli küçük, değil mi?" dedim.

"Hepsi küçük, Brian. Ve yazı tura attık; çok adil."

"Üç kişi arasında yazı tura nasıl atılır?"

Sessizlik. Josh kaşlarını çatı; dudakları sessizce kıpırdıyordu.

Marcus öfkeli ve genizden gelen bir sesle, "Bize güvenmiyorsan, tekrar yazı tura atabiliriz," dedi.

"Hayır, mesele o değil. Sadece..."

"Pekâlâ, o zaman eşyalarını yerleştirmen için seni yalnız bırakalım. Aramıza hoş geldin!" Ve fısıldaşarak ev yapımı içkilerine geri koştular.

Odam kazılmış gibi görünüyordu. Bir cinayet mahalinin cazibesi ve havası vardı; metal bir karyola üstünde tek kişilik bir döşek, kontrplaktan, takım bir gardırop ve çalışma masası ve ahşap görüntüsü verilmiş iki küçük formika raf. Halı çamur kahvesiydi ve sıkıştırılmış kasık tüyünden dokunmuş gibi görünüyordu. Masa-nın üstündeki kırık pencere aşağıdaki çöp varillerine bakarken, çerçeve içindeki bir tabela, duvarlarda *Blu-Tack*¹⁰ kullanmanın cezasının ölüm olduğu konusunda uyanyordu. Yine de, bir çatı katım olsun istemişim ve işte bir çatı katım olmuştu. Sanırım en iyisi çatı katımla iyi geçinmek olacaktı.

İlk yaptığım şey, müzik setimi kurmak ve Kate Bush'un büyük başarı kazanan üçüncü albümü *Never For Ever*'ı koymak oldu. Plakların geri kalanı pikabın yanına istiflendi ve hangi albümün yüzü-

10 Tekrar kullanılabilen hamur yapıştırıcı markası. (ç.n.)

nün odaya bakması gerektiği konusunda küçük içsel bir tartışma yaşandı: Zevk için Müzik etiketiyle 2,49 paunt'a aldığım, Bach'ın yepyeni *Brandenburg Konçertosu* kaydında karar kılmadan önce, Beatles'ın *Revolver*'ı, Joni Mitchell'ın *Blue*'suyla ve Diana Ross ve The Supremes ve Ella Fitzgerald'la denemeler yaptım.

Ardından formika raflarda farklı dizilişler deneyerek kitaplarımı yerleştirdim; yazar adına göre alfabetik sıralamayla ama konuya, türe, milliyete, boyuta ve nihayet en etkili haliyle, renge göre –bir uçta Penguin klasikleriyle başlayıp gittikçe açılarak diğer uçta beyaz Picador'larla bitecek ve tam ortasında henüz okuma fırsatı bulamadığım ama kesinlikle okuyacağım beş santimlik yeşil Virago'lar olacak şekilde– alt bölümlere ayırarak. Bu, bariz biçimde zaman aldı ve işim bittiğinde hava kararmış olduğu için, masa lambamı kurdum.

Daha sonra, yatağımı bir *futon*'a¹¹ dönüştürmeye karar verdim. Aslında bu bir süredir istediğim bir şeydi, ama evde denemeye yeltendiğimde annem bana gülmüştü. Bu yüzden burada deneyecektim. Esrarengiz bir şekilde lekeli ve tere yetiştirecek kadar nemli döşegi, yüzüme temas etmesine izin vermeden yere indirdikten sonra, biraz zorlanarak metal karyolayı baş aşağı çevirdim. Bir ton ağırlığındaydı, ama sonunda onu gardırobun arkasına güvenli bir şekilde sakladım. Bu elbette bir iki metrelik kıymetli alan kaybı anlamına geliyordu, ama bittiğindeki etkiye değerd; sadece British Home Stores'tan alınma yatak örtüsünün çarpıcı lacivert, kırmızı ve beyaz çizgileriyle birazcık bozulan bir tür minimal, doğuya özgü, derin düşüncelere dalmaya imkân sağlayan bir atmosfer.

futon'un Zen tarzı minimalizmine uygun olarak, dekorasyonu, en sevdiğim tablo ve fotoğrafların kartpostallarını yastığımın hemen üstündeki duvara yerleştirmekle, sevdiğim şeylerin bir tür resimsel manifestosuyla sınırlamaya karar verdim. *Futon*'uma uzanıp

11 Japonlara özgü, yerde duran bir yatak tipi. (ç.n.)

Blu-Tack'i çıkardım: Henry Wallis'in *Chatterton'un Ölümü*, Millais'nin *Ophelia Boğuluyor*, DaVinci'nin *Meryem ve Çocuk*, Van Gogh'un *Yıldızlı Gece* tablosu, bir Edward Hopper, balerin tütüsü içinde, kameraya hüznü bakan bir Marilyn Monroe; New York'ta uzun paltosuyla James Dean, *Vahşi Koşu*'daki haliyle Dustin Hoffman, Woody Allen, Butlins'te şezlonglarda uyuyan anne ve babamın bir fotoğrafı, Charles Dickens, Karl Marx, Che Guevara, Hamlet rolünde Laurence Olivier, Samuel Beckett, Anton Çehov, altıncı sınıfta *Godspell* müzikalinde İsa rolündeki ben, Jack Kerouac, *Kim Korkar Hain Kurttan*'da Burton ve Taylor, Dover Castle'a bir okul gezisinden Spencer, Tone ve benim bir fotoğrafımız. Spencer kafası yana eğik halde, serinkanlı, sıkın ve zeki görüntüsüyle poz vermiş. Tone ise her zamanki gibi eliyle zafer işareti yapıyor.

Son olarak, tam yastığının yanına, babamın, Southern deniz kenarında ince parmaklı elinde bir şişe bira ve dumanı tüten bir sigarayla, *Brighton Rock*'taki Pinky misali sıırım gibi ve birazcık tehditkâr görüldüğü bir fotoğrafını yapıştırdım. Siyah bir perçemi, yüksek ve çıkık elmacık kemikleri, uzun, ince bir burnu ve şık, ince yakalı, üç düğmeli takım elbisesi vardı ve kameraya hafifçe gülümseyerek baksa da hayli ürkütücü görünüyordu. Fotoğraf 1962 yılında, ben doğmadan dört yıl önce çekilmişti; demek ki babam benim şimdi olduğum yaşta olmalıydı. Bu fotoğrafı seviyordum, ama içimde, on dokuz yaşındaki babamın, on dokuz yaşındaki benimle bir cumartesi gecesi, Southend dalgakıranında karşılaşması halinde, beni dövmeye yelteneceğinin kuvvetle muhtemel olduğuna dair huzursuz edici bir his vardı.

Kapı vuruldu ve *Blu-Tack*'i iç güdüsel olarak arkama sakladım. Gelenin onun için bir angaryayı yerine getirmemi isteyecek olan Josh olduğunu tahmin ettim, ama içeriye Viking saçlı ve süt gibi bembeyaz bıyıklı, kocaman, sarışın bir kadın girdi.

Josh kadın giysileri içinde, "Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"İyi, iyi."

"Yatağın neden yerde?"

"Ah, bir süre *futon* olarak denerim diye düşündüm."

Josh, bu, hayatında duyduğu en egzotik şeymiş gibi, rujlu dudaklarını büzerek, "*futon* mu? Gerçekten mi?" diye sordu ki kadın kılığındaki bir adamdan geldiği düşünülürse bu oldukça komik bir tepkiydi. "Marcus, gel de Jackson'ın *futon*'una bak," diye seslendi ve Marcus kıvrık, siyah, naylon bir peruk, bir hokey eteği ve kaçık çoraplarla burnunu odaya uzattı, homurdandı ve gözden kayboldu.

"Her neyse... Biz çıkıyoruz, sen geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Pardon, nereye geliyor muyum?"

"Kenwood Malikânesi, Fahişeler ve Papazlar Partisi'ne. Sıkı güleceğiz gibi görünüyor."

"Şey, evet, belki. Ben evde kalıp bir şeyler okurum diye düşünmüştüm."

"Ah, mızıkçılık etme."

"Ama giyecek hiçbir şeyim yok."

"Koyu renk gömleğin vardır, değil mi?"

"Hı hı."

"O zaman oldu bu iş. Yakanın altına bir parça beyaz karton sıkıştır, tamamdır. Beş dakika sonra görüşürüz. Ah, bu arada ev yapımı içki için onluğu unutma. Bu arada odana yaptığın şeye bayıldım."

4

SORU: İki protonun etkileşim enerjisi aralarındaki ayrılıkla ilgilidir. Aralarındaki ayrılık sırasıyla a) küçük ve b) orta olduğu zaman, protonlar arasındaki kuvvet nedir?

CEVAP: İtici ve çekici.

İnce zevkler ve tecrübe sahibi bir adam olarak, dışarı çıkmadan önce mideyi astarlamanın değerini iyi bilirim; bu yüzden parti yolunda, kendime bir paket patates cipsi ve una bulanıp kızartılmış sosis aldım. Yağmur hayli istikrarlı yağmaya başlamıştı ama çok soğuyup ıslanmadan, elimden geldiğince çok cips yedim. Marcus ve Josh, yoldan geçenlerin neşesiz bakışlarına aldırmaz görünerek, yüksek topuklu ayakkabılarının içinde, özgüvenle önden yürüyorlardı. Kadın kılığına girmiş gösterişli oğlanlar, bir üniversite şehrinde yaşamının kaçınılmaz ıstıraplarından biri olmalıydı. Yakında şamata haftası¹² gelecek, yapraklar bronzla dönecek, kırlangıçlar güneye uçacak ve alışveriş merkezi seksi hemşire kılığına bürünmüş erkek sağlık görevlileriyle dolacaktı.

Josh yolda beni soru bombardımanına tuttu.

12 İngiltere'de üniversite öğrencilerinin yardım toplamak için alışılmadık aktivitelere girdikleri hafta. (ç.n.)

"Hangi bölümdesin, Brian?"

"İngilizce."

"Şiir ha? Ben Politika ve Ekonomi'deyim, Marcus da Hukuk'ta. Herhangi bir spor yapıyor musun, Brian?"

"Sadece *Scrabble*," diye espri yaptım.

Marcus, "*Scrabble* spor değil," diye homurdandı.

Bir flaş hızıyla, "Nasıl oynadığımı görmedin!" dedim.

Ama bunu komik bulmamış gibiydi; çünkü suratı hâlâ asıktı ve, "Nasıl oynadığının önemi yok, yine de spor sayılmaz."

"Evet, biliyorum; ben sadece..."

"Futbol, kriket veya ragbi?" dedi Josh.

"Şey, aslında hiçbiri."

"Sporcu değilsin o zaman."

"Hem de hiç." Kendimi isimsiz, özel bir kulübe kabul edilmek üzere değerlendiriliyormuş ve başarısız oluyormuş gibi hissetmekten alamıyordum.

"*Squash*'ta nasılsın? *Squash* partnerine ihtiyacım var."

"*Squash* oynamam. Ama arada sırada badminton oynarım."

Marcus arkası açık ayakkabılarının atkılarını düzelterek, "Badminton kız oyunudur," dedi.

Josh, "Bir yıl kafa izni yaptın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Bu yaz hoş bir yere gittin mi?"

"Hayır."

"Annen ve baban ne yapıyor?"

"Annem Woolsworths'te kasada çalışıyor. Babam çift cam sattı ama öldü." Josh kolumu sıkarak, "Çok üzgünüm," dedi, ama babamın ölümünü mü, yoksa annemin işini mi kastettiği açık değildi.

"Ya seninkiler?"

"Ah, babam Dışişleri Bakanlığı'nda, annem de Ulaştırma'da." Aman Tanrım. Josh bir *Tory* ydi¹³. Yani demek istediğim, anne ve babası *Tory* ise Josh da *Tory* demekti; *Tory*'lik aileden gelirdi. Marcus'a gelince, Hitler Gençliği'nden¹⁴ olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı.

Sonunda Kenwood Malikânesi'ne varmıştık. Üniversiteyi ziyaret gününde, sıkıcı, kurumsal ve Hristiyanlarla dolu oldukları konusunda uyarıldığım için, öğrenci yurtlarından uzak durmuştum. Gerçekse bir tımarhane ile küçük bir devlet okulu arasında bir yerdedi: Uzun, yankılı koridorlar, parke zeminler, ılık radyatörlerde kuruyan nemli iç çamaşırlarının kokusu ve bir yerlerde, bir tuvalette korkunç bir şeylerin olduğu hissi.

Dexys Midnight Runners'ın uzak gümbürtüsü bizi bir kordondan, öğrencilerin seyrek aralıklarla sıralandığı, yüksek pencere, lambri kaplı geniş bir salona çekti. Öğrencilerin onda yedisi Fahişelerden, onda üçü Papazlardan, ve Fahişeler de yarı yarıya erkek ve dişi öğrencilerden oluşuyordu. Hoş bir görüntü değildi. Portrelerinden umutsuzluk içinde bakan, soylu Edward dönemi rektör yardımcılarının arasında, ustalıkla yırtılmış çoraplar ve sutyenlerinin içine doldurulmuş spor çoraplarıyla, şeyler gibi, işte Fahişeler gibi duvarlara yaslanmış iri yarı adamlar ve az sayıda kadın.

"Bu arada, Bri," dedi Josh, "üzerinde şu ev yapımı içki için on papel yoktur herhalde, değil mi?"

13 İngiltere'de Muhafazakâr Parti yanlılarına verilen ad. Aynı zamanda kendilerinden başka kimseyi düşünmeyen zenginler için de küçültücü anlamda kullanılır. (ç.n.)

14 1922'de genç erkekleri Nazi ilkelerine göre yetiştirmek üzere kurulan bir örgüt. (ç.n.)

Benim için bu gerçekten lüks sayılırdı tabii ve onluk annemin avucuma sıkıştırdığı onluktu, ama yeni arkadaşlık ruhuyla parayı uzattım ve Josh ve Marcus, beni ömür boyu sürecektir bu yeni arkadaşlıklardan biraz daha edinmem için yalnız bırakarak, kumsaldaki köpekler gibi hızla uzaklaştılar. Genel anlamda gecenin bu erken safhasında, bir fahişeden ziyade bir rahibe yanaşmanın daha doğru olacağına karar verdim.

Kutusu 50 peni gibi çok makul bir fiyata Red Stripe satılan, masadan bozma bara doğru yürürken, çekingen baş selamları ve umutlu bakışların eşlik ettiği, alçakgönüllü, kapalı ağızlı bir gülümsemeden oluşan *konuş-benimle* ifademi takındım. Benimkine uygun bir köy salağı sırtışı ve dikkat çekecek kadar benimkinden kötü bir cildi olan, leylek gibi bir hippi de sıra bekliyordu. Odada etrafına bakındı ve bariz Brummie¹⁵ aksanıyla, "Acayip çılgın, değil mi?!" dedi.

"Delice!" dedim ve ikimiz de, *Hıh, zamane çocukları!* dercesine gözlerimizi devirdik. Adı Chris'ti ve kısa süre içinde onun da İngilizce bölümünde olduğu ortaya çıktı. Chris heyecanla, "Aynı anda!" diye ünledi ve Hindistan'da gezerek geçirdiği yazını –gerçek zamanlı olarak– anlatmaya başlamadan önce, bana A-düzeyi müfredatının tamamını ve UCCA formunun tam içeriğini ve bütün hayatı boyunca okuduğu bütün kitapların olay örüntülerini aktarmaya koyuldu ve ben sonraki günleri ve geceleri kafamı sallayarak ve üç kutu Red Stripe içerek ve acaba cildi gerçekten benimkinden kötü mü diye merak ederek geçerken, birden şunu söylediğini fark ettim: "... Ve biliyor musun? Bütün o zaman zarfında bir kez bile tuvalet kâğıdı kullanmadım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bir daha da kullanacağımı hiç sanmıyorum. Böylesi çok daha iyi, üstelik çevreyle dost."

"Bu durumda sen?.."

"Ah, sadece elim ve bir kova su. Bu el." Ve elini burnumun altına uzattı. "Güven bana, *kat kat* daha hijyenik."

"Ama dizanteri olup durduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Şey, evet ama o farklı. *Herkes* dizanteri oluyor."

Konuyu daha fazla zorlamamaya karar verdim ve, "Harika!" dedim, "aferin sana..." Ve yeniden başladık, Haydarabat'tan Bengal'e, köhne bir otobüsün ahşap sıraları üstünde yol alırken, Erramala Dağları'nda bir yerde, Red Stripe üzerine düşeni yaptı ve ben büyük bir neşeyle mesanemin dolduğunu ve çok üzgün olduğumu, ama gerçekten tuvalete gitmek zorunda olduğumu fark ettim. "Sakın bir yere ayrılma, hemen döneceğim, olduğun yerde kal" ve tam uzaklaşırken beni yakaladı, sol elini suratıma tuttu ve İncil öğretir gibi bir edayla, "Ve sakın unutma: Tuvalet kâğıdına hiç gerek yok!" dedi. Gülümsedim ve çabucak uzaklaştım.

Döndüğümde, büyük bir rahatlamaıyla, gitmiş olduğunu gördüm ve ahşap bir sahnenin ucuna, fahişe ya da papaz gibi değil, KGB Gençlik Kanadı üyesi gibi giyinmiş –ağır siyah bir palto, siyah çoraplar, kısa bir kot şort ve yağlı, siyah saçların üstünde arkaya itilmiş, siyah, Sovyet tarzı bir kep-, derli toplu, ufak tefek bir kadının yanına oturdum. Ona bir, *Oturmamın-sakıncası-var-mı?* gülümsemesi gönderdim, o da bana, *Evet-git-başından*, gülümsemesiyle, gergin, küçük bir spazmla karşılık verdi ve aykırı koyu kırmızı ruj bulaşığının arkasından, hepsi aynı boyda, minik, sivri dişler bir görünüp bir kayboldular. Büyük olasılıkla, gitmeliydim elbette, ama bira beni korkusuz ve aşırı dost canlısı yapmıştı; bu yüzden yine de yanına oturdum. *Two Tribes*'ın gümbürdeyen baslarına rağmen, yüzündeki kasların gerildiğini duyabiliyordunuz.

Bir süre sonra dönüp baktım. Gergin, küçük üflemlerle sarma sigarasını içiyor ve inatla dans pistine bakıyordu. İki seçeneğim vardı; konuşacak ya da kalkıp gidecektim. Belki konuşmayı denerim dedim. "İşin ironik yanı, gerçekten papaz olmam!"

Cevap yok.

"On altıncı yaş gününden bu yana bu kadar çok fahişe görmemiştim."

Cevap yok. Belki de beni duymamıştı. Ona Red Stripe kutumdan bir fırt teklif ettim.

"Çok naziksin ama pas geçiyorum, teşekkürler." Ve yanındaki kutuyu havaya kaldırıp bana doğru salladı. Sesi yüzüne tam uygundu; sert ve keskin. İskoç; Glasgow'lu olduğunu düşündüm.

Neşeli bir sesle, başımla kıyafetini işaret ederek, "Eee! Sen ne olarak geldin?" diye sordum.

Gülümsemeden, "Normal bir insan olarak," dedi.

"En azından biraz çaba harcayabilirdin. Köpek tasmaı falan takarak yanı."

"Belki. Ama ben bir Yahudiyim." Kendi kutusundan bir yudum aldı. "Komik ama maskeli balo kostümleri Yahudi Toplumu'nda hiçbir zaman rağbet görmemiştir."

"Bilirsin, bazen ben de keşke Yahudi olsaydım diyorum," dedim. Bir sohbet hamlesi olarak bunun hayli cesurca olduğunu fark etmişim ve neden söylediğimden tam olarak emin değildim. Kısmen ırk, cinsiyet ve kimlik konularında açık olmanın önemli olduğunu düşündüğüm için, kısmen de o aşamada bayağı çakırkeyif olduğum için olmalıydı.

Gözlerini kısıtı ve sigarasını içine çekerek, alınmak ile alınmamak arasında karar vermeye çalışırken, bana anlık bir *spagetti-western* bakışı attı ve sonra sakın bir sesle, "Öyle mi?" dedi.

"Üzgünüm, ırkçılık etmiyordum; sadece kahramanlarımın pek çoğunun Yahudi olduğunu ve bu yüzden de..."

• "Şey, insanların, onayını kazanmalarına sevindim. Kimmiş bu kahramanlar?"

"Ah, bilirsin işte. Einstein, Freud, Marx..."

"Karl mı Groucho mu?"

"İkisi de. Arthur Miller, Lenny Bruce, Woody Allen, Dustin Hoffman, Philip Roth..."

"Tanrım, tabii ki."

"... Stanley Kubrick, Freud, J.D. Salinger..."

"Tabii doğrusunu söylemek gerekirse Salinger Yahudi değil."

"Ah, öyle."

"Güven bana, değil."

"Emin misin?"

"Biz biliriz; özel bir duyumuz var."

"Ama Salinger Yahudi ismi."

"Babası Yahudi, annesi Katolik'ti; bu yüzden teknik olarak Yahudi değil. Yahudilik kadından geçer."

"Bunu bilmiyordum."

"Al sana, üniversite eğitiminin ilk dersi." Ve gözlerini yeniden, artık müzik eşliğinde topallayan Fahişelerle tıklım tıklım dolu olan dans pistine çevirdi. Bu, yeni keşfedilmiş bir cehennem çemberi gibi, hayli çirkin bir manzaraydı ve onları, yerleştirdiği bombarın patlamasını bekler gibi, bilgiç bir küçümsemeyle seyrediyordu. *Two Tribes* yerini *Relax*'e bırakırken, bitkin bir sesle, "Tanrım, şu küçük güruha bir baksana..." dedi ağır ağır. "Frankie der ki 'Eeennn ufak bir fikirleri yok...' Takınılması gereken tavrın, dünyadan bezmiş bir sinizm olacağına karar vererek, bu söylediğine duyulabilir bir kıırtıyla karşılık verdim ve o, yarım bir gülümsemeyle bana döndü. "İngiliz yatılı okulunun en büyük başarısı nedir, biliyor musun? Jartiyer ayarlayanın doğru yolunu bilen, nesillerce yumuşacık saçlı oğlan. İşin en hayret verici yanı, sizin güruhtan o kadar çoğunuzun üniversiteye çantanızda çoktan hazırlanmış kadın kıyafetleriyle gelmeniz."

Sizin güruh mu?

"Aslında ben kapsamlı liseye gittim," dedim.

"Aferin sana! Biliyor musun, bu akşam bana bunu söyleyen altıncı kişi oldun. Bu, bir tür sol kanat sohbet repliği mi merak ediyorum? Neden daha fazla etkilenmem gerekiyor? Devlet okulu sistemimizden mi? Yoksa kahramanca akademik başarılarınızdan mı?"

Bildiğim bir şey varsa, o da ne zaman yenildiğimdir. Bu yüzden, dörtte üçü dolu bira kutumu alıp boşmuş gibi havada salladım. "Bara kadar gidiyorum, sana bir şey getirebilir miyim, şey... ımm?"

"Rebecca."

"... Rebecca."

"Ben böyle iyiyim."

"Tamam. Peki. Sonra görüşürüz o zaman. Bu arada, benim adım da Brian."

"Güle güle, Brian."

"Hoşça kal, Rebecca."

Bara gitmeye yeltendim, ama hippie Chris'in, kolunu dirseğine kadar koca bir cips poşetine daldırmuş halde sırada beklediğini gördüm ve çıkıp yürümeye karar verdim.

Son bir öğrenci grubunun, Bob Marley'nin *Legend* albümünden oluşan bir *soundtrack* eşliğinde aileleriyle vedalaştığı lambri kaplı koridordan aşağı yürüdüm. Bir kız, hıçkıran annesinin kollarında hıçkırırken, babası avucunda sımsıkı tuttuğu küçük bir banknot rulosuyla kaskatı halde yanlarında duruyordu. Baştan ayağa siyahlar içindeki sıska ve utanmış bir Gotik, göze çarpan diş telleriyle insanlara onca metal ve plastiğin arkasında karanlık ve karmaşık bir yaratığın yattığını göstermek gibi ciddi bir işe bir an önce soyunmak için, ailesini neredeyse fiziksel olarak odadan dışarı itiyordu. Diğer yeni gelenler kendilerini kapı komşularına tanıtırken; önceden derlenmiş küçük biyografilerini -konu, doğum yeri, sınav notları, en sevilen müzik grubu, en travmatik çocukluk anısı- aktarıyorlardı.

Bu, savaş filmlerindeki, toy, genç çaylakların kışlaya ilk gelişlerinde, birbirlerine geride bıraktıkları kızın fotoğrafını gösterdikleri şu sahnenin nazik orta sınıf versiyonuydu.

Öğrenci Birliği duyuru tahtasının önünde durdum ve biramı yudumlayarak, aylak aylak posterleri taradım: satılık bir bateri, Barclays'ı boykot çağrıları, madencileri destekleme amaçlı tarihi geçmiş bir Devrimci Komünist Parti toplantısı, *Penzance Korsanları* opereti için seçmeler. *Self-Inflicted* ve *Meet Your Feet*'in, bir sonraki salı günü, Kurbağa ve Fırkateyn'de çalacağını not ettim.

Ve işte o zaman gördüm.

Klipsli dosyada, A4 ölçüsünde, parlak kırmızı bir fotokopide şöyle diyordu:

Sizin On Puanlık Başlangıç Sorunuz!

Sofokles'i Sokrat'tan ayırt edebiliyor musunuz?

Ya *Ursa Minor*'u *Lee Majors*'tan?

Carpe diem'i *habeas corpus*'tan?

Rakiplerini alt etmeye hazır mısınız?

Neden Üniversite Düellosu seçmelerine katılmıyorsunuz?

Yeterlilik değerlendirmesi kısa (ve eğlenceli) yazılı sınavla yapılacaktır.

Cuma öğle yemeği saatinde, saat tam 13.00'te.

Öğrenci Birliği, 6 numaralı Toplantı Odası.

Ciddiyet esastır. Dalgacılara ya da fırsatçılara yer yok.

Sadece en iyi beyinler başvurmalı.

Buydu demek. İşte buydu. Düello.

5

SORU: Soul'un Vaftiz Babası olarak bilinen, kendi deyişiyile "gösteri dünyasının en çalışkan adamı" ve funk müziğın öncüsü olan Amerikalı siyahi yıldız kimdir?

CEVAP: James Brown.

Onlarda beni en çok çarpan şey, saçlarıydı; kavrulmuş buğdayı andıran kıvrılğan ve harika saçların ipek püskülden perdeler gibi hızla savrulan inanılmaz dalgaları, pazar günü çay saatinde yayınlanan kostümlü dramalardaki gibi çeneye doğru uzanan, kalın ve gür favoriler. Babam, Top of The Pops'ta ensesi ve yanları kısacığın dışında kalan her saç modeli karşısında yüzü beyaza dönecek kadar öfkelenirdi, ama Üniversite Düellosu'na çıkmayı başarmışsanız, istediğınız lanet olası saç modeline hak kazanmış olurdunuz. Ellerinide değil gibiydi; delice saçlar bütün o inanılmaz ve kontrol edilemez zihinsel enerji fazlası için bir çıkıştı sanki. Kaçık bir bilim adamı gibi, hem o kadar zeki olup hem de idare edilebilir saçlara, sorunsuz bir görüşe ya da yıkanıp giyinme becerisine sahip olmanız beklenemezdi.

Ve kıyafetler; kendini bilen bir kaçıklıktaki klavye desenli kravatlarla bütünlenmiş, gizemli, eski İngiliz geleneklerinden kalma kıpkırmızı cüpler, sonu gelmeyen el örgüsü atkılar, Afgan deri yelekler. Elbette bir çocuk olarak televizyon izlerken herkes yaşlı görünür ve geriye dönüp baktığımda, teknik anlamda, dünya yılıyla genç olmaları gerektiğini düşünüyorum, ama eğer gerçekten yirmi yaşındalardıysa yirmi yaşlarını bitir-

rip altmış ikiye basıyor olmalıydılar. Yüzlerde gençliği ya da zindeliği ya da iyi sağlığı çağrıştıran hiçbir şey olmadığı kesindi. Aksine, onca bilginin -Tritium'un yarı ömrü, éminence grise¹⁶ teriminin kökeni, ilk yirmi kusursuz sayı, Petrarca sonelerindeki kafiye düzeni- ağırlığıyla boğuşmak, üzerlerinde ciddi bir hasar bırakmış gibi, yorgun, solgun ve bitkindiler.

Elbette babam ve ben, nadiren doğru cevap verirdik, ama mesele bu değildi. Bu doğru cevap verme meselesi değildi; bildiğiniz her şey için ki-birli ve hoşnut değil, en ufak bir fikrinizin bile olmadığı kocaman bir evren dolusu şey karşısında mütevazı hissetme meselesiydi; hayranlıkla izlemektir, çünkü bana ve babama gerçekten de bu acayip yaratıklar her şeyi biliyorlarmış gibi gelirdi. İsteddiğiniz soruyu sorun: Güneşin ağırlığı ne kadardır? Neden buradayız? Evren sonsuz mu? Gerçek mutluluğun sırrı ne? Ve cevabı o anda bilmeseler bile en azından, alçak ve peltek seslerle aralarında mırıldanarak birbirlerine danışabilir ve tam olarak doğru olmasa da, kulağa hayli iyi bir tahmin gibi gelen bir cevap bulabilirlerdi.

Yarışmacıların bariz biçimde toplumdan dışlanmış veya biraz pasaklı ya da sivilceli veya yaşı ilerlemekte olan bakirler, hatta bazı durumlarda açıkça tuhaf olmalarının da bir önemi yoktu. Önemli olan, bir yerlerde, insanların gerçekten bütün bu şeyleri bildikleri ve bilmeyi sevdikleri, o bilgiyi tutkuyla önemsedikleri ve önemli ve değerli olduğunu düşündükleri bir yerin olmasıydı ve babamın, gerçekten çok ama çok çalışırsam, günün birinde benim de oraya ulaşabileceğimi söylemesiydi.

"Şansına güveniyor musun?" dedi.

Döndüm ve yemin ederim o kadar güzeldi ki az kalsın elimdeki bira kutusunu düşürüyordum.

"Şansına güveniyor musun?"

Daha önce bu kadar güzel bir şeyin bu kadar yakınında durduğumu hiç sanmıyordum. Kitaplarda bir güzellik vardı elbette ya da tablolarla ya da Purbeck Adası'na yaptığımız coğrafya gezisindeki gibi bir manzarada; ama şu ana dek, gerçekten canlı, ılık ve yumuşak bir insanoğlunda, en azından teoride dokunabileceğiniz bir şeyde *gerçek* güzelliği deneyimlediğimi hiç sanmıyordum. O kadar kusursuzdu ki onu görünce cidden yerimden sıçradım. Göğsümdeki kaslar gerildi ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Kulağa fena halde abartılı geldiğini biliyorum, ama gerçekten de genç ve sarışın bir Kate Bush'a benziyordu.

"Şansına güveniyor musun?" dedi.

"Hımm?" Bir çivi kadar sivri zekâmla yapıştırmıştım cevabı.

Başıyla posterini işaret ederek, "Başarabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Çabuk, esprili bir şey söyle.

"Peh," diye latife ettim ve bana, Fil Adam'a sevecen bir tavırla gülümseyen bir hemşire gibi, sempatik bir gülümsemeye baktı.

"O zaman yarın görüşürüz?" dedi ve uzaklaştı. Üzerinde şık bir elbise vardı, ama çok kurnazca ve büyük bir nüktedanlık, özgüven ve zevkle Fransız fahişesi seçeneğini uç noktaya taşımıştı: daracık, siyah-beyaz çizgili bir üst, geniş ve lastikli siyah bir balerin kemeri, siyah bir kalem etek ve balık ağı tayt. Yoksa çorap mıydı? Çorap ya da tayt, çorap ya da tayt, çorap ya da tayt...

Onu koridor boyunca, düzgün ve tehditkâr olmayan bir mesafeden takip ettim ve *Bazıları Sıcak Sever*'de buhardan çıkıveren Marilyn Monroe gibi, metronomik adımlarla -çorap ya da tayt, çorap ya da tayt- yürümesini ve önünden geçtiği her odadan, birinin kafasını uzatıp selam ve merhaba ve nasılsın ve harika görünüyorsun demesini izledim; ama sadece sekiz saattir, en fazla bir gündür orada olabilirdi. Nasıl oluyordu da *herkesi* tanıyordu?

Ardından parti alanına girdi, ağzı bir karış açık papazların arasından geçip dans pistinin diğer tarafında duran, birbirlerini kokularından ayırt ederek bulan ve her zaman sürü halinde takılan sert, hoş ve moda takipçisi kızlar grubuna yöneldi. DJ şimdi *Tainted Love*'ı çalıyordu ve odadaki atmosfer kararmış, cinsel anlamda daha yırtıcı ve yoz bir hâl almıştı ve tam olarak Weimar Cumhuriyeti'nin Berlin'i olmasa da en azından *Kabare* filminin, Doğu Sussex Altıncı Sınıf Kolej yapımı gibiydi. Kuytuda durup izledim. Bu işi adam gibi yaparsam, aklımı başıma toplamam gerekiyordu; ayrıca daha fazla biraya ihtiyacım olacaktı. Gidip altıncı kutuyu satın aldım. Yoksa yedinci miydi? Emin değildim. Önemi de yoktu.

Gitmiş olması ihtimaline karşılık aceleyle geri döndüm, ama hâlâ dört kişilik çetesiyle birlikte dans pistinin diğer ucunda duruyor ve onları öğleden sonradan beri değil de bütün hayatı boyunca tanıyormuş gibi, kahkahalar atarak onlarla şakalaşıyordu. Alaycı bir yüz ifadesi ve neşeli bir can sıkıntısı hali takınarak birkaç hamle yaptım ve benimle göz göze gelmesini ve dirseğimden yakalayıp, "Bana kendinle ilgili her şeyi anlat, seni büyüleyici yaratık," demesini umarak, umursamaz bir tavırla yakınından geçtim. Bunların hiçbirini yapmadı; bu yüzden bir kez daha geçtim. Bunu belki on dört, on beş kez yaptım, ama beni fark etmedi; bu yüzden daha direkt bir yaklaşımda karar kıldım. Gidip tam arkasında durdum.

New Order'ın *Blue Monday*'inin uzun versiyonu boyunca arkasında durdum; arkadaşlarından biri, boyayla açılmış sarı renkli kırsacık saçları olan, üçgen suratlı, ince dudaklı, kedi gözlü bir kız, benimle göz göze geldi ve sanki oraya birinin çantasını çalma niyetiyle gitmiş olduğumu düşünüyormuş gibi, içgüdüsel olarak elini çantasına götürdü. Bu yüzden güven verici bir tavırla gülümsedim. Kızın gözleri çılgın gibi grubun üzerinde dolaştı; belki de çok tiz bir uyarı sinyali ya da onun gibi bir şey yayıyordu. Nihayet gruptakiler dönüp bana baktılar ve işte, sarışın Kate Bush, birdenbire, benim-

kine sadece birkaç santim uzaktaki güzel yüzüyle, tam oradaydı. Bu kez aklım başımdaydı ve kısa ve öz bir şekilde, "Merhaba!" dedim.

Bu, ilgisini umduğumdan daha az çekmiş olmalıydı; çünkü, "Merhaba," dedikten sonra bana arkasını dönmek üzere harekete geçti.

"Karşılaşmıştık? Az önce? Koridorda?" gibi anlamsız sözler geveledim.

Yüzü ifadesizdi. İçtiğim sıvı miktarına rağmen, ağzımın içi, tükürüğüm mısır nişastasıyla yoğunlaşmış gibi, kıvamlı ve yapış yapıştı, ama dudaklarımı yaladım ve, "Bana şansına güvenip güvenmediğimi sormuştun," dedim. "*Üniversiteler Düellosu*'nda."

"Ah, evet," dedi ve tekrar arkasını döndü, ama arkadaşları aramızdaki elektriği hissederek dağılmışlardı ve nihayet, kaderin hükmettiği üzere, yalnız kalmıştık.

"İşin ironik tarafı, ben gerçekten papazım," dedim.

"Efendim?" Bana doğru eğildi ve ben de elimi kulağına götürme fırsatını kaçırmayarak elimin güzel başına sürtünmesine izin verdim.

"Ben gerçekten papazım!" diye bağırdım.

"Öyle misin?"

"Ne miyim?"

"Papaz?"

"Hayır, papaz değilim."

"Papaz olduğunu söylediğini sandım."

"Hayır, değilim."

"O zaman ne dedin?"

"Şey, evet, demek istediğim, evet, papaz olduğumu söyledim, evet, ama şaka yapıyordum!"

"Ah, özür dilerim. Anlama..."

"Bu arada, adım Brian!" *Paniğe kapılma...*

"Merhaba, Brian..." Ve arkadaşlarına bakınmaya başladı. *Devam et, devam et...*

"Neden? Yoksa papaza mı benziyorum?" dedim.

"Bilmiyorum. Belki biraz."

"Ah, tamam. Pekâlâ, teşekkürler! Çok teşekkürler!" Şimdi kollarımı göğsümde kavuşturmuş, şakacıktan öfkelenmeyi deniyor, onu güldürmeye ve zekice, hafif bir şakalaşmayı sürdürmeye çalışıyordum. "Papaz ha! Pekâlâ, çok teşekkürler! Bu durumda, sen de... gerçek bir... gerçek bir fahişeye benziyorsun!"

"Efendim?"

Beni doğru duymuş olamazdı, çünkü gülmüyordu; bu yüzden sesimi yükselttim.

"BİR FAHİŞE! Bir sürtüğe benziyorsun. Üst düzey bir sürtüğe, tabii ki..."

Bana, küçümsemeyi andıran şu küçük ve ince gülümsemelerden biriyle baktı ve, "İzninle, Gary, fena halde tuvalete gitmem gerek..."

"Tamam! Sonra görüşürüz!" Ama çoktan gitmiş ve beni işlerin daha iyi gidebilecek olduğu hissiyle baş başa bırakmıştı. Belki de, bariz biçimde komik bir ses takınmama rağmen, alınmıştı. Ama normal sesime alışık değilken, bunun komik bir ses olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Hem, Tanrı aşkına, Gary de kimdi? Durup tuvalete gitmesini izledim, oysa dans pistine kadar gitti ve durup başka bir kızın kulağına bir şeyler fısıldadı ve ikisi birden kahkahayla güldüler. Demek tuvalete gitmesi gerekmiyormuş. Tuvalet sadece bir bahaneymiş.

Ardından dans etmeye başladı. The Cure'un *Love Cats*'i¹⁷ çalıyordu ve şarkının sözlerinin esprili ve zekice bir yorumuyla, zaman zaman tek kolunu, bir kedi kuyruğu gibi başının üstüne kaldıra-

rak, sıkkın, mesafeli ve kıvrak, şey... biraz kedi gibi, dans ediyordu! Dünyanın en müthiş dansçısıydı! Şimdi ellerini iki küçük pati gibi çenesinin altında birleştirmişti; şarkıya adını veren aşk kedisiydi ve muhteşem, muhteşem, muhteşem bir güzelliği vardı ve birden aklıma bir fikir, basitliğiyle güzel ama bir o kadar dâhice ve şaşmaz bir plan geldi ki bunu daha önce düşünememiş olmama hayret ettim.

Dans! Ona çağdaş dans aracılığıyla kur yapacaktım.

Plak değişti ve James Brown'un, *Sex Machine*'i çalmaya başladı ki bana gayet uygundu, çünkü hazır konusu açılmışken, ayağa kalkacak ve bir seks makinesine dönüşecek gibi hissediyordum. Red Stripe kutusunu dikkatle yere bırakmamla, bir tekmeyle devrilmesi bir oldu ama umurumda değildi ve önemi de yoktu. Gittiğim yerde ona ihtiyacım olmayacaktı. Dans pistinin kenarında birtakım ısınma hareketleri yapmaya başladım; başlangıçta biraz çekingendim ama düz tabanları parke zeminde tatminkâr şekilde kaydığı ve bana o biçim gevşek bir his verdiği için, Green Flash'larımın yerine, kösele ayakkabılarımı giydiğime memnun oldum. Sonra, başlangıçta buz pateni pistine geri dönmüşüm gibi duvarlara sıkıca tutunarak, temkinle ve dikkatle dans pistine adım attım ve dans ederek ona doğru ilerlemeye başladım.

Yine bir yumruk gibi sımsıkı, Romalı piyadelerin barbarları uzaklaştırmak için kullandıkları geçilmesi imkânsız savunma dizilişlerinden biri içinde, beş kişilik küçük grubuyla dans ediyordu. Beni ilk gören, kedi gözlü kız oldu; tiz uyarı sinyalinin yaydı ve Sarışın Kate Bush, dizilişlerini bozup arkasına döndü, beni gördü, gözlerimin içine baktı ve ben işareti alıp müziğin içine işlemesine izin verdim ve daha önce hiç etmediğim gibi dans etmeye başladım.

Hayatım buna bağlıymış gibi, alt dudakımı, hem erotik bir şekilde hem de bir konsantrasyon takviyesi olarak baştan çıkarıcı bir tavırla dişleyerek, dosdoğru gözlerinin içine bakarak ve ona mey-

dan okuyarak, gözlerini kaçırmaması için ona meydan okuyarak dans ediyordum. Ki bunu yaptı da. Bu yüzden kayarak bir tur attım ve yeniden göz hizasına girdim ve kendimi kaptırdım. Ayağımda Kırmızı Pabuçlar varmış gibi dans ediyordum ve belki de haklıydım; belki de şu iç çamaşırı yüzündendi; hani annemin verdiği, Kırmızı İç Çamaşırı, ama her sebebi her neyse, James Brown gibi dans ediyordum; funk da soul da bendeydi ve yepyeni bir çantam vardı ve ben gösteri işindeki en çalışkan adamdım ve sırf seks için üretilmiş bir makineydım ve kayıyor, 360, 720 derecelik dönüşler yapıyordum; hatta bir defasında 810 derece dönerek kendimi yüzüm yanlış tarafa dönük ve bir an için yönümü kaybetmiş halde buldum, ama sorun değildi, çünkü James Brown işi köprüye taşımamı söylüyordu ve ben de öyle yaptım; her neresiyse artık, köprüye taşındım ve köprü yolunda, elim boynuma gitti ve beyaz karton yakayı, organize dine karşı yerinde bir küçümseme hareketiyle yolup, şimdi etrafımda bir çember oluşturmuş, el çırpın, gülen ve şaşkınlık ve hayranlıkla beni işaret eden insan grubunun arasına attım. Olduğum yerde dönerek çömeldim ve yere dokunurken hırkam arkamda özgürce uçuşuyordu. Gözlüklerim birazcık buğulanmıştı; bu yüzden aralarında Kate Bush'u göremiyordum; ama bir an, şu can sıkıcı, koyu renk saçlı Yahudi kızı, Rebecca bilmem ne, onu gördüm, ama artık dans etmeyi bırakmak için çok geçti, çünkü James Brown benden para makinemi sallamamı, para makinemi sallamamı istiyordu ve bir an için düşünmem gerekti; çünkü para makinemin tam olarak nerem olduğunu bilmiyordum. Başım? Hayır, tabii ki kıcım; bu yüzden, etrafımdaki kalabalığı ıslak bir köpek gibi terimle kutsayarak, kıcımı elimden geldiğince salladım ve birdenbire bir sancı girdi ve şarkı bitti ve ben tü-ken-miş-tim.

Alkışlayan kalabalığın arasında yüzünü aradım ama kesinlikle gitmişti. Endişelenecek bir şey yoktu. Önemli olan bir etki bırak-

maktı. Yollarımız yine, yarın öğlen, saat birde, Yarışma seçmelerinde kesişecekti.

Şimdi ironik, samimiyetsiz ağır şarkılar başlıyordu, *Careless Whisper*; ama herkes dans etmek için ya fazla havalı ya da sarhoştı; bu yüzden yatma zamanımın geldiğine karar verdim. Koridora çıkarken, tuvalete gittim ve pisuvarların üstündeki aynada kendimi daha iyi görebilmek için hırkamın ucuyla gözlüğümdeki şurubumsu teri sildim. Gömleğim terden tenime yapışmış, düğmeleri göbek deliğime kadar çözölmüş, bütün kan beynime, özellikle de aknelerime akın etmişti, ama yine de bütün olarak hayli iyi göründüğümü düşündüm. Şimdi oda dönüyordu; bu yüzden işerken olduğum yerde durmak için alnımı önümdeki aynaya yasladım. Kabinlerin birinden marihuana dumanı ve iki kısık sesli kıkırtı geliyordu. Ardından sifon sesi duyuldu ve biri hokey eteğini düzelten, dişi ve ıslak suratlı, diğeri geniş omuzlu, ragbi oyuncusu iki fahişe çıktı. İkisinin de suratlarına ruj bulaşmıştı. Bana, meydan okur gibi, onaylamayan bir şey söylemem için beni tahrik ederek baktılar, ama coşku ve tutku ve gençliğin saf ve neşeli pervasızlığına karşı sevgiyle dopdoluydum; bu yüzden onlara sersem sersem gülümsedim.

“İşin ironik yanı, ben gerçekten papazım!” dedim.

“Ah, siktir git!” dedi erkek olan.

SORU: Wordsworth'ün IX. kitabı *Prelüd*'den alıntıyı tamamlayınız: "O şafakta yaşıyor olmak saadetti..."

CEVAP: *Ama genç olmak, cennetin kendisiydi.*

Yeni şafaklar içinde, bu şafak, can sıkacak kadar eskisi gibiydi.

Hatta şafak bile değildi; saat 10:26'ydı. Buradaki ilk günümde sağlık, bilgelik ve akademik zindelikle uyanırım sanıyordum, ama aksine, her zamankiyle karşılaştım: utanç, kendinden nefret, mide bulantısı ve uyanmanın her zaman böyle olması gerekmediğine dair belli belirsiz bir duygu.

Ayrıca hayli öfkeliydim; çünkü birinin ben uyurken odama girip ağzımı keçeyle kapladığı ve sonra kafamın üstünde tepindiği aşikârdı. Hareket etmekte güçlük çekiyordum; bu yüzden, bir süre olduğum yerde yatıp üst üste kaç gecedir sarhoş yattığımı saydım ve sonunda yaklaşık 103 sayısına ulaştım. O son bademcik iltihabı nöbeti olmasa, daha fazla da olabilirdi. Belki de alkolik olduğum düşüncesini değerlendirdim. Bu, kendimi bir şey olarak tanımlama ihtiyacı, zaman zaman başıma gelirdi ve hayatımın çeşitli dönemlerinde, bir Gotik, bir homoseksüel, bir Yahudi, bir Katolik ya da manik depresif olduğumdan, evlat edinilmiş ya da kalbi delik ya da nesneleri zihin gücüyle oynatabilen biri olduğumdan şüphelenmiş ve ne yazık ki, her zaman, yukarıdakilerden hiçbirisi olmadığım sonucuna

varmıştım. İşin aslı, gerçekte *hiçbir şey* olmadığımı. Tam anlamıyla bir “yetim” bile değildim, ama şu ana dek en makul olanı “alkolik” olmamdı. Her gece yatağa sarhoş giren birine yakışacak başka ne sıfat vardı ki? Yine de, belki de alkolizm dünyadaki en kötü şey değildi; başucu duvarımdaki kartpostallardaki insanların yarısı alkolikti. Sanırım işin hilesi, davranışınızı ya da akademik çalışmanızı etkilemesine izin vermeden alkolik olmaktır.

Ya da belki çok fazla roman okumuştum. Romanlarda alkolikler, Sebastian Flyte ya da *Müşfikti Gece*’deki Abe North gibi, her zaman çekici, komik, etkileyici ve karmaşık olurlardı ve ruhun derin ve bastırılmaz bir hüznü ya da korkunç bir Birinci Dünya Savaşı mirası yüzünden içerlerdi. Oysa ben susadığım ve biranın tadını sevdiğim ve ne zaman duracağımı bilmek için fazla ahmak olduğum için sarhoş oluyordum. Sonuçta, suçu Falkland’lara atacak durumda değildim.

Ve kesin olan bir şey vardı; alkolik gibi kokuyordum. Yirmi dört saatten kısa süre içinde, yeni oda kokmaya başlamıştı. Bu anemin “oğlan” kokusuydu; “ılık ve tuzlu” ve bir saatin arka tarafı gibi. Nereden geliyordu? Bu kokuyu yanımda mı taşıyordum? Yataкта doğruldum ve önceki geceden kalma gömleğimi, yerde, terden hâlâ ıslak halde buldum. Hırkam bile nemliydi. Bastırılmış anılardan anlık bir görüntü zihnimde yanıp söndü... Dans etmekle... alakalı bir şey miydi? Sırt üstü uzandım ve yorganı kafama kadar çektim.

Sonunda beni kalkmaya zorlayan *futon* oldu. Gecedен sabaha sıkışmış gibiydi; sert ve soğuk zemini belkemiğimde hissediyordum. Bir hafta boyunca torbada unutulmuş, büyük, nemli bir havlunun üstünde yatmak gibiydi. Dizlerimi çeneme kadar çekip köşesine oturdum ve ceplerimde cüzdanımı aramaya başladım. Oradaydı ama endişe verici biçimde, bir beşlik ve bozukluk halde 18 peni dışında bomboştı. Bunun beni pazartesiye kadar, üç gün boyunca idare etmesi gerekiyordu. Dün gece gerçekten ne kadar bira

ıymıştım? Ve ah, Tanrım, bastırılmış anı bir kez daha, küvetteki osuruk gibi köpürerek su yüzüne çıkıyordu. Dans. Bir grup insanın ortasında dans ettiğimi hatırlıyordum. Ama bu doğru olamazdı; çünkü genelde Aziz Vitus¹⁸ gibi dans ederdim ve bu insanlar gülümsüyor, el çırpıyor ve tezahürat yapıyorlardı.

Ve ardından korkunç bir netlikle birlikte, *alkışların ironik* olduğunun idraki geldi.

Öğrenci Birliği binası, derli toplu Georgia tarzı binaların arasında, kötü bir diş gibi mahsur kalmış, gösterişli bir çirkinlikte, yol yol yağmur lekeleri taşıyan, beton, hantal bir binaydı. Bu sabah öğrenciler, çift taraflı kapılarından tek başlarına ya da bir günlük en yakın dostlarından oluşan sıkı, küçük gruplarıyla, içeri ve dışarı akın ediyorlardı; çünkü Birinci Sınıflar haftasının son günüydü ve pazartesiye kadar ders yoktu. Bugün, topluluklara katılmak için bir fırsattı. Ben FransızcaTop, SinemaTop, EdebiyatTop, ŞiirTop'a ve üç öğrenci dergisinin yazım ekiplerine, edebi odaklı *Yazar Bozuntusu*, ahlaksız ve müstehcen *Boşboğaz* ve ciddi, kampanyacı, sol kanat *Satırlarla*'ya katıldım. Bir fotoğraf makinem olmamasına rağmen, Karanlık Oda Topluluğu'na da yazıldım ("Bize katılın ve ne çıkacağını görün!") ve Feminist Topluluğu'na katılmayı düşündüm, ama başvuru masalarında sırada beklerken, Gertrude Stein'in tıpatıp benzeri bir kızın dik bakışlarına maruz kaldım ve Feminist Topluluğu'na katılmanın biraz fazla zorlama olup olmayacağını düşünmeye başladım. Bu hatayı daha önce bir kez, Victor ve Albert Müzesi'ne okul yolculuğunda, kadının toplumdaki değişen rolüyle ilgili bir sergi oldu-

¹⁸ Almanya'da bir ayın sırasında kendilerinden geçercesine dans eden bir grup insan, küçük bir kilisede bulunan Aziz Vitus'a götürülmüş ve azizin onları telkin yoluyla sakinleştirmesi sonucunda, vücudun titremesine yol açan sinirsel hastalıklara Aziz Vitus Dansı adı verilmiştir. Daha sonra bu durum Aziz Vitus'un tüm dansçıların ve genel olarak performans sanatçılarının koruyucusu olarak kabul görmesine neden olmuştur. (yay.n.)

ğunu düşünerek “Kadınlar” yazan bir tabelayı takip edip, sonunda kendimi kadınlar tuvaletinde bularak yapmıştım. Sonunda Feminist Topluluğu’nu es geçmeye karar verdim; çünkü kadınların özgürlük hareketini savunmakla birlikte, yalnızca kızlarla tanışmanın bir yolu olduğu için katılmadığıma tam olarak güvenim yoktu.

Birinin blöfümü görme ihtimaline karşılık, Badminton Topluluğu’nun taze yüzlü, pastel renkli kazaklarının önünden hızla geçtim; ardından kayak, içki, kadınları taciz ve aşırı sağ kanat düşüncelerle alakalı Adaleli Züppeler Topluluğu’nun (ya da her neyse işte) sırasındaki, etrafı ahbaplarıyla çevrili olan Josh’a el salladım.

Tiyatro Topluluğu’na da katılmamaya karar verdim. Feminist Topluluğu gibi, kızlarla zaman geçirmenin hoş bir yoluydu, ama olumsuz yanı, genelde insanı bir oyun sahnelemek için kandırma bahanesinden başka bir şey olmamasıydı. Tiyatro Topluluğu bu dönem, *Charley’nin Teyzesi*’ni, Sofokles’in *Antigon*’unu ve *Equus*’u sahneleyecekti ve bana ya kırış buruş yatak çarşafları içinden ve kâğıt hamurundan maskelerin arkasından hep bir ağızdan haykıran Yunan korosunun bir üyesi ya da *Equus*’taki, bütün akşamı palto askısından yapılma bir at kafası ve bir tayt tulum içinde geçiren zavallı ahmaktardan biri olarak rol vereceklerini biliyordum. Tiyatro Topluluğu; teşekkürler ama almayayım. Ayrıca, okuldaki son yılmda *Godspell*’de İsa’yı oynadığımı belirtmek isterim ve bir kez bütün okulun karşısında kırbaçlanıp çarmıha gerildikten sonra, performans anlamında gidebileceğiniz çok fazla bir yer kalmıyor. Tone ve Spencer baştan sona kahkahalarla gülmüş ve kırk kırbaç sırasında “Daha fazla, daha fazla!” diye bağırmuşlardı, ama diğer herkes, çok etkileyici bir performans olduğunu söylemişti.

Yeterince topluluğa girdiğime ikna olunca, salonda, dün geceki, görünce Tanrı bilir ne yapacağım gizemli kızı arayarak dolaşmaya başladım. Dans etmeyeceğim kesindi. Spor salonunda iki tur attım ama kızdaki hiçbir iz yoktu; o yüzden doğru odayı doğru za-

manda bulacağımın emin olmak için, üst kata, Yarışma seçmelerinin yapılacağı odaya çıktım. Elbette kapıdaki posterde: *On Puanlık Başlangıç Sorunuz. Sadece En İyi Beyinler Başvurmalı*, yazıyordu. Dün gece, “Şansına güveniyor musun?” demişti. “Belki orada görüşürüz.” Ciddi miydi? Ve eğer ciddiyse, neredeydi? Gerçi ben bir saat erkenciydim; bu yüzden bir kez daha bakmak için tekrar spor salonuna dönmeye karar verdim.

Merdivenleri inerken, basamaklarda, dün geceki koyu renk saçlı Yahudi kızın yanından geçtim: Jessica mıydı? Harrington’lar ve siyah daracak kotlar içinde, Sosyalist İşçiler Partisi broşürleri dağıtan ve hepsi lanetolasıöfkeli görünen bir grup sıska ve solgun renkli adamın yanında duruyordu; dayanışma ruhuyla yaklaştım ve, “Merhaba, yoldaş!” dedim.

Kelimeleri uzatarak, “Günaydın, neşeli ayaklar,” deyip, hiç komik bulmamış gibi, sıkılı yumruğuma baktı; haksız da sayılmazdı, çünkü hiç komik değildi. Broşür dağıtma işine dönerken, “Dans Topluluğu şuralarda bir yerde olmalı,” dedi.

“Ah, Tanrım, gerçekten berbat mıydı?”

“Şöyle diyelim, kendimi, dilini ısırp koparmana engel olmak için dişlerinin arasına bir kalem sıkıştırmamak için zor tuttum.”

Kendimle dalga geçerek ve kafamı, *Delinin tekiyim*, dercesine sallayarak güldüm ama o gülümsemiyordu; bu yüzden, “Biliyor musun,” dedim, “hayat bana iki şey öğretti: Bir Numara, sarhoşken sakın dans etme!!!” ... Sessizlik. “Aslında, bir broşür alabilir miyim diye soracaktım.”

Gizli derinliklerimin uyandırdığı merakla, bana soran gözlerle baktı.

“Sadece kâğıt israf etmiş olmayacağımın emin misin?”

“Kesinlikle evet.”

"Peki şu anda herhangi bir siyasi partinin üyesi misin?"

"Ah, bilirsin işte. NSK¹⁹."

"O bir siyasi parti değil."

Kulağa geliş şeklinden büyük keyif duyarak, "Yoksa savunma politikasının politik bir mesele olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Politika ekonomidir; bu kadar basit. Tek siyasetli grupların, NSK veya Greenpeace gibi baskı gruplarının önemli ve geçerli bir rolü var, ama balinaların büyük ve hoş olduklarını ya da nükleer faciaların kötü olduğunu söylemek, politik bir duruş değil, herkesçe bilinen gerçeklerdir. Ayrıca gerçek bir sosyalist devlette ordu otomatik olarak haklarından mahrum bırakılır."

"Rusya'da olduğu gibi mi?" dedim.

A-ha!

"Rusya gerçek anlamda sosyalist değil."

Ah...

"Ya da Küba?" dedim.

Tuş!

"Evet, öyle diyorsan! Küba'daki gibi."

Hımmm.

"O zaman, sanırım Küba'da ordu yok, öyle mi?" dedim.

İyi toparladın.

"Sayılmaz, bahsetmeye geçecek türde, Gayrisafi Milli Hasıla anlamında yok. ABD'deki yüzde kırka karşılık, Küba'da verginin yüzde altısı savunmaya harcanıyor." Bunları uyduruyor olmalıydı. Castro bile bu ıvrır zıvırları bilmezdi. "ABD'nin daimi tehdidi olmasa, yüzde altı harcamalarına bile gerek olmazdı. Yoksa geceleri Küba tarafından istila edilmekten mi endişeleniyorsun?"

Onu bir şeyleri uydurmakla suçlamak fazla oyun parkı seviyesinde olacağı için, "Broşür alıyor muyum, almıyor muyum?" demekle yetindim ve isteksizce bir broşür uzattı.

"Senin için fazla dobraysa, İşçi Partisi şu tarafta. Ya da işi sonuna kadar götürüp *Tory*'lere katılabilirsin."

Bunu bir şamar indirir gibi söylemişti ve idrak etmem birkaç saniyemi aldı; tam ne diyeceğimi düşünürken bana arkasını döndü ve broşür dağıtmaya devam etti. Elimi omzuna koyup onu çevirmek ve, "Sakın bana arkanı döneyim deme, seni burnu havada, geri kafalı, kendini bir şey sanan küçük inek, çünkü babamı işinin öldürdüğü söylenebilir ve sakın bana Küba vaazı vermeye kalkma. Sadece küçük parmağında bile, senin ve şu sanat okullu burjuva arkadaşlarının kibirli ve halinden memnun bedenlerinizin bütününde taşıdığınızdan daha fazla lanet olası sosyal adaletsizlik duygusu vardır," demek istedim. Az kalsın diyordum da, gerçekten ama sonuçta söylemeyi seçtiğim cümle, "Herhalde farkındasınızdır ki isminizi kısaltacak olursanız, basitçe SosTop olursunuz," oldu.

Ağır ağır ve kısık gözlerle bana döndü ve, "Bak," dedi, "Thatcher'ın ülkeye yaptıklarına muhalefet etmek konusunda gerçekten istekli ve tutkuluyusan, bizimle gelmelisin. Diğer yandan, sadece bir yığın altıncı sınıf şakası ve banal yorum yapmakla ilgileniyorsan, sanırım sensiz de pekâlâ idare edebiliriz, çok teşekkürler."

Haklıydı, elbette. Politikadan bahsederken, neden her zaman patavatsız ve ikna edicilikten uzak oluyordum ki? Bu konuya alaycı yaklaşmıyordum. Bunu sadece adam gibi, zekice bir yetişkin konuşmasıyla ona aktarmayı denemeyi düşündüm, ama siyah kot pantolonlu, sıska oğlanlar ve Class War Topluluğu'ndan²⁰ biri arasında bir huzursuzluk patlak vermişti; bu yüzden vazgeçtim ve yoluma devam ettim.

20 (İng.) Sınıf Savaşı. (yay.n.)

SORU: Alman psikolog William Stern'in geliştirdiği hangi tartışmalılı ölçüm, başlangıçta insanın zihinsel yaşının fizik yaşına oranının 100'le çarpılmış hali olarak tanımlanmıştı?

CEVAP: IQ.

Tekrar üst kata, uzun boylu, açık tenli bir adamın otuz kadar masa ve sandalyeyi, bürokratik bir işgüzarlıkla sınav düzenine göre yerleştirmekte olduğu 6 Numaralı Toplantı Odası'na döndüm. Ben-den çok daha büyük olduğu belliydi; yirmi bir ya da yirmi iki yaşında falan olmalıydı. Bordo renkli, resmî bir üniversite eşofman üstü içinde, uzun boylu ve formdaydı; yanık teni ve bir plastik parçasından kalıba dökülmüş gibi görünen cinsten, düzgün, kısacık kesimli sarı-kızıl saçlarıyla uysal bir yakışıklılığa sahipti. Onu bir süre cam kapının arkasından seyrettim. Bir astronota –tabii İngiltere'nin astronotları olsaydı– ya da tehditkâr olmayan bir Action Man'e benziyordu. Onunla ilgili can sıkıcı olan tek şey, onu bir yerden hatırlar gibi olmamdı.

Beni görmüştü, bu yüzden kafamı kibarca kapıdan içeri uzattım ve, "Affedersiniz?" dedim, "burası Üniversiteler Düel..."

"Parmaklar butonların üstüne; ilk başlangıç sorunuz: Tabelayı okuyabiliyor musunuz?"

"Evet."

"Ne yapıyor?"

"6 Numaralı Toplantı Odası, saat bir."

"Saat şu anda kaç?"

"On iki kırk beş."

"Sanırım bu, sorunuzu cevaplamıştır."

"Sanırım."

Böylece kapının dışında oturdum ve kafamdan bazı listeleri geçirerek ısınmaya başladım: İngiltere'nin Kral ve Kraliçeleri, Periyodik Cetvel, Amerika Başkanları, Termodinamik Yasaları, güneş sistemindeki gezegenler; her ihtimale karşılık temel sınav tekniği. Kuruşun ve tükenmez kalem, kâğıt mendil ve bir kutu Tic-Tac'ımın varlığından emin oldum ve diğer yarışmacıların gelmesini bekledim. On dakikanın sonunda hâlâ yalnızdım; bu yüzden oturdum ve öğretmen masasında, ciddi bir tavırla soru kâğıtlarını ayırmak ve zımbalamakla meşgul olan adama baktım. *Üniversiteler Düellosu* seçme komitesinde hayli yüksek bir konumda olduğu ve bütün bunların büsbütün sarhoş edici gücüyle uçarı olduğu sonucuna varmışım, ama onunla iyi geçinmek zorundaydım; bu nedenle tam 12:58'de –daha erken değil– ayağa kalkıp içeri girdim.

"Şimdi tamam mı?"

Kafasını kaldırıp bakmadan, "Pekâlâ. İçeri gelebilirsiniz," dedi, "dışarıda sizden başka kaç kişi var?"

"Hımm... yok."

"Gerçekten mi?" Arkama baktı, çünkü belli ki bana güvenilemezdi. "Ah, kahretsin. Yine bin dokuz yüz seksen üçe döndük." Cık cıkladı, iç geçirdi, masasının köşesine tünedi, klipsli bir dosyayı eline aldı ve sonra beni baştan ayağa süzdü ve yüzümün yan tarafında, tercih eder gibi görüldüğü yirmi beş santim mesafede bir noktada

karar kılmadan önce yüzüme dik dik baktı. Bir kez daha kasvetle iç geçirdi. "Pekâlâ, adım Patrick. Senin adın ne?"

"Brian Jackson."

"Yıl?"

"Birinci sınıf! Daha dün geldim!"

Cık cıklama ve iç geçirme. "Uzmanlık alanı?"

"Ne okuduğumu mu kastediyorsun?"

"Öyle diyorsan."

"İngiliz Edebiyatı."

"Tanrım, bir tane daha. Neyse, en azından hayatının üç yılını tamamen ziyan etmiyorsun."

"Affedersin, ben..."

"Onca matematikçiye ne oldu? Bilmek istediğim bu. Bio-kimyalara? Makine Mühendislerine? Ekonominin kötüye gitmesine şaşırılmamalı; herkes metaforun ne olduğunu biliyor ama kimse elektrik santrali inşa edemiyor."

Güldüm ve şaka mı yapıyor diye baktım ama yapmıyordu. Savunmaya geçer gibi, "Fen derslerim A-düzeyinde!" dedim.

"Gerçekten mi? Hangilerinden?"

"Fizik ve Kimya."

"Oldu o zaman. Bir Rönesans Adamı. Newton'ın Üçüncü Hareket Yasası Nedir?"

Ah, dostum, bundan daha fazlası için uğraşman gerekecek...

"Tepki etkiye eşit ve zıttır," dedim.

Patrick'in tepkisi de hayli eşit ve zıt oldu: dosyasına geri dönmeyen önce, kaşların kısa ve çekemeyen bir kalkışı.

"Okul?"

"Pardon?"

"Okul dedim? Büyük bina, tuğladan yapılma, içinde öğretmenler..."

"Soruyu anladım, sadece niye bilmek istediğini merak ettim?"

"Pekâlâ, Troçki, cevabı yapıştırdın. Kalem var mı? İyi. İşte kâğıdın; bir dakika içinde yanındayım." Arkamdan iki kişi daha gelirken, odanın arka tarafında bir sıraya geçtim. "Ah, süvariler!" dedi Patrick.

İlk potansiyel takım arkadaşım, Çinli bir kız, biraz heyecana neden oldu, çünkü sırtına sımsıkı yapışmış bir pandası var gibi görünüyordu. Daha yakından bakınca, bunun gerçek bir panda değil, dahice tasarlanmış bir sırt çantası olduğu anlaşılıyordu. Sanırım bu, alışılmışın dışında bir mizah anlayışının göstergesiydi, ama ciddi, ileri düzey genel kültür testindeki şansı konusunda iyiye işaret değildi. Her neyse, Patrick'le konuşmasından adının Lucy Chang olduğunu ve ikinci sınıf Tıp öğrencisi olduğunu öğrendim; fen sorularında benden bir gömlek üstün olabilirdi. İnanılmaz alçak sesle ve hafif bir Amerikan aksanıyla konuşsa da, İngilizcesi hayli akıcı görünüyordu. Kurallar yabancı uyruklular için nasıldı?

Sıradaki yarışmacı, zeytin yeşili ordu kıyafeti ve kocaman ağır botlar giymiş, kalçasında, üzerine bir şekilde tutarsızca ve fosforlu kalemle NSK sembolü çizilmiş, küçük, mavi bir RAF²¹ çantası taşıyan, iri ve gür sesli bir Manchester'lıydı. Patrick onunla mülakatını, astsubay, on başıya karşı havasında, çekemeyen bir nezaketle yaptı ve çocuğun Rochdale'dan gelme, Colin Pagett adında bir üçüncü sınıf politika öğrencisi olduğu ortaya çıktı. Odada etrafına bakındı, başıyla selam verdi ve sessizlik içinde, kalemlerimizle oynayarak, birbirimizden geometri kurallarının izin verdiği ölçüde uzak oturarak, on, on beş dakika, başka kimsenin gelmeyeceği açıkça belli

21 RAF: ROYAL AIR FORCE: İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri. (ç.n.)

olana kadar bekledik. Peki o neredeydi? Orada olacağını söylemişti. Ya başına bir şey geldiyse?

Nihayet Astronot Patrick derin bir iç çekti, masasının arkasında ayağa kalktı ve "Pekâlâ," dedi, "artık başlayalım mı? Adım Patrick Watts, Ashton-Under-Lyme'danım; ekonomi okuyorum ve bu seneki *Üniversiteler Düellosu* takımının kaptanıyım." ... Bir dakika, ne dedi?... "Programın düzenli izleyicileri beni geçen yılın turnuvasından hatırlayabilirler."

İşte buydu, onu oradan tanıyordum. Bölümü, UCCA formumu doldurmakta olduğum ve standardın nasıl bir şey olduğunu bilmek istediğim için, ekstra dikkatli izlediğimi hatırlıyordum. O zaman, hayli cılız bir takım olduklarını düşünmüştüm ve belli ki bu Patrick olayın duygusal yara izini hâlâ taşıyordu, çünkü bundan bahsederken, utanç dolu bir yüzle yere bakıyordu. "Aşikâr olduğu üzere kusursuz bir performans değildi." Doğru hatırlıyorsam ilk rauntta, hem de yumuşak rakipler karşısında elenmişlerdi. "... Ancak bu yıl şansımız konusunda hayli umutluyuz; özellikle de... bu kadar çok... umut vadeden... ham malzemeyle."

Üçümüz odada etrafımıza, birbirimize ve boş sıralara baktık.

"Pekâlâ! Lafı daha fazla uzatmadan teste başlayalım. Kırk soruluk, yazılı bir sınav; programda karşımıza çıkacaklara benzer, çok çeşitli konuları içeriyor. Geçen yıl, fen alanında özellikle zayıftık," bana baktı, "bu kez çok fazla sanat odaklı olmayacağımızdan emin olmak istiyorum."

Manchester'lı araya girdi. "Ve bu dört kişilik bir takım olacak, değil mi?"

"Doğru."

"Şey, öyleyse... bu durumda... takım biziz."

"Şey, evet, ama uygun bir standardı karşılayacağımızdan emin olmamız gerek."

Colin pes edecek gibi değildi. "Neden?"

"Şey, çünkü aksi takdirde... yine kaybederiz."

"Ve?"

"Yine kaybedersek... yine kaybedersek..." Patrick'in ağzı artık sözsüz hareket ediyor, ölmek üzere olan bir uskumrununki gibi bir açılıp bir kapanıyordu. Bu, geçen yıl televizyonda gördüğüm, Doğu Afrika gölleriyle ilgili, kelimenin tam anlamıyla basit bir soruya cevap bulmaya çalışan, ama başaramayan yüzün aynısıydı; izleyicilerin tamamı cevabı bilip, içlerinden, *Tangankiya Gölü, Tangankiya, seni aptal*, diye geçirirkenki aynı uğursuz bakış.

Sonra, dikkati kapıdaki gürültüye çevrildi; kısa bir süre için cama yapışan, sırttan bir grup kız surati, boğuk bir kahkaha ve bir itiş kakışın ardından, görünmeyen eller tarafından içeri itildi ve kıkırdayarak, toparlanmaya çalışarak ve etrafına, dördümüze bakarak durdu.

Yemin ederim, bir an için herkesin ayağa kalkacağını sandım.

"Ahh, özür dilerim, millet!"

Dili dolanıyordu ve ayaklarının üstünde sabit duramıyor gibiydi. Sarhoş halde sınava girmeyi düşünmüyordu herhalde, değil mi?

"Özür dilerim. Çok mu geç kaldım?"

Patrick elini astronot saçlarının üzerinde dolaştırdı, dudaklarını yaladı ve, "Hiç de değil," dedi, "bizimle olmana sevindik, şey..."

"Alice. Alice Harbinson."

Alice. Alice. Tabii ki o bir Alice'ti. Başka ne olabilirdi ki?

"Pekâlâ, Alice. Lütfen, otur..." Ve Alice etrafına bakındı, bana gülümsedi ve bana doğru yürüyüp tam arkamdaki sıraya oturdu.

İlk birkaç soru hayli basitti; temel geometri ve Plantagenet'ler hakkında birkaç şey; gerçekten bizi yumuşatmak için hazırlanmışlardı,

ama konsantre olmak zordu; çünkü Alice omzumun gerisinde, genzinden homurtulu bir ses çıkarıyordu. Dönüp baktım ve beklediğim gibi, kırmızı bir suratla sınav kâğıdının üstüne kapanmış, bastırılmış kahkahasıyla sarsılıyordu. Sınav kâğıdına geri döndüm.

Soru 4. Eski İstanbul, Konstantinopolis adını almadan önce hangi adla bilinirdi?

Kolay. Bizans.

Soru 5. Helyum, neon, argon ve ksenon sözde "soylu gazların" dört tanesini oluşturur. Diğer ikisi nelerdir?

Hiçbir fikrim yoktu. Kripton ve hidrojen, belki? Kripton ve hidrojen.

Soru 6. Alice Harbinson'dan yayılan aromanın tam bileşimi nedir ve bu kadar enfes olmasının sebebi nedir?

Pahalı, çiçekli ama hafif bir şey. Chanel No. 5 olabilir mi? Bir miktar Pears sabunu, Silk Cut ve birayla karışınca...

Bu kadarı yeter. Konsantre ol.

Soru 6. Bayan Thatcher parlamentoda nereyi temsil etmektedir?

Kolay. Bunu biliyordum, ama ses devam ediyordu. Dönüp baktım ve bu kez göz göze geldik; yüzünü buruşturdu ve dudaklarını oynatarak, "Üzgünüm," dedikten sonra, hayali bir fermuarla ağzını mühürledi. Yüzümün tek tarafıyla, *Hey, hah, bana aldırma, ben de bu işi ciddiye almıyorum*, der gibi kısaca gülümsedim ve testime döndüm. Konsantre olmalıydım. Ağzıma bir Tic-Tac atıp parmaklarımı alnıma bastırdım. *Konsantre ol. Konsantre ol.*

Soru 7. Alice Harbinson'ın dudaklarının rengi en iyi nasıl tarif?..

Emin değildim, göremiyordum. Bir Shakespeare sonesinden bir şey. Şam gülü rengi ya da mercan ya da onun gibi bir şey? Belki bir kez daha bakarım. *Hayır. Sakın. Bakma. Sadece konsantre ol. Başını kaldırma.*

8, 9 ve 10 fena gitmedi, ama sonra saçma bir zorlukta matema-
tik ve fizik soruları peş peşe sıralanmıştı ve zorlanmaya başladım;
anlamadığım iki, üç tanesini atlardım, ama mitokondri hakkında olan
bir tanesinde şansımı denedim.

“Pısst...”

Soru 15. Sitoplazmik metabolizma ürünlerinin oksidasyonu so-
nucu salınan enerjiler adenozin trifosfata dönüşür...

“Pısssssssst...”

Masasının üstünden ileri doğru abanmış, iri iri açılmış gözlerle,
sıkılı avucunun içindeki bir şeyi bana vermeye çalışıyordu. Patrick’in
bakmadığından emin olduktan sonra, elimi arkaya uzattım ve bük-
tüğüm avucumun içine küçük bir kâğıt parçası bastırıldığını hisset-
tim. Patrick kafasını kaldırdı ve kollarımı başımın üstüne kaldırıp
hareketimi hızla bir gerinmeye çevirip, meydan boşalınca notu aç-
tım. “Tuhaf, doğallıktan uzak güzelliğin beni ayartıyor. Dudaklarını
ne zaman dudaklarımda hissedebileceğim?”

Ya da daha doğru haliyle, “Hey, inek! Bana yardım et. Hem çok
APTAAL hem de sarhoşum. Lütfen beni TAMAMEN rezil olmak-
tan kurtar. 6, 11, 18 ve 22’nin cevapları ne? Ve 4 de Bizans, değil mi?
Sağ ol, ahbap; bekliyorum. Arkadaki aptuş. xxx. Not: Beni hocaya
ispiyonlarsan, canına okurum.”

Genel kültürümü onunla paylaşmamı istiyordu ve bu bir asılma
değilse, başka ne olabilirdi bilmiyordum. Elbette ki bir sınavda kopya
çekmek, korkunç bir şeydir ve başka biri olsaydı olaya asla karış-
mazdım, ama burada olağanüstü şartlardan bahsediyorduk; bu yüz-
den soruları hızla kontrol ettim ve kâğıdın arkasını çevirip yazdım.
“No. 6 Finchley. 11 Ruskin’in Venedik’in Taşları olabilir, 18 Schrödinger’in
Kedisi olabilir ve 22’yi ben de bilmiyorum: Diaghilev? Ve evet, 4 Bizans.”

Defalarca okudum, okudum. Aşk mektubu olarak fazla kuruydu
ve gerçekten “çok hoşşun” yazmadan, daha çekici ve baştan çıkarıcı

bir şeyler yazabilmek isterdim; bu yüzden bir dakika düşündüm, derin bir nefes aldım ve, "Bu arada, bana borçlusun! Testten sonra kahve? En iyi dileklerimle, İnek!" yazdım ve sonra fikrimi değiştirmeden sandalyemde dönüp notu sırasına bıraktım.

Soru 23. *Mysteciti* alt takımından balinaların özel beslenme yapılarına verilen ad...."

Balina çubuğu.

Soru 24. Corneille ve Racine'in kullandığı hangi Fransız mısra biçimi, vurgunun altıncı ve son hecelerde olduğu on iki hecelik bir satırdan oluşur?

Aleksandrin.

Soru 25. Hızlanan kalp atışı, soğuk ter ve coşku, genelde hangi duygusal durumun semptomlarıdır?

Haydi ama, başını önünde tut, konsantre ol; burada Düello'dan bahsediyoruz, unuttun mu?

Soru 25. Dodekahedronun kaç kenarı bulunur?

Şey, dodek on iki demekti ve bu on iki yüzey anlamına gelirdi ki ve hepsini ayırırsan 12 çarpı dört, yani 48 yapardı, ama paylaşılan köşeleri çıkarman gerekirdi, o da kaç ederdi, 24 mü? Neden 24? Her kenar üç düz yüzeyin kesişimi olacağı için mi? 48'de 3, 16 kez vardı. 16 kenar? Bunun bir formülü yok muydu? Çizmeye kalkışsam?

Ve tam parçalara ayrılmış bir dodekahedron çizmeye çalışırken, küçük bir kâğıt top kafamın üstünden uçup masanın üstünde sıçradı. Kenara yuvarlanmadan yakaladım, açtım ve okudum: "Tamam, ama dans etmeyeceğine söz vermen gerek."

Kendi kendime gülümsedim ve arkama dönmeyerek serinkanlı görünmeye çalıştım, çünkü ne de olsa öyleydim; hayli serinkanlı bir adam. Yeniden dodekahedronumu parçalara ayırma işine döndüm.

SORU: Akkorluk, sıcak bir materyalden yayılan ışıksa, göreceli olarak soğuk bir materyalden yayılan ışık için kullanılan terim nedir?

CEVAP: Işıldama.

"Rahip yakam olmadan beni tanımazsın sandım!"

"Ne? Ah, hayır! Başlangıçta tanımadım," dedi.

"Demek, Alice!"

"Aynen öyle."

"Harikalar Diyarında'daki gibi mi?"

Çıkışa hasretle bakarak, "Hı hı," dedi.

"Otantik" ahşap sandalyeleri, Ricard²² kül tablaları, Toulouse-Lautrec posterlerinin röprodüksiyonları ve menüde jambonlu-peynirli kızarmış ekmek yerine, *croque monsieur*'le, Fransız olmak için kendini fazla zorlayan Le Paris Match'te küçük, mermer bir masada oturuyorduk. İçerisi, patates kızartmalarının üstünden, hararetli sohbetler için öne doğru eğilen ve sigaralarını, Silk Cut²³ değil de, Gitanes²⁴ olmalarını dileyerek havada savuran, siyah polo tişörtlü ve

22 Fransızlara özgü Pastis adlı içkinin üreticilerinden birinin adı. (ç.n.)

23 İngiliz sigara markası. (ç.n.)

24 Fransız sigara markası. (ç.n.)

501'li öğrencilerle doluydu. Fransa'ya hiç gitmedim ama gerçekten böyle miydi acaba?

"Ve adını Alice Harikalar Diyarında'daki Alice'ten mi almışsın?"

"Öyle söylüyorlar." Duraksama. "Ya sen? Sana neden Gary demişler?"

Bir an düşündüm ve gerçekten adımın neden Gary olduğuna dair ilginç ve eğlenceli bir anekdot uydurmaya çalıştıktan sonra, dürist olmanın büyük olasılıkla daha kolay olacağına karar verdim.

"Aslında, adım Brian."

"Tabii ya. Özür dilerim, Brian demek istemiştim."

"Emin değilim. Edebiyatta herhangi bir Brian olduğunu sanmıyorum. Ya da Gary. Ama Karamazov Kardeşler'de bir Gary yok muydu? Gary, Keith ve..."

"... ve Brian! Brian Karamazov!" deyip güldü ve ben de güldüm.

Aslına bakarsanız, bugün, sadece Alice Harbinson'la burada oturup kendi ismime güldüğüm için değil, hayattaki ilk kapuçino-mun tadını çıkardığım için de, benim için gerçekten büyük bir gün olma yolunda ilerliyordu. Fransa'da kapuçino mu içiyorlardı? Her neyse, fena değildi. Üzerinde küçük ve acı, çözünmemiş hazır kahve zerrecikleri yerine gri, misk kokulu, pis bir tarçın köpüğü olması dışında, Southend Dalgakıranı'nın kafesinde 35 peniye yaptıkları sütlü kahvelere benziyordu. Benim hatamdı, çikolata tozu sanarak biraz abartmışım; bu yüzden biraz sıcak ve sütlü koltuk altı gibi kokuyordu. Ama kapuçinonun da biraz seks gibi olmasını ve ikinci seferde daha fazla keyif alacağımı umuyordum. Gerçi tanesi 85 peniye, ikinci bir sefer olacağından emin de değildim. Yine biraz seks gibiydi.

İşte yine aynı şey. Seks ve Para. Seksi ve parayı düşünmeyi bırak. Özellikle parayı; bu berbat bir şey. Burada bu müthiş kadınla birliktesin ve tek düşünebildiğin bir fincan kahvenin ücreti. Ve seks.

"Açlıktan ölüyorum," dedi, "yemek yiyelim mi? Patates kızartması falan?"

"Kesinlikle!" dedim ve menüye baktım. Boktan bir kâse patates kızartması için 1.25 paunt mu? "... Gerçi ben o kadar aç değilim ama sen ye."

Böylece, tazı kadar zayıf, Morrissey perçemli garsona işaret etti. Garsonun öğrenci olduğu belliydi, masaya geldi ve kafamın üstünden konuşarak Alice'i kocaman, dost canlısı bir "Selaaam!" ile karşıladı.

"Merhaba, bugün nasılsın?" dedi Alice.

"Ah, iyiyim. Burada olmamayı tercih etmem dışında tabii. Çift vardiya!"

Alice garsonun kolunu sevecen bir tavırla sıvazlayarak, "Ah, Tanrım. Yazık sana!" dedi.

"Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim, teşekkürler."

"Söylememin bir sakıncası yoksa, bugün çok hoş görünüyorsun."

"Ah, Tanrım..." dedi Alice ve ellerini yüzüne götürdü.

*Zut alors.*²⁵

Garson sonunda neden orada olduğunu hatırlayarak, "Eee, size ne getirebilirim?" diye sordu.

"Sadece bir kâse patates kızartması alabilir miyiz, ne dersin?"

"*Absolument!*"²⁶ dedi garson ve kıymetli, altın kaplama cipslerin hazırlığına bir an önce başlamak için neredeyse koşar adımlarla mutfığa yürüdü.

O gidince, "Onu nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Kimi? Garsonu mu? Tanımıyorum."

25 (Fr.) Haydi be! (ç.n.)

26 (Fr.) Kesinlikle. (ç.n.)

"Ah."

Ve sessizlik. Kahvemden bir yudum aldım ve burun deliklerimdeki tarçın tozunu elimin tersiyle sildim.

"Rahip yakam olmadan, beni tanıyacağından emin değildim!"

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Öyle mi? Bazen söylediklerim ve söylemediklerim konusunda biraz aklım karışıyor ve kendimi sadece zihnimden geçirmek niyetinde olduğum şeyleri yüksek sesle söylerken buluyorum. Bilmem anlatabildim mi?"

Kolumu tutarak, "*Kesinlikle anlatabildin,*" dedi, "benim de her zaman aklım karışıyor ya da bir şeyleri pat diye yumurtlayıveriyorum..." Yapmaya çalıştığı şey, ona bir saniye bile inanmasam da aramızda bir ortak zemin yaratmaya çalışması çok şekerdi. "Yemin ederim, vaktimin yarısında ne yaptığımı bilmiyorum."

"Ben de öyle. Dün geceki dans gibi."

"Ah, evet," dedi dudaklarını büzerek, "dans..."

"... Evet, o konuda üzgünüm. Gerçeği söylemem gerekirse, kafam biraz iyiydi."

"Ah, gayet iyiydin. Sen iyi bir dansçısın."

"Pek sayılmaz!" dedim. "Biliyor musun, kimsenin dişlerimin arasına bir kalem sıkıştırmaya çalışmamasına şaşırdım."

Bana kafası karışmış gibi baktı. "Neden?"

"Şey, dilimi ısırp koparmama engel olmak için?" Hâlâ tık yok. "Bilirsin işte, sara hastaları gibi!"

Ama hiçbir şey söylemedi; kahvesinden bir yudum daha almakla yetindi. Ah, Tanrım, belki de onu gücendirmiştim. Belki de sara hastası bir tanıdığı vardı. Belki de ailesinde sara vardı! Belki de kendisi sara hastasıydı...

"O ceketin içinde sıcaklamıyor musun?" diye sordu ve garson muhteşem bir patates kızartmasıyla –büyük bir yumurtalığın içine sanat eseri gibi sıralanmış altı tane kadardılar– döndü ve kendinden hoşnut, sırtarak ve yeni bir sohbe başlamaya çalışarak etrafımızda oyalanmaya başladı, ben de konuşmayı sürdürdüm.

"Biliyor musun, hayat bana şu ana dek iki şey öğrettiyse, birincisi sarhoşken dans etmemek gerektiği."

"Ve ikincisi?"

"Sakin bir Soda Stream'in²⁷ içine süt koymaya kalkışma!"

Alice güldü ve garson yenilgiyi kabul ederek çekildi. *Devam et, durma.*

"... Ne beklediğimi bilmiyorum; ben sadece, müthiş köpüklü ve sütlü bir içecek elde ederim sanıyordum, ama köpüklü sütün bir adı var..." (duraksama, kahveden bir yudum) "...yoğurt!"

Bazen kendi kendimi kusturabiliyordum; bunu gerçekten yapabiliyordum.

Böylece bir süre daha konuştuk, Alice patateslerini ketçaba batırarak yedi; biraz, T.S. Eliot'ın *J. Alfred Prufrock'un Aşk Şarkısı*'ndaki o kafede –ama biraz daha pahalı yemeklerle– geçirilen bir öğleden sonra gibiydi. "*Bir şeftali yemeye cüret eder miyim? Bu fiyatlarla değil, hayır...*" Hakkında daha çok şey öğrendim. Tek çocuktu, benim gibi; annesinin tüpleriyle alakalı bir şey olabilirdi ama emin değildi. Tek çocuk olmaktan yana sıkıntısı yoktu, sadece her zaman biraz kitap düşkünü olmuştu; yatılı okulda okumuştı ki politik anlamda bunun pek sağlam bir seçim olmadığını biliyordu, ama yine de orayı sevmişti ve Okul Başkanı olmuştu. BBC için sanat belgeselleri hazırlayan ve tatillerde orada iş tecrübesi edinmesine izin veren babasıyla çok yakındılar ve Melvyn Bragg'le sayısız kez karşılaşmıştı ve görünüşe bakılırsa, Bragg gerçek hayatta gerçekten, gerçekten ko-

27 Evde gazlı içecek yapılmasını mümkün kılan bir makine markası. (ç.n.)

mikti ve aslına bakılırsa bayağı seksiydi. Alice elbette annesini de seviyordu ama çok tartışıyorlardı; büyük ihtimalle çok benzedikleri içindi ve annesi yarı zamanlı olarak, muhtaç çocuklar için ağaç evler inşa eden bir hayır kurumu olan TreeTops'ta çalışıyordu.

"Ebeveynleriyle birlikte yaşasalar daha iyi olmaz mı?" dedim.

"Ne?"

"Bilirsin işte, çocukların tek başlarına ağaç tepelerinde yaşaması, tehlikeli olsa gerek, öyle değil mi?"

"Hayır, hayır, ağaç tepesinde yaşamıyorlar, bu sadece bir yaz aktivitesi olayı."

"Ah, doğru ya. Anlıyorum..."

"İmkânları kısıtlı evlerde yaşayan bu çocukların çoğunun tek bir ebeveyni var ve bütün hayatları boyunca hiç aile tatili yapmamışlar!" Aman Tanrım, benden bahsediyordu! "Gerçekten harika. Önümüzdeki yaz bir şey yapmayacaksan, sen de gelmelisin." Tam olarak yardım etmemi mi teklif ediyordu yoksa bana bir tatil mi teklif ediyordu anlamasam da, hevesle başımı salladım.

Ardından Alice bana, bir kısmını muhtaç ve hiç şüphesiz kaygılı çocuklarla ağaç tepelerinde geçirdiği yaz tatilini anlattı. Tatilin kalan kısmı Londra, Suffolk ve Dordogne'daki evleri arasında ve daha sonra da okuldaki drama grubuyla Edinburgh Festivali'nde gösteri yaparak geçmişti.

"Ne oynadınız?"

"Bertolt Brecht'in *Sezuan'ın İyi Kadını*'nu." Tabii ya, burada ne yaptığı açıkça belli değil miydi? "Eponim" kelimesini kullanmak için klasik bir fırsattı.

"Eponimi kim oynadı?"

"Ah, ben," dedi. Evet, evet tabii ki sen oynamışsındır.

"Peki, öyle miydin?" diye sordum.

"Ne?"

“İyi?”

“Ah, tam olarak değil. Gerçi *The Scotsman* öyle düşünmüşse benziyordu. Oyunu biliyor musun?”

“Hem de çok iyi,” diye yalan söyledim, “aslında geçen dönem, kolejimizde Brecht’in *Kafkas Tebeşir Dairesi*’ni sahneledik...” duraksama, kapuçinodan bir yudum, “... ben tebeşiri oynadım.”

Tanrım, sanırım gerçekten kusacağım.

Ama güldü ve Brecht’in esere adını veren İyi Kadın’ını oynamanın gereklerinden bahsetmeye başladı; ben de ona ayık olarak ve gözlüklerimde buhar olmadan bakma fırsatını değerlendirdim ve gerçekten güzeldi. Kesinlikle Rönesans sanatında ya da televizyondakiler dışında, gördüğüm gerçek anlamda güzel ilk kadındı. Okulda insanlar Lisa Chambers’ın güzel olduğunu söylerlerdi, gerçekte kastettikleri “azgın” olduğuydu, ama Alice düpedüz gerçektir; tamamen gözeneksiz ve içinden bir tür organik ışımayla aydınlanan krema gibi bir ten. Yoksa kastettiğim “fosforışma” mıydı? Ya da “flüorışma”? Aradaki fark neydi ki? Daha sonra bakacaktım. Her neyse, yüzünde ya hiç makyaj yoktu ya da daha büyük olasılıkla, yokmuş gibi görünmeyi ustalıkla başaran bir makyajı vardı; göz çevresi dışında tabii ki, çünkü gerçek hayatta kimsenin böyle kirpikleri yoktu, değil mi? Ve tabii bir de gözler vardı, kahverengi doğru kelime değildi; fazla yavan ve boz kalıyordu ve aklıma daha iyisi gelmiyordu, ama parlak ve sağlıklı ve yeşil beneklerle bezeli irisin tamamını görebileceğiniz kadar iriydiler. Dudakları dolgun ve Tess Derbyfield’inkiler gibi –ama mutlu, dengeli ve sonuçta gerçekten bir D’Urberville olduğunu öğrenmiş, memnun bir Tess’inkiler gibi– çilek rengiydi. En iyisiyse, alt dudağındaki, çocukluktan kalma yürek parçalayıcı bir böğürtlen toplama vakasından kaldığını hayal ettiğim beyaz, çıkıntılı yara iziydi. Saçları bal rengiydi; hafifçe dalgalıydı ve “Raphael Öncesi” adı verildiğini tahmin ettiğim bir tarzla alından geriye çekilmişti. Şeye... T.S. Eliot’taki kelime neydi? Kuatroçento’ya benzi-

yordu. Yoksa Yeats miydi? Ve kuartroçento on beşinci yüz yıl mı demekti, yoksa on dört mü? Odama dönünce bakacaktım. Kendime not düştüm: “Kuartroçento”, “Şam gülü”, “Boz”, “Işıma”, “Fosforlanma” ve “Işınım” a bak.

Şimdi de dün geceki partiden, ne kadar berbat olduğundan ve tanıştığı korkunç adamlardan, bir yığın berbat, klişe, boyunsuz ragbi oyuncusundan bahsediyordu. Konuşurken sandalyesinde öne doğru eğiliyordu; uzun bacakları altındaki sandalyenin etrafına sarılmıştı ve bir şeyleri vurgulamak için koluma dokunuyor ve bakışlarımı kaçırmam için meydan okurcasına gözlerimin içine bakıyordu; konuşurken küçük, gümüş küpelerini çekiştirmek gibi bir tiki vardı, ki bu bilinçaltında bana karşı bir çekim hissettiğinin ya da küpe deliğinin hafiften enfeksiyon kapmış olduğunu işaretliydi. Kendi adıma ben de bir takım yeni yüz ifadeleri ve duruşlar deniyordum ve bunlardan biri, öne doğru eğilmeyi ve elimi, parmaklarım ağzımın üstünde açık halde çeneme yaslamayı ve arada bilge bir tavırla çenemi sıvazlamayı da içeriyordu. Bu duruş, birkaç amaca hizmet ediyordu: 1) derin düşüncelerde kaybolmuşum gibi görünüyordu. 2) şehvetliydi; dudakların üstündeki parmaklar, klasik bir cinsellik simgesiydi ve 3) ve noktaların en kötülerini, ağzımın kenarlarından çorba akıtıyormuşum gibi görünmeme neden olan kabarık kırmızı öbekleri kapatıyordu.

Bir kapuçino daha ısmarladı. Bunu da ödemem gerekecek mi acaba diye merak ettim. Önemi yoktu. Stephane Grapelli/Django Reinhardt kaseti geri planda sürekli dönüyor, penceredeki bir kurt sineği gibi vızlayıp duruyordu ve ben oturup dinlemekten hayli hoşnuttum. Bir eksiği varsa, ki sadece minik bir eksiklik olduğu aşikârdı, başka insanlar hakkında –ya da benim hakkımda– özellikle meraklı görünmemesiydi. Nereden geldiğimi bilmiyor, annem ya da babam hakkında bir şey sormuyordu; soyadımı bilmiyordu ve adımı hâlâ Gary sanmadığına tam olarak ikna olmuş değildim. Aslında, buraya geldiğimizden beri bana sadece iki soru sormuştu:

“O kabanın içinde sıcaklamıyor musun?” ve “Onun tarçın olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Birden, aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Üzgünüm,” dedi, “hep ben konuşuyor gibiyim. Rahatsız olmuyorsun ya?”

“Alakası yok.”

Ve gerçekten rahatsız olmuyordum; onunla burada olmak ve diğer insanların beni onunla birlikte görmesi hoşuma gidiyordu. Edinburgh Festivali’nde gördüğü şu müthiş Bulgar Sirk Topluluğu’nu anlatıyordu ki bu dalıp gitmek ve hesap yapmak için iyi bir zamandı. 85 peniden üç kapuçino, 2.55 paunt ederdi; artı 1.25 pauntluk patates kızartması, pardon *pomfrit*, bu arada patates başına 18 peni gibi bir şey ediyordu, ki bu 25 artı 55, 80 ederdi; 3.80 paunt, artı şuradaki gülen çocuk için bahşiş, 30 peni, hayır, 40 peni olsun, 4.20 paunt etmişti ve cebimde 5.18 paunt vardı ve bu pazartesi günü, yardım çekimi alana kadar beni idare etmesi gereken 98 peni demekti. Tanrım, ama o çok güzeldi. Ya hesabı paylaşmamızı önerirse? Kabul etmeli miydim? Cinsler arası eşitliğe katiyetle inandığımı bilmesini istiyordum, ama fakir olduğumu ya da daha da kötüsü cimri olduğumu düşünsün istemiyordum. Ama gerçekten yarı yarıya paylaşırsak bile, üç paunta düşmüş olacaktım ve pazartesi gününe kadar, Josh’tan annemin on pauntunu geri istemek zorunda kalacaktım ve bu büyük olasılıkla Noel tatiline kadar ona hizmet etmem, kriket dizliklerini beyazlatmam, hamurlarını kızartmam ya da onun gibi şeyler yapmam anlamına gelecekti. Bir dakika, Alice bana soru soruyordu.

“Bir kapuçino daha ister misin?”

HAYIR!

“Hayır, içmesem daha iyi,” dedim, “aslında dönüp sonuçlara baksak iyi olur. Ben hesabı isteyeyim...” Garson için etrafa bakındım.

Cüzdanına uzanır gibi yaparak, "Dur, sana biraz para vereyim," dedi.

"Hayır, gerçekten, benim ikramım..."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim ve mermer masaya 4.20 paunt sayarken kendimi hayli gösterişli hissettim.

Le Paris Match'ten çıkınca, havanın kararmakta olduğunu fark ettim; saatlerdir konuşuyorduk ve nasıl geçtiğini anlamamıştım. Bir an için Düello'yu bile unutmuştum. Ama şimdi hatırlamıştım ve bir koşu tutturmamak için kendimi zor tutuyordum. Gerçi Alice hızlı yürüyordu; böylece sonbahar akşamının ışığında, hızlı adımlarla Öğrenci Birliği'ne yürüdük ve, "Aklına kim soktu?" dedi.

"Neyi? Düello'yu mu?"

"Sen öyle mi diyorsun? Düello mu?"

"Herkes öyle demez mi?" Umursamaz bir tavırla, "Ah, sadece biraz eğlence olur diye düşündüm," diye yalan söyledim. "Ayrıca evde sadece annem ve ben varız, bu yüzden *Aileye Sor* için yeterince kalabalık değildik..." Bu konuyla ilgileneneğini sanmıştım ama o sadece, "Bizim koridordaki kızlar, bunu cesaret gösterisi olarak aklına soktular," demekle yetindi, "ve öğle yemeğinde barda birkaç elliliğin ardından, birden iyi bir fikir gibi göründü. Ve aktris ya da TV'de bir şey, sunucu falan olmak istiyorum; o yüzden kamera karşısında iyi bir tecrübe olur diye düşündüm ama artık emin değilim. Hollywood semalarına bariz bir sıçrama tahtası sayılmaz, değil mi? *Üniversiteler Düellosu*. Dürüst olmak gerekirse, bütün bu saçmalığı unutmak için elenmeyi umuyorum." Bastığın yere dikkat et, Alice Harbinson, ne de olsa çiğnediğin benim hayallerim.

"Oyunculuğu hiç kariyer olarak düşündün mü?" diye sordu.

“Kim, ben mi? Tanrım, hayır. Ben feciyim,” sonra sadece deneme amacıyla, “ayrıca,” diye ekledim, “aktör olacak kadar yakışıklı olduğumu hiç sanmıyorum.”

“Ah, bu doğru değil! Yakışıklı olmayan o kadar çok aktör var ki!”
Sanırım bunu hak etmiştim.

6 Numaralı Toplantı Odası’nın duyuru panosuna yaklaşırken, yeniden O-düzey sınav sonuçlarıma dönmüş gibiydim; sadece uygun miktarda kaygıyla karışık sakın bir özgüven, ifadeleri kontrol etmenin öneminin farkında olmak, kendinden fazla hoşnut ya da kibirli görünmemek. Sadece gülümsemek, bilmiş bir tavırla kafa sallamak ve sonra dönüp yürümek.

Duyuru panosuna yaklaşırken, Lucy Chang’in omzunun üstünden test sonuçlarına bakan pandasını görebiliyordum ve Lucy’nin kafasının duruş açısında, bana onun için iyi haber olmadığını düşündüren bir şey vardı. Döndü ve hayal kırıklığına uğramış, küçük, tatlı bir gülümsemeyle baktıktan sonra uzaklaştı. Lucy, Granada Stüdyoları’nda bize katılamayacak gibi görünüyordu; çok yazıktı, çünkü iyi birine benziyordu. Lucy hızla uzaklaşırken, teselli dileklerini gülümsememe yansıttım ve duyuru panosuna yöneldim.

Duyuruya baktım.

Gözlerimi kırptırıp tekrar baktım.

ÜNİVERSİTELER DÜELLOSU SEÇMELERİ

1985 Üniversiteler Düello'su Eleme Testinin Sonuçları aşağıdadır:

Lucy Chang – %89

Colin Pagett– %72

Alice Harbinson– %53

Brian Jackson– %51

Böylece, bu yılın takımı Patrick Watts, Lucy, Alice ve Colin'den oluşuyor. İlk provamız önümüzdeki salı günü. Katılan herkese tebrikler!

Patrick Watts

(Acil bir durum ya da ciddi hayati tehlike oluşturan bir sağlık sorunu olması halinde, Brian Jackson ilk yedeğimiz olacaktır.)

Alice bir yukarı bir aşağı zıplayarak ve kolumu sıkarak, "Ah, Tanrım! İnanmıyorum, takımdayım!" diye ciyaklıyordu.

"Hey, aferin sana!" Bir yerlerden bir gülümseme bulup yüzüme tutturdum.

"Hey, bana o cevapları vermesen, takımda benim yerime senin olacağının farkında mısın?" diye ciyakladı. Şey, evet, Alice, aslına bakarsan, farkındayım.

"Şimdi ne yapacağız? Bara gidip iyice sarhoş olalım mı?" diye sordu. Ama param suyunu çekmişti ve birden canım çekmez olmuştu.

Takıma girememiştim, cebimde 98 peni vardı ve umutsuzca âşıktım.

Umutsuzca değil. Boş yere.

İKİNCİ TUR

Estella, ilk oyunumuz bitmeden, küçümsemeyle, "Bu çocuk valere bacak diyor," dedi.

Charles Dickens, Büyük Umutlar

SORU: George, Anne, Julian, Timmy ve Dick, daha çok hangi adla tanınırlar?

CEVAP: Afacan Beşler.

Üniversitede olmasını her zaman beklediğim üç şey vardı; biri bekâretimi kaybetmek, ikincisi casusluk teklifi almak, üçüncüsü de *Üniversiteler Düellosu*'na çağırılmaktı. İlki, bekâretim, Southend'den ayrılmanmdan iki hafta önce, Karen Armstrong'un büyük teveccühü sayesinde, Littlewoods'un arka tarafındaki tekerlekli bir çöp variline yaslı halde, sarhoşluk beceriksizliğiyle pencereden uçup gitmişti. Bu deneyim konusunda söylenecek gerçekten çok fazla bir şey yoktu; dünya yerinden oynamamıştı belki ama tekerlekli varil oynamıştı. Sonrasında gerçekten "doğru düzgün yapıp yapmadığımız" konusunda bir tartışma yaşandı ki bu, size sevişme tekniğimin hayranlık uyandırıcı ustalığı ve harika becerikliliği konusunda fikir verebilir. Hafızalardan çıkmayacak o yaz akşamında, ısınmış bir şişe Merrydown'un cinsel birleşme sonrası kalıntılarını paylaşarak eve dönerken, Karen, gerçekten ve ciddi bir şey yapmış gibi, sürekli olarak, "Kimseye söyleme, kimseye söyleme, kimseye söyleme," deyip duruyordu. Ki sanırım bir anlamda berbat bir şey yapmıştık.

Majesteleri'nin Hükümeti için casusluk yapmamın teklif edilmesine gelince, ideolojik çekincelerim bir yana, casuslukta yabancı dillerin önemli olduğundan hayli emindim ve Fransızca'dan sadece bir O-düzey sertifikam vardı. Notum A'ydı ama gerçek casusluk anlamında, bunun beni, örneğin bir Fransız ilkokulu ya da çok gerekirse, bir ekmek fırınına sızmakla kısıtlayacağı kesindi. *Karanlık Kırlangıç'tan Kızıl Kobra'ya, otobüs saat çizelgesinin detayları elimde...*

Geriye bir tek Düello kalıyordu ve şimdi onu da berbat etmeyi başarmıştım. Bu akşam ilk toplantı yapılacaktı ve davet edilmek için bile bütün ikna yeteneklerimi kullanmam gerekmişti. Patrick telefonlarım dönmeyi reddediyordu ve onu nihayet yakaladığımda, yedeklerin gelmesinin gerçekten gerekli olmadığını ve kimseye araba çarpmayacağından neredeyse emin olduğunu söyledi. Ama ben onu razı edene kadar aramayı sürdürdüm; çünkü toplantıya katılmazsam, Alice'i göremezdim. Tabii eğer yurt binasının dışında takılmaya başlamazsam.

Ve sakın bunu düşünmediğimi sanmayın. Tanışmamızdan bu yana geçen altı gün içinde, onu bir kez bile görmemiştim. Üstelik arıyordum da. Ne zaman kütüphaneye gitsem, kendimi bütün masaların etrafını dolaşırken ya da Drama bölümünde şüphe uyandıracak şekilde oyalarırken buluyordum. Marcus ve Josh'la bara gittiğimizde ve yarı gönüllü olarak yeni bir James, Hugo ya da Jeremy'yle tanıştırıldığımda, Alice'in gelmesi ihtimaline karşılık, omuzlarının üstünden kapıyı seyrediyordum. Ders aralarında yürürken, sürekli bir arayış halindeydim; ondan en ufak bir işaret yoktu, ki bu da bana onun benimkinden çok farklı bir üniversite deneyimi yaşadığını düşündürüyordu. Ya da belki de bir başkasıyla görüşüyordu? Belki de yakışıklı, çıkık elmacık kemikli pislğin tekine, sürgündeki Nikaragua'lı bir şaire ya da bir heykeltıraşa ya da onun gibi bir şeye âşık olmuştu bile ve geçen haftayı yatakta, iyi şaraplar içerek

ve yüksek sesle şiirler okuyarak geçirmişti. Bunu düşünme. Kapıyı bir kez daha çal, yeter.

Patrick bana kasten yanlış adres mi verdi acaba, diye merak ederek gitmeye hazırlanırken, merdivenleri inen ayak seslerini duydum.

Kapıyı açtığı anda neşeyle gülümseyerek, "Selam!" dedim.

Başımın, görünüşe göre tercih ettiği sağ tarafındaki noktaya hitaben, "Merhaba, Brian," diye inledi. O önde, ben arkada, dairesine çıkan ortak kullanım merdivenlerini tırmandık.

Masum bir sesle, "Bu akşam herkes geliyor mu?" diye sordum.

"Sanırım."

"Hepsiyle konuştun mu?"

"Hı hı."

"Alice'le de konuştun yani?"

Basamaklarda durdu, döndü ve arkasına baktı. "Neden?"

"Sadece merak ettim."

"Endişelenme. Alice geliyor." Üzerinde yine resmî üniversite eşofman üstü vardı ki bu kafamı biraz karıştırmıştı. Demek istediğim, Yale, Harvard ya da onun gibi bir şey yazsa anlardım, çünkü o zaman bu bir moda tercihi olurdu. Ama insan, onunla aynı üniversitede okuyan insanlara o üniversitede olduğunun reklamını neden yapardı ki? Yoksa insanların *-mış gibi yaptığını* düşüneceklerinden mi endişeleniyordu?

Küçük ve sade ve bir Doğu bloğu gösteri evini andıran daireye girdik. İçerisi sıcak kıyma ve soğan kokuyordu.

"Şarap getirdim!" dedim.

"Ben içki içmem," dedi.

"Ah, tamam."

“Sanırım bir tirbuşon isteyeceksin. Bir yerlerde bir tane olmalı. Çay ister misin, yoksa doğrudan alkolle mi başlamak istersin?”

“Ah, içki lütfen!”

“Pekâlâ, şu tarafa geçersen, ben hemen geliyorum. Sigara içmiyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

“Çünkü sigara içmek katiyen yasak...”

“Tamam, ama ben sigara içmem.”

“Tamam, peki. Şu taraftan. Sakın hiçbir şeye dokunma.” Üniversitede üçüncü yılında olduğu ve bariz biçimde paralı ebeveynlere sahip olduğu için, Patrick hayatını yarı-yetişkin bir düzene oturtmuş gibi görünüyordu: kurumsal olmayan, büyük ihtimalle kendisine ait mobilyalar, bir televizyon, bir video, içinde bir yatak, gazlı ocak ya da duş olmayan bir oturma odası. Aslında öğrenci olduğu bile söylenemezdi; her şey yerli yerindeydi ve her şeyin bir yeri vardı; tıpkı bir keşişin ya da özellikle zor beğenen bir seri katilin evi gibi. O tirbuşonu ararken, oturma odasında etrafına bakındım. Masasının üstündeki duvarda, dairenin tek süsü asılıydı: gün batımında kaybolan bir çift ayak izinin süslediği bir kumsal poster ve şu, İsa’nın nasıl her zaman yanınızda olduğuna dair ilham verici şiir. Gerçi, İsa geçen sene televizyon stüdyosunda yanında olsa, 65 puandan daha fazlasını almış olacağını belirtmek yanlış olmazdı.

Kapı zili çaldı ve Patrick’in koşar adımlarla indiğini duydum ve fırsattan istifade raflarını inceledim. Daha çok, düzgünce alfabetik sıraya dizilmiş ekonomi ders kitapları ve bir İncil. Video kasetlerle dolu bir diğer raf –*Monthly Python ve the Holy Grail ve Blues Brothers*– Patrick Watts’ın daha hafif tarafını ortaya çıkarıyordu.

Ancak yanlarında yaklaşık yirmi tane birbirinin eşi VHS kaset –sırtlarında kusursuz bir el yazısıyla yazılmış beyaz etiketler yapıştı-

nılmış ev kaydı video kasetler– duruyordu. Daha yakından bakmak için adım attım ve istemeden iç geçirdim. Etiketlerde şunlar yazıyordu:

03/03/1984 –	Newcastle, Sussex'e karşı
10/03/1984 –	Durham, Leicester'a karşı
17/03/1984 –	King's Cambridge, Dundee'ye karşı
23/03/1984 –	Sidney Sussex, Exeter'e karşı
30/03/1984 –	UMIST, Liverpool'a karşı
06/04/1984 –	Birmingham, UCL'e karşı

... ve böyle sürüp gidiyordu: Keele, Sussex'e karşı; Manchester, Sheffield'a karşı; Open, Edinburgh'e karşı. Kasetlerin en üstünde çerçeveli, yüz üstü çevrilmiş bir fotoğraf duruyordu. Kendimi Marion Crane gibi hissetmeye başlamıştım, ama çerçeveyi kaldırıp baktım ve evet, gerçekten de Patrick'in Bamber Gascoigne'la el sıkıştığı bir fotoğraftı ve ani bir dehşet spazmıyla bunun Patrick'in mabedi olduğunu ve *deli bir adamın inine körü körüne dalmış olduğumu* fark ettim.

"Bir şey mi arıyorsun, Brian?"

Hızla arkama döndüm ve bir silah aradım. Patrick, onun omzunun üstünden bakan Lucy Chang ve Lucy Chang'ın omzunun üstünden bakan panda sırt çantasıyla kapı eşiğinde duruyordu.

"Sadece fotoğrafına bakıyordum!"

"İyi, şimdi de aynen aldığın yere geri koyar mısın?"

"Evet, evet, elbette."

"Lucy, çay?"

"Evet, evet, teşekkürler."

Patrick bana bir *ellerini çek* bakışı attı ve mutfığa yöneldi. Lucy, Patrick'in masasında sert arkalıklı bir sandalyeye, ama pandasını ez-

memek için iyice uca doğru oturmuştu. Sessizce oturup birbirimize gülümsedik ve Lucy, görünürde bir neden olmadan, gergin, küçük bir gülüş koyuverdi. En üst düğmesine kadar kapalı, çok temiz ve muntazam ütülenmiş beyaz gömleği içinde, ufak tefek ve derli topluydu. Bir önemi olduğundan değil, ama öne kaymış bir peruk gibi, kaşlarıyla buluşmak üzere alnından aşağı doğru inen, şaşırtıcı derecede düşük saç çizgisine rağmen, hayli çekiciydi de.

Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Guinness Rekolar Kitabı'na göre, Chang'ın dünyada en yaygın soyadı olduğunu söylemeyi düşündüm, ama bunu zaten bildiğini tahmin ediyordum; bu yüzden onun yerine, "Hey, müthiş skorun için bravo! Seksen dokuz puan!" dedim.

"Ah, teşekkürler. Sana da bravo, şey için..."

"... kaybettiğim için mi?"

"Şey... evet... sanırım öyle!" Ve bir kez daha, yüksek sesle ve narince güldü. "Kaybettiğin için bravo!"

Kibarlıktan, ben de güldüm ve, "Yine de, aldırma," dedim, "yine yenil, daha iyi yenil!"

"Samuel Beckett, değil mi?"

Şaşıarak, "Doğru," dedim, "ne okuyorum demiştin?"

"Ah, tıpta ikinci sınıftayım," dedi ve ben, Ah, Tanrım, kız bir dâhi, diye düşündüm. Orijinal sırt çantasıyla boğuşmasını samimi bir hayranlıkla izledim.

"Pandayı sevdim," dedim.

"Ah, teşekkürler."

"Omzunun üstünden etrafı izlemesi! Yoksa omzunun üstünden Pekinlemesi mi demeliydim?"

Bana anlamayarak baktı; bu yüzden netleştirmek için, "Evden mi getirdin?" diye sordum.

"Efendim?"

"Pandayı evden mi getirdin?"

Afallamış gibiydi. "Yurttan mı demek istiyorsun?"

Düşüyormuşum gibi bir hisse kapılmışım. "Hayır, evinden, bilirsin işte, esas evinden..."

"Ah, Çin demek istiyorsun! Panda olduğu için, değil mi? Şey, aslında, ben Minneapolis'liyim, bu yüzden, hayır."

"Ama köken olarak...?"

"Minneapolis'liyim..."

"Ama annen ve baban, onlar...?"

"Minneapolis'liler."

"Ama onların anne ve babası, ya onlar...?"

"Minneapolis'liler."

"Elbette, Minneapolis," Açıkça cahil ve ırkçı bir pislik olmama rağmen, bana kusursuz, samimi bir nezaketle gülümsedi. Tuhaf bir sesle, "Prince'in geldiği yer!" diye ekledim.

"Aynen öyle! Prince'in geldiği yer," dedi, "gerçi onunla hiç karşılaşmadım."

"Ah," dedim. Ve tekrar denedim. "Purple Rain'i izledin mi?"

"Hayır," diye cevapladı, "sen. Purple Rain'i. İzledin. Mi?"

"Evet. İki kez," dedim.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Tam olarak değil," dedim.

"Ama yine de iki kez izledin!"

"Biliyorum," dedim ve şakayla karışık, hayli iyi bir Amerikan aksanıyla ekledim: "Artık sen düşün!"

Ve sonra, Tanrı'ya şükür, kapı açıldı ve elinde dört şişe Newcy Brown ve kartondan bir Kentucky Fried Chicken kovası taşıyan Büyük Colin Pagett içeri girdi. Patrick onu, baca temizleyicisini içeri buyur eden baş uşak havasıyla içeri aldı ve bunu izleyen tuhaf sessizlikte, karmaşık sohbet sanatı üzerine düşünüp taşınacak zamanı buldum. Elbette, ideal olarak, sabah uyandığımda, gün içinde söyleyecek olduğum her şeyin dökümünün, gözden geçirip, budalaca yorumları ve dangalakça ve aptalca şakaları kesip atarak kendi diyalogumu yeniden yazabilmem için elime verilmesini isterdim. Ancak belli ki bu pek mümkün değildi ve bir daha asla konuşmama seçeneği de bir işe yaramayacaktı.

Belki de sohbet etmeyi biraz yolun karşı tarafına geçmek gibi düşünmek daha iyi olurdu. Ağzımı açmadan önce, iki tarafa bakmaya birkaç dakika ayırmalı ve söylemek üzere olduğum şeyi dikkatle düşünmeliydim. Ve eğer bu, sohbetimin, okyanus aşırı bir telefon konuşması gibi biraz ağırlaşması ve yapmacıklaşması ve sağa, sola bakarken mecazi sohbet kaldırımında fazladan zaman geçirmem anlamına gelecekse, varsın, öyle olsun, çünkü trafiğe körü körüne dalmayı daha fazla sürdüremeyeceğim aşikârdı. Bu şekilde çiğnenmeye devam edemezdim.

Neyse ki o anda sohbet etmeye gerek yoktu; çünkü Alice'in gelmesini beklerken, Patrick kıymetli kasetlerinden birini, geçen yılın büyük finalini taktı ve ev sahibimiz cevapları mırıldanır ve Colin kova dolusu tavuğunu yerken, Dundee takımının bir kez daha kazanmasını izledik. Bunu izleyen on beş dakika boyunca, odadaki sesler şunlardan ibaretti: Tavuk kalçası emen Colin ve kanepenin kolunda, deli gibi mırıldanıp duran Patrick.

"... Kafka... nitrojen... bin dokuz yüz elli altı... on iki parmak bağırsağı, hileli soru, hiçbirisi... C.P.E. Bach..."

Ve arada sırada, ben ya da ağız dolusu kahverengi etin arasından Colin, bir cevap için lafa karışıyorduk –Ravel, Dante’nin *Cehennem*’i, Rosa Luxembourg, Veni Vidi Vici– ama Patrick bariz biçimde *hâkimiyetini kuruyor* kimin patron olduğunu gösteriyordu, çünkü sesi kademeli olarak yükseliyordu.

“... THE MOODY BLUES... GOYA... TİFO... MERYEM... HEPSİ ASAL SAYILAR...”

Ve programı herkes kadar çok sevsem de, bunun işi biraz abartmak olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

“... REN, RHONE, TUNA... MİTOKONDİRİ... FOUCAULT’NUN SARKACI...”

Ezberlemiş miydi? Daha önce izlemediğini mi düşünmemiz gerekiyordu, yoksa bütün bu şeyleri zaten bildiğini mi düşünmeliydik? Ve Lucy Chang’ın bütün bunlardan çıkardığı sonuç neydi? Yan tarafa doğru baktım ve Lucy gözleri kapalı halde yere bakıyordu ve anlaşılır şekilde, belki üzüldüğünü ya da utandığını sandım, ama sonra omuzlarında belli belirsiz bir sarsılma fark ettim ve *gülme-meye çalıştığını* anladım.

“...ODE TO A GRECIAN URN²⁸... BO DIDDLEY... AZİZ BARTELOMEUS YORTUSU KIYIMI... BERLİN ABLUKASI...”

... ve tam Chang patlamak üzereyken, aşağıdan kapı zili duyuldu ve Patrick üçümüzü dosdoğru televizyona bakar halde bırakıp harekete geçti. Sonunda, alçak ve komplovari bir sesle ilk konuşan, Colin oldu.

“Bana mı öyle geliyor, yoksa bu herif balataları tamamen sıyırmış mı?”

* * *

28 (İng.) Bir Yunan Vazosuna Methiye. (ç.n.)

Alice'in gelişiyi le hava gözle görülür biçimde hafiflemişti. Alice içeri nefes nefese, bir atkı, palto ve süet eldivenlere sarınıp sarmalanmış halde girdi ve gülümseyerek ve herkesi selamlayarak etrafına bakındı. Sıcak bir sesle, "Selam, Bri!" dedi ve bana kışkırtıcı bir şekilde göz kırptı. Avanak Patrick, ellerini bej rengi plastik saçlarının üstünde dolaştırarak, ona yerini verip, benim kişisel harcamalarım sonucunda getirdiğim Bulgar Cabernet Sauvignon'dan, kendi mahıymış gibi bir kadeh ikram ederek etrafında vızıldıyordu. Alice, "Sigara içmemin sakıncası var mı?" diye sorunca, sigara içmek bir anda müthiş bir fikre dönüşüvermiş gibi, "Elbette," dedi; neden kendisi düşünememişti ki ve kül tablası olarak kullanılabilecek bir şey bulmak için etrafına bakındı ve içi ataçlarla dolu küçük bir çalışma masası kutusu bulup, içindekileri vahşi, berduş bir teslimiyetle masaya boşaltıverdi.

Alice kalçası benimkine iyice yaslı halde, kanepeye, yanıma sıkıştı, Patrick gırtlığını temizledi ve takuma seslendi.

"İşte hepimiz buradayız! 'Fantastik dörtlü!' Ve bu yıl gerçekten özel bir şeylere sahip olduğumuzu düşünüyorum."

Bir dakika; Fantastik Dörtlü mü?

"Nasıl bir yol izleyeceğimize gelince..."

Odadaki insanları saymaya başladım; bir, iki, üç....

"... İlk aşamada, televizyonda yayınlanacak gerçek rekabet için yeterlilik kazanmalıyız."

Neden "Afacan Beşler" dememişti. "Afacan Beşler" demesinden bir zarar gelmezdi ki.

"İki hafta zamanımız var ve bu, gayriresmî bir şey, ama hayli zorlu olacağı için, yayına gerçekten çıkmak istiyorsak, dikkatli olmalıyız. Bu yüzden, o zamana dek, dördümüzün her hafta, bu saatte burada buluşmamızı ve benim önceden hazırlayacağım bazı soruları gözden geçirmemizi ve alıştırma olması açısından bir iki kaset izlememizi öneriyorum..."

Bir dakika; ben neden gelemiyorum? Gelmem gerek, gelmezsem Alice'i göremem ki. Soru sormak için elimi kaldırdım, ama Patrick videoya kaset yerleştirmekle meşguldü ve beni göremiyordu. Bu yüzden gırtlığımı temizledim ve, "Şey... Patrick?" dedim.

"Brian?"

"Bu durumda, benim gelmeme gerek yok..."

"Sanmıyorum, hayır..."

"Hiç mi...?"

"Hayır..."

"Öyleyse bunun iyi bir fikir olduğunu düşünümüyorsun?.."

"Şey, sana sadece acil durumda ihtiyacımız olacak. Biz dördümüzün, bir takım olarak birbirimize alışmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum; ne de olsa, bilirsin işte, takım biziz."

"Yani bana ihtiyacınız yok?"

"Hayır."

"Burada bulunup, bilirsiniz işte, gözlemlemek için bile mi?"

"Gerçekten yok, Brian, hayır..." Ve videonun *oynat* düğmesine bastı. "Pekâlâ, bu, iki yıl öncesinin çeyrek finali: Leeds, Birkbeck'e karşı. Gerçekten iyi bir karşılaşma..." Ve tekrar, Alice'i aramıza sıkıştırarak kanepeye oturdu ve Alice'in kalçası benimkine iyice yaslanırken, ben, Patrick Watts'ı öldürmek için plan kurmaya çalışıyordum.

SORU: Metro-Goldwyn-Mayer filmlerinde, kükreyen aslana eşlik eden Latince sözün anlamı nedir?

CEVAP: Ars Gratia Arti: Sanat İçin Sanat.

“Şey, kendi adıma konuşacak olursam, kesinlikle *nefret* ettiğimi söylemeliyim. Yani bunun müthiş bir lirik *aşk* şiiri olduğu fikri bir saçmalık. Bu, azmış bir herifin, *Zamanın Kanatlı Arabası* diye gürültü koparıp, metresinin iç çamaşırından içeri süzölmeye çalışan ve hayır cevabını kabul etmeyen, cinsel anlamda tatminsiz, küçük bir ahmağın şiirinden başka bir şey değil. Bu şiirin lirik ya da romantik ve kesinlikle erotik bir yanı yok; en azından bir kadın için.” Alice’in, boyayla sarartılmış kısıcık saçlı, kedi gözlü arkadaşı Erin, kelimeleri yayarak konuşuyordu. “Aslında bir adam bana bu şiiri gönderse ya da okusa, polisi ararım. Sevgilisinin nazlı olmasına şaşmamak gerek. Şair tam bir misojinist.”

Profesör Morrison, uzun parmaklarını göbeğinin üstünde kavuşturarak, koltuğunda arkasına yaslanırken, “Andrew Marvell’in misojinist olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Temelde, evet. Bu şiirinde öyle olduğu kesin.”

“Yani şairin sesi ve şiirdeki ses aynı ve tek, öyle mi?”

“Neden olmasınlar ki? Aradaki mesafeyi açacak bir araç olduğuna işaret eden hiçbir şey yok.”

“Sen ne düşünüyorsun, Brian?”

Dürüst olmak gerekirse, ben aslında Alice’i düşünüyordum; bu yüzden bir an duraksadım ve eleştiri becerilerim bir şekilde kulaklarımda toplanmış ve ısıtılmaları gerekiyormuş gibi, kulağımı ovalayarak zaman kazanmaya çalıştım. Bu henüz üçüncü dersimdi ve geçen sefer, aslında televizyonda sadece ilk bölümünün yarısını izlediğim *Mansfield Parkı*’nı okumuş gibi yaparken yakalanmıştım; bu yüzden bu seferki iyi olmak zorundaydı. Cephaneliğimden “tarihi bağlam” terimini seçtim.

“Ben bundan daha karmaşık olduğunu düşünüyorum; özellikle şiiri tarihi bağlamında değerlendirirseniz...” Ve Erin, derslerde ağızını açmaya her yeltenişimde yaptığı gibi, dilini şaklatıp iç geçirdi. Erin benden ölesiye nefret ediyordu; nedenini bilmiyordum, çünkü ben ona sürekli gülümsüyordum. Tabii eğer nedeni bu değilse. Her neyse. *Konsantre ol.* “Başlangıç olarak, burada bariz biçimde net bir mizah ögesi var. Retorik kullanımı içe dönük ve bu anlamda biraz Shakespeare’in 130 nolu sonesine benziyor: ‘Sevgilimin gözleri güneşten de iyi’... (*iyi buldun*)... tek fark, burada şairin retoriği onu aptallaştırıyor olması; umutsuzluğu, âşığını pes ettirmek için vardığı aşırılıklar, onu temelde *komik* bir figüre dönüştürüyor. Bu, cinsel tatminsizlik ve romantik aşağılanmanın komedisi. Aslında, burada bütün gücü elinde tutan, şiire adını veren ve karşılık bulmayan tutkusunun nesnesi, nazlı sevgilidir.²⁹”

Konuşmam boyunca sandalyesinde, muşambanın gıcırdamasına neden olarak öfkeyle kıvranıp duran Erin, “Bütün bunlar gerici, şovenist saçmalık yığından başka bir şey değil,” diye çıktı. “Nazlı sevgilinin ne gücü ne de şahsiyeti var; o sadece güzelliği ve

şairle işi pişirmedeki isteksizliğiyle tanımlanan, koca bir hiç; bir boşluk. Ve şiirin tonunun komik ya da lirik değil, tacizci, manipülatif ve baskıcı olduğu ortada.”

Ardından pis elli Hippi Chris konuşmaya başladı ve Erin’in, hıncını çıkarmak için bir süre beni değil onu kullanmasına göz yummaya karar verdim. Profesör Morrison bana küçük, babacan bir gülümseme göndererek en başından beri benimle hemfikir olduğunu gösterdi. Profesör Morrison’ı seviyordum. Ayrıca ondan korkuyordum da; bu, bir akademisyen için doğru kombinasyon olmalıydı. Biraz David Attenborough’a benziyordu, ki bu da bir akademisyen için iyi bir şey olmalıydı ve bol bol kadife giyiyor, triko kravatlar takıyordu ve kirli gömleğinin altına bir yastık bağlanmış gibi duran, küçük, kompakt göbeği dışında, çöp gibiydi. Ayrıca konuştuğunuz zaman sizi, tıpkı televizyondaki entelektüeller gibi, kafasını hafifçe yana yatırıp, uzun parmaklarını ağzının önünde bir çan kulesi misali birleştirerek, dikkatle dinliyordu.

Erin, Chris’in derisini diri diri yüzerken ve Profesör Morrison onları izlerken, ben biraz uzaklara daldım ve pencereden dışarı, bahçeye bakarak tekrar Alice’i düşünmeye koyuldum.

* * *

Dersten sonra High Street’ten geri yürürken, Rebecca adı-her-neyse’yi ve sürekli birlikte takıldığı aslında fenahalde öfkeli’lerden birkaçını gördüm. Kayıtsız alışverişçilerin ellerine broşürler tutuşturmakla meşguldüler. Bir an için, yolun karşısına geçmeyi düşündüm. Dürist olmak gerekirse, özellikle son konuşmamızdan sonra, ondan biraz çekiniyordum, ama kendi kendime, benden aslında çok da hoşlanmadıklarının her tür sinyalinin verseler de, üniversitede olabildiğince çok arkadaş edinme sözü vermiştim.

"Selam," dedim.

"Ah, bakın *Dancing Queen*!³⁰ Nasılsın?" dedi ve elime, beni Barclays'ı boykot etmeye davet eden bir broşür tutuşturdu.

Gözümde zekice, küçümseyici ve hicivsel bir ışıltıyla, "Aslında burs yardımum, yardımsever, insani ve çok uluslu bankacılık organizasyonlarından birinden geliyor," dedim, ama gerçekten bakmıyordu ve broşür dağıtma ve, "İrk ayrımıyla savaşın! Boykotu destekleyin. Güney Afrika malları almayın! İrkçılığa hayır deyin!" diye bağırma işine geri dönmüştü. Kendimi ben de boykot ediliyordum gibi hissetmeye ve uzaklaşmaya başlamıştım ki bir nebze daha yumuşak bir sesle, "Eee, nasıl gidiyor, yerleşebildin mi?" diye sordu.

"Ah, iyiyim. Evimi lanet olası sağcı bir çift Rupert'la paylaşıyorum. Ama onun dışında fena sayılmaz." Sınıf savaşı imasını gerçekten onun hatırına ortaya sürmüştüm, ama anladığını sanmıyordum; çünkü bana şaşkın şaşkın bakıyordu.

"İkisinin adı da Rupert mı?"

"Hayır, adları Marcus ve Josh."

"O zaman neden Rupert'lar?"

"Bilirsin işte... Rupert'lar." Ama yorumum keskinliğini kaybetmeye başlamıştı ve acaba açıklamak yerine, broşür dağıtmayı mı tekelif etmeliyim diye düşündüm. Ne de olsa bu, tutkunu olduğum bir amaçtı ve neredeyse meyve yememe politikam kadar katı bir Güney Afrika meyvesi yememe politikam vardı. Ama Rebecca kalan broşürleri katlamak ve arkadaşlarına uzatmakla meşguldü.

"Pekâlâ, bugünlük benden bu kadar. Görüşürüz, Toby, görüşürüz Rupert..." Ve birden kendimi, tam olarak kimin fikri olduğunu anlamadan, kaldırımında onunla yan yana yürürken buldum. Ellerini

siyah vinil paltosunun ceplerine iyice sokarak, "Eee, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Aslında ben Şehir Sanat Galerisi'ne gidiyordum."

Merakla, "Sanat Galerisi mi?" diye sordu.

"Evet, bilirsin işte, gidip bir göz atarım diye düşünmüştüm."

Burnunu kırıştırdı ve, "Tamam," dedi, "gidip bir göz atalım."
Ve caddeden aşağı, peşi sıra yürüdüm.

Ah, şu eski sanat-galerisine-bir-göz-atma numarası. Aslında bir süredir bunu denemek için fırsat kolluyordum; çünkü Southend'de gerçekten mümkün değildi, ama bu, sessiz kütüphane atmosferi, mermer sıraları, rahatsız sandalyelerde uyuklayan güvenlik görevlileriyle, tam anlamıyla bir sanat galerisiydi. Aslında planım, bir buluşmamızda Alice'i buraya getirmektir, ama önce bir başkasıyla tatbikat yapmak iyi idi; böylece anlık tepkilerimi önceden çalışabilecektim.

Görsel sanatlara tepkimin biraz yüzeysel olabileceğini itiraf etmekte bir sakınca görmüyordum; örneğin, sıklıkla resimdeki birinin televizyondaki şu ya da bu kişiye benzediğini belirtme yoluna başvururdum. Ayrıca, kavramam gereken birkaç sanat galerisi davranış kuralı vardı: bir tablonun önünde ne kadar durulur, hangi sesler çıkarılır, bu tür şeyler, ama Rebecca ve ben kısa süre içinde, hoş ve rahat, sığ görünecek kadar hızlı ya da ölümüne sıkılacak kadar yavaş olmayan bir ritim oturttuk.

On Sekizinci Yüzyıl Salonu'na göz atarken, adını daha önce hiç duymadığım bir ressamın, Gainsborough tarzı bir Lord ve Leydi'nin, bir ağacın altında durdukları, özellikle dikkat çekici olmayan bir tablosunun önünde duruyorduk.

"Müthiş bir perspektif," dedim, ama dikkatini, nesnelerin uzaklaştıkça nasıl ufaldıklarına çekmek biraz fazla temel bilgiye dayalı

olacaktı; bu yüzden daha Marksist, sosyopolitik bir yaklaşımda karar kıldım.

“Yüzlerine bir baksana! Arazilerinden hayli hoşnut görünüyorlar!”

Rebecca donuk bir tavırla, “Sen öyle diyorsan,” dedi.

“Yoksa bir sanatsever değil misin?”

“Tabii ki sanatseverim. Ama sırf lanet olası yaldızlı, kocaman bir çerçeveye kondu diye, bir şeyin önünde çenemi sıvazlayarak, saatlerce dikilmek zorunda olduğumu düşünmüyorum. Demek istediğim, şuna bir bak...” Ellerini ceplerinden çıkarmadan, paltosunun yarasa kanatlarıyla, küçümser bir tavırla etrafı işaret etti. “... Haksız kazançlarını tetkik eden aylak zenginlerin portreleri, insanların belini büken kırsal uğraşların göze hoş gelen sahte betimlemeleri, bal dök yala domuzların resimleri. Demek istediğim, şu hilkat garibesine bir bak...” Bir şezlonga uzanmış, kremamsı pembe tenli, tombul, çıplak kadını işaret etti. “... köle ticareti için yumuşatılmış porno. Tanrı aşkına, kasık tüyleri nerede? Hayatın boyunca, böyle bir çıplak kadın gördün mü?” Ona aslında hiç çıplak kadın görmediğimi söylemeyi düşündüm, ama sanatsal güvenilirliğimi mahvetmek istemiyordum, bu yüzden sessiz kaldım. “Demek istediğim, bu, gerçekte kimin için?”

“Yani sanatın kendi içinde bir değeri olduğunu düşünmüyorsun?”

“Hayır, ben sadece, sırf bir yerlerde, birileri ona ‘sanat’ demeye karar verdiği için, kendi içinde bir değeri olduğuna inanmıyorum. Bunlar gibi; taşralı Muhafazakâr Kulüplerin duvarlarında göreceğin türde zırvalıklar gibi.”

“Bu durumda, sanırım, devrim gerçekleşse, bunların hepsini yakardın.”

“Ah, insanları bir kalıba sokarak indirgemek gibi gerçekten çok sevimli bir alışkanlığın var ...” Peşinden, natürmort resimlerle dolu bir salona girdim ve sohbeti politikadan uzaklaştırmaya karar ver-

dim. "Natürmort kelimesinin çoğulu nedir? Natürmortlar mı natürmont mu?" Bu bana hayli sofistike, Radyo4 tarzı bir soru gibi gelmişti ama Rebecca yutmadı.

"Senin politik görüşün ne?" diye sordu.

"Şey sanırım, bir tür sol kanat liberal hümanistim."

"Başka bir deyişle hiçbir şey..."

"Ben öyle demez..."

"Ne okuyorum demiştin?"

"İng. Ed."

"İnged de ne?"

"İngiliz Edebiyatı."

"Bugünlerde öyle mi deniyor? Peki, seni, bariz olarak kocaman, şişko, sulu bir kaytarma fırsatı olması dışında, *İnged*'e çeken neydi?"

Son yorumunu duymazdan geldim ve doğrudan numarama daldım. "Şey, gerçekten ne yapacağımdan emin değildim. O ve A düzeyde hayli geniş bir yeterlilik tabanım oluşmuştu ve tarihi ya da sanatı, hatta fen bilimlerinden birini düşündüm. Ama edebiyatın olayı, temelde bütün disiplinleri kapsamı: tarih, felsefe, politika, cinsel politikalar, sosyoloji, psikoloji, dil bilim, fen. Edebiyat, insanlığının, etrafındaki dünyaya organize yanıtıdır; bu yüzden bir anlamda, bu cevabın bütün bir..." *kısa bir mola ver*, "... entelektüel kavramlar, fikirler, mevzular zırhı içermesi çok doğal."

Vesaire, vesaire, vesaire... Tamamen dürüst olmam gerekirse, bunların hiçbirini ilk söyleyişim değildi. Aslında, bu küçük numaramı bütün üniversite mülakatlarımda kullanmıştım ve tam olarak, "Onlarla kumsallarda savaşmalıyız,"³¹ olmasa da genelde, özellikle burada olduğu gibi, bol bol saç savurma ve çarpıcı jestler eşliğinde

31 Winston Churchill'in 1940'ta, Birleşik Krallık Parlamentosu'nun Avam Kamarası'na yaptığı konuşmanın başlığı. (yay.n.)

akademisyenler karşısında hayli başarılı olurdu. Konuşmanın vurucu doruk noktasına ulaşmıştım. "... Oyuna adını veren Hamlet'in, Perde 2, Sahne 2'de Polonius'a söylediği gibi, nihayetinde her şey 'laf, laf, laf'la ilgili ve 'edebiyat' dediğimiz şey, aslında, daha doğru ifadesiyle Her Şeyin Eğitimi olarak tarif edilebilecek şeyin aracıdır."

Rebecca bilge bir edayla kafasını sallayarak söylediklerimi düşündü. "Pekâlâ, *bu*, uzun zamandır duyduğum en heybetli uyduruk saçmalık yığınının ta kendisiydi," dedi ve dönüp yürümeye başladı.

Peşinden seğirterek, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Demek istediğim, neden üç yıl boyunca kışın üstüne oturup kitap okumak istediğini söylemiyorsun? En azından dürüstçe olurdu. Edebiyat sana 'her şeyi' öğretmez ve öğretseydi bile, bunu en faydasız, yüzeysel ve işe yaramaz haliyle yapardı. Demek istediğim, *Korunun Dibinde*'nin sayfalarını çevirerek, politika, psikoloji ya da bilim konusunda işe yarar herhangi bir şey öğrenebileceğini söyleyen herkes kışından atıyordur. Birinin sana, 'Bay Adınız-her-neyse, dalağınızı almak üzereyim ve tamam, tıp okumadım ama endişelenmeyin, *Bay Pickwick'in Maceraları*'ndan büyük keyif almıştım,' dediğini düşünebiliyor musun?"

"Şey, tıp özel bir durum."

"Ama politika değil, öyle mi? Ya da tarih? Ya da hukuk? Neden? Daha kolay oldukları için mi? Sıkı analizi daha az hak ettikleri için mi?"

"Yani romanların, şiirin ve oyunların, hayatın kalite ve zenginliğine katkıda bulunduklarını düşünümüyorsun?"

"Öyle demedim, değil mi? Katkıda bulunduklarından eminim, ama aynı şey üç dakikalık bir pop şarkısı için de geçerli ama kimse üç sene boyunca eğitimini alma ihtiyacı duymuyor."

Alexander Pope'un, beni bu durumdan kurtaracak münasip bir şey söylediğinden emindim, ama ne olduğunu hatırlayamadım

ve aklımdan "faydacılık" kelimesini kullanmayı geçirdim ama nasıl yapacağımdan emin değildim. Bu yüzden, "Bir şeyin pratik olmaması, faydalı olmadığı anlamına gelmez," dedim.

Rebecca bu söz karşısında burnunu kınstırdı ve burada, anlamsal olarak hayli zorlu bir zeminde yürüdüğümü fark ettim ve farklı bir yaklaşım benimsemeye ve hücum oynamaya karar verdim.

"Söyle bakalım, sen bu kadar faydalı ne okuyorsun?"

"Hukuk. İkinci sınıf."

"Hukuk!... Şey, tamam, sanırım hukuk hayli faydalıdır."

"Öyle olduğunu umalım."

Hukuk mantıklıydı. Bir mahkemede olsam, Rebecca Epstein'la tartışmayı kesinlikle istemezdim. Glasgow aksanıyla suratınıza bir tokat indirir, yüzünüze "kavramlarını tanımla!" ve "Argümanın asılsız" gibi şeyler haykırırdı. Aslında onunla şimdi de tartışmak istemiyordum; bu yüzden sustum ve cam fosil masaları, Roma paraları ve antika çiftçilik gereçleriyle, Şehir Müzesi'nde sessizce dolaştık. Sanırım bu, akademik hayatın canlı entelektüel çekişmesinin tadına ilk bakışımdı. Elbette derslerde Erin'le tartışmalarımız da vardı, ama onlar Çin yanığı³² gibiydiler; bütün mesele ne kadarını kaldırabileceğinizdi. Rebecca'yla ise gözümünden hançerlenmiş gibi hissediyordum. Yine de henüz üçüncü haftamdı ve daha iyi olacağımdan emindim ve üç ila dört günümü daha alacak olsa da, derinlerde bir yerde, anlamlı ve zekice bir cevap uydurabileceğimi biliyordum. Bu arada konuyu değiştirmeyi denemeye karar verdim.

"Sonrasında ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmem. Sen de istersen birşeyler içmeye gidebiliriz..."

"Hayır, demek istediğim, üniversiteden sonra. Diplomanı alınca."

32 Kişinin ön kolunun iki elle tutularak derinin zıt yönlerle çekilmesi. (yay.n.)

"Diplomamı alınca mı? Bilmem. İnsanların hayatlarında gerçekten fark yaratacak bir şey. Bütün o dava vekilliği olayını yapmak istediğimden emin değilim, ama göçmen yasasıyla ilgileniyorum. Vatan-daş Tavsiye Bürosu iyi iş çıkarıyor. Belki politika, gazetecilik ya da başka bir şeye geçer, şu *Tory* piçlerinin ayağını kaydırmaya yardım ederim. Ya sen?"

"Ah, belki öğretmenlik ya da akademisyenlik. Belki bir şekilde yazmak."

"Neler yazıyorsun?"

"Ah, henüz hiçbir şey." Bir deneme yapmaya karar verdim ve ekledim. "Biraz şiir."

"Al işte. Sen bir şairsin ve ben farkında bile değilim." Saatine baktı. "Pekâlâ, artık dönsem iyi olacak."

"Nerede oturuyorsun?"

"Kenwood Malikânesi, şu berbat partinin yapıldığı yer."

"Ah, arkadaşım Alice'le aynı yerde."

"Güzel-sarışın Alice mi?"

"Güzel mi? Fark etmemişim." Burada bir tür alaycı, post feminist mizah denemesi yapıyordum, ama Rebecca cık cıkladı, yüzünü buruşturdu ve, "Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Rahat bir tavırla, "*Üniversiteler Düellosu* takımında birlikteyiz," dedim. Rebecca'nın kahkahası müzenin taş duvarlarında çınladı.

"Şaka yapıyorsun!"

"Bunun nesi komik?"

"Hiç, hiçbir şey. Özür dilerim. Bir TV şahsiyetiyle konuştuğumdan haberim yoktu, hepsi bu. Söylesene ispatlamaya çalıştığın ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

“Şey, öyle bir şeye katılmak, ispatlayacak bir şeylerin olduğu anlamına geliyor olmalı.”

“İspatlayacak hiçbir şeyim yok. Birazcık eğlence o kadar. Hem henüz TV turnuvası için yeterli bulunmadık. Seçmeler önümüzdeki hafta.”

“Turnuva ha? Kulağa hayli maço geliyor. Koruyucu kıyafetler ya da ona benzer bir şeyler giymeniz gerekiyormuş gibi. Hangi pozisyonda oynuyorsun? İleri orta? Savunma?”

“Aslında ben birinci yedeğim.”

“Ah, yani teknik olarak takımda değilsin.”

“Hayır, hayır, sanırım değilim.”

“Şey, senin için birinin butona basacağı parmağını kırmamı istersen, söylemen yeter.” Artık galerinin basamaklarında duruyorduk ve biz içerideyken hava kararmaya başlamıştı. “Seninle konuşmak güzeldi... Özür dilerim, adını yine unuttum.”

“Brian. Brian Jackson. Seninle eve kadar yürümemi ister misin?”

“Yolu biliyorum, orada yaşıyorum, unuttun mu? Bir yerlerde görüşürüz, Jackson!” Ve basamakları inmeye koyuldu, sonra durdu ve dönüp, “Jackson?” dedi, “elbette istediğin konuda eğitim almalısın. Edebiyatın ya da herhangi bir sanatsal çabanın yazılı takdiri ve anlayışı, düzgün bir toplum için kesinlikle esastır. Sence faşistlerin yaktığı ilk şey neden kitaplar? Kendini daha iyi savunmayı öğrenmelisin.” Döndü ve basamakları hızlı adımlarla inerek akşama karıştı.

SORU: Almanca kökenli hangi kelime başkalarının şanssızlıklarından duyulan hazzı ifade eder?

CEVAP: *Schadenfreude*.

Bugün, nihayet, ilk şanslı çıkışımı yakaladım. Büyük Colin Pagett hepatit kapmış. Haberi Coleridge ve Wordsworth'ün Lirik Baladları üzerine bir konuşmanın ortasında aldım. Dr. Oliver bir süredir konuşuyordu ve ben konsantre olmaya çalışıyordum; gerçekten, ama benim için Lirik Balad denen şey, Kate Bush'un *The Man With The Child In His Eyes*'ı söylemesi gibi bir şeydi. Romantikler konusunda esas sorunum bu; yeterince romantik değiller. Sevgililer Günü kartlarına alıntı yapabileceğiniz bir yığın aşk şiiri olacağını hayal ediyorsunuz, ama genel anlamda, hepsi göller, vazolar ve sülük toplayıcılardan ibaret.

Dr. Oliver'dan azar azar derlediğim kadınyla, Romantik Zihnin öncelikli endişeleri 1) Doğa 2) İnsanların Doğa'yla ilişkisi 3) Gerçek ve 4) Güzellik'ti; oysa ben en iyi tepkiyi a) Tanrım, gerçekten hoşsun b) Senden hoşlanıyorum, *lütfen* benimle çık c) Seninle çıkmak gerçekten ama gerçekten harika ve d) Neden artık benimle çıkmıyorsun? temalarını inceleyen şiirlere verme eğilimindeydim. İngiliz edebi ölçütünde Shakespeare ve Donne'un şiirlerini en etkileyici ve lirik kılan,

bu temaların hassasiyetle ve derinlemesine ele alınışıydı. Bir sonraki aydınlatıcı denememe "Bir 'Romans' Tanımına Doğru, Coleridge ve Donne'da 'lirik' kavramının karşılaştırmalı incelemesi" ya da onun gibi bir şey adını vermeyi düşünürken, Alice Harbinson'ın yüzünün konferans salonunun kapısında belirdiğini gördüm.

Herkes, elbette, kafasını kaldırdı, ama Alice parmağıyla beni işaret ediyor ve bir şeyler söylüyor gibiydi. Ben de kendimi işaret ettim; telaşla kafasını salladı, sonra öne eğildi ve A4 boyutlarında bir not kâğıdına bir şeyler karalayıp cama yasladi.

"Brian, Sana İhtiyacım Var – Acil," diyordu.

Seks için mi, diye merak ettim. Muhtemelen değildi ama yine de gitmekten başka seçeneğimin olmadığı ortadaydı, bu yüzden kitaplarımı ve dosyalarımı olabildiğince sessizce topladım ve iki büküm eğilerek kapıya yöneldim. Dr. Oliver, hatta bütün konferans salonu bana bakıyordu.

"Özür dilerim, doktor randevusu," dedim ve elimi, her an düşüp ölebileceğimi vurgulamak ister gibi, göğsüme yerleştirdim. Dr. Oliver'ın pek de umurunda değil gibiydi, tekrar Lirik Baladlara döndü ve ben de koridorda kırmızı suratlı, ter içinde, nefes nefese ve çok hoş bir Alice bulmak üzere dışarı sıvıştım.

Nefesi kesilerek, "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm..." dedi.

"Gerçekten sorun değil, ne oldu?"

"Sana ihtiyacımız var. Bu öğleden sonraki yeterlilik turu için."

"Gerçekten mi? Ama Patrick boşa zahmet etmememi..."

"Colin gelemiyor. Hepatit olmuş."

"Şaka yapıyorsun." Elbette yumruğumu havaya falan kaldırmadım, çünkü Colin'i severdim ve onun için endişelenmişim; gerçekten, bu yüzden kaygılı görünerek, "İyi mi?" diye sordum.

"Kesinlikle. Ciddi olan değil, Hepatit A ya da onun gibi bir şey. Görünüşte hafifçe sararmış ama iyi olacak, tamamen iyileşecek. Ama bu, senin takıma girdiğin anlamına geliyor. Şimdi!" Ve biraz heyecanlı bir zafer karmaşası yaşadık –uygunsuz bir şey değildi– ve sonra Öğrenci Birliği'ne koştuk.

İnsanoğlunun başarılarının, insan için mümkün olana dair anlayışımızı esnetmeye yaklaştığı anlar vardır; Bernini ya da Michelangelo'nun heykelleri örneğin, Shakespeare'in tragedyaları ya da Beethoven'ın yaylı sazlar dördlüsü için bestelediği eserler. Ve bu öğleden sonra, boş öğrenci barında, rasyonel izaha meydan okuyan bir nedenden –kader ya da şans, Tanrı'nın görünmeyen eli ya da bir lütuf hali– hemen hemen her şeyi bilir gibiydim.

"Adenin, Timin'le eşleşirse, Sitozin neyle eşleşir?"

Biliyordum. "Guanin."

"Oscar ödülleri veren organizasyonun tam adı nedir?"

Biliyordum. "Sinema Sanatları ve Bilimleri Akademisi."

"Doğru. *Sylviidae* ailesinin türleri olan saz, çalı, ve bataklık ve çıvgın daha çok hangi adla bilinirler?"

Biliyordum. "Ötleğen kuşları?"

"Doğru. Kanadalı hangi folk şarkıcısının gerçek adı Roberta Joan Anderson'dır."

Biliyordum. "Joni Mitchell."

"Doğru."

Üniversiteler Düellosu, Julian adında, yirmili yaşlarının ortasında, V yakalı kazak ve kravatlı, hoş ve tatlı dilli, kısaca Bamber Gascoigne'un dublörü olabilecek bir araştırmacı göndermişti. Basit bir test formatıydı: televizyonda yayınlanacak şampiyonaya çıkmaya uygun olup olmadığımızı görmek için, on beş dakikada kırk soru;

başlangıç sorusu yoktu ve görüş alış verişine izin vardı. Ve evet, uygunduk. Ah, bariz biçimde uygunduk. Aslında, alev aldığımızı söylemekte bir sakınca görmüyordum.

"Hangi on ikinci yüz yıl şahsiyeti, hem Fransa hem İngiltere için kral eşi olan hangi kraliçe, müzisyen-şair Bernard de Ventadour'un şiirlerine ilham vermiştir."

"Aquitaine'li Eleanor," dedim.

Patrick öfkeyle tısladı. "Bir dakika, bir dakika, kaptan üzerinden gidebilir miyiz, lütfen? Şimdi, Brian, bunu nereden biliyorsun?"

Aslında, her pazar öğleden sonra televizyonda yayınlanan Katherine Hepburn filminden biliyordum ama bunu ona söylemedim; bilmiş bir tavırla kafamı sallamakla ve gözlerimi iri iri açarak, genel kültürümün hayranlık uyandırıcı dünyayı fethetme gücü benim için bile bir muammaymış gibi, "Biliyorum, işte," demekle yetindim. Patrick, şüpheli bakan gözlerini onay almak için Lucy Chang'e çevirdi, ama o da omuz silkmekle yetinince, Patrick, "Aquitane'li Eleanor?" dedi.

"Doğru," dedi Julian.

Bir elin kolumu sıkıştırdığını hissettim ve Alice'in samimi bir hayranlıkla iri iri açılmış gözleriyle bana gülümseyerek baktığı sağ tarafıma döndüm. Üst üste dokuzuncu doğru cevabımdı ve kendimi Jesse Owens'ın 1936 Olimpiyatları'nda hissetmiş olması gerektiği gibi hissediyordum. Diğerleri -Lucy Chang bile- doğru cevap verme fırsatı bulamıyorlardı ve birden Colin Pagett'in hepatiti, Colin Pagett dışında hepimizin başına gelebilecek en iyi şey gibi görünmeye başlamıştı; çünkü gerçekten de her şey hakkında her şeyi bilir gibiydim.

"1945 Potsdam Konferansı'nda hangi enlem, Kuzey ve Güney Kore'nin yaklaşık sınırı olarak belirlenmiştir?"

Aslında bunu bilmiyordum ama sorun değildi, çünkü Lucy'miz vardı.

"Otuz sekizinci paralel?"

"Doğru."

Ve böyle sürüp gitti: Andaluzya – doğru, 1254 – doğru, kalsiyum karbonat – doğru, Ford Madox Ford – doğru. Elbette, bütün bunlar ekranda yaşanıyor olsa, hayranlıktan nefesini tutmuş koca bir ulus, turta yüklü çatalları tabak ve ağız arasında bir yerde donmuş halde, ekrana kilitlenip kalırdı. Ama öyle değildi; olay, sigara ve bira kokan boş bir öğrenci barında ve nemli bir kasım salısında yaşanıyordu. Ve içlerinden biri bar halılarını süpürmeye başlayan temizlikçiler de dâhil, kimse izlemiyordu.

Julian, "Şey, mümkünse şu..." diye mırıldandı.

Patrick ayağa fırladı ve hiddetle haykırdı: "Affedersiniz! BURADA BİR TEST YAPMAYA ÇALIŞIYORUZ VE ZAMANLA YARIŞIYORUZ!"

Temizlikçi süpürmeye devam ederek, "Bunun da bir ara yapılması gerekiyor!" dedi.

Patrick bir Eski Ahit peygamberiymiş gibi Julian'ı işaret ederek, "BU ADAM..." diye bağırdı, "ÜNİVERSİTELER DÜELLOSU'NUN MANCHESTER OFİSİNDEN GÖNDERİLDİ!" Ve nedense, bu işe yaramış gibiydi; temizlikçi süpürgeyi kapattı ve homurdanarak kül tablalarını boşaltmaya koyuldu.

Teste dönerken, acaba sihir bozulmuş mudur ve şampiyonluk formumuzu koruyabilecek miyiz diye merak ediyordum, ama boşuna endişelenmişim, çünkü bir sonraki soru 1939'da Suffolk'ta bulunan ve eski çağdan kalma gömü ritüellerine dair değerli iç görüler sağlayan Anglo-Sakson gemi mezarıyla ilgiliydi.

Biliyordum.

"Sutton Hoo," dedim.

"Doğru."

"Rorschach testi," dedim.

"Doğru,"

"Epitelyum," dedi Lucy.

"Doğru."

"Uganda," dedi Patrick.

"Hayır, bence Zaire," dedim ve Patrick otoritesini sorgulama cüretini gösterdiğim için, bana tıpkı Caligula gibi baktı, Julian'a döndü ve kararlı bir sesle, "Uganda," dedi.

Julian bana teselli edici bir gülümsemeyle bakarak, "Yanlış. Aslında, Zaire'ydi," dedi. Patrick'in göz kenarında istem dışı bir seğirme görür gibi oldum, ama bununla böbürlenmek için fazla olgundum; çünkü *ne de olsa, Patrick, mesele önemsiz bir kişisel sayı kaydetme meselesi değil, takım meselesi, seni kalın kafalı...*

"Ev güvercini," dedim.

"Doğru."

Lucy, "A tam sayısı, b tam sayısına m modülüne göre denktir?" diye fısıldadı.

"Doğru."

"Thomas Hardy'nin Ağaç İşçileri," dedim.

"Doğru."

"Buster Keaton?" dedi Alice.

Nazik ama kararlı bir sesle, "Bence Harold Lloyd," dedim.

"Tamam. Harold Lloyd?"

"Doğru. Hangi havacılık mühendisi, en ünlü tasarımının, II. Dünya Savaşı sırasında, göklerde hâkimiyet kurmasından önce, 1937'de ölmüştür?"

"R.J. Mitchell," dedim.

"Ne?" dedi Patrick.

"R.J. Mitchell, Spitfire'in tasarımcısı." İsmi 1:12 ölçek Airfix maket kutusunun üstündeki tanıtım yazısından hatırlıyordum ve doğru olduğundan emindim, R.J. Mitchell'dı; kesinlikle, emindim. Ama Patrick, bana bakıyor ve yanılmamı isteyerek, yanılmam için âdeta yapışarak kaşlarını çatıyordu. "R.J. Mitchell, güven bana."

"R.J. Mitchell mı?" dedi isteksizce.

Artık kendini gülümsemekten alıkoyamayan Julian, "Doğru," dedi.

Patrick kısıp gözlerle bana bakıyordu, ama Lucy onun etrafından uzanıp, başparmağını havaya kaldırarak onayladı ve Alice, şey, Alice elini arkama kaydırıp bel boşluğumun üstüne, tam büyük-baba gömleğimin kot pantolonumdan dışarı çıktığı yere yerleştirdi.

"Pekâlâ, son sorunuz. İsveçli kimyager Georg Brandt tarafından bin yedi yüz otuz beşte yalıtılan, periyodik cetvelin VIII. Grubu'ndan hangi ferromanyetik metal, ısıya dayanıklı ve manyetik alaşımların üretiminde kullanılır?" Doğruyu söylemek gerekirse, periyodik cetvelim biraz paslıydı ve bu konuda en ufak bir fikrim yoktu, ama yine sorun değildi; çünkü Lucy Chang biliyordu.

"Kobalt," dedi.

"Doğru." Bitmişti ve öne doğru eğildik, birbirimizin sırtını sıvazladık ve Alice beni kucakladı ve sırtımdaki ıslaklıktan, bir yangın gibi terlediğimi fark ettim.

Ama Julian gırtlaklarını temizledi ve, "Pekâlâ, sonuç skorunuz kırktan otuz dokuz; gerçekten harika bir skor ve bu yılın *Üniversiteler Düello'suna* kesinlikle girdiğinizi söylemekten büyük memnuniyet duyuyorum."

Ve izleyiciler —eğer olsalardı— sevinçten deliye dönerlerdi.

Öğrenci Birliği binasının önünde, hepimiz hoş ve genç Julian'la el sıkıştık ve 15 Şubat'ta tekrar görüşmek üzere, Manchester'a dönüşünde

ona iyi yolculuklar diledik; Bamber'a selamlar, ha-ha ve sonra akşamüstü güneşinde, sonrasında ne yapacağımızı bilemeyerek durduk.

Zaferi uzatmaya hevesli, "Bir kutlama teklifine ne dersiniz?" diye sordum.

Patrick herkesi odama, grup sekse davet etmişim gibi öfkeyle, "Ne? Öğleden sonra saat dörtte mi?" dedi.

Lucy, "Gelemem," dedi, "yarın sınav var."

"Ben de gelmesem iyi olur," dedi Alice ve hepimiz bir bahane uyduracak mı diye beklerken küçük bir boşluk oldu.

Zahmete girmedim, bu yüzden ben de, "Tamam, ben de o tarafa geliyorum, birlikte yürüyelim," dedim. Yola koyulduk ve neden tamamen ters istikamette yürüdüğüme dair akla yatkın bir bahane uydurmaya çalıştım.

Sonu Alice'in yurduna çıkan parktan geçerken, "Hey, iyi iş çıkardın!" dedi. "Müthiştin."

"Ah, şey, sağ ol. Sen de öyle."

"Ah, saçmalama. Ben o takımın gereksiz yüküyüm. İlk başta yeterli bulunmamın tek nedeni, senin bana cevapları vermiş olmandı."

Doğru olmasına rağmen, "Bu doğru değil," dedim.

"Onca şeyi nasıl bildin?"

"Boşa harcanmış gençlik!" dedim ama anlamadı, bu yüzden, "Sanırım, gereksiz bilgileri hatırlayacak kapasiteye sahibim, hepsi bu," dedim.

"Böyle bir şey olduğuna inanıyor musun? Yani gereksiz bilgi diye bir şey?"

"Şey, bazen, keşke tığ işi öğrenmeseydim diyorum," dedim ve Alice güldü. Şaka yaptığımı düşündüğü her halinden belliydi; belki

de böylesi daha iyiydi. "Ve pop şarkılarının sözleri. Bazen bu kadar çok şarkı sözü bilmesem de olurdu diye düşünüyorum."

"Bana elmalarındaki benekleri verin ama kuşları ve arıları da..."

Biliyordum.

"Joni Mitchell'ın *Big Yellow Taxi*'si dedim."

"*Ibiza'dan Norfolk Açıklıklarına...*"

Biliyordum.

"*Life On Mars, Bowie*" dedim.

"Pekâlâ, o zaman yeni bir şey. Geometri gibi elmacık kemikleri ve günah gibi gözleri var ve cinselliği *Cosmopolitan*'la aydınlanmış."

Elbette, bunun cevabını da biliyordum ama bilmiyormuş gibi küçük, sempatik bir pandomim sergiledikten sonra, "*Perfect Skin, Lloyd Cole and the Commotions?*" dedim.

"Tanrım, çokook iyisin," dedi ve sonra, şaşılacak şekilde koluma girdi ve güneş batarken, park boyunca yürüdük.

"Pekâlâ sıra ben de; elinden geleni yap."

Bir an düşündüm, derin bir nefes aldım ve

"Dün gece kayan iki yıldız gördüm/ bir dilek tuttum meğer sadece uydularmış/ uzay teçhizatları üzerine dilek tutmak iyi değil/ Keşke, keşke, keşke senin de umurunda olsaymış."

O anda ve oracıkta üzerime kusmuk fışkırtmamasına bakılırsa, paçayı sıyırmış gibi görünüyordum. Ve evet, kendimden utanmam gerektiğini biliyordum ve gerçekten de utanmıştım. Gerçi Alice bunu hayli masumca karşılamışa benziyordu; kısa bir an düşündükten sonra, "*Billy Bragg, A New England,*" dedi.

"Doğru," dedim.

"Güzel, değil mi?"

“Sanırım,” dedim ve biz iki yanına ağaçların sıralandığı yol boyunca yürürken neon ışıkları *Billie Jean* videosundaki ışıklandırılmış dans pistindekiler gibi, göz kırptılar. Şu anda en çok benzediğimiz şeyin, TV’de reklamları çıkan *Tüm Zamanların En Büyük Aşk Şarkıları* adlı 4 disklik seçkin Ronco derlemesinin siyah beyaz kapak fotoğrafı olduğunu fark ettim. Karşımızda hepsi kızıl kahve, toprak ve altın rengi, yeni düşmüş bir yaprak yığını olduğunu gördüm ve Alice’i o tarafa çekip, “Hey, haydi biraz yaprak tekmeleyelim,” dedim.

“Tekmelemesek daha iyi olur. Aralarında genellikle köpek kaskası vardır,” dedi.

Ve itiraf ediyorum, büyük olasılıkla haklıydı.

Kısa bir süre sonra, Kenwood Malikânesi’ne gelmiştik. Yol boyunca koluma tutunmuştu; bir anlamı olmalıydı; bu yüzden cesaretlendiğimi hissederek, “Hey, önümüzdeki salı ne yapıyorsun?” diye sordum.

Sadece benimki kadar hayli tecrübeli bir göz, Alice Harbinson’ın yüzünden bir an geçip giden panik anını algılayabilirdi, ama oradaydı işte; şaşkın bir ifade takınıp parmağını çenesine vurmasından hemen önce, bir an için bile olsa, oradaydı. “Önümüzdeki... salı? Düşüneyim,” dedi. *Çabuk ol Alice, bir bahane düşün, elini çabuk tut. Haydi ama, haydi, haydi...*

“Benim on dokuzuncu doğum günüm de... bilirsin; büyük Bir-Dokuz!...” Ve ancak tuzağıma gözü kapalı düşmesine yetecek kadar bir süre duraksadım.

“Ve bir parti veriyorsun! Seve seve gelirim...”

“Aslında, bir parti değil, parti için yeterince insan tanımıyorum. Sadece... Akşam yemeğine falan çıkabiliriz diye düşünmüştüm.”

“Sadece sen ve ben mi?” Gülümsedi. Doğru kelime sırtık mıydı, yoksa sırtısal mı?

"Sadece sen ve ben..."

İki kelimeymiş gibi, "Tamam," dedi. "Ta. Mam. Neden olmasın? Evet! Harika olur! Eğlenceli olur!" dedi.

Ve harika olacaktı. Harika ve eğlenceli. Hem Harika hem Eğlenceli olması konusunda kararlıydım.

SORU: *Lanugo, vellus ve terminal*, insan bedeninin hangi parçasının farklı gelişim aşamalarına verilen adlardır?

CEVAP: Kollar.

Bugün sadece on dokuzuncu doğum günüm, onlu yaşlarımın son günü, Brian Jackson'ın hayatının yeni ve heyecan verici yetişkin ve olgun safhasının başlangıcı olduğu için değil, Alice Harbinson'la baş başa romantik bir akşam yemeği yiyeceğimiz ve kendime, Alice'e ve dünyaya özel doğum günü armağanım olarak imajımı baştan ayağa değiştirmeye karar verdiğim gün olduğu için özel bir gündü.

Dürüst olmam gerekirse, bunu bir süredir yapmam gerekiyordu. David Bowie veya Kate Bush gibi pek çok büyük sanatçı, tavırlarını ve dış görüntülerini sürekli değiştirerek modayı takip ediyorlar, ama sanırım, benim son zamanlarda, stil olarak bir miktar tek-düzelik yaşadığımı söylemem yanlış olmazdı. Abartılı bir şey yapacak ya da triko streç giysiler giyecek, eroine başlayacak, biseksüel olacak falan değildim; yapacağım şey sadece saç kesimiydi. Hayır, sadece saç kesimi değil: *Tarz*.

Dürüst olmak gerekirse, saç her zaman bir anlaşmazlık konusuydu. Jöle kullanmak ya da yüzünüzü yıkamak ya da slip çamaşırlar giymek gibi, saçlarınızı kestirmek de, Langley Caddesi Kapsamlı'da biraz kadınsı kabul edilirdi. Bu, bugüne dek ortalıkta gözlerimin üs-

tüne cılız perçemler halinde düşen, yakamın üstünde hijyenik olmayan bir şekilde kıvrılan ve kafamın siluet olarak kocaman bir çan ya da Tone'un tabiriyle penis ucu gibi görünmesine neden olacak şekilde, kulakların üstünden dışarı doğru uzayan adsız, biçimsiz bir şeyle dolaştığım anlamına geliyordu.

Ama bütün bunlar bugün son bulacaktı; çünkü bir süredir görüntüsünü beğendiğim Cutz'ı –berber değil, unisex bir salon– gözüme kestirmiştim. Avangardlığa kaçmayan bir modernliğe sahipti; hayli erkeksi ve temizdi ve okumak için, köşeleri kıvrılmış, saç içinde kalmış *Razzle* ve *Mayfair*'ler yerine³³, *The Face* ve *id*³⁴ kopyaları vardı. Sean adında, asker tıraşlı, küpeli ve erkek çocuğu tavrılı, hoş bir adamla konuştum ve beni saat onda alacağını söyledi.

"Saat on randevusu mu? Sean'la? Jackson adına?"

Hepsi kafasını kaldırıp bana, kıyafetlerime, saçıma baktı ve sonra, randevu defterini kontrol etmeye giden resepsiyon görevlisi dışında hepsi, *aman karışmayayım*, tavrıyla yüzünü çevirdi. Sean'ı göremiyordum. Yeni dostum Sean nerelerdeydi?

Görevli kız, "Sean bugün yok," dedi.

"Ah, tamam..."

"Size Nicky de bakabilir. Çırağıdır. Uygun olur mu?"

Resepsiyon görevlisinin, çelimsiz bir oğlanın önceki gecedan kalma kesik saçları isteksiz bir tavırla süpürdüğü köşeye çevrilen bakışını takip ettim. Nicky bu muydu? Altı yaşında görünüyordu.

"Bir çırağı mı?" diye fısıldadım.

Kız cıvıltılı bir sesle, "Sean'dan farkı yok, ama biraz daha ucuz," dedi, ama o bile bunun bir kumar olduğunu farkındaydı.

33 Yetişkin erkek dergileri. (ç.n.)

34 Aylık müzik, moda ve kültür dergileri. (ç.n.)

Hani şu çetenin geneleve gittiği, esas kovboyun en çok beğendiği fahişeyi seçmek zorunda olduğu kovboy filmlerini bilirsiniz: Her zaman yüzünde ben olan seksi bir fahişe vardır ve o, şişko, sıska, yaşlı ya da tahta bacaklı ya da dudağında et beni olan cam gözlü diğer fahişelerden bariz biçimde daha çekicidir ve kovboy her zaman en seksi olanı seçer. İşte ben, kendimi diğer fahişelerin duyguları için endişelenmekten alamıyordum. Fuhuşun yanlış olduğunu biliyorum, ama şezlonglarına ya da adı her neyse işte ona dönerlerken, reddedilmiş fahişelerin kaderlerine razı olmuş, hayal kırıklığına uğramış, öyle bir omuz silkişleri vardı ki yabancı bir kovboyda para karşılığı, aşksız seks yapmamayı tercih etseler de, *sorulsa hoş olurdu*, mesajı veriyorlardı. Ve Çırak Nicky'nin bana attığı bakış da aynı böyleydi. Nicky'yi geri çeviremezdim, çünkü Nicky tahta bacaklı fahişeydi.

Neşeli bir sesle, "Nicky'nin harika olacağından eminim!" dedim. Nicky omuz silkti, süpürgesini bıraktı, makasını aldı ve beni almaya hazırlandı.

Bana bir tür pistonu olan özel bir demlikte, adam gibi bir kahve yaptılar ve "konsültasyon" adı verildiğini düşündüğüm şeyi yaptık. Benim için hayli hassas bir durumdu, çünkü uygun kelime haznesine sahip değildim. Bir tür görsel yardım olur diye, yanımda bir fotoğraf getirmeyi düşünmüştüm, ama elimde bir David Bowie, Sting ya da Harrison Ford fotoğrafıyla gelsem, bana kahkahalarla gülerlerdi.

"Pekâlâ, ne istiyorsunuz. Her zamankinden mi?"

"Bilmiyorum. Her zamanki nedir?"

"Yanlar ve ense kısa."

Hayır, bu doğru olamazdı; kulağa fazla eski moda geliyordu. "Aslında ben daha çok tepedeki uzunluğun bir kısmını koruyup, kulakların üstü ve enseyi kısa bırakarak sola doğru gevşek bir şekilde ayırıp arkaya taramayı düşünüyordum."

"Ense tıraşlansın mı?"

"Sadece birazcık."

"*Brideshead'e Son Gidiş*'teki gibi mi?"

"Hayır!" Evet anlamında güldüm.

"Tamam, o zaman nasıl?"

Serinkanlı ol. "Hımmm..."

"... Çünkü az önce tarif ettiğiniz modelde yanlar ve ense kısa."

"Öyle mi? Tamam o zaman, yanlar ve ense kısa olsun."

Bir saç tutamını, kirli bir kâğıt mendili yerden alıyormuş gibi tiksiniresine, baş parmağı ile işaret parmağının ucuyla tutup havaya kaldırırken, "Yıkansın mı?" diye sordu.

Daha pahalı mı olacaktı? "Hayır, hayır, hayır. Bence böyle iyi, teşekkürler."

"Öğrenci misiniz?"

"Evet!"

"Tahmin etmiştim."

Ve işte başladı. Aslına bakarsanız genç Nicky makas konusunda hayli ustaydı; hele kullandığı son makasın plastik ve yuvarlak uçlu olduğunu düşünürseniz. Kısa süre sonra, teypten yükselen *Purple Rain* eşliğinde hevese benzer bir şeyle kesmeye başladı. Bu arada ben de oturmuş *The Face* okuyor ve anlıyormuşum ve saçlarım konusunda, Nicky'nin çırak olmasına rağmen endişelenmiyormuşum gibi, ah, hayır, hiç de endişelenmiyormuşum gibi yapıyordum. Ne چراغی? Tesisatçı چراغی mı? Elektrikçi چراغی mı? Torna tezgâhı چراغی? Kay-kayla ilgili bir makaleye gerçekten anlamadan bakıyordum; yani aslında moda çekimlerindeki hepsi sıska ve androjen ve üstsüz ve cinsel birleşme sonrası durgunluğu halindeki modellere bakıyordum ve onlar da bana, Nicky'nin saçına yaptıklarına pis pis sırtaarak bakıyorlardı ve şimdi elektrikli tıraş makinesi de ortaya çıkmıştı

ve Nicky kafamın arka tarafını tıraş ediyordu. Çoban çırağı? Kafamı *The Face*'ten kaldırıp aynaya baktım ve... aslında bir hayli iyi görünüyordu; temiz ve taze, yapılı ama doğal. İyi görünüyordum. Aslında, bu tam benim kalemim olabilirdi; kusursuz ve bütün hayatım boyunca beklediğim saç kesimi. Nicky, senden şüphe duyduğum için çok özür dilerim...

Ama Nicky kesmeyi sürdürüyordu. Ortaokulda harika bir resim yaptığınız ve öğretmenin, "Artık dur, yoksa bozacaksın," dediği zamanlardaki gibi, Nicky her şeyi mahvediyordu! Kulaklarımın üstünde kocaman tıraşlı çizgiler oyuyordu; arka tarafı o kadar yükseğe kadar tıraşlamıştı ki tepedeki uzun saçlar peruk gibi görünüyordu. Bahçıvan çırağı? Kasap çırağı? Uzanıp kabloyu duvardan sökmek istiyordum, ama yapamadım ve sersem gözlerle *The Face*'e, Basingstoke alışveriş merkezlerinde break-dansla ilgili bir şeye bakmakla ve vızıltının kesilmesini beklemekle yetindim.

Nihayet durmuştu. "Jöle mi, briyantın mı?" dedi.

Tannm, jöle mi briyantın mı? Bilmiyordum. Poşet seçeneği de var mıydı? Daha önce hiç briyantın sürmediğim için briyantın dedim. Küçük bir ayakkabı cilası kutusunun kapağını açtı, domuz yağına benzeyen bir şeyi avuçlarına yaydı ve parmaklarıyla saçlarımdan geriye kalanları çekiştirdi.

Brideshead'le çok ama çok alakasız olduğum aşikârdı. Winston Smith'e benziyordum. Tıraş edilmiş bir tavşana. Cılız, kocaman gözlü, veremli gibi ve biraz deli görünüyordum. Nicky eline bir ayna aldı ve bana, elektrikli tıraş makinesinin, varlığından şu ana dek haberdar olmadığımı -ve içlerinden biri usul usul kanayan- yara ve çiban izlerinden oluşan bir Mars manzarasını ortaya çıkardığı, kafamın arkasını gösterdi.

Nicky, "Ne düşünüyorsunuz?" dedi.

"Mükemmel!" dedim.

Saçlarımı mahvetmeyi başardığıma göre, artık iki kişilik romantik bir akşam yemeği için restoran seçme zamanı gelmiş demektir. Yine, hiç kimse size restoran nasıl seçilir öğretmez ve ben de daha önce hiç kimseye restorana gitmemiştim; tecrübem, daha çok Spencer ve Tone'la birlikte gittiğimiz, yemeğin geleneksel sonunun bir konyak, bir pur. yerine Tone'un "Sona kalan dona kalır!" diye bağırmasıyla geldiği restoranlardan, hint ve çin lokantalarından ibaretti. Bu yüzden tecrübeden çok içgüdüye dayanarak ama yazılı olmayan pratik kurallara bağlı kalarak çalışıyordum.

Öncelikle, işin şehvetli bir hal alması ihtimaline karşılık, hint yemeği olmayacaktı. Ayrıca, hayran olduğunuz kadının karşısında, elinizi ağzınızın önünde sallayarak ve, "Lanet olsun, acayip acı!" diye bağırarak oturmanın özellikle çekici bir yarı da yoktu. İkinci olarak, büyük mağazaların ya da süper marketlerin içindeki restoranlardan da uzak durmaya çalışacaktım. Bir defasında, Janet Parks'ı Basildon British Home Stores'un içindeki dört dörtlük bir lokantaya götürmüştüm ve aslına bakarsanız o kadar da iyi gittiğini düşünmüyordum. Yiyeceğinizi tepsiyle masanıza taşımanız, genel anlamda uzak durulması gereken bir şeydi. Unutmayın, garsonlar lüks *değildir*! Üçüncü olarak fazla ısıltılı olmayacaktı. Ani bir dürtüyle, Alice'e onu bayağı şatafatlı bir yer olan, Bradley'nin Bistrosu'na götüreceğimi söylemiş ve sonra menüye bakmaya gitmiştim; beni bayağı aşıyordu, bu yüzden kaliteli yemek ile uygun fiyatı birleştirecek bir yere gitmemiz gerekiyordu. Şarap, bir giriş, bir ana yemek, bir tatlı-iki kaşık içeren iki kişilik akşam yemeği için, Anne Jackson'ın beşliği de dâhil, toplam 12.00 pauntum vardı.

Şehirde dolaşp restoran vitrinlerine bakarken, gözüüm yeni saç kesimime, cin çarpmış ve ürkmüş gibi görünen yüzüme takılıp duruyordu. Saçımdaki briyantın de üçkâğıttan başka bir şey değildi. Briyantının size kontrol kazandıracağına inanmanızı sağlıyorlardı, ama tek yaptığı, incecik perçemin, petrole batmış bir martı gibi, al-

nıma yapışmasına neden olmalı. Belki mum ışığında daha iyi görünürdü. Tabii eğer alev almazsa.

Şehrin daha ucuz ve köyümsü kısmında kalan restoranları taramdım ve nihayet kararımı verdim: *Luigi'nin Pizza Plaza'sı* adında, geleneksel bir İtalyan lokantası. Burger, kaburga ve yağda kızartılmış balık da yapıyordu ve kırmızı kareli masa örtüleri ve katılaşmış, büyük, kırmızı mum vezüvlerinin altında, şarap şişelerine yerleştirilmiş mumları, ikramlık grisinileri ve her masada dev karabiber değirmenleri vardı. Restorana adını veren Luigi olması da olmaması da mümkün görünen, kirli tırnaklı, kırmızı suratlı adama, saat sekiz otuza, Jackson adına iki kişilik masa ayırttıktan sonra, eve dönmek üzere yola koyuldum.

SORU: Adını Serge de Nimes'den alan, dayanıklı, mavi, kaba bir kumaş; *hevea brasiliensis* ağacından sızan özüt ve Bombyx türünden dokunmuş filamentler. Bu üç materyalin adlarını sıralayınız.

CEVAP: Kot, kauçuk ve ipek.

"John Donne'un Kutsal Soneleri'ndeki Doğa İmajı" üzerine bir deneme yazmam gerekiyordu, ama bir haftadır bakınıyor olmama rağmen, hâlâ hiçbir şey bulamamıştım.

Kâğıdın kenarına düştüğüm notlar da pek bir işe yaramıyordu; "Müjde!" ve "ironi?" ve "Freud'dan alıntı" ve "burada olayı tersine çeviriyor!" gibi notlar almıştım ama nedenini hatırlamıyordum; bu yüzden, Jacques Derrida'nın *Gramatoloji*'sini elime aldım. Kitap okumanın altı dönemi olduğunu fark ettim. İlki resimli kitaplar, sonra 2) sözcükten çok resmi olan kitaplar, 3) resimden çok sözcüğü olan kitaplar 4) resimsiz ama belki sadece bir harita, bir aile ağacı olabilen ama illa çok diyalog içeren kitaplar, 5) uzun paragraflı, hemen hemen hiç diyalogu olmayan kitaplar, 6) diyalogsuz, anlatıcısız, sadece uzun paragrafları ve dip notları ve kaynakçaları ve ekleri ve çok ama çok küçük yazıları olan kitaplar. Jacques Derrida'nın *Gramatoloji*'si fazlasıyla altıncı türden bir kitap ve entelektüel açıdan, ben hâlâ dört ile beş arasında bir yerde takılı haldeydim. İlk cümleyi okudum ve

bir harita, bir fotoğraf ya da bir çizim bulmak için sonuçsuz bir arayışla sayfaları karıştırdıktan sonra uyuyakaldım.

Uyandığımda, aniden saatin 16:30 olduğunu ve akşam yemeğine hazırlanmak için sadece üç saatimin kaldığını fark ettim. Banyoya gittim, ama Josh küveti bir yığın kirli kotu deterjana batırmak için kullanıyordu. Suyu akıtmaya başlamadan önce, kıyafetleri soğuk, mavi havuzdan çıkarmak ve lavaboya yıgmak zorunda kaldım ve çamaşır deterjanının tamamından kurtulamadığımı ve kendime, her anlamda, 70 derecelik, biyolojik olmaktan uzak bir pamuklu/polyester banyosu yaptırdığımı neden sonra fark ettim. Kısacası banyo, özellikle kimyasal yanıkları önlemek için, kendimi duş başlığından akan soğuk suyla durulamak zorunda kaldığım için olsa gerek, beklediğim gevşetici deneyim olamadı. Aynaya bakınca, haftıfıten mora çaldığımı gördüm.

Islak kotları yeniden küvete aktardım ve sonra haklı bir intikam ruhuyla, hızlı adımlarla Josh'un yatak odasının kapısına yürüdüm ve orada olmadığından emin olunca, hızla odasına dalıp temel olarak yüzünüzü ovalamanız için sabunun içine katılmış, öğütülmüş şeftali taşı olan Apri yüz *peeling*'ini çaldım. Yüzümü ovaladım ve hayli tatmin edici bir köpük elde ettim ama iş durulamaya gelince, sonuç o kadar iyi olmadı. Sanki bir camın içinden geçmiştim. Ya öyle olmuştu ya da birisi öğütülmüş şeftali taşıyla yüzümü fena halde ovalamıştı. Sanırım buradan çıkarılması gereken önemli bir ders vardı: Sivilceler ovalayarak giderilemiyordu.

Şimdi artık gergin bir surat ve yüzümün kanamaya başlaması korkusuyla gülümsemeye bile çekinerek, *futon*'umun bir duvara yaslanıp kurumaya bırakıldığı odama döndüm; kirli çamaşırlarımı kaldırdım ve Alice'in "kahve" ya da daha büyük olasılıkla kahve için odama gelmesi ihtimaline karşılık, ortada bırakacağım kitapları seçtim. Tercihimi *Komünist Manifesto*, *Müşfikti Gece*, *Lirik Baladlar* ve *The*

Female Eunuch'tan³⁵ ve suların ısınması ve elimin altında lirik şiir-
lere ihtiyaç duymam olasılığına karşılık, birkaç e.e.cumming ve John
Donne'un *Şarkı ve Soneler*'inden yana kullandım. *The Female Eunuch*
konusunda iki arada bir derede kalmıştım; çünkü cinsel politikamın
ilerici ve radikal olduğunu düşünmesini istesem de, ön kapaktaki
resim, kollar ve bacaklardan ayrılmış çıplak kadın bedeni, bana her
zaman biraz fazla –hatta annemden saklamak zorunda kalacağım
kadar– seksi gelmişti.

Ardından sıfır kilometre siyah iç çamaşırlarımdan birini, "Eski-
miş Zamanlar" adlı bir vintage kıyafet dükkânından aldığım ikinci
el ceketimi, en yeni beyaz gömleğimi giydim; bir papyon ve yeni
siyah pantolon askılarımı taktım. Kafamın üstündeki ölü martıyı
düzelttikten sonra, yüzüme babamın eski, beyaz, porselen şişesin-
den biraz yaşlı ve baharatımsı kokmama neden olan ve deli gibi ya-
kan Old Spice parfümünden boca ettim. Sonra bir mucize ihtima-
line karşılık cüzdanımdan eksik etmediğim prezervatifi kontrol et-
tim. Bu prezervatif, bir üçlemenin ikincisiydi; ilki dokunaklı kade-
riyle, Littlewoods'un arkasındaki tekerlekli bir çöp varilinde bulu-
şmuştu. Bu ikincisi o kadar uzun zamandır cüzdanımda duruyordu
ki, astara sıkışıp kalmıştı ve folyolu paketi, gülünç bir prezervatifi,
dış hatlarının etrafında kararmaya yüz tutmuştu. Yine de, her ne ka-
dar bu şeyi bu gece kullanma ihtimalim bebek İsa'yı nehrin karşı-
sına taşıma ihtimalimden daha çok olmasa da, bazı insanların yan-
larından ayırmadıkları Aziz Christopher madalyonu gibi, onu ya-
nımda taşımak hoşuma gidiyordu.

Kenwood Malikânesi'ne giden yolda, yüz metrede bir durmak zo-
runda kaldım, çünkü askılarımın metal klipsi siyah pantolonumun
beline tutunmayı reddediyor ve fırlayıp meme uçlarıma çarpıyordu.

35 (İng.) Dişi Haremağası. (ç.n.)

Belki de yirminci kez yerlerine tutturmuştum ki arkamdan birinin, "Yoksa biri oyuncak ayını mı çaldı, Sebastian?" dediğini duydum.

"Merhaba, Rebecca, nasılsın?"

"Ben iyiyim; asıl soru, sen iyi misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Saçlarına ne oldu?"

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Heinrich Himmler'a benzemişsin. Ve bu süslü kılık neden?"

"Eh, ne derler bilirsin. Kıyafet bir adamın..."

"... Rahatsız görünmesine neden olur, mu?"

"İle bilmen gerekiyorsa, birini yemeğe çıkarıyorum."

"Uuuuuuuu!"

"Sadece platonik bir şey."

"Kim bu şanslı bayan? Umarım o lanet Alice Harbinson değildir." Masum bir tavırla gökyüzüne baktım. "Ah, buna inanmıyorum. Siz erkekleri tahmin etmek o kadar kolay ki! Gerçekten, madem oyuncak bebeklerle oynamak istiyorsun, neden çıkıp kendine bir oyuncak bebek almıyorsun?"

"Ne?"

"Hiç. Hey, elini çabuk tutsan iyi edersin, Jackson, yoksa treni kaçıracaksın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece çok popüler bir genç bayan olduğu ortada, hepsi bu. Aynı koridordayız ve her gece kapısının önünde, ısınmış Lambrusco şişelerine sıkıca yapışmış, ağzının suları akan ragbicilerden oluşan uzun bir kuyruk oluyor.

"Gerçekten mi?"

"Hı hu... Ve Alice'in, üzerinde minik, siyah paçalı donu ve sut-yeniyle, ağır adımlarla ortak banyoya gitmek gibi bir alışkanlığı var. Gerçi bu sunumun kimin yararına olduğunu bilemiyorum..."

Görüntüyü zihnümden kovaladım. "Ondan hoşlanmıyor gibisin."

"Ah, onu neredeyse tanımıyorum bile; o güruh için yeterince havalı sayılmam, değil mi? Ayrıca, onun şu harbi kızlardan olduğunu da sanmıyorum; demek istediğimi anlıyor musun? Şahsi fikrimi sorarsan, 'O' harflerinin ortasında gülen surat çizmeye devam eden bir kızın nesi cazip bilemiyorum, ama bu benim fikrim. Eee, tatlı Alice'i nereye götürüyorsun bakalım?"

"Ah, şehirde bir yer işte. Luigi'nin Yeri?"

"KFC dolu muymuş yoksa?"

"Luigi'nin Yeri kötü bir fikir mi sence?"

"Hiç de değil. Zevk sahibi seçkin bir beyefendi olduğun ortada. Ayrıca, peynir, acı biber ve soğan halkalı iki yüz elli gramlık burgerlerinin uğruna ölünecek cinsten olduğunu duymuştum. Belki bir gün beni de oraya götürürsün, Jackson."

Ve beni söyleyecek zekice bir şey arayışımı baş başa bırakarak uzaklaştı. Arkasından, "Rebecca," diye seslendim. Döndüğünde sınıyordu. "Neden bana hep Jackson diye hitap ediyorsun?"

"Bir sakıncası mı var?"

"Hayır, sayılmaz. Sadece biraz *Grange Hill*³⁶ gibi oluyor, o kadar."

"Ah, özür dilerim. Şefkatle söylenmişti. Yoksa 'Brian'ı mı tercih edersin? Ya da cıvıl cıvıl ve samimi, 'Bri'yi mi? Ya da belki de 'Herr Himmler'?"

"Brian, sanırım."

36 Bir İngiliz televizyon dizisi. (yay.n.)

"Tamam o zaman, Brian olsun. İyi eğlenceler, Brian. Esprilerini hazırda tut, Brian. Serinkanlı görün..." Ve koridorda gözden kayboldu. "Görüşürüz, Brian."

Biraz da şu uzun erkek kuyruğunu görmeyi bekleyerek, telaşla Alice'in odasına gittim ama kapısı kapalıydı. İçeriden sesler geliyordu. Kulağımı tam olarak ahşaba yaslamadım; bu doğru olmazdı, ama duyabileceğim kadar yakın durdum.

"Seni nereye götürüyor?" diye sordu bir ses; Tanrı'ya şükür bir kadın sesiydi.

Alice, "Sanırım, Bradley's," dedi.

"Bradley's çok havalıdır."

"Zengin mi yani?"

"Bilmem. Bana sorarsanız değil," dedi Alice.

"Pekâlâ, on birde döndüğünden emin ol, genç bayan, yoksa polisi peşine takarız." Daha fazlasını duymak istemediğim için kapıyı çaldım ve bir miktar fısıldaşma ve kıkırtının ardından kapıyı açtı.

Üzerinde koyu gri satenden, kabarık balo etekli, dekolte bir elbise vardı ve saçlarını tepesinde topladığı için, yüksek topuklarıyla birlikte, her zamankinden yaklaşık altmış santim daha uzun görünüyordu. Ayrıca her zamankinden daha çok makyaj yapmış, ilk kez ruj sürmüştü; alt dudağındaki kabarık, küçük yara izinin çizgisi hâlâ görünüyordu. Ancak en çok dikkat çeken yanı, dekolte balo tuvaletiydi. Altında bir yerde askısız bir sutyen düzeneği olmalıydı, çünkü omuzları çıplaktı ve vücudunun üst yarısı elbisesinden dışarı doğru sıkılıyormuş gibiydi ve saten korsajın üstünden muhteşem bir çıplak ten kıvrımı, bir miktar çıplak Alice taşıyordu. Bir on dokuzuncu yüz yıl romanında olsa, "şahane bir sinesi" olduğunu söylerdiniz. Aslında şimdi de öyle denebilirdi. Şahane bir sinesi vardı. Bakakalırdınız. *Dik dik bakmayı kes, Brian.*

"Merhaba, Alice."

"Merhaba, Brian."

Arkasında, kedi Erin ve çetesinden diğer bir kız bana sırtarak bakıyordu. *Ağzını kapat, Brian.*

"Çok hoş görünüyorsun, Bri," dedi Erin gerçekten kastetmeyerek.

"Teşekkürler! Gidelim mi?"

"Kesinlikle."

Ve koluma girdi ve gittik.

SORU: Boylu boyunca hidrojen atomlarının sıralandığı düz bir karbon atomlar zincirinden ve bir ucunda karboksil büyümeden oluşan oleik asit, hangi en yaygın lipid bileşenin örneğidir?

CEVAP: Yağ asitleri.

Politik açıdan, elbette, fiziksel güzellik kavramını gerçekten onaylamıyordum. Kadın ya da erkek, herhangi bir insanın bir genetik rastlantı ve biraz keyfi, erkekler tarafından tanımlanmış öznel bir "güzellik" görüşü sonucu ekstra dikkat ya da popülerlik veya saygı kazanması ya da pohpohlanması fikri, bana özünde yanlış ve kabul edilemez geliyordu.

Bununla beraber Alice açıkça sadece... güzeldi. Mum ışığında bir De La Tour eserine benziyordu. Yoksa Vermeer mi demek istemiştin? Ya da Watteau? Menüyü açarken izlendiğini biliyordu ve çok hoş görüldüğünün de farkında olmalıydı, ama bu nasıl bir şeydi acaba? Öylesine bir bakılmaktan ziyade gerçekten bakılmak ve tamamen pasif olarak, sadece bakılarak zevk vermek. Gerçi ona bakarken, bunun aslında bir zevk bile olmadığını; karşısında oturup ona bakmak, oturup ona uzun uzun bakmak ve onu içinize çekmek çok ciddi bir yoldan çıkış olduğu için, daha çok, karnınızda, kurtulmak istediğiniz ama kurtulamadığınız bir sızı, göbeğinizde alçak, ağır bir zonklama olduğunu anlıyordum.

Onunla tanıştığımndan beri, Alice'e bu şekilde bakan insanları fark ediyordum. Patrick'in de ona baktığını, şişko, aptal astronot dili ağzından sarkarak saçlarını düzelttiğini görmüştüm. Şimdi de garson Luigi'nin, Alice'in bordo şalını çıplak omuzlarından sıyrıp bize masamızı gösterirken ve sonra, şef ve bulaşıkçı da uyduruk bir bahaneyle sırf ona bakmak için dışarı çıksınlar diye, çift kanatlı kapının diğer tarafına işaret vererek baktığını görebiliyordum. Bu nasıl bir şeydi acaba? Daha tek kelime etmeden hayranlık dolu bakışlarla karşılaşmak, nasıl biri olduğunuz konusunda en ufak bir fikri olmayan insanlar tarafından günde iki ya da üç yüz kez arzulanmak?

Annem TV izlerken sık sık bir kadın, bir film yıldızı ya da başka birini över ve "Güzel," der, ardından, lanet edercesine, en iyi Eski Ahit sesiyle, "... ve bunun farkında," diye eklerdi. "Güzel ve bunun farkında", "çirkin ve bunun farkında"dan daha iyi mi yoksa kötü müydü emin değildim, ama müthiş fiziksel güzellik bir tür yük, ama diğer yükler arasında hafif kalanlardan biri olmalıydı.

Menünün üstünden, metalaştırılmış gibi hissetmesini istemediğim için bakmamaya çalıştım, mum ışığıyla aydınlanan, dikdörtgen biçimindeki şeftalimsi dekoltesine kaçamak bir bakış attım.

"Hoş, değil mi?" dedi.

Restorandan bahsettiğini varsayarak, "Öyle mi? Umarım öyledir," dedim. Fısıldamak zorundaydım, çünkü içeride bizden başka kimse yoktu ve plastik sarmaşıklarla kaplı barda, şarap kadehlerini yağa bulamak ve pis pis bakmakla meşgul olan Luigi'yi gücendirmek istemiyordum. Görünüşe göre masa ayırtmak sandığım kadar gerekli değilmiş. "Bradley's'te yer bulmaya çalıştım ama doluydu," diye yalan söyledim.

"Dert etme. Burası harika!"

"Pizza ve makarna var ve diğer sayfada da burgerler..."

A4 boyutlarında bir cilt içindeki sayfaları plastik kaplamalarından ayırmadan, "Ah, bakalım neler var..." dedi.

"Ya da domuz kaburgasını tercih edersen..."

"Ta-maaam."

"Ve tabii bir de başlangıç almalısın; hepsi, benden!"

"Orasına sonra bakarız..."

Ve menüye geri döndük.

Ah, Tanrım.

Sessizlik.

Bir şeyler söylemeli.

"Hımm, grisiniler."

Bir grisini alıp ambalajını soydum, bir tereyağı paketini açtım ve grisininin yan tarafına sürdüm. "Biliyor musun, domuz kaburgaları konusunda bir şeyi hep merak ederim? *Yedek* olduğuna kim karar veriyor?"³⁷ Domuzun kendisi olmadığı kesin! Domuz, 'Bu kaburgalara ihtiyacım olacak, ama şunlar fazla alabilirsiniz,' demiyordur herhalde. 'Kaburgalarımı alın! Kaburgalarımı yiyin! Kaburgalarımı yiyin!'" Bana "özel ilgiye muhtaç çocuklara" sunulan bir gülümseme gönderdi; elime baktı, ben de baktım ve her nedense elimdeki bıçağı savurup durduğumu fark ettim.

Sakin ol.

Zevzekliği kes.

Bıçağı-elinden-bırak.

Ama işin aslı, romantik bir baştan çıkarma mekânı olarak Luigi'nin Yeri'ne olan güvenimi kaybetmeye başlıyordum. Zeminin, süpürge-liklerde yukarı doğru kıvrılan linolyumla kaplı olduğunu ve özel-

³⁷ Kaburga eti İngilizcede *spare ribs* olup, *spare* kelimesinin Türkçe karşılığı *yedek* kelimesidir. (yay.n.)

likle temiz olduğunun söylenemeyeceğini, kareli masa örtülerinin, kolay temizlenebilsinler diye muşamba olduğunu fark ediyordum. Ayrıca, Luigi bizi arka tarafta romantik bir köşeye yerleştirmiş olmasına rağmen, tuvaletlere hayli yakındık, ki bu uygunsuz değildi sanırım, ama geceye hafif keskin bir limonlu Harpic kokusunun eşlik etmesi anlamına geliyordu. Alice'in burada rahatsız hissedeceği kaygısına kapılmıştım. Rahatsız görünmeye başladığı belliydi; kabarık balo tuvaleti, Alice elbise tarafından yutulmak üzereymiş gibi, etrafında iyice kabarmıştı.

"Sipariş verelim mi?" diye sordum.

"Söylemem gerekir ki her şey çok lezzetli görünüyor," dedi, ama ben o kadar emin değildim. Yazım hatalarıyla dolu, isimlerin telaffuz edildikleri gibi hecelendiği -Chilly Concarney, bu doğru muydu?-, "Başlangıç Olarak!", "Esas Olay!" ve "Ah, Öyleyse Devam Edin!!!" başlıklarına bölünmüş, insanın elinde yapış yapış bir his bırakan menülerimize konsantre olduk. Dürüst olmak gerekirse, yağda kızartılmış ve kömürleşmiş etlere vurgu ve neredeyse sıfır sebzeyle, bana gerçekten lezzetli görünüyordu. Peynir bile yağda kızartılmış halde geliyordu ve belli ki buradaki porsiyonlar büyüktü, çünkü menüde bütün bu etlerin ağırlığı da belirtilmişti. Fakat kendimi Alice'in daha hafif yiyeceklere, soya peyniri ve salata ve burharda pişirilmiş şeylere alışık olmasından endişelenmekten alamıyordum ve niteliği niceliğe tercih edenlerden olduğunu sanıyordum. Terlemeye başlamıştım. Ayrıca banyodaki deterjan yüzünden kaşınıyordum da. Başımı eğince, beyaz gömüğümün kol ağızlarında kot mavisi bir su izi olduğunu gördüm.

Fonda, Cornetto reklamlarının tema müziği çalıyordu ve bir miktar sessiz kafa yormanın ardından, hazırдық. Luigi için etrafıma bakındım, ama ayak seslerinin linolyumda çıkardığı yapışma sesi sayesinde, arkamdan yaklaşmakta olduğunu anladım. Alice içi doldurulmuş mantar, margarita pizzanın yanına salata sipariş ederken,

ben tercihim ringa yavrusu, patates kızartması ve meze tepsisi eşliğinde yarım piliç çevirmeden yana kullandım. "Umarım yanık yarısı olmaz," dedim ve Alice belli belirsiz gülümsedi ve şarabı benim seçmemde ısrar etti. Karafla servis edilen bir şarap vardı, ama şarabın o kadar ucuz olmaması gerektiğini ben bile biliyordum; bu yüzden şışeli ve köpüklü bir şey seçtim. Şampanya fazla pahalı olduğu için Lambrusco'da karar kıldım. Rebecca, Lambrusco sevdiğine dair bir şeyler söylememiş miydi? Şaraptan pek anlamıyordum, ama tavuk ve balıkla beyazın iyi gittiğini biliyordum, bu yüzden beyaz Lambrusco Bianco ısmarladım.

Garson gidince, "Ah Tanrım, gaflar şehri!"

"Neden?"

"Şey, beyaz Lambrusco Bianco istedim ama *bianco* zaten beyaz demek. Bu da laf kalabalığı değilse ne?" Eğlenceli anekdotlar arasında, bu anekdotun Parkinson show'da yer edinemeyeceğinin farkındaydım, ama havayı yumuşatmaya yaradı; Alice gülümsedi ve konuşmaya başladık. Ya da o konuştu ve ben kafamı sallayarak dinledim ve mumun eriyip akan kırmızı kalıntılarını koparıp uçlarını erittim; tuhaf açılarla birbirlerine yapıştırdım ve Alice'i seyrettim. Sıkça yaptığı gibi, taşradaki, aşırı pahalı sosyalist özel okullardan biri olan Linden Lodge'daki okul günlerinden bahsediyordu; bana hayli rahat, yatılı okulluktan uzak ve daha çok yedi sene süren bir pijama partisi gibi geldiğini söylemeliyim. Alice'in anlatış biçiminden çıkardığıma göre, Linden Lodge'daki tipik bir okul günü şöyle ilerliyordu:

8.30/9.30: Cigara tüttür. Ekmek pişir.

9.30/10.30: Ünlü şahsiyetin kızıyla/oğluyla seks yap.

10.30/11.30: Ambar inşa et.

11.30/12.30: Yüksek sesle T.S. Eliot oku, Crosby, Stiits ve Nash dinle, çello çal.

12:30/13:30: Uyuşturucularla deney, seks yap.

13:30/15:30: Çift halinde çıplak yüzme. Yunuslarla yüzme.

15:30/16:30: Kuru taş duvar inşası. Seks. (Seçmeli)

16:30/17:30: Akustik gitar dersi.

17.30/18.30: Seks yap. Uyuyan partnerin karakalem resmini çiz.

18.30/04.00: Zorunlu Bob Dylan.

04.00: Işıkların kapatılması, ama sadece istiyorsanız.

Politik bir bakış açısıyla, kulağa dürüstçe harika gelse bile, böyle bir okulu onaylamadığım ortadaydı. Bütün bu uyuşturucu tüttürme ve seks ve sonsuz Simon and Garfunkel şarkıları söyleme etkinliği arasında, gerçekten hiç ders çalışmadıklarını düşünebilirdiniz, ama bir şeyler yapıyor olmalıydılar, değil mi? Ne de olsa Alice buradaydı işte ve her ne kadar henüz A düzeyi notlarını sormamış olsam –ilk randevuda sorulmazdı– ve sadece tiyatro alanında olsa da, üniversite eğitimi alıyordu. Belki de erken yaştan itibaren, yeterince Radyo 4 dinlerseniz, bilinçaltından eğitiliyordunuz.

Balık kızartması olarak, bir göbek marul katmanının üstünde, işleri bitik halde uzanmış ve bana bakıp, “Senin için öldük, piç kuru, en azından eğlenceli bir şeyler yap!” diyen otuz kadar küçük, gümüş rengi şey geldi. Ben de içlerinden bir tanesini kuyruğu dışarı sarkacak şekilde ağızma yerleştirdim ve kediymişim gibi yaptım. Bu bir dereceye kadar işe yaradı. Alice sarımsaklı mantarlarına döndü.

“Nasıllar?”

“Güzel! Bol sarımsaklı! Bu akşam bana öpüşüp koklaşmak yok!”

İşte, hayali düşüncelere kapılıyor olma ihtimalime karşılık, kulağa dayanmış bir klakson gibi, incelikli bir uyarı. Aslında pek de şaşırmadım; beklediğim üç aşağı beş yukarı buydu ve uyarının çok hafif olsa da, muğlak bir uyarı olmasıyla –sorun sen değilsin, Brian;

sorun *mantarlar*– ve farklı bir giriş tabağı, örneğin kızarmış kamamber ısmarlamış olsa şu ana kadar çoktan sevişmiş olacağımız imasıyla teselli buldum.

Balıklardan birini kemirirken, rahat bir tavırla, “Eee, orada çok fazla erkek arkadaşın var mıydı?” diye sordum.

“Ah, sadece bir ya da iki tane,” dedi ve bana onlar hakkında her şeyi anlatmaya koyuldu.

Cinsel görüş açısından, erkeklerin ve kadınların cinsel geçmişi hakkında çifte standart sahibi olmamanın gerçekten önemli olduğunu düşünüyordum. Elbette, Alice Harbinson’ın aktif bir romantik ve cinsel geçmişinin olmaması için hiçbir neden yoktu, ama yine de, sanırım “bir ya da iki tane”nin biraz fazla yanlış yönlendirici olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Ana yemekler geldiğinde, isimler birbirine karışmaya başlamıştı, ama babası ünlü bir film yönetmeni olan ve o da ne demekse, birbirlerine duydukları aşk fazla karanlık ve yoğun olduğu için LA’ye taşınmak zorunda kalan Rufus adında birinin olduğu kesindi. Ve tatilde tanıştığı ve Alice’in ailesi polisi arayıp sınır dışı edilmesini sağlayana kadar, sürekli olarak Londra’daki evlerine gelen ve evlenmeleri için izin isteyen Yunanlı balıkçı Alexis. Ve gerçekten güzel bir caz müzisyeni olan ve onu eroine alıştırmaya uğraşmaktan bir türlü vazgeçmediği için Alice’in ayrılmak zorunda kaldığı Joseph. Ve babasının, Kuzey İskoçya’daki güzel çiftlik evinde göz alıcı seramikler yapan, altmış iki yaşında biri için yatakta müthiş olan, ama gecenin bir yarısı telefon açmaktan bir türlü vazgeçmeyen ve kendi fırnında intihar etmeye çalışan ama şimdi iyi olan çömllekçi arkadaşı Tony.

Ve Saul; (fısıltıyla) “gerçekten iri penisiyle” müthiş yakışıklı, gerçekten muhteşem ve varlıklı Amerikalı bir modeldi, ama insanın aklını başından alacak cinsten olsa bile, sekse dayalı bir ilişki sürdüremezdiniz. Ve sonra, içlerinde en hüznölüsü, onu T.S. Eliot’a yön-

lendiren ve görünüşe bakılırsa, bir defasında sadece *Dört Quartet*'i yüksek sesle okuyarak bir kızı orgazma ulaştıran ve *Cadı Kazanı*'nı okurlarken Alice'e âşık olan, ama işi biraz takıntıya vardırıran İngilizce öğretmeni Bay Shilabeer'di. "Sonunda sinir krizi geçirdi ve okuldan ayrılmak zorunda kaldı. Şimdi tekrar ailesinin yanında yaşıyor. Wolverhampton'da. Gerçekten çok üzücü, çünkü harika bir İngilizce öğretmeni idi."

Anlatacaklarının sonuna geldiğinde, barbekü soslu yarım pilici kemiklerine kadar kemirmiştim ve artık tabağımda, eh, Alice'in eski âşıklarından biri gibi, yatıyordu. İlişkilerinin neredeyse tamamı delilik, saplantı ve yıkımla sona ermişti ve bir anda, Karen Armstrong'la Littlewoods'un arkasındaki çöp varili maceram, trajik heybetinden çok şey kaybetmişti.

"Bu kadar çoğunun kötü bitmiş olması tuhaf değil mi?" dedim.

"Biliyorum! Acayip değil mi? Babamın seramikçi arkadaşı Tony, hani şu fırındaki adam, bana bir keresinde aşk konusunda Mahşer'in Dört Atlısı gibi olduğumu söylemişti."

"Ama senin de sonunda... yani incindiğin olmuyor mu?"

"Tabii ki oluyor, Brian. Bu yüzden üniversitede hiç ilişkiye girmeyeceğim. Bütün dikkatimi eğitimime vereceğim." Ve ardından nedense, Amerikan aksarıyla ekledi. "Kendimi bir manastıra kapatacağım!"

Ve işte klakson yine oradaydı. Rahat bir tavırla, erimiş çedarı margaritasının üstünden soymaya ve işaret parmağına dolamaya koyuldu. Parmağını emerek, "Her neyse, özür dilerim, hep ben, hep ben. Annen ve baban ne iş yapıyorlar demiştin? Unuttum," dedi.

"Annem Woolworths'te çalışıyor ve babam öldü."

Peçetesini ağzına götürüp yutkundu.

"Bana bunu söylememiştin..."

“Söylemedim mi?”

“Hayır, söylemediğinden eminim.” Masanın üzerinden uzanıp elini kolumun üstüne yerleştirdi. “Brian, çok üzıldüm.”

“Ah, sorun değil. Üzerinden altı, hayır, yedi yıl geçti; on iki yaşındaydım.”

“Ne oldu?”

“Kalp krizi.”

“Ah, Tanrım, kaç yaşındaydı.”

“Kırk bir.”

“Berbat bir şey olmalı.”

“Ah, şey, bilirsin işte.”

Ve iri iri açılmış gözlerle öne doğru eğildi ve bir eliyle elimi tutup sıkarken, diğeriyle, beni daha iyi görebilmek için, mum eriyiği içindeki şişeyi kaldırıp kenara çekti.

“Bunu konuşmak seni rahatsız eder mi?”

“Hayır, hem de hiç,” dedim ve anlatmaya başladım.

SORU: Lee J. Cobb, Fredric March ve Dustin Hoffman, Arthur Miller'ın 1949'da yazdığı hangi oyunun kahramanı talih-siz Willy Loman'ı canlandırmışlardır?

CEVAP: *Satıcının Ölümü.*

"Babam çift cam satıcısıydı; gerçekten komik bir meslektir, çünkü insanların, trafik denetçiliği, vergi müfettişliği ya da kanalizasyon işçiliği gibi, gülmenin sorun olmadığını düşündükleri işlerden biridir. Bence de öyle, çünkü günün sonunda, çift camı kimse sevmez. Babamın sevmediği kesindi; en azından on yılını bu işte geçirdikten sonra. Öncesinde, annemle tanıştığı ve benim dünyaya geldiğim dönemde ordudaymış. Vatani görevini yapmış –yapan son insanlardan biridir– ve bir anlamda sevmiş de; başka ne yapacağını bilemediği için orduda kalmış. Haberlerde bir yerlerde bir savaş, Rusya'yla gerginlik olduğunda ya da Kuzey İrlanda kızııştığında ya da onun gibi bir şeyler işte, babamın askere çağrılacağından, bir üniformanın içine tıklıp eline bir silah tutuşturulacağından endişelendiğimi hatırlıyorum. Ama babamın o tür bir asker olduğunu gerçekten sanmıyorum; bence daha çok büro işleri tarafındaydı. Her neyse, ben doğunca annem ağırlığını koymuş ve sürekli oradan oraya taşınmaktan bıktığı için ve benim dünyaya geldiğim Batı Almanya'dan nefret

ettiği için orđudan ayrılmasını istemiş. Böylece babam Southend'e gelmiş ve çift cam işine girmiş; işte o kadar."

"Hoşuna gidiyor muymuş?"

"Tanım, hayır. Demek istediğim, başlangıçta gitmiş olmalı, ama sanırım zamanla nefret etmeye başladı. Çok uzun saatler alan bir iş. Demek istediğim, insanları evdelerken, sabah erkenden, akşamları ya da geceleri yakalamak zorundasın. Bu yüzden, yazın bile, eve geldiğinde hava kararmış olurdu. Sanırım işin içinde kapı kapı gezmek de vardı: 'Affedersiniz, bayan, çift camın ısınma faturalarınızda nasıl bir büyük bir fark yaratacağının farkında mısınız acaba?' türünde şeyler. Ve daha çok komisyon bazlı ödeme yapıldığını da biliyorum; bu yüzden sürekli bir para endişesi vardı. Ne iş yaparsam yapayım, asla komisyon üstünden ücret almak istemiyorum. Teşvik edici olması gerektiğini biliyorum, ama sadece hayatınızı batırmaya teşvik ediyor; kafanıza bir silah dayalıyken çalışmak gibi. Bence gerçekten kötü bir şey. Her neyse. Özür dilerim. Sıkıcı.

Her neyse, işinden nefret ediyordu. Elbette bana nefret ettiğini hiç söylemedi, çünkü bunu küçük bir çocuğa neden söyleyesin ki? Ama nefret ediyor olmalıydı, çünkü işten eve geldiğinde hep öfkeli olurdu. Bağırarak, yumruk atmak falan yoktu; en ufak şey -ortalıkta bırakılmış oyuncaklar ya da ziyan olan yiyecekler- karşısında sessiz, kenetlenmiş, beyaz parmak boğumlu, kırmızı suratlı bir öfke. Anne ve babanıza dair anılarınızın piknikler, omuzlarında taşınmak ya da frizbi ya da başka bir şey olmasını istersin, ama kimsenin çocukluğu mükemmel değildir ve babam hakkında hatırladığım başlıca şey, suratı kıpkırmızı halde, yumruklarını bir sıkıp bir açarak, annemle mutfakta para ya da iş ya da her neyse işte, bir şeyler hakkında tartışması.

"Bu korkunç bir şey."

“Öyle mi? Şey, büyük olasılıkla biraz abartıyorumdur. Genelde, o eve gelene kadar uyanık kalmama izin verildiği zamanlarda, onunla televizyon seyrettiğimizi hatırlıyorum. Yerde, bacaklarının arasında oturduğumu. Yarışma programları. Yarışmalara ve doğa belgesellerine, David Attenborough’a, eğitici şeylere bayılır ve her zaman eğitimin ne kadar önemli olduğu hakkında konuşurdu. Sanırım eğitimin, iyi bir hayatın, sefil olmamanın ve insanın nefret etmeyeceği bir işin anahtarı olduğunu düşündüğü içindi.”

“Peki o nasıl... bilirsin işte?..”

“Şey, tam olarak emin değilim. Anneme bunu sormaktan hoşlanmıyorum; çünkü onu üzüyor, ama arladığım kadarıyla, dışarıda, istemiş; yabancı birilerinin evinde, onları çift camın yararlarına ikna etmeye falan çalışıyormuş işte ve birden... yere yığılmış. Oracıkta, oturma odalarında. Okuldan dönmüş, TV izliyordum ve annem çay yapıyordu; ön kapı vuruldu, holde konuşmalar oldu; ne olduğuna bakmak için çıktım ve iki bayan polis memuru vardı ve annem halının üstünde top gibi kıvrılmıştı. İlk başta babamın tutuklandığını falan sandım, ama kadın memur durumunun kötü olduğunu söyledi ve sonra annemi apar topar hastaneye götürürlerken ben yan komşularla kaldım ve babam, annem oraya gittikten kısa süre sonra ölmüş. Ah, baksana... şarap bitmiş. Biraz daha ister misin? Bir şişe daha? O gece komşularda kaldım ve bana ertesi sabah söylediler. Bir şişe daha Lambrusco lütfen, hayır, tatlıya henüz karar vermedik, bize beş dakika verebilir misiniz?

“Her neyse, geriye dönüp baktığımda, sadece kırk bir yaşında olmasına rağmen, şaşırıyorum, çünkü her zaman, böyle bir... düğüm gibiydi. Ve içerdi; bayağı içerdi; öğle yemeklerinde ve iş sonrası pub’da; bira kokusunu her zaman duyabilirdin. Ve günde altmış tane falan sigara içerdi. Tanrı aşkına, Noel hediyesi olarak ona sigara alırdım. Sanırım ona dair, sigara tüttürmediği tek bir anım yok. Hatta annem ve benimle, doğum koğuşunda çekilmiş bir fotoğrafı

var; orada bile elinde yanan bir sigara var. Hastanede bile, beşiğimin tepesine yerleştirilmiş bir kül tablası ve bir bira şişesi. Aptal herif."

"Tepkin nasıl oldu?"

"Ölümüne mi? Hımm. Emin değilim. Tuhaf sanırım. Demek istediğim, ağladım falan, ama okula göndermek istememeleri beni endişelendirdi; dersleri kaçırmak istemiyordum. Bu sana nasıl inek, soğuk ucubenin teki olduğum hakkında bir fikir verir herhalde. Dü-rüst olmam gerekirse anneme daha çok üzülüyordum; çünkü annem babamı gerçekten seviyordu; o zaman, otuz üç yaşında falandı ve bildiğim kadarıyla, babam yattığı tek adamdı ve annem gerçekten çok ama çok üzüldü. Etrafta insanlar olduğu sürece iyiydi ve tabii ki ilk iki hafta boyunca, ev tamamen tıka basa doluydu -çeşit çeşit rahipler ve babamın ahbabları ve komşular ve büyükannem ve teyzelerim ve amcalarım- bu yüzden annemin üzülmeye gerçekten zamanı olmadı; sandviç ve demlikler dolusu çay yapmakla, hiç görmediğimiz, İrlanda'dan gelen tuhaf kuzenlere yatak hazırlamakla meşguldü. Ancak birkaç haftanın sonunda hepsi yavaş yavaş çekilmeye başladı; geriye annem ve ben kaldık. Ve en kötü zaman buydu; her şeyin sakinleşip insanların bizi yalnız bıraktıkları zaman. Hayli garip bir kombinasyon; ergenlik çağında bir oğlan ve annesi. Demek istediğim, insan... birinin yokluğunun fazlasıyla farkında oluyor.

"Ve sanırım, geriye dönüp bakınca, annemle daha iyi olabileceğimi görüyorum; yanında oturabilirdim falan. Ama her gece oturma odasında oturup *Dallas* ya da her neyse onu seyretmesini ve birdenbire göz yaşlarına boğulmasını seyretmekten nefret ediyordum. O yaştaiken, o tür bir acı... şey... sadece utanç verici geliyor. Ne yapacaksın? Sarılmak? Bir şey söylemek? On iki yaşında bir oğlan olarak ne söyleyeceksin ki? Böylece, tuhaf ve korkunç bir şekilde bu duruma içermeye başladım. Annemden uzak duruyordum. Okuldan halk kütüphanesine, kütüphaneden ödevlerimi yapmak üzere odama gidiyordum ve ödevler bana asla yetmiyordu. Tanrım, ne korkunç."

“Okuldakiler nasıldı?”

“Ah, fena değildi. Şefkat, on iki yaşındaki oğlanların kolay elde ettiği bir şey değil; en azından benim okulumda öyleydi, ama ne gerek var ki zaten? Bazıları denedi, ama rol yaptıkları belli oluyordu. Hem –ki burası çok utanç verici– o zaman konu, bilirsin işte, gerçekten kimin öldüğü değildi; babamın kırk bir yaşında ölmesi, hatta bundan sonrasının annem için nasıl olacağı değildi; sadece benim için nasıl olacağını düşünüyordum. Doğru kelime neydi? Bencilik ya da aykırılık gibi bir şey. Aykırılık.

“Gerçi, sanırım, korkunç bir şekilde fark edilmemi sağlamıştı; şu korkunç duygusal övgüler; babası ölen çocuk olayı... bilirsin, daha önce seninle hiç konuşmayan bir yığın kızın yanına gelip sana Kit-Kat’larının bir parçasını ikram ederek sırtını sıvazlamaları. Tabii bir miktar zorbalık da olmadı değil; birkaç çocuk Barnardo-çocuk³⁸ gibi adlar takarak beni alaya aldılar. Zekice bile değildi; annesiz kalmış değildim ki. Ama bana bir nedenden göz kulak olmaya karar veren bir arkadaşım vardı; Spencer. Büyük faydası oldu. İnsanlar Spencer’dan korkarlardı. Haksız da sayılmazlardı; çünkü Spencer sert piçin tekiydi.”

“Yanında bir fotoğrafı var mı?”

“Spencer’in mı? Ah, babamın. Hayır. Cüzdanımda yok. Neden, olması gerektiğini mi düşündün?”

“Hiç de değil.”

“Evde var. Benimle gelirsən. İlla bu akşam değil, ama bilirsin işte, ne zaman ister...”

“Onu düşünüyor musun?”

“Ah, elbette. Her zaman. Ama birbirimizi gerçekten tanımadığımız için zor oluyor. En azından iki yetişkin olarak.”

38 İngiltere’de Barnardo’s adlı bir çocuk yardım kuruluşu bulunmaktadır. (yayn.)

"Seni seveceğinden eminim."

"Öyle mi dersin?"

"Tabii ki. Sen öyle olacağını düşünmüyor musun?"

"Emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, biraz tuhaf olduğumu düşünürdü sanırım."

"Gurur duyardı."

"Neden?"

"Pek çok nedenden. Üniversite. Yarışma takımının yıldızı olman, TV'ye çıkman, her şey..."

"Belki de. Hâlâ düşündüğüm tek şey, ki mantıklı bir şey olmadığı için nedenini bilmiyorum, üstelik teknik olarak onların hatası da değil, ama ona işveren kişilerle görüşmek isterdim; onun bu şekilde çalışmasından para kazanan insanlarla; çünkü gerçekten amcık olduklarını düşünüyorum. Affedersin, kötü bir kelimeydi. Adlarını ya da şimdi nerede olduklarını bilmiyorum; Algarve'da ya da başka bir yerde kocaman bir aylaklık evinde olmalılar ve onlarla tanışsam bile, ne derdim bilmiyorum, çünkü yanlış bir şey yapmıyorlardı; sadece bir iş yönetiyor, kâr ediyorlardı ve o kadar nefret ediyorsa, babam istediği zaman ayrılabilir, bisikletine atlayıp başka bir şey arayabilirdi ve büyük olasılıkla, çiçekçi, ilkokul öğretmeni ya da başka bir şey olsaydı da, bir noktada erkenden gidecekti. Suç unsuru olabilecek bir ihmal, bir maden ya da balık teknesi kazası falan da yok. O sadece bir satıcıydı, ama kimsenin işinden bu denli nefret etmesi iyi bir şey değil ve onu bu şekilde çalıştıran insanların, şey, amcık olduklarını düşünüyorum ve her kimlerse, onlardan her gün nefret ediyorum, benden... her neyse. Her neyse, bana bir dakika izin verir misin? Lavaboya kadar gitmem gerek."

SORU: Lakrimal kanal ve bezler öncelikli olarak neyin üretimi ve dağıtımından sorumludurlar?

CEVAP: Göz yaşları.

Sonuçta, tuvalete yakın oturmamızın bir lütuf olduğunu düşünüyordum.

Bir süredir içerideydim. Belki biraz fazla uzun sürmüştü. İshal ya da başka bir şeyim olduğunu düşünmesini istemiyordum, ama beni ağlarken görmesini de istemiyordum. Baştan çıkarma tekniği olarak, kontrolsüz huçkurma kesinlikle abartılı olurdu. Şimdi beni ağlayan oğlanlardan biri sanıyordu. Büyük olasılıkla şu anda duvarın diğer tarafında kafasını sallayarak hesabı ödüyor ve Erin'e her şeyi anlatmak için yurda dönmeye can atıyordu. *Tanrım, nasıl bir akşam geçirdiğime inanamazsın. Şu ağlayan oğlanlardanmış meğer...*

Kabinin kapısı hafifçe vuruldu ve Luigi'nin, yangın çıkışından tüydüm mü diye bakmaya geldiğini tahmin ettim ama bir ses...

"Brian, iyi misin?"

"Ah, selam, Alice!"

"İçeride her şey yolunda mı?"

"Ah, ben iyiyim, iyiyim."

“Kilidi açmak ister misin, tatlım?”

Ah, Tanrım, tuvalet kabinine, yanıma gelmek istiyordu.

“Kapıyı açar mısın, tatlım...”

“Aslında, iyiyim ve bir iki dakikaya kadar yanındayım.” Bir dakika, *tatlım* mı?

“Ta-mam. Yine de bir an önce bana dön, olur mu?”

“İki dakika,” diye seslendim ve o kapıdan çıkarken, “İstersen tatlı ısmarla,” diye ekledim.

Ve gitti. Bir an bekledikten sonra kabinden çıkıp aynaya baktım. O kadar da kötü değildi; sanırım gözler biraz kırmızıydı, ama artık burnum akıyordu; bu yüzden papyonumu düzelttim, perçemi yerine oturttum, pantolon askılarını tekrar tutturdum ve Luigi beni görmesin diye, başımı hafifçe eğerek içeri döndüm. Ben masaya yaklaşırken, Alice ayağa kalktı ve hayret verici bir şekilde kollarını bana doladı, yanağını yanağıma bastırarak bana sımsıkı sarıldı. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden ben de kollarımı ona sardım ve kabarık balo eteğinin hacmine yer açmak için hafifçe öne eğilerek, bir elimi gri satenin üzerine, diğerini sırtına, güzel sırtına, satenin tam üstünden çıplak tenin başladığı yere yerleştirdim ve kulağıma, “Öyle tatlı bir adamsın ki,” diye fısıldadı ve öyle tatlı bir adam olduğum için değil, çok iğrenç, lanet olası bir aptal, lanet olası bir mar-kafa olduğum için tekrar ağlamaya başlayacağımı sandım; gözlerimi sıkı sıkı kapattım ve bir süre öyle kaldık. Gözlerimi tekrar açtığımda, Luigi’nin bizi izlemekte olduğunu gördüm; sonra bana sin-sice göz kırparak baş parmağını havaya kaldırdı. Buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim; bu yüzden, ben de baş parmağımı kaldırdım ve daha o anda kendimi alçak biri gibi hissettim, çünkü baş parmağımı neden kaldırdığımı tam olarak anlayabilmiş değildim.

Elbette, bir süre sonra pantolon askılarım attı ve Alice sarılma-mıza son vererek, bana dudakların kenarlarının aşağı doğru kıvrıl-

dığı, hani şu TV reklamlarında annelerin sulu göz çocuklarına karşı takındıkları acıklı gülümseme ifadesiyle baktı. Artık iyice rahatsız hissetmeye başlıyordum, bu yüzden, "Özür dilerim. Genelde akşamları daha geç saatlerden önce ağlamaya başlamam," dedim.

"Gidelim mi?"

Ama ben henüz gitmek istemiyordum. "Tatlı istemiyor musun? Ya da kahve? Ya da başka bir şey?"

"Hayır, böyle iyiyim."

"Profiteroller var. Çikolatayla ölüm..."

"Hayır, gerçekten. *Tika basa* doydum." Ve sonra, kabank balo elbisesinin bir yerlerinden, dünyanın en küçük el çantasını çıkardı ve açmaya yeltendi.

"Hey, ben ödüyorum!" dedim.

Ve böylece, sonuçta, tatlı yerine tam bir ruhsal çöküş yaşamam sayesinde, hayli makul gelen hesabı ödedim ve çıktık.

Alice'in yurduna dönüş yolunda, konuyu değiştirdik ve kitaplardan ve her ikimizin de D.H. Lawrence'tan nefret etmemizden ve hangi Thomas Hardy'yi tercih ettiğimizden konuştuk. Ben *Karanlık Jude*'cuydum, o ise *Çılgın Kalabalıktan Uzak*'cıydı. Kasım sonunda, havanın yumuşak olduğu bir akşamdı ve yağmur yağmamış olmasına rağmen sokaklar nemliydi. Manzaralı yoldan dönmemizi önerdi; böylece hem efor, hem hiç kesintiye uğramayan sohbet yüzünden, biraz nefes nefese kalarak, şehre bakan tepeye tırmandık. Şehir sokaklarındaki arabaların sesi gittikçe cılızlaşıyordu ve kendi seslerimiz dışındaki tek gürültü, ağaçların arasındaki rüzgârın ve saten balo eteğinin hışırtısıydı. Tepeye tırmanan yolun yarısında koluma girdi, kolumu hafifçe sıktı ve başını omzuma yasladı. Bu şekilde en son, beni *Godspell*'de İsa rolünde izledikten sonra, eve dönüş yolunda, annem koluma girmişti. Sonuçta çarmıha gerilmemi izlemişti; bir anne üzerinde duygusal bir etki yaratması normaldi,

ama o zaman bile, sanki onun tertipli küçük askeriymişim gibi, bir tuhaf, kısmen gururlu, kısmen çok utanmış hissetmeme neden olduğunu hatırlıyordum. Alice'in koluma girmesi de sanki TV'deki bir dönem filminden kapıldığı bir şey gibi, daha az utandırıcı değildi, ama aynı zamanda hoştu da ve kendimi daha sıcak ve beş santim daha uzun hissediyordum.

Tepeye varınca bir banka oturduk; kalçasını, bankın bir ucuna sıkışmamıza neden olacak şekilde benimkine yasladı ve nemin pantolonumdan içeri süzüldüğünü hissetmeme ve yosun lekesi kalacağını bilmeme rağmen, aldırış etmedim. Aslında, sonsuza dek burada kalıp, ayaklarımızın altında uzanan şehre ve kıvrılarak taşraya doğru uzanan otoyolun ışıklarına bakmamızın benim için hiçbir sakıncası olmazdı.

"Doğum gününü henüz kutlamadığımı şimdi fark ettim."

"Ah, sorun değil."

"Yine de doğum günün kutlu olsun..."

"Ah, teşekkürler, senin de."

"Benim doğum günüm değil ki," dedi.

"Hayır, tabii ki değil. Özür dilerim."

"Ve sana hediye de almadım..."

"Sorun değil. Bu akşam bir hediye idi."

Konuşmayı kestik ve aklımdan, filmlerde yaptıkları gibi, ona takım yıldızlarının bazılarını göstermeyi geçirdim. Takım yıldızlarını, sadece buna benzer durumlar için öğrenmişim, ama gökyüzü fazla bulutluydu; bu yüzden yıldızları göstermek yerine, havanın onu öpmeme yetecek kadar karanlık, Alice'in bana izin verecek kadar sarhoş olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Brian, Noel'de ne yapacaksın?"

"Şey, bilmem ki..."

"Gelip kalmak ister misin?"

"Nereye?"

"Benimle."

"Londra'ya mı?"

"Hayır, Suffolk'ta küçük bir evimiz var. Rose ve Micheal'la da tanışırsın."

"Rose ve Michael da kim?"

"Annem ve babam!"

"Tabii ya! Şey, isterdim ama annemi yalnız bırakmak istemem..."

"Tabii istemezsin, ama Noel'den sonra gelebilirsin, Noel erte-sini de geçirip gelebilirsin. Anne babam genelde kendi hallerinde takılırlar; bu yüzden vaktin çoğunda sadece ikimiz oluruz," -ve ikna edilmeye ihtiyaç duyacağımı sanıyordu- "boş boş takılır, yürüyüşe falan çıkarız, kitap okuruz, sohbet ederiz, falan..."

"Tamam," dedim.

"Harika! Anlaştık o zaman! Üşümeye başladım. Haydi eve dönelim."

Onun kaldığı yurda vardığımızda gece yarısını geçmişti, ama hâlâ parke koridorlarda dolaşan birkaç kişi, inekler, uykusuzlar ve duman tüttürenler vardı. Hepsi, "Merhaba, Alice," dedikten sonra bana şüpheli bakışlar attılar, ama gerçekten umurumda değildi. Nasıl vedalaşacağımızı, işin mekaniğini düşünmekle meşguldüm. Kapısına varınca, "Doğruca yatağa gitsem iyi olacak, dokuz on beş dersim var."

"Tabii ya. Konu?"

"Stanislavski ve Brecht, Büyük Bölünme, soru işareti."

"Evet, çünkü aslında pek çok açıdan o kadar da farklı değiller; her ne kadar insanlar felsefelerinin karşılıklı olarak..."

"Aslında Brian, gerçekten yatsam iyi olacak."

"Tamam. Şey, benimle dışarı çıkmayı kabul ettiğin için teşekkürler."

"Brian, kabul etmedim, istedim." Ve sonra çok hızlı bir hareketle öne uzandı ve beni, kulağımın yakınında bir noktadan öptü. Kobra sokması gibi, bayağı hızlıydı ve reflekslerim hazır değildi, bu yüzden ancak kulağının içine doğru çok gürültülü bir öpücük sesi çıkaracak zamanım oldu ve ardından kapı kapandı ve işte gitmişti.

Ve bir kez daha, eve dönüş yolunda, çakıl taşlarının üstünde ilerliyordum. Sonuçta fena değildi. Sanırım iyiydi. Bir eve davet edilmişim ve sanırım, her ne kadar peşinde olduğum şıfat bu değilse de artık beni "ilginç" buluyordu. Nedenleri konusunda hâlâ biraz huzursuzdum, ama yine de...

"Hey, Jackson!"

Arkama döndüm.

"Pardon, Brian, demek istedim. Brian, buradayım, yukarıda!" Uzun, siyah bir tişört içinde, yatağa girmeye hazır halde, birinci kat penceresinden aşağı sarkan Rebecca'ydı bu.

"Eee, nasıl gitti, âşık çocuk?"

"Ah, bilirsin işte. Gayet iyi."

"Yani havada aşk var?"

"Hayır, 'aşk' değil. 'Hoşlanma'."

"Havada 'hoşlanma' var. Ben de öyle düşünmüştüm. Hissetmişim. Havada hoşlanma var. Aferin sana, Brian. Dayan, dostum."

Eve dönüş yolunda, sabaha kadar açık olan benzin istasyonuna girdim ve gözyaşlarına boğularak tatlıdan tasarruf ettiğim paralarla, kendime bir Picnic ve bir kutu Lilt ikram ettim. Eve, Richmond Evi'ne vardığımda, saat neredeyse ikiydi. Kapıma el yazısıyla yazılmış iki not ignelenmişti.

7:30 Brian – annen aradı.

10:45 Spencer aradı. Can sıkıntısından öldüğünü söyledi. Bütün gece benzin istasyonunda olacakmış. Onu ara.

Brian, Apri'mi benden izinsiz kullanmayabilir misin acaba?

SORU: Dorothy Gale Kansas'a dönmek için tam olarak ne yapmalıdır?

CEVAP: "Ev gibisi yok," diye düşünerek, topuklarını üç kez şaklatmalıdır.

Eve girdiğimde, annem hâlâ Woolsworths'teydi; bu yüzden kendime bir fincan çay hazırladım, kanepeye yerleştim ve bir kalem alıp, *Radio Times*'ın özel sayısında Noel'de izleyeceğim programları işaretlemeye başladım. Kendimi tamamen bitik hissetmemi, ne yazık ki akademik gayretten çok, Josh ve Marcus'un ev yapımı içkilerine borçluydum. Dönemin son birkaç haftası, yabancıların evlerindeki seyrek nüfuslu partilerin ve Josh ve Marcus'un iri yarı, kapı gibi sporcu oğlanlar ve lakros takımının, gömlek yakaları kalkık duran, hepsi Fransız manikürlü, Londra çevresindeki şehirlerden gelme, sarı saçları aym şekilde arkaya taranmış, zinde ve her daim yanık tenli kızlarından oluşan arkadaşlarıyla mutfakta oynanan içki oyunlarının bularıklığında geçmişti. Bu kız türü hakkında bayağı iyi bir espri uydurmuştum; hepsi püsküllü-faytondan³⁹ çıkıp gelmiş gibilerdi, ama ne yazık ki esprimi duyacak kimsem yoktu.

Her neyse, bu kızlara o özel okullarda başka ne öğrettiklerini bilmiyordum, ama içki nasıl içilir bildiklerine şüphe yoktu. Kendimi zehirlenmiş, gri ve yetersiz beslenmiş hissediyor ve kendimi eve at-

³⁹ *Surrey with a fringe on top*, Oklahoma müzikalinin şarkılarından biri. Kelime anlamı olarak tepesi püsküllü atlı araba. (ç.n.)

tığıma, kanepeye uzanıp televizyon seyrettiğime seviniyordum. Bu öğleden sonra TV’de bir kovboy filminden başka bir şey yoktu; bu yüzden gözlerim televizyonun üstünde duran, babamın ölümünden kısa süre önce çekilmiş fotoğrafıma kaydı. Eski bir okul resminden daha boz renkli ve neşesiz bir şey daha olabilir miydi? Kameranun iki üç kilo eklediği söylenirdi, ama burada sivilcelerime haddinden fazla ekleme yapılmış gibi görünüyordu. Kelimenin tam anlamıyla orta çağdan kalma, diş eti ve çibandan ibaret bir veba kurbanı gibi görünüyordum ve annem, o TV seyretmeye çalışırken benim suratımı ekşitiyor olmamdan ne anlıyordu acaba?

Fotoğraf canımı o kadar sıkıyordu ki televizyonu kapatmak ve mutfığa gidip ısıtıcıyı çalıştırmak ve biraz daha çay yapmak zorunda kaldım. Su kaynarken, dışarı, babamın ölümünden sonra annemin iş olmasın diye taşla kaplattığı, çift kişilik yat büyüklüğündeki, gölgelikli arka bahçeye baktım. Çayımı yaptıktan sonra çantamı üst kata, odama çıkardım. Annem ısıdan tasarruf etmek için radyatörü kapattığından içerisi buz gibiydi; bu yüzden yatağa tamamen giyinik halde uzanıp gözlerimi tavana diktim. Yatak nedense bir çocuk yatağı gibi küçülmüş gelmişti; aslına bakarsanız aynı şey odanın kendisi için de geçerliydi. Nedenini Tanrı bilirdi; ben irileşmiş değildim, ama oda, aradan sadece üç ay geçmiş olmasına rağmen, daha şimdiden başka birinin odası gibiydi. Geride kalanlar çocuk ıvır zıvırlarından ibaretti; çizgi roman yığınları, pencere kenarındaki fosiller, Brodie’nin notları, tavanda asılı, tozdan bir kürkle kaplı model uçaklar, dolabımda asılı duran eski okul gömlekleri. Nedense, biraz hüznü hissetmeye başladım; biraz Alice’i düşündüm ve sonra uyuyakaldım.

Onunla asırlardır doğru dürüst konuşmamıştım. Yarışma takımı toplantıları iki hafta önce kesilmişti ve Alice o zamandan beri kendi

küçük grubunun, daha sonra içlerinden birine ait Georgia tarzı daireye çekilip ilginç uyuşturucular paylaşımlarının ve birbirleriyle seks yapmalarının öncesinde, öğrenci barında ya da şehirde yedi sekiz tanesinin kıkırdaşarak doluştukları, parlak sarı renkli, duman dolu 2CV'sinin içinde, bir şişe kırmızı şarabı elden ele dolaştırarak ve Jimi Hendrix dinleyerek dolaşırken gördüğüm, havalı ve güzel kız ve oğlanlardan oluşan, sıkı ve gürültülü topluluğun içine çekilmiş gibiydi. Aslında Alice'e en çok yaklaştığım an, birkaç gece önce, öğrenci barında yaşanmıştı. Yanına sokulup, "Selam," demiştim ve hepsi bir ağızdan neşeyle gülümseyerek, "Selam," demişlerdi, ama ne yazık ki masada benim de onlarla oturmama yetecek kadar sandalye yoktu. Ayrıca, Alice'in dönüp benimle konuşmak için boyununu rahatsızlık verecek şekilde çevirmesi gerekiyordu ve bir masanın başında, boşları toplama ihtiyacı duymaya başlamadan, ancak belli bir süre dikilebilirdiniz. Elbette içimde, bu tür havalı, kendinden hoşnut ve ayrıcalıklı kapalı gruplara karşı küçümsemekten başka bir duygu barındırmıyordum, ama ne yazık ki bu küçümseme, grubun bir parçası olmayı istememem için yeterli değildi.

Yine de Alice'le, eve yolculuk planının kesinlikle geçerli olduğunu onaylayacak kadar konuşmayı başarmıştık. Bolca kitap ve bir kazak dışında hiçbir şey götürmeme gerek yoktu. Hatta havlu getirmemin gerekip gerekmeyeceğini sorduğumda bana güldü. "Bizde bir sürü havlu var," ve ben, *Evet*, diye düşündüm, *tabii ki vardır*. "Sabırsızlanıyorum," dedi. "Ben de öyle," dedim, ama ben ciddiye, çünkü üniversitede, hiçbir zaman çok fazla vaktini alamayacağımı biliyordum. Dikkatini dağıtacak çok şey, düzgün bir kemik yapısına, paraya ve bir daireye sahip, leylek gibi çok fazla oğlan vardı. Ama nihayet, o ve ben baş başa uzaklaştığımızda, işte o zaman, ikimizin bir arada olmamızın kaçınılmazlığını ona ispatlama şansını, o büyük fırsatı yakalayacaktım.

Noel sabahıydı ve uyanınca yaptığım ilk şey, koca bir kâse Frosties yemek ve televizyonu açmak oldu. Saat ona geliyordu ve *Oz Büyücüsü* çoktan başlamıştı; annemle ikimiz, birbirimizin hediyelerini açarken, televizyonu fonda açık bıraktım. Bir anlamda, babam da, Jacob Marley'nin hayaleti gibi, ondan bana kalan eski Polaroid'deki kılığıyla, bordo sabahlığı ve geriye doğru taranmış siyah saçları, ayağında yeni terliklerle, hediye olarak aldığım ve paketlediğim sigaralarını tüttüren haliyle, yanımdaydı.

Bu yıl annem bana yeni fanilalar ve özellikle istediğim ve özel olarak sipariş etmek zorunda kaldığı *e.e.cummings'in Toplama Eserleri*'ni almıştı. Ön kapağın içinde fiyatını kontrol ettim ve ne kadar pahalı olduğunu görünce, suçluluk duygusuna kapıldım. En az bir günlük yevmiyesiydi, ama teşekkür edip yanağını öptüm ve karşılık olarak kendi hediyelerimi verdim: Body Shop'tan bir hasır sepet içinde kokulu ürünler ve *Kasvetli Ev*'in ikinci el Everyman baskısı.

"Bu da ne?"

"En sevdiğim Dickens. Müthıştır."

"*Kasvetli Ev* mi? Bu ev gibi sanki."

Ve bu cümle günün havasını belirleyen şey oldu; gerçekten Dickens'vari.

Noel yemeğinde, Des amca da bize katıldı. Birkaç sene önce, karısı iş yerindeki bir herif için onu terk ettiği ve kendine ait bir ailesi olmadığı için, annem her Noel yemeğine Des amcayı da davet ederdi. Gerçek amcam olmasa da -sadece üç kapı ötede oturan bir herifti-, nedense saçlarını karıştırma ve benimle on iki yaşındaymışım gibi konuşma hakkını kendinde görürdü.

Çocuk eğlendirme sesiyle, "Nasıl gidiyor bakalım, akıl küpü?" diye sordu.

"İyi, teşekkürler, Des amca."

"Tanrı aşkına, size üniversitede nasıl tarak kullanılacağını öğretmiyorlar mı?" diyerek saçlarımı karıştırmaya devam etti. "Şu haline bir bak!" –karıştırmaya devam, devam, devam– ve bu sözlerin sıkı sarı permalı ve bıyıkları bir halı numunesinden kesilmiş gibi duran kırk beş yaşında bir adamdan gelmesinin hayli saçma olduğunu fark ettiysem de sessiz kaldım, çünkü annem Des amcaya karşılık vermemden hoşlanmazdı. Bu yüzden çekingen bir tavırla kıvranırken, en azından bu yıl kulağımın arkasından elli peni çıkarmadığı için şanslı olduğumu düşündüm.

Annem kafasını kapıdan uzattı ve, "Lahanalar olmak üzere!" diyerek ılık bir klorofil kokusu onun uyarısını doğrularken, hafif bir mide bulantısı hissettim, çünkü arka dişlerimin arasına sıkışan Frosties tanelerinin tadını hâlâ alabiliyordum. Sonra annem tekrar mutfağa döndü ve Des amca ve ben oturup kısık sesli *Oz Büyücüsü*'nü izlemeye koyulduk.

Des amca, "Lanet olsun, yine mi bu saçmalık!" dedi. "Her Noel lanet olası Oz'un lanet olası büyücüsü!"

"İnsan başka bir şey bulurlar sanıyor, değil mi?" dedim. Sonra Des amca üniversiteyi sordu.

"Gerçekten, her gün ne yapıyorsunuz?" Sarırm bu haksız bir soru değildi; aynı soruyu birkaç kez ben de kendime sormuştum.

"Pek çok şey. Derslere gidiyoruz, okuyoruz, denemeler yazıyoruz. O tür şeyler."

"Hepsi bu kadar mı? Lanet olsun, herkes şanslı doğmuyor..."

Konuyu değiştir. "Ya sen, Des amca? İş nasıl gidiyor?"

"Ah, biraz sakın, Bri, şu sıralar biraz sakın..." Des amca inşaat –kış bahçeleri, verandalar ve avlular– işindeydi; en azından boşanma ve durgunluğa kadar öyleydi. Şimdi minibüsü evin önünde boş boş duruyordu ve Des vaktinin büyük kısmını motoru parçalara ayırıp

tekrar birleştirmekle –pek de doğru şekilde değil– ve sonra tekrar parçalara ayırmakla geçiriyordu. “İnsanlar ekleme ister gibi görünmüyorlar; hele bu durgunlukta. Gerçekten lükse kaçıyor; verandalar, kış bahçeleri...” Ve sonra işaret parmağı ve baş parmağıyla bıyığını düzeltti ve mutsuz bir ifadeyle *Oz Büyücüsü*’nü, sırtlarından kanatlar çıkan şu rahatsız edici maymunları izlemeye başladı ve iyi gitmediğini bile bile işini sorduğum için üzüntü duydum. Bir iki dakika boyunca uçuşan maymunlara boş boş baktıktan sonra, gözle görülür bir fiziksel gayretle, kendini filminden kopardı ve koltuğun izin verdiği ölçüde dik oturarak ellerini birbirine vurdu. “Pekâlâ, bir içkiye ne dersin? Ne de olsa, Noel’deyiz. Senin zehrin hangisi, Bri?” dedikten sonra, suç ortaklığı yapıyormuşuz gibi, “Brüksel lahana-ları dışında, tabii...” diye ekledi.

Şöminenin üstündeki saate baktım; 11:55’ti. “Ben bir bira alayım, lütfen, Des,” dedim ve Des neredeyse burada yaşıyormuş gibi mutfağa doğru yürüdü.

Mutfakta Radyo 2 eşliğinde yediğimiz yemek sırasında, büyük haberi patlatmaya karar verdim.

“Bu arada, yapmam gereken bir duyuru var,” dedim.

Annem çiğnemeyi bıraktı. “Ne?”

“Geçen dönem, üniversitede olan bir şey...”

Annem elini ağzının önüne yerleştirerek, “Ah, Tanrım, Brian...” dedi.

“Endişelenme, kötü bir şey değil.”

Des amcaya baktı ve sonra gergin bir tavırla, “Devam et...” dedi.

“Şey, Üniversiteler Düellosu’na gidiyorum!”

“Ne, şu televizyondaki şey mi?” dedi Des amca.

“Evet! Takımdayım.”

Ve annem gülmeye başladı ve güldü, güldü ve kendisi de gülmekte olan Des amcaya baktı. Des amca, "Tebrikler, Bri," dedi ve saç karıştırıcı elini boşa çıkarmak için çatalını bıraktı. "Bu harika bir haber, gerçekten harika..."

"Tanrım, nasıl da rahatladım," dedi annem ve şarabından büyük bir yudum alıp, kalbini sakinleştirmek için elini göğsüne bastırdı.

"Neden? Ne diyeceğimi sandın ki?"

"Şey, dürüst olmam gerekirse, tatlım, bana homoseksüel olduğunu söyleyeceksin sandım!" dedi ve tekrar gülmeye başladı ve kendisi de yeniden gülmeye başlayan ve lahanayla boğulmasından korkacağım kadar çok gülen Des amcaya baktı.

Öğleden sonra, hindi girişimimizin ardından, Des amca kendine büyük bir viski doldurdu ve ince bir panatela yaktı, annem de bir Rothman's yaktı ve karamel kokulu ağır havanın arasından Pop'un En İyileri'ni izledik. Kameranın kıt giyimli bir vokale her çevrilişinde, Des amca bir homurtu çıkarıyor, annem anlayışla gülüyor ve onun bileğine vuruyordu. Bir kutu geleneksel likörlü çikolatayı sistematik olarak, küçük çikolata şişelerin kapağını ısırdıktan sonra, içlerindeki farklı içki türlerini, özellikle nefis bir şarapmış edasıyla ağzına boşaltarak, mideye indiriyordu. Bu annemin içki içme alışkanlığında tuhaf, yeni bir gelişmeydi ve ne anlam vermem gerektiğinden emin değildim, ama geride kalmamayı kafaya koyduğum için, dörtlü bira paketimin üstünde çalışmayı sürdürüyordum. Genç bir caz meraklısı olduğum ve mevcut popüler müzik sahnesine aşina olduğum için, *Do They Know It's Christmas* videosundaki daha flu yüzlerin kimliklerini teşhis etmelerine yardımcı oldum, ardından kraliçenin konuşmasını izledik, sonra Des amca yolun yukarısında yaşayan yaşlı annesini görmeye gitti, ama öğle yemeğinden kalanlar ve sonsuz uzunluktaki, geleneksel ve Des amcanın, kendini kasa ilan

ederek ve zimmetine para geçirerek kaçınılmaz olarak galip geleceği Monopoly oyunumuz için saat altıda geri döneceğine söz verdi.

Sonra hava çok kararmadan annem ve ben paltolarımızı giyip dışarı çıktık. Babamın mezarına çiçek koymak için mezarlığa giden bir mil civarı yolu yürürken, annem koluma girdi. Soğuk, nemli hava onu biraz daha çakırkeyif yapmıştı; söylediklerini duymam için eğilmem gerekiyordu. Adaçayı, soğan ve Tia Maria kokuyordu.

Her zaman olduğu gibi bir süre annemin yanında durdum ve mezar taşının hâlâ iyi görüldüğünü söyledim; sonra yürüdüm ve annem babamla konuşurken, biraz uzakta durdum. Her zaman, yanımda bir kitap olmadan beklemekten biraz sıkılır ve kuşların cinslerini ayırt etmeye çalışırdım, ama sadece ekin kargaları ve saksağanlar (*corvidae* ailesinden), sığırcıklar (*sturmus vulgaris*) ve serçeler (*passer domesticus*) vardı ve mezarlıkların neden her zaman, böyle sefil, marazi kuşları çektiğini merak ettim. On dakika kadar sonra, annem söyleyeceklerinin sonuna geldi, mezar taşına usulca dokundu ve başı öne eğik halde, uzaklaşıp kolumu tuttu ve nefesini biraz düzene sokana ve tekrar normal konuşabilir hale gelene dek hiçbir şey söylemedi. Hava karamıştı, ama çevre binalardan birkaç çocuk, mezarların arasında, Noel'de hediye gelen BMX'lerine biniyor, frenlere asılıyor ve bisikletleri kaydırıp savurarak, zemindeki kum ve çakılları havalandırıyorlardı. Annem, hâlâ ıslak olan gözleri ve bütün o çikolata likörlerinin verdiği sarhoşlukla buna üzüldü ve çocuklara bağırmaya başladı –“Bunu yapmamalısınız; hele mezarlıkta. Biraz saygı gösterin,”– ve içlerinden biri zafer işareti yaparak ve gülerek ve, “Siktir git, sen kendi işine bak, salak inek!” diye bağırarak yarıımızdan geçip gitti. Anemin tekrar ağlamaya başladığını hissedebiliyordum ve aniden çocuğun arkasından koşup, parkasından yakaladığım gibi yeni bisikletinden indirmek, dizlerimi sırtına dayayıp, o pis pis sırtan, aptal suratını çakıllara iyice sürtmek ve gülüşünün

bitmesinin ne kadar süreceğini görmek istedim. Ve sonra ansızın, buradan çok çok uzakta, sıcacık bir yatakta, birinin yanında hareketsiz yatıyor ve uykuya dalıyor olmak için özlem duydum.

SORU: R'nin karbon ve hidrojenlerden oluşan bir alkil grubu ve OH'nin de bir ya da birden fazla Hidroksil grubu temsil ettiği, R-OH formüllü organik bileşikler sınıfının adı nedir?

CEVAP: Alkol.

Kara Prens özellikle yasal yaş sınırının altında kalan içicilere hizmet veren bir *pub*'dı. Okuldayken buraya, *pub*'ın sahibinin, okul kravatını cebine saklamayı akıl edecek kadar düzenbaz olan herkesin, içki içecek yaşta olduğu iddiası nedeniyle, Kreş adını takmıştık. Kara Prens, cuma öğleden sonraları *Grange Hill*'in setinden farksız olurdu ve okul çantalarının arasında zar zor hareket edebilirdiniz.

Sömestir dışındaki zamanlarda, bir şeyler içmek üzere buluşmak için daha ıssız bir yer hayal etmek güçtü. Kahverengi, pul pul kalkmış ve nemli koltuklarında, kendinizi birinin böbreğinin içinde oturuyormuş gibi hissederdiniz, ama son beş yıl içinde bir noktada her Noel ertesi burada buluşmak gelenek halini almıştı ve gelenekler kutsaldı. Bu yüzden, işte buradaydık: Ben, Tone ve Spencer kan pıhtısı renginde, muşamba bir sırada otuyorduk. Eylül'den bu yana ilk bir araya gelişimizdi. Tekrar bir araya gelmek konusunda kaygılıydım, ama Spencer beni gördüğüne samimi olarak sevinmiş benzi-

yordu. Tone da kendine özgü tarzıyla sevinmişti ve sevinci, temel olarak parmak boğumlarını kafamın tepesine sürmesini de içeriyordu.

“Saçlarına ne halt oldu böyle?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Biraz *bouffant*⁴⁰ değil mi?” Tone başımı kulaklarımdan kavrayıp kavun gibi kokladı. “Köpük mü sürdün sen?”

“Hayır, köpük falan sürmedim.” Aslında, biraz köpük sürmüştüm.

“Bu tarz saç kesimine ne deniyor peki?”

“Gelinbaşı deniyor,” dedi Spencer.

“Arkası ve yanları kısa deniyor. Seninkine ne deniyor, Tone?”

“Adı yok, öyle bir şey işte. Bugünlerde ne içiyorsun bakalım? Porto ve limon mu? Orta şeri? Beyaz tatlı şarap?” İşte başlamıştı ve henüz kabanımı bile çıkarmamıştım.

“Ellilik bir bira lütfen, Tone.”

“Özel bira?”

“Peki, tamam. Özel bira al.”

Özel bira, üstüne biraz da cin eklenmiş biraydı. *Pub* sahibinin eğitici hafifletici sebeplerinden biri, deneyselliği ve yeniliği desteklemektir ve ne kadar itici bir kombinasyon sipariş ederseniz edin, istifini bozmazdı. Ayrıca, cin eklenmiş bira Kara Prens standartlarına göre hayli yetişkin işi sayılırdı. Burada, hindistan cevizi ya da nane ya da anason tadı içermeyen her şey rafineydi.

On iki yaşımızdan beri, Spencer’ı bu kadar uzun süre görmediğim hiç olmamıştı ve tuhaf sessizlikler yaşanması konusunda hayli kaygılıydım. Ama yaşanıyordu işte. Sessizlik. Spencer sessizliği bira altlığını havaya atıp tutarak doldurmaya çalışırken, ben de arkasında okunacak bir şey olması ihtimaline karşılık, kibrit kutusuna uzandım.

40 Saçların baş üzerinde kümelendiği, yanlardan birkaç tutamın sarktığı kadın saç modeli. (yay.n.)

"Hafta sonları geleceğini söylediğini sanıyordum," dedi sonunda.

"Şey, gelecektim ama biraz meşguldüm."

"Meşgul. Tabii."

"Noel iyi geçiyor mu?" diye sordum.

"Her zamanki gibi. Geçen yıl gibi, önümüzdeki yıl gibi. Senin?"

"Ah, bilirsin işte. Ayrı." Tone üç özel birayla geri gelmişti. "Eee, yeni bir şeyler var mı?" diye sordum.

"Yeni derken?" dedi Spencer.

"İş yerinde demek istedim..."

Göz kırparak, "Ne işi?" dedi. Bildiğim kadarıyla, Spencer hâlâ işsizlik parası alıyor ve yevmiyesini elden aldığı gece vardiyalarında çalışıyordu.

"Benzin istasyonunda?"

"Şey, şu anda çok ilginç bir bedava şarap kadehi kampanyamız sürüyor, hayli hareketliliğe neden oluyor ve geçen gün, dört yıldızlının fiyatı yükseldi ve o da bayağı heyecan vericiydi. Yani, kısaca, tamamı çikolatadan yapılma Kit-Kat'ı yediğim günden beri bu kadar heyecanlanmamıştım. Ah, bir de geçen hafta, bir grup öğrenci parayı ödmeden basıp gitti."

Tone dili dolanarak, "Umarım peşlerine düşmüşsündür," dedi.

"Şey, hayır, Tony. Onlar arabalı, ben yaya olduğum için düşmedim. Ayrıca saatte sadece bir paunt seksen peni alıyorum. Koşmam için daha fazlasını ödemeleri gerek."

Zokayı yutarak, "Öğrenci olduklarını nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Şey, öncelikle çok kötü giyinmişlerdi. Uzun atkılar, küçük yuvarlak gözlükler, çirkin saç kesimleri." Tone'a manidar bir gülümsemeyle baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Gözlerin nasıl, Bri?"

Bu, gözlük alabilmek için göz doktoruna yalan söylediğime inanan Tone ve Spencer arasında süregelen bir şakaydı.

"İyi, teşekkürler, Spence," dedim ve biraz daha cips almaya gitmeye karar verdim.

Bara yürürken bir an için kapıya yönelmeyi ve çıkıp gitmeyi düşündüm. Spence ve Tone'u, özellikle Spencer'ı seviyordum ve Tanrı biliyor, bu kelimeyi, en azından ayıkken hiç kullanmamış olmamıza rağmen, karşılıklı olduğuna inanıyordum. Ancak on sekizinci doğum günümde, Spencer ve Tone beni çıplak halde Southend dalgakıranına bağlamış ve bana zorla müshil ilacı yutturmuşlardı; yani bu, kendini gelenek dışı yöntemlerle ifade eden bir sevgiydi.

Geri döndüğümde, Tone'un seks hayatı hakkında konuşmaya başlamışlardı; böylece bir saat kadar rahat olacağımı anladım. Barmanler, kuaförler, öğretmenler, okul arkadaşlarının kız kardeşleri ve hatta anneleri; görünüşe bakılırsa kimsenin Tone'un Kuzeyli cazibesine bağlılığı yoktu. Liste sonsuz, detaylar açık seçik ortadaydı ve bir süre sonra banyo yapma ihtiyacı duymaya başladım, ama belki Tone'un duyarlılık, şefkat ya da düşünceliliğin ötesine geçen bir avantajı vardı. Seviştikten sonra parmak boğumlarını âşığının kafasına sertçe sürttüğünü hayal etmek çok daha kolaydı. Tone'un güvenli seks yapıp yapmadığını merak etsem de sormadım, ama güvenli seksin, tıpkı emniyet kemerleri ve kasklar gibi, pısrıklar için olduğunu düşündüğünden şüpheleniyordum. Tone bir uçaktan atılsa, paraşütlerin pısrıklar için olduğunu düşünürdü.

"Senden ne haber, Brian? Herhangi bir faaliyet var mı?"

"Pek sayılmaz," kulağa biraz cılız geldiği için umursamaz bir tavırla, "bir kız var... Alice. Beni yarın onda kalmaya davet etti; kır evinde, yani..."

"Kır evinde mi?" dedi Spencer. "Ne ki bu kız, sütçü falan mı?"

"Bilirsiniz işte, taşradaki bir ev, ailesinin..."

Tone, "Yani onu beceriyorsun?" diye sordu.

"Platonik bir şey."

Spencer biliyor olmasına rağmen, "Platonik ne demek?" diye sordu.

Tone, "Kız onu becermesine izin vermiyor, demek," dedi.

"Onu *becermiyorum*, çünkü onu *becermek* istemiyorum; en azından henüz. İsteseydim, yapardım."

"Her ne kadar yakın zamandaki kanıtlar, durumun bu olmadığına işaret etse de," dedi Spencer.

Tone bunu çok komik bulmuşa benziyordu; bu yüzden biraz daha cin katılmış bira almaya gitmeye karar verdim ve oturduğumuz sıradan ayrılırken, hafifçe sendeledim ve biraların görevlerini yapmaya başladığını anladım. Cep harçlığının bugünlerde pek esnemediğinin şiddetle farkında olmalıydılar. Kara Prens öyle ucuzdu ki, üç genç adamın tutarsız, agresif, duygusal ve şiddetli bir hale bürünmesi ve hâlâ ceplerinde on papel üstü bozukluklarının kalması mümkündü.

Tekrar oturduğumda, Spencer bana, "Gerçekten bütün gün ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Konuşuyorum. Okuyorum. Derslere gidiyorum. Tartışıyorum."

"Yine de doğru dürüst bir iş sayılmaz, değil mi?"

"İş değil. *Deneyim*."

"Şey, pekâlâ, ben Hayat Üniversitesi'nde çok mutluyum, teşekkürler," dedi Tone.

"Ben de Hayat Üniversitesi'ne başvurdum. Ama notlarım yetmedi," dedi Spencer.

"Bunu ilk söyleyişin değil, öyle değil mi?" dedim.

"Belli ki değil. Ya politika?" Soru bir sopayla iteklenmiş gibiydi.

"Ne olmuş ona?"

"Son zamanlarda iyi gösterilere katıldın mı?"

"Bir ya da iki tanesine."

Tone, "Ne için?" diye sordu.

Mantıklı olan, konuyu değiştirmek olurdu, ama sadece kolay bir hayat için politik görüşlerimden tavizde bulunmak için bir nedenden göremiyordum. Bu yüzden söyledim.

"İrkçılık..."

"Lehine mi aleyhine mi?" diye sordu Spencer.

"... Milli Sağlık Sistemi, Gey Hakları."

Tone bu sonuncusuyla neşelenmişti. "Hangi piç kurusu senin haklarını elinden almaya çalışıyormuş?"

"Benim haklarımı değil. Tory konseyinin homoseksüelliğin okulda pozitif bir bakış açısıyla sunulmasını engellemeyi amaçlayan bir hamlesi var; bu yasallaşmış homofobidir ve..."

Spencer, "Yaptıkları bu mu yani?" diye sordu.

"Kimin?"

"Okulların. Çünkü bizim okulda bunu kimsenin öğrettiğini hatırlamıyorum."

"Hayır, öğretmiyorlardı, ama..."

"O zaman neden bu kadar büyük bir mesele olsun ki?"

"Evet, yani *sen* hiçbir şey öğretilmeden gey oldun sonuçta," dedi Tone.

"Evet, bu doğru, Tone, çok önemli bir nokta..."

"Şey, bence bu bir skandal," dedi Spencer alaycı bir kızgınlıkla, "bence öğretilmeli. Salı öğleden sonraları, Çifte Geylik..."

"Özür dilerim, bayan, ödevimi unutmuşum..."⁴¹

"Gey-düzeyi dersler..."⁴²

Hepimiz başka bir espri bulmaya çalıştık ama yapamadık; bu yüzden Spencer, "Şey bence, önemli bir konuda duruş sergilemen harika. Gerçekten. Hepimizi etkileyen bir şey. NSK'ya katıldığın zamanki gibi. O zamandan bu yana nükleer facia yaşandı mı? Hayır."

Tone ayağa fırladı. "Pekâlâ. Aynısından değil mi?"

Cin koyacağını bile bile, "Bu defa cin olmasın, lütfen Tone," dedim.

O gidince, Spencer ve ben, işimizin henüz bitmediğini bilerek, oturup boş cips paketlerini küçük üçgenlere katladık. Cin beni huy-suz ve asık suratlı yapmıştı; yaptıkları tek şey seri alaya almakken, kankalarıyla dışarı çıkmanın ne anlamı vardı ki? Bir süre sonra, "Eee, sen olsan neyi protesto ederdin, Spence?" diye sordum.

"Bilmem. Saç kesimin olabilir mi?"

"Ciddiyim."

"İnan bana, bu ciddi..."

"Ama gerçekten, gerçekten karşı çıkacağın bir şey olmalı."

"Bilmem. Pek çok şey. Gerçi, belki gey hakları olmaz ama..."

"Sadece gey hakları değil, başka şeyler de var; seni de etkileyen şeyler: refah devletinde kesintiler, işsizlik yardımında kesintiler, işsizlik..."

"Şey, bunun için teşekkürler, Brian dostum, benim adıma ayaklandığın için teşekkür ederim. Fazladan nakdi dört gözle bekliyorum."

41 İngilizcede *ev ödevi*, *home work* olup, burada "homo" kelimesine gönderme yapmak için *hom-work* olarak kullanılmıştır. (yay.n.)

42 İngilteredeki puanlama sistemi olan a-düzeyi derslerin İngilizce okunuşuyla kafiyesi nedeniyle kullanılmıştır. (yay.n.)

Buna karşılık söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Dostça bir sesle daha uzlaştırmacı bir şey denedim. "Hey, önümüzdeki yıl beni ziyarete gelmelisin."

"Kariyer Günü gibi bir şeye mi?"

"Hayır, sadece, bilirsin işte, eğlenceye..." Ve burası konuyu seks, filmler ya da TV ya da başka bir şeye değiştirmem gereken yerd. Oysa ben, "Neden A-düzey sınavlarına yeniden girmiyorsun?" diye sordum.

"Hımm, çünkü istemiyorum?.."

"Ama çok yazık..."

"Yazık mı? Bok yazık! Şiir okumak ve üç yıl boyunca çorabının içine otuzbir çekmek; yazık olan asıl *bu!*"

"Ama Edebiyat okumak zorunda değilsin; başka bir şey yapabilirsin. Mesleki bir şey."

"Konuyu değiştirebilir miyiz, Brian?"

"Tamam..."

"... Çünkü bunları SSGB'de⁴³ yeterince dinliyorum ve lanet olası Noel ertesinde *pub'* da dinlemek istediğimi söyleyemem."

"Tamam o zaman. Konuyu değiştirelim." Zeytin dalı olarak, "Soru makinesi?" dedim.

"Kesinlikle. Soru makinesi."

Kara Prens bilgisayarlı soru makinelerinden birine yatırım yapmıştı; tazelenmiş bira bardaklarımızı alıp üstüne yerleştirdik.

"TV'deki *Cagney ve Lancey*'de Cagney'i oynayan...?"

"C- Sharon Gless," dedim.

Doğru.

43 DHSS: Department of Health and Social Security; Sağlık ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı. (yay.n.)

"Trafalgar Savaşı hangi yılda...?"

"B- Bin sekiz yüz beş," dedim.

"Norwich City FC'nin takma adı...?"

"A- Kanaryalar," dedi Tone.

Doğru.

Belki de bu *Üniversiteler Düellosu*'ndan bahsetmek için iyi bir zaman olabiliirdi.

"Davros ne yaratmıştı?"

"A- Dalek'leri," dedim.

Doğru.

"Kimin orijinal soyadı Schicklegruber'dir?"

"B- Hitler," dedim.

Doğru.

Doğrudan ve rahat bir tavırla konuya girebilirdim: *Bu arada, bey-ler, size söylemiş miydim? Üniversiteler Düellosu'na çıkacağım.*

"Hangi Amerikalı en çok Olimpiyat rekoru...?"

"D- Marks Spitz," dedi Tone.

Doğru.

TV'deki Üniversiteler Düellosu var ya?.. Belki alaya almazlardı. Belki biraz eğlenceli olduğunu düşünürlerdi -Aferin sana, Bri-; ne de olsa biz eski dosttuk.

"Bir soru daha ve iki paunt kazanıyoruz."

"Tamam, konsantre olun."

Onlara *Üniversiteler Düellosu*'ndan kesinlikle bahsedecektim...

"Yıldız Savaşları kaç Oscar'a aday gösterildi?"

"B- Dört," dedim.

"D- Hiç," dedi Tone.

"Dört oduğundan bayağı eminim," dedim.

"İmkânsız. Bu hileli bir soru. Yıldız Savaşları hiç..."

"Kazandı demiyor, aday gösterildi diyor..."

"Aday da gösterilmedi, bana güven, Spence..."

"Dörttü, Spence, yemin ederim. B- dört."

Ve şimdi ikimiz de yalvaran gözlerle Spencer'a bakıyorduk: "Lütfen onu değil, beni seç, ben haklıyım, yemin ederim, beni seç, burada riske attığımız iki paunt söz konusu," ve evet, beni seçti, bana güvendi ve B'ye bastı.

Yanlış cevap. Doğru cevap D- On'du.

"Gördün mü!" diye bağırdı Tone.

"Sen de yanlışsın!" diye bağırdım.

"Seni amcık," dedi Tone.

"Amcık sensin," dedim.

"İkiniz de amcıksınız," dedi Spencer.

"Amcık sensin, seni amcık," dedi Tone.

"Hayır, ahbap, amcık olan sizsiniz," dedi Spencer ve belki de *Üniversiteler Düellosu*'ndan bahsetmem diye düşündüm.

Dördüncü cin ve bira bizi altı ay önce yaşananlar konusunda duygusal ve nostaljik kıvama getirdi ve oturup gerçekten hoşlanmadığımız insanları ve gerçekten yaşamadığımız eğlenceleri andık ve Beden Eğitimi öğretmenini Bayan Clarke gerçekten lezbiyendi ve Barry Pringle acayip şişkoydu ve nihayet, son siparişler çağrısı geldi.

Kara Prens'in dışında yağmur başlamıştı. Spencer, Manhattan gece kulübüne gitmemizi önerdi, ama o kadar da sarhoş değildik. Tone, Noel için yeni bir video kayıt cihazı yürütmüştü ve 13. Cuma'yı seksen dokuzuncu kez izlemek istiyordu, ama ben çok sıkkın ve sarhoştum ve aksi istikamete, eve yönelmeye karar verdim.

"Yılbaşında buralarda olacak mısın?" diye sordu Tone.

"Sanmıyorum. Sarırım Alice'le kalacağım."

"Tamam, ahbap. Bir ara görüşürüz," dedi ve sırtına bir şaplak indirip yalpalayarak uzaklaştı.

Ama Spencer yanıma gelip beni kucakladı; nefesi cin katılmış bira kokuyordu. Kulağıma ıslak ıslak fısıldadı: "Dinle, Brian, dostum, sen benim gerçekten dostumsun, en iyi dostum ve orada olman, bütün bu yeni insanlarla tanışman, bu yeni deneyimleri, yeni fikirleri edinmen, kır evlerinde kalman falan harika, ama bana bir söz ver olur mu?" Bana iyice sokuldu ve, "Bana tam bir amcığa dönüşmeyeceğine söz ver," dedi.

SORU: Sadece dış deriyi etkileyen bir yanık, birinci derece olarak nitelenirse, deri altı dokusuna ulaşan bir yanık için uygun terim nedir?

CEVAP: Üçüncü derece yanık.

Hayatım ne kadar öngörülebilir, banal ve uyuşuk olursa olsun, cildimle ilgili ilginç bir şeylerin olacağını her an garanti edebilirdiniz.

Çocukken teniniz, tek renkli pembe bir kaplamadır: saçsız, gözeneksiz, kokusuz, etkili. Sonra bir gün, O-düzey ders kitaplarında mikroskop kesitini görürsünüz; foliküller, yağ bezleri, deri altı yağları ve birden, yolunda gitmeyebilecek pek çok şeyin olduğunu idrak edersiniz. Ve işte yolunda gitmediler. On üç yaşından sonrası, bölgeden bölgeye yayılan, kulak arkalarında gizli gizli bozulan gözeneklerden, yüzümün geometrik merkezi burun ucunda, içeriden aydınlanan çibanlara kadar farklı biçimler alan bir leke, yara izi ve içeri doğru büyüyen kıllardan ibaret, bitmeyen ve ilaç katkılı bir pembe dizi gibiydi. İntikam olarak, kamuflaj teknikleri deneyleri yaptım, ama denediğim her tür ten rengi krem, bir tür albino pembesiydi ve noktalara, sihirli bir gazlı kalemle çizilmiş bir daire kadar etkin dikkat çekebilme eğilimindeydi.

Ergenliğimde bunu pek de önemsemedim. Şey, elbette önemsiyordum, ama bunu büyümenin bir parçası olarak kabul etmiştim;

nahış ama kaçınılmaz bir şeydi. Ama artık *on dokuz* yaşında, pek çok tanıma göre yetişkindim ve kendimi zulme uğramış gibi hissediyordum. Bu sabah, bornozumun içinde, 100 watt'lık bir lambanın altında dikilirken, her şey özellikle kötü görünüyordu. T-bölgemden cin ve bira ve fıstık yağı sızdırıyormuşum gibi hissediyordum ve yeni bir şey, cildimin altında, dokunduğum zaman hareket eden bir fıstık tanesi büyüklüğünde sert bir madde oluşumu vardı. En etkili silaha başvurmakta karar kıldım. Sıkıştıncılar. Birinin arkasında, "Uyarı: kumaşların rengini açabilir," yazıyordu ve bir kanepenin üstüne bir delik açabilen bir şeyin yüzünüze uygulamak için iyi bir şey olmayabileceğine dair anlık bir kaygı yaşadıysam da ürünü uyguladım. Ardından, sırf garantiye almak için, Dettol'le son bir tur yıkadım. İşim bittiğinde, banyo hastane gibi kokuyordu, ama en azından yüzüm, kaputa bağlı halde araba yıkamadan geçmişim gibi, gergin ve ovulmuş gibi geliyordu.

Kapı vuruldu ve annem yeni ütülenmiş en iyi ikinci el, beyaz büyükbaba gömleğim ve folyo bir paketle içeri girdi.

"Biraz jambon ve hindi. Arkadaşın için."

"Bir yığın yemek olacağından eminim, anne. Hem, hepsi vejetaryen."

"Bu beyaz et."

"Meselenin renk olduğunu sanmıyorum, anne..."

"İyi de sen ne yiyeceksin?"

"Onlar ne yiyorsa ondan!"

"Ne, sebze mi?"

"Evet!"

"On beş yıldır bir kez sebze yemedin! Raşitik olmaman mucize!"

"Raşitizim, D2 vitamini eksikliğidir, anne, C vitamini ve taze meyve eksikliğinden olan hastalık, iskorbüt."

"O zaman yanında biraz taze meyve götürmek ister misin?"

"Hayır, anne, gerçekten, idare ederim. Meyveye ya da ete ihtiyacım yok."

"Yine de tren yolculuğu için alabilirsin. Bırakırsan, çöpe gidecek." Annem için, Noel'in gerçek anlamı her zaman Soğuk Etler olmuştı; bu yüzden pes ettim ve folyo paketi aldım. Bir insan kafası ağırlığındaydı. Valizime kesinkes koyduğumdan emin olmak için, annemsi bir gümrük görevlisi edasıyla peşimden yatak odama yürüdü ve lahanaları da götürmemi istemediği için şanslı olduğumu düşündüm.

Yatağıma oturmuş, büyükbaba gömleğini itinayla katlamakla meşguldü.

"Bu korkunç eski şeyleri neden giydiğini bilmiyorum."

"Hoşuma gittikleri için olmasın?"

"Koyun kılığına girmiş kuzu gibi desene..."

"Ben senin giydiklerini eleştirmiyorum."

"Boxer'lar! Ne zamandır bunlardan giyiyorsun?"

"Kendi iç çamaşırlarımı almaya başladığımdan beri."

"Sliplerin modası mı geçti yoksa?"

"En ufak bir fikrim yok, anne..."

"O pamuklu şeyleri tercih ettiğini sanıyordum..."

"Karışık kullanıyorum. Duruma göre."

"Hangi duruma göre?"

"Anne!.."

"Kız arkadaşında ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Belki üç gün, belki dört. Ve o benim kız arkadaşım değil."

"Geri gelecek misin?"

"Hayır, doğrudan koleje giderim herhalde, anne." Nedenini bilmiyordum, ama belki de "üniversite" bana hâlâ kibirli geldiği için olsa gerek, kolej demeye başlamıştım.

"Yani yılbaşında burada olmayacaksın."

"Sanmam."

"Onunla mı olacaksın?"

"Öyle sanıyorum." *Öyle umuyorum.*

"Ah. Çok yazık..." Yine işkence kurbanı sesini takınmıştı. İşin hilesi, onunla göz göze gelmemekti. Dikkatimi eşyalarımı toplamaya verdim. "Ya sonrasında dönecek misin?"

"Dönemem, gerçekten. Yapmam gereken işler var."

"Burada da çalışabilirsin."

"Gerçekten yapamam."

"Seni rahatsız etmem."

"Özel kitaplara ihtiyacım var, anne."

"Yani Yılbaşında *kesinlikle* burada olmayacak mısın?"

"Sanmıyorum, anne, hayır." Arkamdan öylesine acı dolu bir iç çekiş yükseldi ki, dönüp baktığımda onu yatak odamın zemininde yatarken bulacağımı sandım. Artık sinirlenmiş halde, "Nasıl olsa Des amcayla sarhoş olmakla meşgul olacaksınız, birbirimizi doğru dürüst görmeyeceğiz bile," dedim.

"Biliyorum, sadece ilk defa burada olmayacaksın, o kadar. Evin içinde tek başıma tıngırdamayı sevmiyorum."

"Günün birinde olacaktı, anne." Ama ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Olmamalıydı; böyle değil, henüz değil. Bir sessizlik oldu ve sonra ben, "Şimdi giyineceğim, anne," dedim, "sakıncası yoksa..."

İç geçirerek yataktan kalktı.

"Daha önce görmediğim bir şey değil ya."

Ve yakın zamanda. 1984/85 yılbaşı gecesi eve o kadar sarhoş gelmiştim ki, kendi yatağıma kusmayı başarmıştım. Annemin şafak vakti banyoya girmeme yardım ettiğine ve duş başlığıyla Pernod, bira ve yarı sindirilmiş tavuk ve patates kızartması artıklarını durulamasının belli belirsiz, şefkatli anısını hatırlıyordum. Sadece on iki ay önceydi. O zamandan bu zamana, olaydan hiç bahsetmemişti ve ben gerçekten yaşanmadığına inanmak istiyordum, ama yaşadığından hayli emindim.

Bazen dünyada yeterince psikiyatr olmadığım düşünüyorum.

Elime yiyecek bir şeyler tutuşturmak için hâlâ uğraşıyor olmasına rağmen, kapının önündeki basamaklarda onu öperken, annem biraz olsun neşelenmişti. Yarım somun Mighty White'ı, bir litre Dry Blackthorn'u, bir paket turtayı, 250 ml'lik UHT krema kavanozunu, bir paket yarım kiloluk patatesi, bir paket Jaffa Cakes'i, bir şişe naneli Iced Magic'i, iki litrelik ay çiçek yağını reddettim. "Hayır, teşekkürler"imin her biri, annemin kürek kemiklerinin arasına indirilmiş bir bıçaktı. Gerekli hasarı verdikten sonra, valizimi sürükleyerek ve annemin ağlamaya başlamış olması ihtimaline karşılık arkama bakmayarak yürümeye başladım. Tren istasyonu yolunun üzerinde, para makinesinden beşlik çekip Harbinson'lara şarap almak için gazetecide durdum. İyi bir şey almak istiyordum; bu yüzden kendi karanfilyla satılan bir şaraba üç papel bayıldım.

SORU: On birinci yüz yıl Fransa'sının duvarlarla çevrili kasabalarının, köylüler ve soylular arasındaki zanaatkâr sakinlerini tarif etmek için kullanılan sosyoekonomik terim hangisidir?

CEVAP: Burjuvalar.

Southend'den kalkan trende, pencereden dışarı, ıslak, boş sokaklara ve gönülsüz bir *pazarlık yok* havasında açık olan bir avuç dükkâna bakıyordum. Noel ertesi ile yılbaşı arasındaki dört günün yılın en uzun ve kötü günleri –bir tür şişirilmiş, alçak bir Pazar– olduğu kesindi. Yine de ağustostaki Banka Tatili⁴⁴ en beteri idi. *Ölümcül can sıkıntısından öldü.*

Shenfield'da aktarma yaptım ve rüzgâra açık gazete bayisinden satın aldığım bir kutu Lucozade, bir paket Hula Hoops ve Twix'ten oluşan öğle yemeğimi yedikten sonra, trene dönmeden önce, istasyonun tuvaletinde ancak yüzümün durumunu kontrol edecek kadar vaktim kaldı.

Banliyölerden ayrılıp Suffolk istikametine saparken, yağmur kara dönmeye başladı. Böyle bir kar, Southend'e çok nadir ulaşırdı. Sokak lambaları, haliç havası ve toplu merkezi ısıtma kombinasyonu, karı bir tür soğuk, nemli kepeğe dönüştürme eğiliminde olurdu,

44 İngiltere'de, ağustos ayının ilk pazartesi gününe denk gelen resmi tatil günü. (ç.n.)

ama burada, güneş batarken, kar, açık arazilerin üzerinde, olağanüstü kalın ve temiz görünüyordu. Ezra Pound'un *Kantolar*'ının ilk sayfasını beş kez, tek bir kelime dahi anlamadan okuduktan sonra, pes edip manzarayı seyretmeye başladım. Duygusal bir şekilde. İstasyon on dakika kala, paltomu ve atkımı üzerime çekip aynadaki yansımaı kontrol ettim. Yaka kalkık mı olmalıydı, inik mi? Bir tür Graham Greene, *Üçüncü Adam* görüntüsü hedefliyordum ama sonuç bir Ultravox videosuydu.

Beş dakika kalmıştı ve ben Alice'i tekrar gördüğümde neler söyleyeceğimin provasını yapıyordum. *Godspell*'deki İsa rolümde, çarpmıha gerilmek için üstümü çıkarmak zorunda kaldığımdan beri bu kadar gerilmemiştim. Doğru düzgün gülümsemeyi bile beceremiyordum gibiydim; kapalı bir ağızla gerçekleştirilen çarpık bir gülümseme, bir inme kurbanı gibi görünmeme neden oluyordu, ama ağzımı açtığımda, dişlerim bir torba dolusu *Scrabble* taşı gibi, krem rengi ile siyah bir karmaşa yaratıyordu. Taze meyve ve sebzelerle geçen bir ömür, Alice Harbinson'ın kusursuz dişlere sahip olması demekti. Dişçisinin, ağzının içine bakıp, saf ve kar gibi muhteşemliği karşısında usul usul ağladığını hayal edebiliyordum.

Tren istasyona girdiğinde, Alice, neredeyse yere kadar inen, siyah, pahalı görünümlü paltosuna sarınmış halde, peronun uzak ucunda bekliyordu. Başını gri, yün bir atkıyla sarmıştı; balalaykasını nereye koymuştu acaba? Beni görünce koşmaya başlamasa da, en azından daha hızlı yürüdü ve yüzü odağıma girince, sırttığını ve ardından güldüğünü gördüm. Teni daha beyaz, dudakları daha kırmızıydı ve kolejden uzakta, halinde, sanki izindeymiş gibi, daha yumuşak ve sıcak bir şey vardı ve kollarını boynuma doladı ve beni özlediğini söyledi; orada olduğum için çok heyecanlıydı ve o kadar çok eğlenecektik ki ve bir an için, burada, bu taşra istasyonunda, karların arasında, Alice'le kusursuz bir mutluluk hissettim. Ta ki omuzunun üstünden, Alice'in babası olduğunu tahmin ettiğim, esmer,

yakışıklı ve aksi görünüşlü adamı görene kadar. Heathcliff'in mont giymiş haliydi.

Asker şapkam olsa, selam durablirdim, ama onun yerine elimi uzattım. Yakın zamanda, el sıkma üzerine denemeler yapıyordum, çünkü yetişkin erkeklerin böyle yapması gerektiğini düşünüyordum, ama Bay Harbinson inanılmaz derecede ezik ve on sekizinci yüzyıldan kalma bir şey yapmışım, eğilerek selam vermişim gibi bakıyordu. Bir süre sonra elimi tuttu ve canı isterse kafatasımı patlatabileceğini gösterecek kadar sert sıktıktan sonra arkasını dönüp yürüdü.

Çantalarımı istasyonun oto parkındaki Land Rover'a sürüklerken, Alice, kollarını erkek arkadaşıymış gibi, babasının boynuna dolamış halde, önden yürüyordu. Ben anneme böyle sarılısam sosyal hizmetleri arardı, ama Bay Harbinson bunu normal kabul eder gibi, kolunu Alice'in beline sarıp onu kendine çekti. Ben de yetişmek için adımlarımı sıklaştırdım.

"Brian takımdaki gizli silahımız. Sana bahsettiğim şu dâhi çocuk," dedi Alice.

"Şey, dâhinin doğru kelime olduğundan emin değilim," dedim.

Bay Harbinson, "*Eminim değildir*," dedi.

Taşra yollarında ilerledik. Alice gittiği bütün o partiler ve gördüğü eski arkadaşlar hakkında monoloğunu sürdürürken, ben, çamurlu lastik çizmeler, yürüyüş botları ve hamurlaşmış Ordnance Survey haritaları arasında arkada oturuyor ve Romantik Fazlalıkların, belki genç bir aktör ya da Max, Jack veya Serge adında hafif kash bir heykeltıraşın varlığını kontrol etmek için her kelimeyi dikkatle inceliyordum. Ancak ortalık süt liman görünüyordu; en azından şimdilik. Belki de babasının önünde, kendine sansür uyguluyordu. Gerçi bundan şüpheliydim. Alice'in, ailesinin karşısında da, birebir arkadaşlarının yanındaki gibi davranan insanlardan olduğunu düşünüyordum.

Bay Harbinson dinliyor ve arabayı hiç konuşmadan kullanırken, sessiz ve derinden, belli belirsiz bir düşmanlık vızıltısı yayıyordu. Kesinlikle iri yarıydı ve BBC 2 için sanat belgeselleri hazırlayan birinin, neden bir tuğla işçisinin fiziğine sahip olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ayrıca, yanaklarını günde iki kez tıraş eden cinsten tüylü bir adamdı, ama insanı korkutacak kadar zeki olduğu her halinden belliydi. Neredeyse kurtlar tarafından büyütülmüş gibiydi, ama bu kurtlar, düzgün bir kolej eğitiminin önemini bilen kurtlardı. Ayrıca, sanki aile kurmak, Hendrix konserleri ve LSD yolculukları arasına sıkıştırabildiği bir şeymiş gibi, baba olmak için inanılmaz genç, yakışıklı ve havalı görünüyordu.

Sonunda Karakuş Kır Evi'ne vardık. Gerçi kır evi gerçekten uygun kelime sayılmazdı. Burası, Harbinson ailesinin kır konutu olarak bir araya getirilmiş, neredeyse bir köyü oluşturacak kadar çok sayıdaki biri dizi dönüştürülmüş ambar ve çiftlik eviyle çevrelenmiş, kocaman ve güzel bir evdi ve politik anlamda uygunsuz aristokrat çağrışımlardan hiçbirini barındırmadan, heybetli bir evin bütün lüksüne sahipti. Karda, hareketli bir Noel kartına benziyordu. Bacadan tüten dumanı bile vardı ve spor araba –Alice'in 2CV'si- ve eskiden inek ahırının olduğu yerdeki üzeri tenteye kaplı yüzme havuzu dışında, her şey fazla kırık ve on dokuzuncu yüzyıldan kalmaydı. Aslında her tür pratik ve tarımsal çalışma eğilimi yok edileli uzun zaman olmuştu; köpekler, *Seninle tanıştığımıza çok sevindik, bize hakkındaki her şeyi anlat!* dercesine zıplayarak koşan iki Labrador bile orta sınıf görüntüsündeydi. Dördüncü Sınıf Piyano bilgisine sahip olduklarını görmek beni şaşırtmazdı.

"Mingus ve Coltrane'le tanış," dedi Alice.

"Merhaba, Mingus ve Coltrane." Avluyu geçerken, çantamdaki soğuk etleri koklamaya başlayınca, köpeklerle özgü görgü kurallarından biraz saptılar. Çantayı, kollarımın arasına kaldırdım.

“Ne düşünüyorsun?”

“Çok hoş. Beklediğimden daha büyük.”

“Annem ve babam, altmışlı yıllarda üç kuruşa almışlar. Haydi içeri gelip Rose’la tanış.” Rose’un, annesi olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Kadınların evlendiğiniz zaman annelerine dönüştüklerine dair, eski, şoven bir klişe vardır, ama Alice’in annesinin örneğinde, bunun benim için hiçbir sakıncası olmazdı. Alice’le evleneceğimden falan değildi, ama Bayan Harbinson *güzeldi*. Bakır ve meşeden yapılmış, tonozlu mutfığa girdiğimizde, lavabo başında durmuş, The Archers dinliyordu ve bir an havuçları Julie Christie’nin soyduğunu düşündüm. Mavi gözlerinin etrafında yuvarlak kırışıklıkları ve yumuşak, dalgalı sarı saçları olan ufak tefek bir kadındı. Çıplak taş zeminde, el sıkma konusundaki büyük azmimle, kolumu bir teneke asker gibi öne uzatarak ilerledim.

“Demek hakkında çok şey duyduğum Brian bu,” dedi ve gülümsedi; çamurlu elleriyle parmağımın ucunu tutup salladı ve o bana gülümserken, hafızamda dokuz yaşındayken âşık olduğum bir öğretmenin görüntüsü canlandı.

“Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Bayan Harbinson.” Dokuz yaşında bir çocuk gibi konuşmuştum.

“Ah, lütfen bana Bayan Harbinson deme. Kendimi çok yaşlı hissettiriyor. Rose de.”

Yanağımı öpmek için öne eğilince, refleks olarak dudaklarımı yaladım; bu yüzden yanağına kondurduğum öpücük biraz fazla ıslaktı ve dudaklarımdan çıkan abartılı ses, sanki taş zeminden geri sekip yankılanmıştı. Tükürüğümün gözünün hemen altında parladığını görebiliyordum. Rose, ıslaklığın buharlaşmasına izin vermeden, saçlarını düzeltir gibi yaparak elinin tersiyle yanağını sildi.

Ardından Bay Harbinson aramıza dikildi ve karısını sahiplendiğini gösterircesine, kuru olan diğer yanağından öptü.

"Ya size nasıl hitap etmeliyim, Bay Harbinson?" diye sordum neşeyle.

"Bay Harbinson de."

"Michael! Zalim olma," dedi Rose.

"... ya da *Efendim*. Bana *Efendim* de diyebilirsiniz."

"Onu duymazdan gel," dedi Alice.

"Size şarap getirdim," diyerek çantamdan şişeyi çekip Bay Harbinson'a uzattım. Bay Harbinson ona kendi idrarımdan bir karaf vermişim gibi bakıyordu.

"Ah, çok teşekkürler, Brian! Yine gelebilirsin," dedi Rose. Bay Harbinson o kadar emin görünmüyordu.

"Haydi, sana odanı göstereyim," dedi Alice beni kolumdan tutarak. Ve Bay ve Bayan Harbinson'ı arkamda fısıldaşırlarken bırakarak, Alice'in peşinden üst kata çıktım.

Archer Yolu'ndaki minik evimizde, merdivenlerin yarısında, kafanızı hafifçe eğdiğinizde evdeki bütün odaları gerçekten görebildiğiniz bir nokta vardır. Karakuş Kır Evi ise hiç de öyle değildi. Devasaydı. Benim odam, Alice'in eski odası, Doğu Kanadı'nda ya da onun gibi bir yerde, evin en tepesinde, eski meşe kirişlerin altındaydı. Duvarlardan biri, Alice'in büyütülmüş eski çocukluk fotoğraflarıyla kaplıydı: çiçekli bir önlükle çörek pişirirken, üzerinde bir tulumla böğürtlen toplarken, okulda sahnelenen *On İkinci Gecede* Olivia'yı canlandırırken ve sanırım, çizilmiş bir bıyıkla *Şizuan'ın İyi Kadını*'ndayken, bir kıyafet partisinde, üzerinde siyah çöp torbalarıyla, ikna edici olmaktan uzak bir punk-rock'çı olarak çekingen bir edayla kameraya zafer işareti yaparken. Annesiyle babasının yirmili yaşlarında çekilmiş bir polaroid fotoğrafı da göze çarpıyordu. İlk ar-

mut koltuklardan birinin gururlu sahipleri olarak, birbirinin eşi yelekleri içinde sigara –ya da başka bir şey– tütürürken, Fleetwood Mac grubunun üyelerine benziyorlardı. Çocuk kitaplarıyla dolu raflar, Alice'in Puffin Kulübü'ne⁴⁵ hayli meraklı olduğunu açıkça gösteriyordu: Tove Jansson, Ingrid Lindgren, Eric Kastner, Herge, Goscinny, Uderzo, Saint-Exupery –bızdıklar için dünya edebiyatı– ve nendense yersiz bir şekilde, *Dantel*'in, sırt kısmı parçalanmış, kâğıt kapaklı bir baskısı. Uffizi Müzesi'nden Meryem tablolarının ileri düzey bir montajı ve kesilmiş bir Snoopy karikatürü. Çerçevenilmiş sertifikalar, görebildiğim kadarıyla, hep bir ağızdan, Alice Harbinson'ın 1000 metre yüzebildiğini, obuayı altıncı sınıf, piyanoyu sekizinci sınıf düzeyinde çalabildiğini anlatıyordu. Yatak odam, Alice Harbinson'ın Ulusal Müzesi gibiydi. Burada uyumayı başarmamı nasıl beklediğini bilmiyordum.

"Burada rahat eder misin?" diye sordu.

"Ah, sanırım idare edebilirim." Fotoğrafları taramamı, utanır gibi yapmadan ya da yapay bir *mültevazılık* takınmadan izliyordu. *İşte hayatımın bir özeti; iyi, değil mi?* Dört yaşındayken, dört yaşında bir çocuktan bekleyebileceğinizin en iyisiydi; on dördünde gayet iyiydi, çok teşekkürler.

"Günlüğümü boşuna arama. Sakladım. Ve üşürsen, ki üşüyeceksin, gardıropta bir battaniye var. Dur da eşyalarını yerleştirmene yardım edeyim. Eee, bu akşam ne yapmak istersin?"

"Bilmem, öyle takılabiliriz. Televizyonda *Bazıları Sıcak Sever* var."

"Üzgünüm, burada televizyon yok."

"Gerçekten mi?"

"Babam TV'yi onaylamıyor."

"Ama o bir TV yapımcısı."

45 Penguin Books'un çocuk kitapları bölümü. (ç.n.)

"Londra'da bir televizyonumuz var, ama burada yanlış olduğunu düşünüyor. Neden öyle bakıyorsun?"

"Ben sadece... düşünüyordum. Üç ev, bir televizyon. Pek çok insan için tam tersi geçerlidir."

"Sosyalist İşçi havalara girmene gerek yok, Brian, kimse dinlemiyor. Boxer şortları ha?" İç çamaşırlarımı tutuyordu. Aramızdaki havayı hafif bir erotik ürperti kapladı ve çamaşırlarımı ütlediği için anneme büyük bir minnet duydum. "Seni slip adamı olarak hayal etmiştim." Ben bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu çözmeye çalışırken, Alice bir çığlık attı. "Aman Tanrım! Bu da ne?.."

Çantamdaki folyoya sarılı soğuk et paketini bulmuştu. Elinden kapıp almaya çalıştım.

"O annemin paketlediği..."

"Bakayım..."

"Önemli bir şey değil, gerçekten..."

"Kaçak mal!" Paketi çekip açtı. "Et mi? Kendi et tedarikini mi getirdin?"

"Annem yeterince protein almadığımdan endişeleniyor."

"Bize de biraz ver o zaman. Canım çekti." Bir parça soluk renkli haşlanmış domuz jambonu aldı ve yatağa çöktü. "Hımmmm. Biraz kuru."

"Annemin özel tarifidir. Bir gece önceden pişirir, dilimler, radyatörün üstünde bırakır ve sonra da saç kurutmayla son bir rötuş atar."

"Rose seni bunlarla yakalamasın. Çok bozulur. Karakuş Kır Evi, kati suretle etsiz alandır."

"Mingus ve Coltrane ne yiyor?"

"Bizim yediklerimizden. Sebze, mısır, pirinç, makarna." Köpeklerini makarnayla besliyorlardı. "Oradaki ne?"

"Noel hediyen." Hediye paketine sarılmış plağı uzattım. "Tennis raketi."

Albüme bantla tutturulmuş kartpostala, kışkırtıcı derecede romantik Chagall'a bakıyordu. Mesajın üzerinde uzun uzun ve çok çalışmış, belagatli ve duygusal, "En yeni, *eni*yi (imla!?) arkadaşım Alice'e, bütün kalbimle, her zaman, Brian," cümlesine ulaşmadan önce sayısız müsvedde karalamıştım. *Müstehzi* (imla!?) bir mizaha sahip "eniye arkadaş/kalp" ögesini, illa duygunun samimiyetini baltalamadan yorumlamasından özellikle hoşnut kalmıştım, ama sonuç olarak Alice, paket kâğıdını yırtmaya koyulmadan önce, kâğıdı okuma zahmetine bile girmedim.

"Joni Mitchell! *Mavi!*"

"Ah, olamaz, sende zaten var, değil mi?"

"Sadece yaklaşık *altı* tane. Gerçi tam isabet. Joni'ye *bayılırım*. Aslına bakarsan, bekâretimi Joni Mitchell dinlerken kaybettim."

"*Big Yellow Taxi* değildi umarım."

"*Court and Spark...*" Tahmin etmeliydim. "Ya sen?"

"Bekâretim mi? Hatırlayamıyorum. Ya Chopin'in *Cenaze Marşı* ya da Geoff Love ve Orkestrası'nın *Büyük Savaş Temaları*'ydı. Ya da *Baraj Vurguncuları Marşı*⁴⁶. sanırım. Ve onu takiben ürkütücü bir sessizlik."

Bir kahkaha atarak plağı geri uzattı. "Üzgünüm. Satış fişi hâlâ sende mi?"

"Sanırım. Yerine almam gereken belli bir şey var mı?"

"Şaşırt beni. Ama Kate Bush olmasın, lütfen. Eşyalarını yerleştirmen için seni yalnız bırakayım."

"Çay ne zaman?"

⁴⁶ *Dambusters March*, Dambusters II. Dünya Savaşı'nda Almanya'ya çıkarma yapan İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri birimine verilen isimdir. (ç.n.)

“Akşam yemeği yarım saat sonra.” Çıkarken beni bir kez daha kucakladı. “Burada olmandan çok memnunum. Söz veriyorum, çok eğleneceğiz.”

O çıkınca, orada kalma ve kalıcılık duygusunun keyfini çıkararak, yeni ütülenmiş büyükbaba gömleklerimi tahta askılara astım. Kartlarımı doğru oynarsam, yılbaşı günü hâlâ burada olabilirdim. Hatta belki de 2’sinde ya da 3’ünde bile.

Gardırobu açarken, neredeyse Narnia’yı bulmayı bekliyordum.

Sonunda proteinin endişelerimin en ufağı olduğu ortaya çıktı. Akşam yemeği, fırınlanmış yemişti. Fırınlanmış yemişi daha önce de duymuş, hep bir tür şaka olduğunu düşünmüştüm, ama işte üstünde vejetaryen peyniri eritilmiş, ılık ve pütürlü bir kek yığınıydı; bu benim, bar çerezleri dışında yemişlerle ilk tecrübemdi. Tabagımda kurtçuklardan yapılma bir alçı gibi duruyordu. Köpeklerin ne yediklerini merak ediyordum.

“Fırınlanmış yemişin nasıl, Brian?”

“Çok lezzetli, teşekkürler, Rose.” Bir yerlerden, karşımdaki kişinin adını sık sık kullanmanın kibarlık olacağı fikrini kapmış-tım –‘evet, Rose, hayır Rose, sevgili Rose’– ama kulağa biraz Uriah Heep’imsi gelmeme neden olduğunu düşüncüyordum. En iyisi, arkasına biraz espri katmaktı. “Bar çerezlerinden sonra, kuru yemişlerle ilk tecrübem!”

“O aptal, çirkin çeneni kapa ve o pis, alt sınıftan çıkma ellerini güzel kızımdan uzak tut seni küçük pislik,” dedi Bay Harbinson. Eh, bunu söylemedi, ama öyle der gibi bakıyordu.

Rose saçıyla oynayarak gülümsedi ve, “Sakız kabağı sever misin?” diye sordu.

“Kesinlikle!”

Aslında hayatım boyunca hiç sakız kabağı yememiştim, ama hevesimi vurgulamak için bir çatal dolusu ıslak ve sulu kabağı ağzıma attım ve aptal aptal sırttım. Bütün yeşil sebzeler gibi, tadı aynı kendisi gibiydi –haşlanmış selüloz-, ama Rose’u memnun etmeye o kadar hevesliydim ki kendimi göbeğimi ovalayıp “hımm” sesi çıkarmamak için zor tutuyordum. Ağzımdaki yosun göleti tadını biraz şarapla yıkadım. Getirdiğim karaf ortalarda görünmüyordu ve dışarı çıkarılıp vurulduğunu tahmin ettim. Ya da belki de köpekler makarna ve sarımsaklı ekmek eşliğinde içiyorlardı. Bu şarapsa o kadar ılık ve şurup gibiydi ki insanda 5ml’lik plastik kaşıkla yutulması gerektiği hissini uyandırıyor.

“Suffolk’a ilk gelişin mi, Brian?”

“Daha önce de gelmişim. Bir dağcılık tatilinde.”

“Gerçekten mi? Ama fazla düz değil mi?” dedi Rose.

“Bana yanlış bilgi verilmiş.”

Bay Harbinson nefesini, gürültüyle burnundan koyuverdi.

“Anlamıyorum. Kim sana...?” dedi Rose.

“Brian şaka yapıyor, anne,” dedi Alice.

“Ah, anladım, tabii ya.”

Komik olmayı bırakmam gerektiği açıkça belliydi, ama alternatifin ne olabileceğini henüz çözememişim. Alice yardım ihtiyacımı hissederek bana döndü, elini kolumun üstüne yerleştirdi ve, “Gerçekten komik bir şey görmek için, dün burada olmalıydın, Brian,” dedi.

“Neden, dün ne oldu ki?”

Rose kızarmıştı. “Ah, Alice, hayatım, bunu kendimize saklasak olmaz mı?”

Bay Harbinson, “Ona anlatabilir,” diye homurdandı.

“Ama çok utanç verici.”

Eğlenceye katılarak, "Haydi, anlatın," dedim.

"Ama kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi Rose.

"Pekâlâ," dedi Alice. "Her Noel ertesi olduğu gibi, bazı arkadaşlarımız gelmişti ve sessiz sinema oynuyorduk. Sıra bende idi ve anneme *Geçen Sene Marienbad*'de'yi anlatmaya çalışıyordum ve annem öyle telaşlı ve heyecanlıydı ve öyle çok bağınıyordu ki dolgusu fırladı ve yan komşumuzun şarap kadehinin içine düşüverdi!"

Herkes, hatta Bay Harbinson bile gülüyordu ve ortam öyle neşeli, yetişkin ve eğlenceli ve ciddiyetten uzaktı ki, "Yani iç çamaşırınızın olmadığını mı söylüyorsunuz?" dedim.

Herkes sessizleşti.

"Anlamadım?" dedi Rose.

"Dolgunuz. Fırladığında. Nasıl oldu da... Sutyeninizi aşabildi?"

Bay Harbinson çatal-bıçağını bıraktı, ağzındaki lokmayı yuttu ve bana dönüp yavaş yavaş, "Aslında, Brian, sanırım Alice annesinin diş dolgusundan bahsediyordu," dedi.

Ve kısa süre sonra, hepimiz yataklarımıza çekildik.

Alice kapıyı tıklattığında, banyoda yüzüme soğuk su çarpıyordum.

Tam olarak nedeninden emin olmasam da –tamamen giyiniktim ve dış görüntüm konusunda, kafamı bir havluyla sarmak dışında, iki saniyede yapabileceğim bir şey yoktu–, "Bir saniye," dedim.

Kapıyı açtım, Alice içeri girdi, kapıyı arkasından dikkatle kapattı ve çok ağır ve ciddi bir tavırla, "Bir şey söylememin sakıncası var mı? Kişisel bir şey?"

"Tabii, söyle!" Zihnimden bir hesap yaptım ve bu akşam onunla sevişmemi istemesinin üçte bir ihtimal dâhilinde olduğuna karar verdim.

"Pekâlâ... Yüzünü böyle bezle ovalaman gerçek bir hata. Sadece kanamaya ve enfeksiyonun yayılmasına neden olursun..."

"Ah..."

"Ve tabii yara izi de bırakırsın."

"Ta-mam."

"Bezleri kaynatıyor musun?"

"Şey, hayır..."

"Çünkü büyük olasılıkla sorunun bir parçası da bez."

"Tabii, tamam..."

"Senin yerinde olsam bez kullanmazdım; kesinlikle mikrop kaynıyor. Sadece su ve basit, parfümsüz bir sabun, o kadar..." Bu sohbetten nasıl çıkabilirdim? "... Ve mutlaka sert ilaçlı bir sabun olması da gerekmiyor, çünkü genellikle fazla sıkılaştırıcı oluyorlar." Bu bir konuşma bile değildi; benim onun konuşmayı bırakmasını beklememdi. "... Ayrıca sıkılaştırıcı kremler de kullanmamalısın; kısa vadede etkililer ve ama uzun vadede yağ bezlerini daha aktif hale getiriyorlar..." Artık gözlerimi banyo penceresine dikmiş, kendimi atmak ve atmamak arasında karar vermeye çalışıyordum. Alice de fark etmiş olmalıydı; çünkü, "Özür dilerim," dedi, "bütün bunları söylemem seni rahatsız ediyor mu?"

"Asla. Gerçi bayağı bilgilisin. *Üniversiteler Düellosu*'nda 'cilt bakımı'ndan soru gelirse yüzümüz gülecek!"

"Ah, seni üzdüm, değil mi?"

"Hayır, ben sadece bu konuda yapabileceğim çok fazla şey olduğunu sanmıyorum, o kadar. Ergenliğin başlangıcı olsa gerek. Bütün o hormonlar. Kızlarla ilgilenmeye başlamam an meselesi!" Alice anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi, sonra güvenli bir nokta bulmak için yüzümü kısa bir an için taradıktan sonra, yanağıma bir kız kardeş öpücüğü kondurdu.

Daha sonra yatakta, yastığa kan bulaştırmamak için sırtüstü uzanıp yüzümün kurummasını bekleyerek titrerken, ertesi gün için stratejimi dikkatle değerlendirdim ve bir hayli düşündükten sonra, stratejimin daha az dangalaklık etmek olduğuna karar verdim. Kolay olmayacaktı, ama Gerçek Ben'i görmesi hayati önem taşıyordu. Sorun şuydu ki, bir yerlerde bu bilge, neşeli, nazik ve cesur Gerçek Ben'in olduğu fikrinin bir yanılgı olduğundan şüphelenmeye başlıyordum. Tıpkı Yeti gibi; onu kimse doğru düzgün göremezse, gerçekten var olduğuna kim, neden inansındı ki?

SORU: Taraflardan birinin mahkemeye ya da hâkim karşına çıkmasını talep eden yasal ilam, Latince *habeas corpus* terimi nasıl tercüme edilebilir?

CEVAP: Vücudu gösterin.

Ertesi sabah uyandığımda, o kadar üşümüştüm ki bir an Bay Harbinson'ın beni gece dışarı taşımış olduğunu sandım. Neden insanların lüksü arttıkça, evleri de daha soğuk oluyordu? Sadece soğuk da değildi; bir de pislik vardı: köpek tüyleri, tozlu kitaplar, çamurlu çizmeler, ekşi süt ve bozulmaya yüz tutmuş peynir ve çürümeye yüz tutmuş mutfak-bahçe sebzeleri kokan buzdolapları. Harbinson'ların buzdolaplarının toprak bağladığına yemin edebilirdim. Yazları çim biçmek zorunda kalıyor olmalıydılar. Ama belki de gerçek ve hakiki orta-üst sınıf statüsünün tanımı, eksiksiz bir özgüvenle soğuk ve pis olabilmektir. Bu ve her odada küçük bir yıkanma küveti. Yüzüme buz gibi soğuk su çarptım, *Dantel* kitabını raftaki yerine koydum ve aşağı indim.

Gizli hoparlörlerden Radyo 4 yayını yükseliyordu ve Alice, *Blue Peter* Köpekleri battaniyesinin altında, kanepede kitap okuyordu.

"Günaydın!" dedim.

Kitabına gömülü halde, "Selam," diye mırıldandı.

Köpeklerden birinin yanına sıkışverdim.

Eğlenceli bir sesle, "Ne okuyosun?" dedim. Kapağı gösterdi, "Yüz Yıllık Yalnızlık, kulağa seks hayatım gibi geliyor!"

Sonunda bir yere gitmeyeceğimi anlayınca, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Müthiş, teşekkürler."

"Üşüdün mü?"

"Ah, sadece biraz."

"Merkezi ısıtmaya alışık olduğun içindir. Merkezi ısıtma kötü bir şey, duyuları sersemletiyor."

Ve Bay Harbinson, konuyu vurgulamak ister gibi, umursamaz bir tavırla odadan içeri girdi. Çıplaktı.

"Günaydın," dedi bütün çıplaklığıyla.

"Günaydın!" Gözlerimi şöminenin üstünde bir noktaya sabitlememe rağmen, ya çok tüylü bir erkek olduğu ya da siyah, tiftik bir tulum giydiği aşikârdı.

"Çay demlikte mi, Alice?" diye sordu çıplak çıplak.

"Keyfine bak."

Ve Alice'in yanında eğilip, belinden bükülerek eğilip kendine bir fincan doldurup, basamakları üçer üçer çıkarak üst kata döndü. Ve sonunda bakmamda sakınca kalmayınca, "Yani. Bu. Bayağı. Normal. Öyleyse?" dedim.

"Ne?"

"Çıplak baba olayı."

"Kesinlikle."

"Ah."

Gözlerini kısarak, "Şoke olmadın ya?" diye sordu.

"Şey, bilirsin..."

"Sen de babanı çıplak görmüştündür."

"Şey, öldüğünden beri hayır."

"Hayır, elbette. Özür dilerim, unuttum ama ölümünden önce, onu çıplak görmüş olmalısın."

"Şey, belki. Ama onu hatırlamayı tercih ettiğim hali bu değil."

"Ya annen?"

"Tanrım, hayır! Yani sen de babanın önünde çıplak dolaşıyor musun?"

"Sadece, seks yaptığımız zaman," dedi Alice ve ardından dilini şaklatarak gözlerini devirdi. "Tabii ki, hepimiz dolaşıyoruz. Sonuçta biz bir aileyiz. Tanrım, gerçekten *dehşete kapıldın*, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, Brian, *dolambaçsız* biri için, gerçekten inanılmaz *örümcek kafalısın*." Bir an gözümün önünde, şeytani ve üstünlük taslayan bir okul temsilcisi olarak canlandı. Bana gerçekten örümcek kafalı mı demişti? "Eh, endişelenme Brian, ortalıkta misafirler varken kıyafetlerimi üstümde tutuyorum."

"Ah, lütfen, benim için kendinden ödün verme..." Alice şansımı zorladığımı anlamıştı ve alaycı bir gülümseme takındı.

"Demek istediğim, sanırım bununla baş edebilirim."

"Hım... Şimdi bunun tam olarak doğru olup olmadığını merak ettim." Alice parmağının ucunu yaladı ve kitabının sayfasını çevirdi.

Kahvaltı, bereketli bir toprak ağırlığı, rengi, dokusu ve tadındaki ev yapımı ekmekten yapılan tosttu. Radyo 4 mutfakta da açıktı. Aslında, anladığım kadarıyla her odada açıktı ve görünüşe göre, 1984'teki ekranlar gibi, kapatılması imkânsızdı. Ekmeğimizi çiğnedik, radyo dinledik ve çiğnedik ve kahvaltı boyunca Alice kitabını okumaya devam etti. Kendimi şimdiden mutsuz hissediyordum.

Kısmen, 1971'den bu yana "örümcek kafalı" olarak adlandırılan ilk insan olduğum için, ama daha çok babamın bahsi geçtiği için. Nasıl unutabilirdi ki? Ayrıca, kendimi başka insanların önünde ondan bahsederken bulmamdan da nefret ediyordum. Eminim babam başından beri kaderinin bu olduğunu, yani oğlu tarafından, bir dizi berbat, düşünmeden söylenmiş tek satırlık cümle ya da kendine acıyan sarhoş monologlarına malzeme edilmek olduğunu bilse havalara uçardı.

Ardından karda yürüyüşe çıktık. Doğu İngiltere taşrası için görülmeye değer diyemem; sanırım post-nükleer bir tarzda çarpıcıydı ve ne kadar uzağa yürürseniz yürüyün, manzara hep aynı kalma eğilimindeydi ve bu bir açıdan amaca ters düşüyordu ama en azından tutarlıydı. Ayrıca, Radyo 4'ü duyamayacağın bir yerde olmak da tazeleyiciydi. Alice koluma girdi ve ben karın yeni süet botlarımı mahvettiğini neredeyse unutuyordum.

Üniversiteye başladığımdan beri insanların beş ana konuda konuşmak istediklerini fark etmiştim. 1) Benim A-düzey notlarım 2) Sinir krizim/Yeme bozukluğum 3) Tam bursum 4) Oxbridge'e girmediğim için aslında neden rahatlamış olduğum 5) En sevdiğim kitaplar. Ve tesadüfen bu son seçeneğe denk geldik.

"Benim için en sevdiğim kitapların başında, *Anne Frank'ın Günlüğü* geliyor. Ergenliğimde, gerçekten Anne Frank olmak isterdim. Elbette sonundan bahsetmiyorum, sadece bir çatı katına kitap okuduğum, günlük tuttuğum, bitişikteki soluk tenli, duyarlı Yahudi çocuğa âşık olduğum, çok basit bir hayat sürmek. Büyük ihtimalle kulağa biraz sapkın geliyordur, değil mi?"

"Birazcık."

"Sanırım bu biz kızların, hepimizin, belli bir yaşta geçtiğimiz bir safha; kendimizi kesmek, kusmak ve lezbiyenlik gibi."

Neredeyse tiz bir ses ve rahat bir tavırla, "Lezbiyenliği dene-din ha?" diye sordum.

"Şey, yatılı okulda üç aşağı beş yukarı denemek zorundasındır. Lezbiyenlik, Fransızca ve voleybol mecburiydi."

"Yani sen... ne yaptın?"

"Bilmek istemez misin hiç!" Herhalde. "Pek fazla bir şey değil. Sadece ucundan kıyısından şöyle bir baktım."

"Eh, belki de yanlış yaptığın kısım buydu!" Yorgun bir gülüm-semeyle baktı. "Özür dilerim. Sonuçta ne oldu?"

"Sadece bana uygun değildi. Her zaman erkeklerle seksten büyük keyif almışşımdır. Birleşme kısmını özlerdim." Yürümeye devam ettik. "Ya sen?"

"Ben mi? Ah, ben de o kısmı özlüyorum."

Tek parmaklı eldiveniyle koluma yumruk atarak, "Ciddi olmaya çalışıyorum, Brian," dedi. "Denedin mi peki?"

"Neyi denedin mi?"

"Erkeklerle seks yaptığını varsayıyorum."

"Hayır!"

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle hayır. Bunu da nereden çıkardın?"

"Sadece yapmış olacağını düşündüm."

"Yani efemine olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum. Tiz ses geri gelmişti.

"Hayır, efemine değil. Ayrıca, efeminelik bir homoseksüellik işareti değildir."

"Şey, elbette değil."

"Hem kötü bir şey de değil ki."

"Hayır, elbette değil. Sadece lise arkadaşlarımdan biri gibi konuşun, o kadar."

"Eh, bana leydi çok fazla itiraz ediyormuş gibi geliyor."

Konuyu değiştir. Lezbiyenlik konusuna geri dönmek konusunda hevesliydim ama sonra; öncesinde kendini kesmekten bahsettiğini hatırladım. Büyük olasılıkla ona takılmış olmam gerekiyordu."

"Şu... kendine zarar verme olayı ne?"

"Hangi kendine zarar verme olayı?"

"Eskiden kendini kestiğini söylemiştin."

"Ah, sadece arada sırada. Sanırım buna bir yardım çağrısı diyorlar. Ya da daha doğrusu, bir dikkat çekme çığılığı. Okulda biraz sıkılmış, kendimi yalnız hissetmişim; hepsi bu."

"Şaşırdım," dedim.

"Gerçekten mi? Bu seni neden şaşırttı ki?"

"Sanırım canırı sıkacak herhangi bir şey olabileceğini hayal edemiyorum, hepsi bu."

"Benim gümüşle kaplı ve bir tür Kusursuz Varlık olduğum fikrinden vazgeçmen gerekecek, Brian. Durum hiç de öyle değil."

Ama o öğleden sonra Alice son derece mükemmeldi.

Yürüyüşten sonra, eve gelmek üzereyken ön taraftaki çimlerin üstünde, daha önceki kar topu savaşlarımdan farklı, kimsenin kar toplarının ortasına köpek kakası ya da kırık cam yerleştirmediği, küçük bir kar topu savaşı yaptık. Aslında bu haliyle kar topu savaşı bile denemezdi; hafif afrodizyak bir kapışmaydı sadece. Hani kameranaya -ideal olarak siyah beyaz bir film kamerasına- kaydediliyormuş gibi hissettiren o utangaç oynaşmalardan biri gibiydi. Ardından kurumak için ateşin yanındaki kanepeye oturduk ve Alice en sevdiği kasetleri çaldı: Bol bol Rickie Lee Jones ve Led Zeppelin ve

Donovan ve Bob Dylan. 1982'de on yedi yaşında olmasına rağmen, Alice'te fazlasıyla 1971'e özgü bir hal vardı. Odanın içinde, Jimmie Hendrix'in *Crosstown Traffic*'i eşliğinde hoplayıp zıplamasını izledim ve sonunda, nefes nefese kalıp üç dakikada bir plak değiştirmekten sıkılınca, eski, cızırtılı bir Ella Fitzgerald plağı koydu ve kanepeye uzanıp arada sırada birbirimize Michael York ve Liza Minelli'nin *Kabare*'sindeki gibi kaçamak bakışlar atarak kitaplarımızı okuduk ve ancak içimizden gelince konuştuk. Ve mucize eseri, neredeyse bütün bir öğleden sonra boyunca, ahmakça ya da kibirli ya da ukalaca ya da komik olan ya da kendine acıma içeren bir şey söylemeden durmayı başardım; hiçbir şeyi kırıp dökmedim, kimseyi karalamadım, sızlanmadım, inlemedim ya da konuşurken saçımı arkaya atmadım ya da yüzümle gözümle oynamadım. Aslında olabildiğimin en iyisiydim ve bu kişi *sevilebilir* değilse de en azından gayet *hoşlanılabildi*. Ardından saat dört civarı Alice iyice uzandı; başı kucağımda uyuyakaldı ve en azından şimdilik, kesinlikle ve tamamen kusursuzmuş gibi görünüyordu. *Blue*'nun ikinci yüzünün beşinci şarkısını dinliyorduk ve Joni, "Richard'ı en son 68'de Detroit'te gördüm ve bana bütün romantiklerin bir gün aynı kaderde buluştuklarını söyledi / Karanlık kafenin birinde şüpheli ve sarhoş ve sıkıcı bir..." diye şakıyordu ve kaset sona erince ve oda şöminenin çıtırtıları dışında tamamen sessizleşince, hiç ama hiç kıpırdamadan oturdum ve onu uyurken seyrettim. Dudakları hafifçe aralıktı ve ılık nefesini bacağımda hissedebiliyordum ve kendimi dudağındaki, kırmızının üstünde beyaz duran, küçük, kabarık yara izine bakarken buldum ve baş parmağımı üstünde dolaştırma isteğiyle doldum, ama onu uyandırmak istemiyordum; bu yüzden bakmakla yetindim; baktım, baktım ve baktım. Gerçi sonunda, onu uyandırmak zorunda kalacaktım; çünkü kucağımdaki başının ağırlığının ve sıcaklığının beni aşırı uyarmasından çekiniyordum; ne demek istediğimi anlamış-

nızdır ve gerçekleri kabul edelim, kimse o şekilde uyandırılmak istemezdi. Kulağında *onunla*.

Ve ardından, bilmem inanır mısınız, işler daha bile iyi oldu. Anne ve babası, birilerinin Southwold'daki değirmenden bozma evinde daha fazla sebze yemeğe gittiler ve evde Alice ve benden başka kimse kalmadı. Söylemeye utanıyorum, ama mutfakta durmuş büyük boy bardaklardan cin-toniklerimizi içerken, kendimi bu evde birlikte yaşadığımızı hayal ederek eğlendirdim. Evdeki bütün ışıkları söndürdük ve mum ışığında, harfleri güçlkle okuyarak *Scrabble* oynadık ve aslına bakarsanız açık ara, ama tevazu ve zarafetle ben kazandım. Üç katı puanlı harfler tesadüfen, "Afallamak" ve "Hayret" yazmışım.

Akşam yemeği tavada pişmiş esmer pirinçti ve tadı ve görüntüsü biraz faras süprüntülerinin tavada pişirilmiş halini andırıyordu, ama yeterince soya sosu eklediğiniz zaman yenilebilir kıvama geliyordu. Hem zaten yemeğe oturduğumuzda fevkalade biçimde sarhoştuk; birbirimizin sözünü keserek konuşuyor, oturma odasında eski Nina Simone şarkıları eşliğinde gülüp dans ediyor ve cilalı parkelerin üzerinde çoraplarımızla ne kadar uzağa kayabileceğimizi deniyorduk. Sonra iki büklüm halde, kıkırdayarak halının üstüne yığıldığımızda, Alice ansızın elimi tuttu ve muzip bir gülümsemeyle "Yukarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

Yüreğim ağzıma gelmişti.

Afallamış ve hayrete düşmüş halde, "Eh, duruma bağlı. Yukarıda ne var?" diye sordum.

"Benimle gel ve gör," dedi ve merdivenleri emekleyerek tırmanmaya başlarken seslendi: "İki dakika sonra, senin odanda. Şarabı da getir!"

Konsantre ol. Konsantre ol.

Mutfak lavabosuna gittim, suyun içindeki vok tavayı kenara çektim, soğuk suyu açıp kısmen ayılmak, kısmen rüya görmediğim-

rında dönerken, dumanı ciğerlerinde tutuyordu. Ardından yanaklarını şişirdi ve dumanı kâğıt lambaya doğru üfledi ve ben, acaba marihuana afrodizyak mıdır diye merak ettim.

Alice baygın tek gözüyle bir bakış attıktan sonra, sardığı sigarayla meydan okur gibi bana uzattı. Ki öyleydi de.

"Sıra sende, Bri."

"Aslında, yapabileceğimi sanmıyorum, Alice."

"Ama neden? Neden kafan kıyak olsun istemiyorsun?"

Bu ona çok ama çok komik gelmişti ve o kafasını karyolanın başucuna vururken ben, "Hayır, isterdim, ama mesele şu ki ben sigara içmeyi hiç öğrenemedim, yani normal tütünü bile; bu konuda beceriksizim; ciğerlerim sökölüne kadar öksürmeden içemiyorum." Aslında sigara içmek de *Don Kişot*'u okumak, sakal bırakmak ve alto saksafon çalmayı öğrenmek gibi, üniversitede yapmayı umduğum şeylerin arasındaydı.

Birden ciddileşerek, "Sen tuhaf birisin, değil mi, Brian Jackson?" dedi. "Nasıl olur da sigara içmezsin? Sigara içmek en iyi yaptığım şeylerden biri." Diğer baygın gözünü kırparak, "Ya da ikinci en iyi yaptığım şey," diye ekledi. Marihuana afrodizyak *olmalıydı*. "Tamam, biraz daha kıskırtıcı bir şey deneyelim. Ama önce biraz müzik." Ve yalpalayarak, çocukluğundan kalma, üzerinde Tippex'le Alice yazan, kaba görünümlü, eski teybe yürüdü. Eski masasının çekmece-sini karıştırıp bir kaset buldu ve takıp, *oynat* düğmesine bastı. Sanırım, *A Froggy Went A Courtin'*⁴⁹ söyleyen Brian Cant'ti.

"Vay canına! Proustvâri bir *flashback*!" dedi. "Bu şarkı benim çocukluğum. Bu şarkıya *bayılıyorum*, deli oluyorum! Sen? Pekâlâ, gel buraya, genç adam, dik otur..." Yatakta yüzlerimiz birbirine baka-

cak şekilde, dizlerimizin üstünde doğrulduk ve Alice yüzünü benimkiyle arasında birkaç santim kalacak şekilde yaklaştırdı.

"Pekâlâ, ellerini şuraya koy..." bileklerimi tuttu ve arkama itti, "ve dudaklarını şöyle büz." Ağzı sadece birkaç santim uzaktaydı. Nefesinde soya sosu ve zencefilin tatlı kokusunu alabiliyordum. Sonra elini uzattı ve yanaklarımı, dudaklarım abartılı bir şekilde büzülecek kadar sıkı.

"Kurbağacık kur yapmaya gitmiş. Gerçekten gitmiş... hı hı..."

"Şimdi yapmak üzere olduğum şeye ağza verme deniyor, Bay Brian Jackson. Hayır, sandığınız şey değil, o yüzden, sululuk yok lütfen. Dumanı ağzına üfleyeceğim ve sen de iyice içine çekecek ve ciğerlerinde tutacak, öksürmeyeceksin, anlıyo' musun? Yasaklıyorum! Nefesini fiziken ne kadar mümkün olursa tutacaksın ve ancak sonrasında bırakacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Gayet iyi anlaşıldı."

"Tamam, o zaman. Başlıyoruz!"

Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve derin bir nefes çekti, sonra gülümsedi ve kaşlarını, "Hazır mısınız?" dercesine kaldırdı ve ben de, "Evet, hazırım," der gibi başımı salladım. Dudaklarını, dudaklarıma, arada bir iki santim –hatta o kadar bile değil; birbirlerine değiyorlardı– kalacak kadar yaklaştırdı ve sonra üfledi, ben nefesimi çektim ki bu, bu şartlar altında gerçekten doğaldı ve bu anın sonsuza dek sürmesini diledim.

"Kurbağacık kur yapmaya gitmiş. Gerçekten gitmiş... hı hı....."

Yanında bir kılıç ve bir tabanca...

Kurbağacık kur yapmaya gitmiş. Gerçekten gitmiş... hı hı....."

Nihayet ciğerlerim patlamak üzereyken, nefesimi bıraktım ve Alice kendini arkaya doğru atıp, "Ne diyorsun?" diye sordu.

Ağzımı nasıl oynatacağımı çözünce, "İyi!" dedim.

"Bir şey hissediyor musun?"

"Çok fazla değil."

"Yine ister misin?"

Ah, Tanrım, evet, Alice, ister miyim? Dünyada her şeyden çok...

"Evet, evet, tabii..."

"Emin misin? Çok serttir."

"Gerçekten, Alice, bana güven. Baş edebilirim."

Bilincimi geri kazandığımda, Alice gitmişti ve ben yorganın altında daydım ve kurbağacık hâlâ kur yapmaya gidiyordu. Teyp otomatik olarak diğer yüze geçmeye ayarlıydı. Ne kadar zamandır baygın olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden dur düğmesine basıp, çalar saatime baktım. 1:30'du. Birden fena halde susamıştım, ama Tanrı'ya şükür başucumda yarım şişe serinletici kırmızı şarap vardı; bu yüzden doğrulup oturdum ve şişenin tamamını kafama diktim. Alice beni yatağa yatırmadan önce pantolonumu çıkarmış mı diye baktım ve çıkarmadığımı gördüm, ama sevinmeli miydim yoksa üzülmeli miydim, karar veremeyecek kadar sarhoştum.

Ayrıca, kafam yemek düşünmekle meşguldü. Hayatım boyunca hiç bu kadar acıkmamıştım. Sakız kabakları bile cazip geliyordu. Sonra Tanrı'ya şükür, Soğuk Etlerin sahibi olduğumu hatırladım; anne, Tanrı seni kutsasın! Valizimden folyoya sarılı paketi çıkardım, haşlanmış jambondan kalın bir parça kopardım ve yağsız kısmı ağızıma tıktım. İyiydi ama bir şey eksikti. Ekmek. Sandviçe ihtiyacım vardı. Ekmek bulmalıyım.

Yürümek, hatırladığımdan daha az kolaydı ve aşağı inmek, neredeyse imkânsız görünüyordu. Işıkları yakmak istemiyordum, ama burası gerçekten zifiri karanlıktı; bu yüzden iki taraftaki duvarlara tutunarak holde peri adımlarıyla ilerleyip, merdivenlerden aşağı,

mutfağa indim. Zaman uzadıkça uzuyordu; yolculuğum birkaç gün sürmüş gibiydi, ama sonunda oraya vardım ve kendime ev yapımı, tam buğday ekmeğinden iki dilim kesmek gibi fiziksel olarak zorlu bir göreve soyundum. Ortaya çıkan sandviç, bir ev tuğlası boyutunda, ağırlığı ve dokusundaydı ama artık umurumda değildi; çünkü içinde Soğuk Et vardı. Masaya oturdum ve kendime biraz süt doldurup ekmeği daha az pütürlü hale sokmaya çalıştım, ama süt kesilmişti ve tükürmek için lavaboya yürümeye hazırlanırken, sahanlık ışıkları yandı ve üst basamaklarda bir gıcırta duydum.

Belki de Alice'ti! Belki kaldığımız yerden devam edebilirdik. Ama değildi. Bayan Harbinson'dı. Rose. Çıplak Rose. Kesik sütü yuttum.

Elbette, hemen bir şey, cinsiyetsiz, rahat bir, "Selam Rose!" demek gerekiyordu, ama uyuşturucu ve şarap kafamı sersemletip bulanıklaştırmıştı ve çıplak bir kadının sabahın ikisinde bana çağlıklar atmasını istemediğim için, olduğum yerde, çok sessiz oturup gitmesini bekledim. Buzdolabının kapağını açtı, sonra eğildi ve beyaz buzdolabı ışığı ve eğilmesi gerçekten çıplak görünmesine neden oldu. Daha yakın bir inceleme, aslında ayağında, çıplaklığına, *The Joy of Sex*'ten⁵⁰ bir çizim gibi, muslin kalitesinde bir tür bütünlük katan bir çift kalın, gri çorap olduğunu ortaya çıkarmıştı ve uyuşturucuyla sersemlemiş halimle acaba *kasıksal* diye bir kelime var mıdır, diye merak ettim. Ne arıyordu? Ve neden bu kadar uzun sürüyordu? Yaşına göre iyi göründüğünü de tahmin ediyordum, ama daha önce tamamen çıplak bir kadın hiç görmemiştim; gerçek hayatta ve tümünü birden; gördüğüm sadece küçük parçalar ve kısımlardı ki onların hiçbirisi de on dokuz yaşından büyük değildi, yarı bu konuda otorite değildim. Yine de sanırım, her ne kadar kucağında duran vücut ısındaki jambon paketi tarafından hafifçe yumuşatılsa da, durum bir tür bayat erotizm içermiyor değildi. Birden etin kokusunu

50 (İng.) *Seks Sevinci*: İngiliz yazar Alex Comfort'ın 1972'de kaleme aldığı, ilk resimli seks el kitabı. (ç.n.)

alabileceğinden endişelenerek, paketi ses çıkarmadan örtmeye çalıştım, ama sonuç olarak çıkan hışırtı, mutfağın dört bir yanında âdeta bir elektrik fırtınası gibi yankılandı.

"Aman Tanrım! Brian!"

Neşeli bir sesle, "Merhaba, Bayan Harbinson," dedim. Çıplaklığını kollarıyla örtmesini bekledim, ama gerçekten rahatsız olmuşa benzemiyordu ve kayıtsız bir tavırla bir Milli Koruma⁵¹ kurulama bezine uzandı; onu beline sarıp, bir pareo gibi kalçasında tuttu. Bacağından aşağı uzanan *Sissinghurst* kelimesini görebiliyordum.

"Ah, Tanrım, umarım seni şoke etmemişimdir," dedi.

"Ah, hayır, pek sayılmaz..."

"Ama daha önce yüzlerce çıplak kadın gördüğünden eminim."

"Şaşırrır kalırdınız, Bayan Harbinson."

"Sana daha önce de bana Rose diye hitap etmeni söylemiştim. Bayan Harbinson kendimi çok yaşlı hissetmeme neden oluyor."

Anlık bir sessizlik yaşandı ve durumu her tür utanç ya da rahatsızlıktan kurtarmak için söyleyecek bir şey aradım ve *kusursuz* çözümünü buldum.

Amerikan aksanıyla, "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz, Bayan Harbinson?" dedim.

Ne demiştim ben?

"Efendim?"

Sakin tekrar etme...

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz?"

Çabuk, açıkla, açıkla...

"Bilirsiniz işte; Bayan Robinson gibi?" diye açıkladım.

51 National Trust: Belli bir coğrafi bölgenin kültürel ve çevresel zenginliklerini korumayı amaçlayan organizasyonun adı. (ç.n.)

Rose bana boş gözlerle baktı. "Bayan Robinson da kim?"

"Alıntı. *Aşk Mevsimi*'nden."

"Sana şu kadarını söyleyebilirim ki, Brian, *seni* baştan çıkarmak gibi bir niyetim yok."

"Biliyorum, biliyorum. Ben de sizin tarafınızdan baştan çıkarılmak istemiyorum..."

"İyi o zaman, sorun yok..."

"Bu sizi *çekici* bulmadığım anlamına gelmiyor tabii..."

"Efendim?"

Bir ses, "Burada ne *haller* dönüyor?" dedi ve basamaklardan aşağı başka bir karaltı indi; Bay Harbinson'ın kaslı bacakları, fıçı göğsü; Bay Harbinson'ın kaslı ve çıplak bacakları ve fıçı göğsü. Bacaklarının arasında rulo yapılmış bir şemsiye taşıyormuş gibi görünüyordu, ama daha yakından inceleyince, bunun bir penis olduğu anlaşılıyordu. Şimdi *gerçekten* nereye bakacağımı bilmiyordum. Rose'un genital organlarına bakmamak, göz hizamı doğrudan Bay Harbinson'ın cinsel organlarına çeviriyor gibiydi ve birdenbire, mutfakta cinsel organın olmadığı bir yer bulmak zorlaştı ve nihayet, tavanda, tam Aga fırının üstünde bir nokta seçtim ve konsantre oldum, konsantre oldum, konsantre oldum.

"Hiçbir şey olduğu yok, Michael. İçecek bir şey almak için aşağı indim ve Brian buradaydı ve hepsi bu..." Neden sesi bu kadar suçlu çıkıyordu. Beni öldürtmeye mi çalışıyordu?

"Öyleyse ne konuşuyorsunuz?"

Ah, yüce İsa, beni duymuş! Çoktan öldüm bile.

"Hiçbir şey. Brian beni yerimden sıçrattı, hepsi o."

Bay Harbinson ve penisi ikna olmamış gibiydiler ve penisini eliyle *kapatmadığını*, ama *tuttuğunu* fark ettim ve bir an için, beni penisiyle döveceği gibi mantıksız bir korkuya kapıldım.

"Sessiz olun, tamam mı? Ve Rose, yatağa gel!" Ve rulo halindeki şemsiyesini tutarak, basamakları gürültüyle tırmandı. Rose açıkça ve derinden mahcup olmuş halde, fırının yanındaki askıdan, çiçekli muşamba bir önlük aldı ve aksi bir tavırla takarken, ben de masanın üstündeki etsel kanıtları folyonun içinde toplayıp çatal bıçak çekmecesine tıktım.

Nihayet masaya yaklaştı ve, "Bence bundan ikimizin de hiç bahsetmemesi en iyisi olacak, öyle değil mi, Brian?" diye tısladı.

"Tamam, ama ben gerçekten sadece alıntı yaptığımı söylemek istiyorum..."

"Unutalım gitsin, olur mu? Hiç olmamış gibi davranalım." Yüzüme bakıyordu. "Brian, iyi misin şen?"

"Kesinlikle!"

"Biraz gri görünüyorsun."

"Ah, bu benim normal rengim, Rose."

Önümdeki bardağa baktı.

"Bu süt mü?"

"Hı hı."

"Deminden beri burada mıydı yani?"

"Korkarım öyle, Rose."

"Ben de onu arıyordum, Brian."

"Özür dilerim." Bardağa uzandı. "Gerçi yerinizde olsam içmezdim!"

"Neden içmeyecekmişim?"

"Bozulmuş, kesilmiş; gerçekten, tiksindirici..."

Kesilmiş süt bardağını aldı, kokladı, bir yudum içti ve sonra bana katıksız bir küçümsermeyle bakarak, "Bu soya sütü, Brian," dedi.

Ve Karakuş Kır Evi'nin bir yerlerinden isterik bir kahkaha, berbat, delice bir gülüş, acınası, yoldan çıkmış bir çocuğun gülüşü yükseldi ve kahkahanın benden geldiğini anlamam biraz zamanımı aldı.

Ertesi sabah uyandığımda, her zamanki gibi, derin bir utanç duymam gerektiğini bilmek ve nedenini hatırlamak arasında üç saniyelik bir gecikme yaşandı. İnledim, hatta biri göğsümde tepinmiş gibi, fiziksel olarak yüksek sesle inledim. Çalar saate baktım. 11:30'du ve kendimi bir komadan çıkar gibi hissediyordum.

Bir süre olduğum yerde yatıp bununla baş etmenin *en iyi* yolunu bulmaya çalıştım. En iyi yol, kendimi öldürmek olurdu, ama ikinci en iyi yol, bol miktarda ayağa kapanma, yalvarma ve kendimi alaya alma içerecekti; bu yüzden, bir an önce olup bitmesi için giyinmeye başlamıştım ki kapı vuruldu.

Tahmin edileceği üzere, gelen, tatsız ifadeli bir Alice'ti. Çıplak annesinin onu baştan çıkarmaya yeltendiğini sandığını biliyor muydu acaba?

"Merhaba, uyuyan güzel..." diye fısıldadı.

"Alice, dün gece için çok, çok üzgünüm."

"Ah, Tanrım, sorun değil, önemi yok, unut gitsin..." Belli ki bilmiyordu. "Bak, Brian, bir şey oldu. Bournemouth'a gitmem gerekiyor." Yatağın kenarına oturdu; ağlayacak gibi duruyordu.

"Neden, ne oldu?"

"Büyükanne Harbinson, dün gece geç saatlerde merdivenlerden düşmüş; kırık bir kalçayla hastanede ve onu görmeye gitmemiz gerek."

"Ah, Tanrım, Alice..."

"Annem ve babam çoktan gittiler ve benim de arkalarından gitmem gerek ve korkarım, Yılbaşı Planımız gerçekleşmeyecek."

"Ah, sorun değil. Ben trenin saatleri..."

"Ben baktım bile. Kırk beş dakika sonra Londra'ya bir tren var. Seni istasyona bırakırım. Uygun mu?"

Ve böylece, acil tahliye durumu varmış gibi, kitapları ve kıyafetleri çantama tıktırarak toplanmaya başladım ve on dakika içinde Alice'in kullandığı Land Rover'daydık. Direksiyonun arkasında, Action Man jipi kullanan bir Cindy bebek gibi, minicik görünüyordu. Kar, gece pis, gri bir posaya dönüşmüştü ve biz biraz fazla hızlı gidiyor gibiydik ve bütün hepsi genel gerilim ve kaygı havasına katkıda bulunuyordu.

"Bugün korkunç bir baş ağrım var," dedim.

"Benim de," dedi.

İki yüz metrelik taşra yolu geçip gitti.

Umursamaz bir tavırla, "Dün gece mutfakta annen ve babana rastladım," dedim.

"Ah, gerçekten mi?"

Bir iki yüz metre daha.

"Bahsettiler mi?"

"Pek sayılmaz. Neden? Bahsetmeleri mi gerekirdi?"

"Nedeni yok." Görünüşe bakılırsa güvendeydim. Elbette Büyükanne Harbinson'm merdivenlerden düşmesine sevinmiş değilim, ama en azından dikkatleri dağıtmıştı.

İstasyona trenin kalkmasına on beş dakika kala vardık ve Alice valizimi boş perona taşımama yardım etti.

"Yılbaşı için kalamayacağın için üzgünüm."

"Ah, sorun değil. Büyükanne Harbinson'a sevgilerimi ilet." Ne için? Tanrı aşkına, kadınla tanışmamıştım bile. "Ve dün gece karında dozu aştığım için, üzgünüm."

"Gerçekten, sorun değil. Bak, trene binmeni beklemememin bir sakıncası var mı? Yola koyulsam iyi olur." Böylece sarıldık ama öpüşmedik ve sonra, gitmişti.

Eve çay saatinde ulaştım ve içeri anahtarım ile girdim. Annem üzerinde eşofmanları ve göbeğine yerleştirdiği bir kütüblasıyla kanepeye uzanmış, sesi sonuna kadar açık *Blockbusters*'i izliyordu. Önündeki sehpa da bir Quality Street kovası ve bir Tia Maria şişesi duruyordu. Ben odaya girince, hızla doğruldu ve şişeyi bir yastığın altına tıktı, sonra Tia Maria'nın kadehini ortada bıraktığını fark etti ve iki elini etrafına sararak, küçük bir kakao fincanı ya da ona benzer bir şeymiş gibi, saklamaya çalıştı.

"Erken döndün!"

"Evet, anne, biliyorum..."

"Bir F alayım, Bob..."

"Ne oldu?"

"Alice'in büyükannesi kalçasını kırdı."

"Nasıl oldu?"

"Merdivenlerden aşağı ittim."

"Hayır, ciddi."

"Hiçbir fikrim yok, anne."

"Hangi F kibrit üretiminde kullanılan ana kimyasal maddedir?"

"Zavallılık. İyileşecek miymiş?"

"Ben nereden bileyim. Sorumlu doktor değilim ya. Fosfor."

"Doğru."

"Ne?" dedi annem.

"Televizyon!" diye çıktım.

"Bir H alayım lütfen, Bob..."

"Bir sorun mu var, Bri?"

"Hayır, hiçbir sorun yok."

"Hangi H adını..."

"Yoksa bozuştunuz mu... yani kız arka..."

"O benim kız arkadaşım değil!"

"Tamam, bağırmana gerek yok!"

"Kokteyller için biraz erken değil mi, *Anneciğim*?"

Ve ardından kendimi perişan ve acımasız hissederek, dönüp üst kata koştum. Bu pis ve hırçın *Anneciğim* tonlaması da nereden çıkmıştı şimdi? Ona hiç *Anneciğim* dememiştim. Odama gittim, kapıyı çarptım, yatağıma uzandım ve Kate Bush'un insanı sersemletecek kadar güzel ikinci albümü *Lionheart*'ın kasedinde, A yüzünün ilk şarkısı *Symphony in Blue*'yu dinlemek için kulaklıklarımı taktım, ama daha o anda bir şeylerin eksik olduğunu fark ettim.

Soğuk Etler.

Soğuk et paketini, dün gece, mutfak çekmecesinde bırakmışım. Bende Harbinson'ların Bournemouth'taki telefon numarası yoktu; bu yüzden kır evini arayıp Alice'in dönüşü için bir mesaj bırakmaya karar verdim. Dört çalıştan sonra, telesekreter devreye girdi ve ben ne diyeceğimi kestirmeye çalışırken, biri beklenmedik bir şekilde telefonu açtı.

"Alo...?"

"Ah, merhaba. Rose... sen misin?"

"Kimsiniz?"

"Ben, Brian, Alice'in arkadaşı."

"Ah, merhaba Brian, bir dakika bekler misin?"

Elini ahizenin üstüne yerleştirirken, bir hışırtı sesi ve belli belirsiz bir homurtu duyuldu ve ardından, Alice geldi.

"Alo, Brian?"

"Selam! Hâlâ oradasın!"

"Evet, evet, buradayız."

"Bournemouth'ta olursunuz sanmıştım."

"Oradaydık, ama... Büyükannenin daha iyi hissettiğini görünce... geri döndük. Aslında, az önce girdik."

"Tamam. Yani o iyi, değil mi?"

"Kesinlikle iyi!"

"Yani kalçası kırık değil?"

"Hayır, sadece kötü bir ezilme ve humm... şok."

"İyi. Bunu duyduğuma sevindim. Şey, yani şok geçirdiğine sevinmedim, elbette; demek istediğim hayati tehlike olmamasına sevindim."

Sessizlik oldu.

"Eee..?"

"Şey, benim söylemek istediğim, ben şeyi... şey bilirsin işte, soğuk eti orada bırakmışım."

"Anladım. Ve nerede... bu et?"

"Mutfak masasının çekmecesinde."

"Ah, tamam, gidip alırım."

"Yine de annenin ortalıkta olmamasını beklesen?"

"Tabii ki."

"Bu durumda. Seneye kolejde görüşürüz, ha?"

"Kesinlikle. Seneye görüşürüz!" Ve kapatmıştı. Ben elimde telefon ahizesiyle, boşluğa bakarak, koridorda kalakaldım.

Salondan TV'nin sesini duyabiliyordum.

“Hangi K’nin üç yasası gezegenlerin güneşin etrafındaki hareketini tam olarak tarif eder?”

Boş odaya, “Johannes Kepler,” dedim.

“Doğru!”

Şimdi ne yapmam gerektiği konusunda, en ufak bir fikrim bile yoktu.

SORU: Kökenini 31 heceli "tanka"ya dayanan hangi Japon şiir kalıbı 5,7 ve 5 satır düzenindeki 17 heceden oluşur?

CEVAP: Haiku.

Rebecca Epstein'in tepkisi gülmek oldu. Richmond Hill'deki öğrenci evinde *futon*'uma uzanmıştı ve Doc Marten'lerini sadistçe bir coşkuyla savurarak, gülüyor gülüyordu.

"O kadar da komik değil, Rebecca."

"Ah, hayır, güven bana, o kadar komik."

Pes ederek kasedi değiştirmeye gittim.

"Üzgünüm, Jackson ama hepsinin sen kesinlikle gidene kadar barakada saklanmış olduğu düşüncesi..." Bu onu bir kez daha kopardı; ben de Josh'un odasına gidip biraz daha ev yapımı bira almaya karar verdim.

Koleje dönmeye karar vermeden önce, annemle on sekiz saat daha geçirdim. Kütüphaneden birtakım uzmanlık kitaplarına ihtiyaç duyduğum için gitmem gerektiğini bir kez daha izah ettim; bana sadece kısmen inanarak omuz silkti ve saat onda, kapı eşiğinde, aynı erzakları bir kez daha reddediyordum.

Dönüş treninde, biraz olsun neşelenmeye başlamıştım. Yılbaşını bir öğrenci evinde tek başıma geçireceksem, ne olmuştu yani? Bazı işlerimi halledebilir, kitap okuyabilir, uzun yürüyüşlere çıkabilir, müziğin sesini istediğim kadar açabilirdim. Ve yarın, yılbaşı günü, dışarı çıkman, sarhoş olman ve eğlenmen gerektiğini söyleyen saçma geleneğe direnecektim. Evde kalacak ve eğlenmeyecektim. Yine sarhoş olacaktım, ama kitap okuyacak ve 23:58'de uyuyakalacaktım. Kendimi bunun "onlara" bir ders olacağına ikna etmiştim; "onlar"ın gerçekten kim olduklarını bilmesem de.

Ama daha öğrenci evine döner dönmez, korkunç bir hata yapmış olduğumu anladım. Ön kapıyı açtığım anda, Marcus ve Joshua'nın ev yapımı Yorkshire Bitter'inin ılık ve mayalı gazıyla çarpıldım; sanki bütün ev suratıma doğru geçirmişti. Joshua'nın odasına gittim ve plastik fıçıyı, neredeyse tamamen açık bir radyatörün yanında fokurdar ve tıslar halde buldum. Bağırsak gazının bir kısmını dışarı salmak için pencereyi açtım.

Belli ki henüz kimse dönmemişti; umduğum buydu, ama evin *bu kadar* boş olmasına hazır olduğumu sanmıyordum. Bu yüzden, köşedeki mini markete gitmeye karar verdim. Saat 17:45'ti; indirimli fiyatlı yiyeceklerden almak için en uygun saat.

İndirimli fiyatlı yiyeceklerden almak, bir insanın hafife alması gereken bir işti. Berelenmiş konserve yiyecekler genelde güvenli olurdu, ama dürüst olmak gerekirse, "taze" ürünler, bir mayın tarlasıydı. Genellikle fiyatın ne kadar düşürüldüğü, söz konusu yiyeceği yemenin içerdiği tehlikeyle doğru orantılıydı. Bu yüzden işin sırrı, tercihinizi, size mide krampları vermeden uygun fiyatlı olabilen şeylerden yana kullanmaktı. Mavi-gri renkteki bir bifteğin kilosunda 10 penilik cimri bir indirim riske değmezdi, ama 25 penilik bütün piliç sadece bela aramaktı. Ayrıca biftek ve tavuk genel olarak, domuz ve balıktan daha güvenliydi. Eski domuz kimse için eğlenceli değilken, eski biftekle kendinizi "bozuk" değil, "iyi dinlen-

miş” olduğu konusunda kandırabilirdiniz. Aynı şey, fazla çeşnili yiyecekler için de geçerliydi; “bozuk” değil, “baharatlı”ydılar. İşte bu nedenle, hint yemeği klasik bir indirimli fiyat ürünüydü.

Mini markette, soğutuculu dolabın önünde Zapata bıyıklı yaşlı bir bayanla birbirimizi dikkatle süzdük. Noel geçeli henüz kısa bir süre olduğu için burada bolca öldürücü hindi ve buzluktan inip çiftliğine kendi kendine yürüme tehlikesi varmış gibi görünen bir koyun budu vardı. Genel anlamda, hayli rahatsız edici bir vurgundu; bu yüzden tercihim, 75 peni indirimli, Vesta marka, suyu alınmış hint yemeği ve kendime özel ikram olarak muz esanslı bir kutu Nesquik ve yarım litre süttten yana kullandım.

Ama coşkum kısa sürdü; geri dönüp Nesquik’imi içmem, suyu kaynatıp, parlak sarı renkli curry tozunu bir sos tenceresinde eritip yemeğimi yememin ardından, kendimi Robinson Crusoe gibi hissediyordum. Ev boştu, dışarıda yağmur yağıyordu, Josh’un portatif televizyonu gardırobunda kilitliydi ve hayatımın sözüm ona en iyi yıllarının asla gerçekleşmeyeceği gerçeği hızla netlik kazanıyordu.

Topla kendini. Bunun için bir şeyler yap.

Josh’un odasındaki bakır kavanozundan biraz bozukluk çaldım ve paraları holdeki telefonun üstüne yığdım.

İyi de arayacak kimim vardı ki? Bir partide tanıştığım Vince adındaki adamı aramayı düşündüm, ama *pub*’da bir adamla baş başa oturmak istemiyordum ve bende numarası da yoktu ve soyadını ya da nerede oturduğunu ve hakkında başka herhangi bir şey hatırlayamıyordum. Lucy Chang, Minneapolis’e dönmüştü ve benim ırkçı olduğumu düşünüyordu. Colin Pagett’ın sarılığı devam ediyordu. Neredeyse Patrick’i arayacakken, ondan zerre kadar hazretmediğimi hatırladım. Sonunda Rebecca Epstein’i aramaya karar verdim, çünkü Rebecca bir hukuk öğrencisiydi ve hukuk sağlam bir konuydu ve gerçekten çalışıyor olması ihtimali büyüktü.

Kenwood Malikânesi'nde kalıyordu ve odası Alice'inkiyle aynı koridordaydı ve numarayı biliyordum. Yaklaşık yirmi kez çaldıktan sonra, sonunda Glasgow'lu bir ses cevap verdi.

"Alo, Rebecca'yla mı görüşüyorum?"

"... Eeveet?"

"Benim, Brian."

Duraksama.

"Brian Jackson," dedim.

"Hangi Brian olduğunu biliyorum. Burada ne aryorsun?"

"Sıkıldım, hepsi bu."

"Tanrım, ben de." Bir duraksama daha. "Ee?.."

"Ben sadece bu akşam ne yapıyorsun, diye merak ettim."

"Elbette senin aramanı bekliyordum. Bu bir *çıkma* teklifi mi?" diye sordu, sanki Bu bir *bok* mu? der gibi.

"Tanrım, hayır, ben sadece sinemaya gitmek falan ister misin diye soracaktım. Sanat Sineması, Pasolini'nin Aziz *Matyas'a Göre İncil*'ini..."

"Alternatif olarak, *eglenceli* bir şey izlemeye de gidebiliriz..."

"ABC'de *St. Elmo Ateşi*?"

"Pasolini'nin *St. Elmo Ateşi* olmasın?"

"Odeon'da *Geleceğe Dönüş* var..."

"Tam olarak kaç yaşındasın sen?"

"ABC'de *Koza* var."

"Tanrı yardımcımız olsun."

"Çok dik kafahsın, değil mi?"

"Biliyorum. Ürkütücü, değil mi? Bu işe uygun olduğundan emin misin, Brian?"

"Sanırım. Ee, ne yapmak istiyorsun?"

"İçkin var mı?"

"On iki galon. Gerçi hepsi ev yapımı."

"Ah, zor beğenenlerden değilim. Richmond Evi'nde misin?"

"Evet."

"Tamam, bana yarım saat ver."

Telefonu kapattı ve birden korkmaya başladım.

Kırk dakika sonra, yatağımın üstünde oturmuş ev yapımı içkisini içerek bana gülüyordu. Her zamanki üniformasını giymişti ki gerçekten üniformaya benziyordu: siyah DM'ler, asker tarzı, henüz çıkardığını hiç görmediğim, kemerli siyah vinil bir paltonun içinde, mavi-siyah renkte kot bir mini eteğin altına giyilmiş kalın siyah çoraplar ve V yakalı siyah bir kazak. Kısa saçları Black-and-White briyatınle parlıyordu ve siperlikli siyah işçi kasketinin ön tarafında, küçük, yağlı bir perçem biçimindeydi. Aslında giydiği her şey, zorlu bir el emeği gelenegini çağrıştırır gibiydi ve bu gerçekten tuhaftı, çünkü annesinin bir seramik sanatçısı, babasırınsa çocuk doktoru olduğunu hatırlıyordum. Aslında, Rebecca'nun geleneksel kadınsılık kavramlarına teslim olduğu tek yer, parlak yakut kırmızısı ruju ve ona, Baader-Meinhof çetesinin Hollywood şubesi gibi, aynı zamanda hem sinir bozucu, hem göz alıcı bir görüntü veren yoğun rimeliydi. Sigarasını bile Betta Davis ya da başka bir film yıldızı gibi, ama kendi sigarasını kendi saran bir film yıldızı gibi içiyordu. Aslında, bu akşam her zamankinden daha çekici görünüyordu ve kendimi bir çaba harcamış olmasından endişe duyarken buldum.

Sonunda gülmesi kesilince, "Şey, seks hayatımı komik bulmana sevindim, Rebecca," dedim.

"İçinde seks yoksa seks hayatı sayılmaz, değil mi?"

"Gerçeği söylemiş olabilir."

"Evet, Brian, gerçeği söylediğinden *eminim*. Sana onun ineğin teki olduğunu söylemiştim, değil mi? Ve sakın suratını asma. Komik olduğunu sen de biliyorsun, yoksa bana anlatmazdın." Sigarasından bir nefes çekti ve külünü *futon*'dan aşağı silkeledi. "Her neyse. Sana müstahak."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Burjuva otuzbir-festivali. Kendine istediğin kadar sosyalist de, ama sonuçta sen de bu üniversitedeki diğer sınıf atlama heveslileri gibi, yan yatıp karnını sözde üst sınıflara okşatmaya hazırsın."

"Bu doğru değil!"

"Doğru. Gizli *Tory*!"

"Stalinci!"

"Sınıf haini!"

"Züppe!"

"Züppe karşıtı züppe!"

"Proto-yuppie! Doctor Martens'lerini yorganımdan indirebilir misin?"

"Bu eşsiz kumaşı mahvetmemden mi korkuyorsun?"

Ama ayaklarını indirdi, yanına oturacak şekilde kaydı ve barışmak için ılık bira bardağını benimkine vurdu.

"Karyolan neden dolabın arkasında duruyor?" diye sordu.

"Bilirsin işte, yatağımı *futon*'a dönüştürüm diye düşündüm."

"*futon*, ha? Sana şu kadarını söyleyeyim, Brian, yerdeki bir döşek, değildir *futon* demek."

"Neredeyse bir haiku yazdın," dedim.

"Bir haiku'da kaç hece vardır?"

Bunu biliyordum. "On yedi. Beş, yedi, beş olarak düzenlenir."

Belki bir an düşündükten sonra şöyle dedi:

Yerdeki döşek

Değildir futon demek

Kokacak elbet

... Sonra içmeye başladı, ama rujuna yapışan bir Golden Virginia parçasını çekip almak için durdu. Bunu o kadar gösterişli bir serinkanlılık ve öyle durgun bir tavırla yapmıştı ki, kendimi tekrar yapma ihtimaline karşılık yan gözle dudaklarına bakarken buldum. Sonra benimle göz göze geldi ve ben, "Noel'in nasıldı?" diye geveledim.

"Bizim Noel'imiz yok, biz Yahudiyiz, İsa'yı biz öldürdük, unuttun mu?"

"Peki o zaman, adı neydi, Hamursuz muydu, o nasıldı?"

"Hanuka. Onu da kutlamayız. İhtişamlı kurumumuzu Üniversiteler Düellosu'nda temsil edecek biri için, şaşırtıcı derecede cahilisin, Brian Jackson. Sana bizim Ortodoks Olmayan Sosyalist Yahudi Anti-Siyonist Glasgow'lular olduğumuzu kaç kez söylemem gerek?"

"Kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

"İnan bana, değil. Neden burada seninleyim sanıyorsun?"

Sanırım, Yahudi mizahında şansımı deneyecektim.

"Yine de. Noel Şoel!"

"Ne?"

"Hiç yok bir şey."

Beni bir an için süzdü ve sonra yarım bir gülümsemeyle, "Yahudi düşmanı," dedi.

Ben de gülümsedim. Birden, Rebecca Epstein'dan fena halde hoşlandığımı hissettim ve çekingen, dostane bir jest yapma isteği duydum. Bir fikrim vardı.

"Bu arada aklıma gelmişken, sana bunu aldım. Mutlu Hanukalar!"

Alice'in istenmeyen Joni Mitchell albümüydü. Faturayı kaybetmiştim. Rebecca bana soran gözlerle baktı. "Bana mı?"

"Hı hı."

Pasaportumun sahte olduğundan şüphelenen bir Doğu Avrupa kontrol noktası memuru tavrıyla, "Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Bir parmağı ile başparmağı arasında tutup, paketin bir köşesini soydu. "Joni Mitchell."

"Hı hı. Bilir misin?"

"Eserlerine aşınayım."

"Sende var mıydı?"

"Hayır. Hayır. Utanarak söylüyorum, yok."

"Şey, dur senin için çalayım."

Plağı elinden aldım, pikaba gittim ve *Tears for Fears*'ı çıkarıp, *Blue*'nun 2. yüzünün dördüncü şarkısını, hiç şüphesiz plağa işlenmiş en seçkin aşk şarkılarından biri olan, *A Case of You*'yu başlattım. Ve ilk dörtlüğü ve nakaratı sessizlik içinde dinledikten sonra, "Eee, nasıl buldun?" diye sordum.

"Sanırım âdetimi başlattı."

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Şey, tamamen dürüst olmam gerekirse, Brian, pek benim olayım değil."

"Zamanla seversin."

"Hımm," dedi şüpheli bir tavrıyla, "demek sen büyük bir Joni hayranısın?"

"Sayılır. Dürüst olmam gerekirse, ben daha çok Kate Bush adamıyım."

"Hımm, belli oluyor."

"Neden?"

"Çünkü, Brian, sen Gözlerinde Çocuk olan Adam'sın," dedi ve birasından bir yudum alırken güldü.

"Şu aralar sen neler dinliyorsun peki?"

"Pek çok şey. Durutti Column, Marvin Gaye, Cocteau Twins, eski blues şarkıları, Muddy Waters, The Cramps, Bessie Smith, Joy Division, New York Dolls ve Sly and the Family Stone, biraz *dub*. Sana derleme bir kaset yapayım; bakalım seni bu dandik müziklerden vazgeçirebilecek miyim? Bilirsin bu şarkıcı-şarkı yazarları konusunda dikkatli olmalısın, Brian. Aşırıya kaçmadığın sürece iyiler, ama bu zımbırtıları çok fazla dinlersen, işlevsiz küçük memelerin çıkabilir."

Plağı değiştirmek üzere ayağa kalkarken, "Pekâlâ, hediyeni istemiyorsan, söylemen yeterli..." dedim.

"Hayır! Hayır! Bende kalsın. Zamanla seveceğimden eminim. Çok teşekkürler, Brian. Çok Hristiyanca bir davranış."

Ve tekrar yanına döndüm ve bir süre sessizlik içinde oturduk. Sonra elimi tuttu ve iyice sıkarak, "Cidden, teşekkürler," dedi.

On dakika sonra, yatağa uzanmıştık ve aynı elim, nasılsa, sütyeninin içine giden yolu bulmuştu.

Kişisel olanın politik olduğu söylenir ve Rebecca Epstein'ın öpüşünün, tıpkı politik görüşü gibi, radikal, dobra ve tavizsiz olduğunu söylemek yanlış olmaz. Sırt üstü yatıyordum; kafamı yastığa bastırıyor, ön dişlerini benimkilere sürtüyordu, ama aldığım kadarını vermeye kararlıyım; bu yüzden ben de benimkileri onunkilere sürttüm. Diş minelerimizin tamamının soyulması an meselesiydi. İçki, duman ve gaz yağlı ısıtıcıdan yükselen buğunun karışımı beni çarpmış, hatta biraz paniklememe neden olmuştu, ama o lisede kafayı

bulduğunuz zamanlardaki gibi eğlenceliydi de. Kalın ruj katmanı ağızlarımızın etrafında bir hava boşluğu yaratmıştı; hatta Rebecca sonunda dudaklarını geri çekince, neredeyse, hanı şu çizgi filmlerde birinin suratından lavabo pompası çekildiği zamanlarda çıkan tok sesin çıkmasını bekledim.

"İyi mi?" diye sordu. Ruj, ahududu yemiş gibi, ağzının çevresine bulaşmıştı.

"İyi," dedim ve tekrar üstüme abandı. Tadı bira mayası, Golden Virginia ve rujun kokulu kıvamı gibiydi. Bense kendimi bir süre önce yediğim Vesta marka hint yemeği için endişelenmekten alamıyordum. Tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi yapıp dişlerimi fırçalamalı mıydım acaba? Ama o zaman dişlerimi onun için fırçaladığımı *bilecekti* ve basmakalıp görünmek istemiyordum. Kötü nefes, bir anlamda *sıra dışı* mıydı? Büyük olasılıkla hayır, ama dişlerimi fırçalarsam belki de onun da dişlerini fırçalamasını istediğimi zannederdi ki bunu gerçekten istemiyordum. Aslına bakarsanız tütün tadı ve vekaleten sigara içme duygusu bayağı hoşuma gitmişti. En iyisi devam etmektir. Peki, şimdi ne olacaktı? Bir vantrilok gibi, elimi sırtının üst kısmına uzatmaya çalıştım, ama kemerli paltosu hâlâ üzerindeydi ve kemeri aşmayı başarinca, bu kez kazağının sıkıca içine sokulmuş olduğunu gördüm, bu yüzden, yakasından alternatif yolu tutturdum. Bunu yapmak için, dünyanın en beceriksiz yan kesicisi gibi, kolumu bükme ve elimi dik açıyla geriye doğru kıvrımak zorunda kaldım, ama sonunda amaca ulaştım. Sutyeni siyahtı ve hafif destekli olması beni şaşırtmıştı ve bir an için kendimi, onun bu sutyen hakkındaki politik görüşüne kafa yorarken buldum. Neden destekliydi? Rebecca için biraz beklenmedik bir durum değil miydi? Onun gibi bir insan kadınsılığa dair erkekler tarafından tanınlanmış geleneksel fikirlere uymak ihtiyacını neden hissedirdi ki? Neden, belki Alice Harbinson dışında hiçbir kadının gerçek ha-

yatta gerçekten ulaşamadığı geleneksel seksi vücut imajını elde etmeye mecbur olmalıydı ki?

Öpüşmemizi ansızın yarıda kesti. Ne iş çevirdiğimi sormasını bekledim, ama o, "Brian?" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Sana söylemem gereken bir şey var. Biraz önce şaka yapmıyordum. Şey olduğumu söylediğimde."

"Sorun değil. Ben de şey oldum."

Bana şaşkın gözlerle baktı. "Olabileceğini sanmıyorum, Bri."

"Hayır, gerçekten oldum. Şey olmamış gibi görünebilirim, ama gerçekten oldum."

Şimdi suratını buruşturmuştu. "Yani regl mi oldun?"

"Ne? Ah, anladım. Hayır, özür dilerim. Ben şeyi kastettiğini sandım, bilirsin işte."

"Neyi?"

"Şey olmayı işte..."

"Şey olmak da ne?"

Bir an düşündüm. Umutla, "Argo ifade?" dedim, ama elim sutyeninden, bir daha asla geri dönmek üzere çıkmıştı. Yatağın ucunda oturmuş çoraplarını düzeltiyor, kazağını yırtıp yırtmadığına bakıyordu ve şansımı kaybetmiştim.

"Belki de bu iyi bir fikir değildi."

"Benim için sorun değil, gerçekten."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani reglin benim için sorun değil."

"Ah, senin için sorun olmamasına sevindim, Jackson. Bu konuda hiçbir halt edemeyecek olduğuma göre, isabet olmuş, değil mi?"

"Özür dilerim, başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Her iddiasına girerim, Alice Harbinson regl bile olmuyordur."

"Ne?"

"Büyük olasılıkla onun yerine regl olması için birine para veriyordur."

"Dur bir dakika! Bu Alice Harbinson meselesi nedir?"

"Hiç!"

Döndü ve bana yeniden çıkışacak gibi oldu, ama sonra tekrar gülümsedi, yani en azından kısmen gülümsedi. "Yüzündeki rujları silsen iyi olur. Palyaçoya benziyorsun..." Ağzımı yorganımın ucuna silerken, "Sense zaten lanet olası palyaçonun tekisin," dediğini duydum.

"Şimdi ne yaptım?"

"Ne yaptığını biliyorsun."

"Hey, sen başlattın."

"Neyi başlattım?"

"Onun hakkında... bilirsin işte, Alice hakkında konuşmayı."

"Ah, Tanrı aşkına, Jackson..."

"Ben ondan sadece sen ondan bahsettin diye bahsettim."

"Ama onu düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır!" dedim. Ama düşünüyordum. Rebecca, bu gerçekten emin olmasına yetecek kadar uzun bir süre gözlerime baktıktan sonra kafasını çevirdi.

Avuçlarını gözlerine bastırarak usulca, "Çok aptalca," dedi, "azıcık sarhoşum. Sanırım gitsem iyi olacak." Daha önce bundan emin olmayabilirdim, ama şimdi gitmesini kesinlikle istemiyordum, bu yüzden etrafını dolaşıp önünde durdum ve onu tekrar öpmeye çalıştım. Kafasını çevirdi.

"Neden gitmen gerek?"

"Ben... bilmiyorum. Az önce olanlar. Unutabilir miyiz?"

"Ah, tamam. Tabii. Tamam. Gitmemeni tercih ederim, ama sen öyle istiyorsan..."

"Sanırım. Sanırım gitmek istiyorum." Ayağa kalkmış, paltosunun önünü toplayarak kapıya doğru yürüyor ve beni bu defa ne yaptığım merakıyla baş başa bırakıyordu. Demek istediğim, her zamanki ahmakça beceriksizliğimin üstünde ve ötesinde ne yapmıştım? Peşinden alt kata, hole indim. Girişi kapatan bisiklet düğümünün üstünden atladı.

"Ah, bak şu işe. Lanet olası çorabımı kaçırdım..."

"En azından seninle eve kadar yürümeme izin ver."

"Hayır, sağ ol."

"Benim için dert değil..."

"Ben iyiyim..."

"Tek başına yürümemelisin..."

"İdare ederim..."

"Gerçekten, ısrar ediyorum..." Ve aniden arkasına döndü ve parmağını bana doğru sallayarak, "Ve ben de *gelmemen* için ısrar ediyorum!" diye çıkıştı. "Anlaşıldı mı?" Keskinliği ikimizi de sarsmıştı; hatta ben bir adım geri çekilmiş bile olabilirdim. Neler olduğunu anlamaya çalışarak birbirimize baktık ve Rebecca bir süre sonra, "Ayrıca, yatmalısın," dedi. "Şey olmuşsun, hatırlasana?" Kapıyı açtı. "Bundan bir daha hiç bahsetmeyelim, olur mu? Sakın kimseye söyleme, tamam mı? Özellikle de Alice-lanet olası-Harbinson'a. Söz mü?"

"Tabii ki söylemem. Neden Alice'e söyleyeyim?..."

Ama basamakları çoktan yarılamıştı ve arkasına bile bakmadan, koşarak geceye karıştı.

ÜÇÜNCÜ TUR

“Üzgünüm,” dedi Sebastian bir süre sonra. “Korkarım bu öğleden sonra pek nazik değildim. Brideshead bende sıklıkla bu etkiyi yaratıyor.”

Evelyn Waugh, *Brideshead Revisited*⁵²

52 (İng.) Brideshead'i Tekrar Ziyaret. (yay.n.)

SORU: Çizgili, kardiyak ve düz hangi dokunun türleridir?

CEVAP: Kas.

Bazı Yeni Yıl Kararları

- 1) Şairliğim üzerinde çalışmaya daha fazla zaman ayıracağım. Şiir konusunda, edebi tür ve bir para kazanma yolu olarak ciddiysen, üzerinde gerçekten çalışmam gerekecek; hele kendi sesimi keşfetmek niyetindeysen. Unutma, T.S. Eliot, *Dört Kuartet*'i bankadaki işinde çalışırken yazmıştı; bu yüzden yeterince zaman olmaması bahane olamaz.
- 2) Yüzümle oynamayı bırakacağım; özellikle insanlarla konuşurken. Bilimden öğrendiğimiz bir şey varsa, o da cildinizle oynamanın enfeksiyonu yaydığı ve izlere neden olduğudur. Cildini kendi haline bırak ve elini oyalayacak başka şeyler bul; sigara içmeyi falan öğren. Unutma, kimse kanayan bir yüzü öpmek istemez.
- 3) Rahat ol. Alice'e karşı serinkanlıyı oyna; böyle olduğun için sana daha çok saygı duyacaktır.
- 4) Biraz kaslan.

Yukarıdakiler, yılbaşı akşamı saat 22:45 civarı yazılmıştı ve an itibarıyla hayli sarhoştum ve bu da el yazımın biraz bozulduğu anlamına

geliyordu. Yirmi dakika sonda uyuyakalmıştım; dolayısıyla, geleneklere aykırı ve inanılmaz derecede boktan bir şekilde vakit geçirerek, yılbaşı akşamı müthiş ve eğlenceli zaman geçirmeye mecbur olduğumuzu söyleyen geleneksel ve basmakalıp görüşle alay etmiştim.

Kutlamalar 20:35'te mutfak çekmecesinde bir tornavida bulup, portatif televizyonunu çıkarmak için Josh'un dolap kapağının kapılarını sökmemle başlamıştı. Ardından yaşlı dullar, akıl hastaları ve yılbaşı günü evde oturan herkesin oluşturduğu kalabalık saflara katılarak, oturup ITV'de James Bond filmi izledim. Ama içtikçe, babam ve Alice'i daha çok düşünüyordum ve ikisi zihnimde tuhaf bir şekilde iç içe geçtiler ve Ajan 007, Scaramanga'nın dünyayı ele geçirme planını engellediğinde, fiziksel ve duygusal bir enkaza dönmüş ve olası Britt Ekland istinası dışında, dünya tarihinin, *Altın Tabancalı Adam*'ı izleyerek ağlayan tek örneği olmuşum. Sonra kendimi toplayıp kararlarımı yazmıştım.

Ve şimdi, iki hafta sonra, kararlar geçerliliklerini koruyordu. Doğru, henüz şairliğimle gerçekten boğuşmamıştım, ama çok yakında, vakit bulunca, yapacaktım. Ve yüzüme neredeyse hiç dokunmuyordum. Ayrıca Alice'e karşı da çok serinkanlıydım; hem de büyük ölçüde, çünkü onu ne görmüş ne de ondan haber almıştım ve nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aslında sosyal açıdan, dönemin tekrar başlamasından bu yana, işler biraz sakindi. *Brideshead Revisited*'da kuzeni Charles'ı üniversitedeki ikinci döneminin, ilk dönemde tanıştığı istenmeyen kişilerden uzak durmaya çalışmakla geçeceği konusunda uyarıyordu ve ben de benim aslında o kişilerden biri olduğumdan şüphelenmeye başlıyordum.

Gelelim kararlara. Sonuncusunun bir miktar izaha ihtiyacı vardı. Bir ya da iki kas sahibi olmamdan zarar gelmeyeceğine karar vermiştim ve bunun nedeni reklam medyasının "erkeksi" ya da "çekici" olarak tanımladığı sığ ve cinsiyete dayalı görüşü desteklemem ya da birinin, en azından kelime anlamıyla, tepeme binmesi değildi.

Ben sadece veremli görüntüsünü gerçekten doğal sonucuna ulaştırdığımı düşünüyordum. Ayrıca liseden beri ya çok zeki, ya formda olmanız gerektiği prensibi üzerinde çalışıyordum ve ikisi birbirlerini karşılıklı olarak dışlıyordu, ama ikisine birden sahip olmamanız için bir neden de yoktu; Patrick Watts mesela, kişilik sorunları olmasına rağmen, zekiydi ve gerçekten, ama gerçekten formdaydı. Belki *Vahşi Koşu*'daki Dustin Hoffman daha iyi bir örnekti; formda ve zekiydi, ayrıca sağlamdı da; hani şu bir kütüphane dolusu kitap taşıyarak beş mil koşan adamlardan. Ya da gerçek dünyadan Alice Harbinson. Alice Harbinson son derece taze yüzlü, sağlıklı ve akıllıydı. Ya da en azından, onu son gördüğümde öyleydi. İki hafta ve üç gün önce. Asırlar önce.

Endişelenecek bir şey yoktu. Bütün bu enerjiyi bir zindelik kampanyasına yönlendirecektim. Kendimi, ayaklarımı, üzerime devrilme-yeceğinden emin olmak kaydıyla gardırobun altına sıkıştırıp, sekiz mekik ve dört sınav içeren, Kanada Kraliyet Hava Kuvvetleri tarzı, günlük, sıkı bir rejime adamıştım. Bu iyiydi, ama kendimi düzgün ve eksiksiz bir tam vücut egzersizi yapmış gibi hissetmiyordum; sanırım ekstra bir şeye ihtiyacım olacaktı. Sanırım bana ağırlıklar gerekiyordu. Noel paramı ağırlık kaldırma ekipmanlarına harcamaya karar verdim.

Gazete bayisinde çikolata kaplı müsli bar ve kutu ananas suyundan oluşan sağlıklı ve besleyici bir kahvaltı ettim ve izci ritmiyle (otuz adım koş, otuz adım yürü), özellikle de kaban ve kot pantolon içinde koşarken birden inanılmaz derecede uzak görünmeye başlayan şehir merkezine yöneldim. Yine de arada sırada ananas suyu geçirtileri çıkararak, çöp karıştırıcıların almayı reddettikleri Noel ağacı iskeletlerinin saçılı olduğu yerleşim alanlarından yola devam ettim. Bedenimin yan tarafına bir ağı saplanması çok sürmedi; büyük olasılıkla kalp-damar sağlığım konusunda daha fazla çalışmam gerektiği anlamına geliyordu ama bu bekleyebilirdi. Birinci önceli-

ğim vücut kütlemini artırmak ve kas belirginliğini geliştirmekti. Bir boksör ya da halterci gibi kalın ve güçlü görünmek falan istemiyordum; istediğim, daha çok bir jimnastikçi fiziği idi; hani şu paralel barın üstündeki adamlarınki gibi. Bir noktada iri kıyım sayılacak kadar aşırı gelişmiş görünme durumum olursa, geri adım atacaktım.

Sport'a açılışından hemen sonra, kan ter içinde ulaştım. Bu, hayatım boyunca bir spor mağazasına belki de ikinci girişimdi, çünkü şu ana dek, bütün spor donanımlarımı annem almıştı. İçeri girmek konusunda sanki bir pornocuya falan giryormuşum gibi gergindim. İçeriye, ortama, benim yaşlarımda, yapılı ve boğa gibi bir adam olan ve beni ıslak bir havluyla dövmeye hazırlanıyormuş gibi yaklaşan mağaza müdürünün de vurguladığı bir erkekler soyunma odası havası hâkimdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı, ahbap?"

Her zamankinden biraz daha boğuk bir sesle, "Sadece bakıyordum, teşekkürler!" dedim ve aldırılmaz bir tavırla dambıllara doğru yürümeden önce, dükkânın içinde badminton raketlerini uzman edasıyla inceleyerek dolaştım. İşte oradaydılar; dayanıklı demirden yapılma, ağırlıkları, yükü kademeli olarak artırabilmem ve böylece Adonis vücuduna *-daha fazlasına değil-* kavuşmam için ayarlanabilen iki dambıl. Dambıllarda kendi kendini açıklayan bir durum olduğu için, çok ağır ve griye boyalı straforlar yerine demirden yapılmış olduklarından ve evet, 12,99 pauntluk fiyatı karşılayacak param olduğundan emin olduktan sonra, onları mağaza asistanına taşıdım. Müthiş temel bir mantık hatası yaptığımı ancak parayı verdikten, satış asistanı dambılları plastik bir poşete yerleştirdikten ve mağazadan ayrıldıktan sonra anladım. Hata şuydu: Onları eve kadar taşıyamazdım.

İlk yirmi beş metre boyunca, kendi kendimi, yeterince hızlı yürürsem ve etime oturan naylon torbanın acısı artığında el değiştirirsem, başarabileceğime inandırdım. Ancak daha Woolworths'un

önünde kaçınılmaz olan gerçekleşti; torbanın tabanı yırtıldı ve ağırlıklar, büyük kısmını pusetteki çocuklarını iten genç annelerin oluşturduğu alışverişçilerin önce bana, sonra dambıllara bakmasına ve benim de karşılık olarak, *Bu dambılları çantama kim sokuşturdu?! bakış* atmama neden olan bir ağır sanayi gümbürtüsüyle kaldırma çarptılar. Kaldırım taşı hasar görmemişe benziyordu, ama dambıllardan biri küçük bir tank gibi bütün ağırlığıyla, Boots Mağazası'na doğru yuvarlanıyordu ve öne atılıp ayağımla durdurmak zorunda kalmam genç anneler arasında gülüşmelere ve çocuklarına beni göstermelerine neden oldu: *Şu komik ve az gelişmiş adama baksana*. İki elime birer dambıl alıp hızlı adımlarla uzaklaştım.

Yirmi metre ötedeki Dorothy Perkins'e ulaştınca, nefeslenmek için durmak zorunda kaldım. Mağazanın vitrinine yaslanmış dururken, ergenlik çağındaki kızlar dambılları görüp sırtttılar. İleri doğru hareket etmenin, püf noktası olduğuna karar verdim; işin sırrı durmamakta yatıyordu. Hareket etmeye devam edersem, idare edebilirdim. Sonuçta yürünecek sadece iki kilometrem kalmıştı.

Alışveriş merkezinden çıkıp ring yolu aştıktan ve yerleşim alanına saptıktan sonra, bütün bakışlar üzerime çevrilmeden küçük molalar vermem kolaylaştı. Nefesimin düzene girmesi için bir süre bekledikten sonra, ağırlıkları babun misali sarkan kollarımla tekrar kaldırıyor ve sokak boyunca, üzerime makineli tüfek ateşi açılmış gibi iki büklüm halde, kalbimin kaldırabileceği uzunlukta küçük koşular yapıyordum. Kendimi acil servis müdahalesiyle hayata döndürülmüş gibi hissediyordum. Ter içindeydim, suratım kıpkırmızıydı; omuzlarım berelenmiş, ters bükülmüş gibi sızlıyordu, kollarımın çizgi filmlerdeki gibi sündüğünü hissediyordum ve dambılların ara barlarının avuç içlerime kalıcı bir şekilde çıkan metalik baklava desenleri, ellerime sürüngeimsi ve derisi soyulmuş bir görüntü vermişti. Bu öğleden sonra özel bir dersim vardı ve henüz eve yaklaşmamıştım bile. Bu yüzden, dambılları tekrar kaldırdım ve kamburum çıkmış halde koşmaya başladım.

Sonunda, Richmond Tepesi'nin, önümde dikey olarak yükselen ve zirvesi alçak seviyedeki bulutların arasında kaybolan güney cephesine ulaştım. İki büklüm halde bir duvarın dibine yığılmadan önce, yirmi metre kadar daha yürümeyi başardım. Biri ciğerlerimi ayaklarıyla çiğnemiş ve şişirilmiş cips paketleri gibi patlatmış gibi hissediyordum. Kontrolsüz bir şekilde öksürürken, nefesim kup-kuru kesilen gırtlığımın arka tarafını âdeta törpülüyor ve kuru kuru öğürmemeye neden oluyordu. Bir miktar ananas suyunu geri çıkardığım ağzımın içinde tatlı bir safra tadı vardı; yüzümden boşalan ter, burnumun ucundan kaldırıma damlıyordu ve birden sırtımda bir el hissettim ve bir sesin, "İyi misin, iyi misin?" dediğini duydum. Gözlerimi açtım ve karşımda Alice duruyordu.

"Birini çağırmanı ister misin...? Brian?"

"Alice," dedim nefes nefese, "ah... merhaba... Alice..." Doğruldu, nefes alarak ve alamayarak, çok havalı bir tıkanma haliyle, "Nasılsın?" dedim.

"Ben iyiyim, beni endişelendiren sensin. Seni kalp krizi geçiren yaşlı bir adam falan sandım."

"Hayır, hayır, benim. Ben iyiyim, gerçekten..."

Tepeden aşağı yuvarlanıp bir çocuğu falan öldürmesinler diye ayaklarımın arasına sıkıştırdığım dambılları gördü. "Bunlar da ne?"

"Dambıllar..."

"Ne olduklarını biliyorum ama sende ne arıyorlar?"

"Uzun hikâye."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Eğer şunu..."

Dambıllardan birini, küçük bir köpeği kucaklar gibi, kucakladı ve yokuş yukarı yürümeye başladı.

SORU: Hegel tarafından, bir kavramın, kendi özündeki zıt taraflar arasındaki çelişkilerin bir sonucu olarak, kendini değilleme eğilimi olarak tanımlanan şey nedir?

CEVAP: Diyalektik.

Kahve yapmaya giderken, Alice'i yatak odamda *Brandenburg Konçertosu* plağını dinlemek ve kitap raflarıma on üzerinden not vermek üzere yalnız bıraktım. Dürüst olmam gerekirse, odam pek ideal halinde değildi. Şiir defterimi ve iç çamaşırlarımı ortalıkta bırakmadığımdan emin olsam da, onu orada tek başına bırakma fikri hiç hoşuma gitmemişti. Suyun kaynaması sonsuza kadar sürdüğü için, kendimi oyalamak üzere banyoya koştum ve suratıma su çarpıp safra tadının bir kısmından kurtulmak için dişlerimi fırçaladım. Mutfığa döndüğümde, Josh oradaydı ve yeni kaynamış sudan almakla meşguldü.

"Herhalde odanda serbest kalmış bir tilki olduğunun farkındasındır."

"Arkadaşım Alice."

"Merhabaaaa, Alice. Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

"Aslında... derslerden konuşuyoruz sayılır, aslında..."

"Tamam, Bri, mesajı aldım. Onu çıkarken beni görmeye göndersen yeter, olur mu? Ayrıca belki şunlar için bir şey yapmak iste-

yebilirsin?" Ağzımın kenarlarındaki küçük hilal biçimindeki diş macunu kalıntılarını işaret etti. "*Bonne Chance, mon ami...*"⁵³ dedi ve kapıya yürüdü. "Ah, bu arada biri seni aradı. Spencer miydi? Onu aramanı istedi." Kahveyi yaptım, fincanları aldım, Marcus'un bisküvilerinden iki tane çalıp tekrar yatak odasına yöneldim.

Alice, *futon*'a uzanmış, *Komünist Manifesto* kitabımın sayfalarını karıştırıyordu. Ona kahvesini verdim, yatağın yan tarafında duran bulanık su bardağını ve kabuk bağlamış kahve fincanlarını aldım ve zihnime yastığımda duran başının bir fotoğrafını kaydettim.

"Karyolan neden gardırobun arkasında duruyor, Brian?"

"*futon* olayını denerim diye düşündüm."

"Doğru ya. *Futon*. Hoş." Ve yatağın başucuna *Blu-Tack*'lenmiş kartpostal ve fotoğraflara baktı. "Baban mı?"

"Hı hı."

Fotoğrafı duvardan söküp baktı. "Çok yakışıklı."

Kabanı çıkarıp gardırobun kapağına astım. "Evet, öyleydi."

Yüzümü, yakışıklılığın aradaki nesli neden atladığını anlamaya çalışır gibi inceledikten sonra bana çatık kaşlı gülümsemelerinden biriyle baktı. "Üstünü değiştirmek istemiyor musun?"

Kol altlarında yağlı, ıslak yamalar olan ve ıslak köpek gibi kokan kazağıma baktım. Ama utanarak tereddüt ettim. "Hayır, iyiyim, gerçekten."

"Haydi, değiştir. Söz veriyorum sen üstünü değiştirirken kendime dokunmayacağım."

Ve bu son yorumun yarattığı müstehcen ve erotizm yüklü ortamda, ona sırtımı dönüp üstümü çıkardım.

"Eee, ağırlıklar ne için, koca oğlan?"

"Ah, sadece biraz daha sağlıklı olmayı denerim diye düşündüm."

"Kas yapmak sağlıklı olmak anlamına gelmiyor. Son erkek arkadaşımın müthiş bir vücudu vardı ama iki yüz metreyi zor yürürdü."

"Hani şu iri penisli olan mı?"

"Brian! Sana bunu kim söyledi?"

"Sen?"

"Ben mi söyledim? Şey, evet, oydu. Her neyse, senin vücudun gayet iyi."

"Öyle mi diyorsun?" Utangaç bir gelin gibi, kazağımı önümde tutuyordum.

"İnce ve kemikli sayılır. Egon-Schiele tarzı."

Sırtımı dönüp yeni kazağımı başımdan geçirirken, konuyu değiştirme vakti olduğuna karar verdim.

"Noel tatilinin sonraki kısmı nasıl geçti?"

"Ah, bilirsin işte. Fena değil. Hey, kalmaya geldiğin için sağ ol."

"Beni ağırladığınız için sen sağ ol. Soğuk etlerden sorunsuz kurtulabildin mi?"

"Kesinlikle. Mingus ve Coltrane sana teşekkürlerini gönderdi."

"Büyükannen iyi mi peki?"

"Ne? Ah, evet. İyi."

Babamın fotoğrafını duvara geri yapıştırdı ve bana bakmamaya özen göstererek, "Biraz... tuhaf kaçtı değil mi?" dedi.

"Ben biraz tuhaf kaçtım, demek istiyorsun. Sanırım uyuşturucu bekâretimi kaybedişimdi."

"Sadece o da değildi ama, değil mi? Sen... bir tuhaftın; ispatlanman gereken bir şey olduğunu düşünüyormuşsun gibi."

"Üzgünüm. Biraz geriliyorum. Özellikle de havalı insanların yanında..."

"Ah, yapma..." diye çıkıştı.

"Ne?"

"Lütfen, şu saçmalığa girme, Brian. *Havalı*, ne saçma sapan bir kelime. *Havalı* dediğin nedir ki? Kafanın içindeki o ıvır zıvırlar tamamen anlamsız. Tanrım, özellikle burada bütün şu sınıf takıntısından nefret ediyorum; karşıdakiler 'ben senden daha emekçiyim' havalarına girmeden ve babalarının kemik erimesinden muzdarip, tek gözlü bir baca temizleyicisi olduğunu ve tuvaletlerinin hâlâ dışarıda olduğunu ya da hiç uçağa binmediklerini veya her neyse işte, bütün o kuşkucu *saçmalıkları* söylemeye başlamadan, bir *merhaba* bile diyemiyorsun. Ve çoğu zaten yalan ve kendimi, *Bana neden bunları anlatıyorsunuz?* diye düşünmekten alamıyorum. *Suçlu* mu hissetmem gerekiyor? Bunun benim *hatam* olduğunu falan mı sanıyorsunuz, yoksa önceden belirlenmiş sosyal rollerinizden kaçtığınız için kendinizden hoşnut mu oluyorsunuz? Veya ona benzer bir kendini-tebrik saçmalığı mı bu? Demek istediğim, zaten ne önemi var? Bana sorarsan, insan insandır ve kendi yetenekleri ya da hak ettikleriyle ve kendi emekleriyle yükselirler, düşerler ve kanepelerine çekyatlarının olması ya da akşam yemeği yerine çay içmeleri... bunlar sadece bahanedir; vızıldanan bir kendine acıma ve bayağı bir düşünceden başka bir şey değildir."

O konuşurken arkasında Bach konçertosu kreşendoya ulaşmıştı; bu yüzden ben de, "Ve sen de bize bu yılın *Tory Parti Konferansı*'ndan canlı olarak bağlandın!" dedim.

"Kes şunu, Brian! Bu hiç adil değil, hem de hiç. Ben diğer insanlar hakkında geçmişlerinden ve kökenlerinden ötürü yargılara varmam ve insanların da bana aynı nezaketle yaklaşmasını beklerim." Şimdi artık *futon*'da doğrulmuş, parmağını havada sallıyordu. "Hem zaten, benim param bile değil, ailemin parası ve onlar da o parayı insanların işsizlik parasından aşırması ya da Johannesburg'da

sömürgeci bir iş yerinden kazanmış değiller; sahip oldukları şeyler için çok çalıştılar, deli gibi çalıştılar...”

“Ama hepsini de çalışarak yapmadılar, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?” diye çıktı.

“Demek istediğim, ailelerinden çok şey kalmış olmalı...”

“Ve?”

“Şey, bu... bir ayrıcalıktır, öyle değil mi?”

“Ne yani, insanların eski Mısır’daki gibi, ölürlen paralarını da yanlarına gömdürmeleri gerektiğini falan mı düşünüyorsun? Çünkü bana sorarsan parayı sonraki nesillere aktarmak, ailene yardım etmek için kullanmak, onlara güvence ve özgürlük satın almak, parayla yapabileceğin, gerçek anlamda değerli tek şey.”

“Elbette öyle, ama ben sadece bunun bir ayrıcalık olduğunu söylüyorum.”

“Elbette bir ayrıcalık ve öyle de muamele ediliyor zaten ve *bok* gibi vergi ödüyorlar ve karşılığında bir şeyler vermek için ellerinden geleni yapıyorlar. Ama bana sorarsan, züppe karşıtı züppe diye bir şey yoktur ve bu birtakım gelenekçi, öğrenciler tarafından onaylanmış sosyalist düşünceler sistemine uymuyorsa, üzgünüm; ben böyle hissediyorum. Çünkü insanların, düpedüz, bildiğin *giptayı*, bir tür *erdemmiş* gibi yutturmalarından fena halde sıkıldım.” Kıpırmızı suratla, sarsılarak durdu ve kahve fincanını eline aldı. “Özel olarak senden bahsetmiyorum.”

“Tabii ki bahsetmiyorsun.” Ve ben de ağzımda buruk bir diş macunu tadı bırakan kahvemden bir yudum aldım ve sessizlikte *Brandenburg Konçertoları*’nı dinledik.

“Bu *Antiques Roadshow*’un⁵⁴ tema müziği değil mi?”

“Öyle. Gerçi albüm kapağında öyle demiyor.”

54 (İng.) Antikaseverler Yolda, BBC’de yayınlanan bir program. (ç.n.)

Gülümsedi ve kendini tekrar *futon*'na bıraktı. "Özür dilerim, içimi döküyordum."

"Hayır, sorun değil. Bir açıdan sana katılıyorum. Bazı yerlerde," dedim, ama tek düşünebildiğim, kâselerce makarna yiyen, Mingus ve Coltrane'di.

"Demek istediğim, arkadaşız, değil mi? Brian, bana bak. Arkadaşız değil mi?"

"Evet, elbette arkadaşız."

"Ben Saba Melikesi sen de sümüklü bir baca temizleyicisi ol-
san bile mi?"

"Kesinlikle."

"O zaman hepsini unutalım mı? Her şeyi unutup yolumuza bakalım."

"Neyi unutalım?"

"İkimizin... Ah anladım. Unutuldu yani?"

"Unutuldu."

"İyi," dedi, "iyi."

"Bu öğleden sonra sinemaya falan gitmek ister misin?"

"Gidemem, akşamüstü seçmem var."

"Tamam, ne seçmesi?"

"Henrik Ibsen'in *Hedda Gabler*'i."

"Hangi rol?"

"Oyuna adını veren Hedda."

"Senden harika bir Hedda olur."

"Teşekkürler. Umarım. Yine de rolü alacağımdan emin değilim. Üçüncü sınıftakiler her şeyi ayarlamış. Kadroya girersem kendimi şanslı sayacağım," dedi ve Doğu Londra aksanıyla ekledi: "*La-net* olasıca hizmetçi *Berthe* olarak bile olsa."

"Ama bu akşam takım toplantısına geliyorsun, değil mi?"

"Bu akşam mıydı?"

"Yeni dönemin ilk toplantısı!"

"Ah, Tanrım gelmek zorunda mıyım?"

"Patrick bu konuda çok katı. Benden bu akşam geleceğinden özellikle emin olmamı istedi, yoksa takımdan çıkacakmışsın." Böyle bir şey söylememiştii elbette, ama yine de...

"Tamam, o zaman orada görüşürüz. Sonra da bir şeyler içeriz." Odaanın içinde ilerledi ve kollarını, boynundan parfümünü duyabileceğim şekilde boynuma sardı ve kulağıma, "Ve hâlâ arkadaşız değil mi?" diye fısıldadı.

"Kesinlikle, hâlâ arkadaşız."

Profesör Morrison bana döndüğünde hâlâ Alice'le yaptığımız konuşmaya kafa yormakla meşguldüm.

"Söylesene, Brian, tam olarak neden buradasın?"

Soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Pencereden dışarı bakmayı kestim ve parmaklarını küçük göbeğinin üstünde kavuşturup, koltuğunda arkasına yaslanan Profesör Morrison'a baktım.

"Şey özel ders? Saat iki dersi."

"Hayır, burada, üniversitede, İngilizce okumandan bahsediyorum. Neden buradasın?"

"Öğrenmek... için."

"Çünkü?"

"Değeri olduğu... için?"

"Finansal olarak mı?"

"Hayır, bilirsiniz..."

"Geliştirici?"

"Evet, sanırım. Geliştirici. Ve elbette hoşuma gidiyor. Eğitimi, öğrenmeyi, bilgiyi severim."

"Hoşuna gidiyor?"

"Baylıyorum. Kitaplara âşığım."

"Kitapların içeriğine mi? Bir yığın kitabının olmasına mı?"

"İçeriklerine elbette."

"Yani eğitimin konusunda ciddisin?"

"Öyle olduğunu düşünmek isterim." Hiçbir şey söylemeden koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını, parmakları birbirine kenetli halde arkaya uzatıp gerindi. "Olmadığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Emin değilim, Bri. Olduğunu umarım. Ama sana sorma nedenim, bu son denemen, 'Othello'da gurur ve ön yargı kavramları'nın, şey, gerçekten berbat olması. Başlığından itibaren, her şeyiyle, berbat, berbat, berbat..."

"Şey, aslında biraz aceleyle yazmıştım."

"Ah, bunu biliyorum, bunu anlayabiliyorum. Ama o kadar berbat, yavan, ahmakça bir şey ki, gerçekten sen mi yazdın diye merak ettim."

"Tamam, peki nesini beğenmediniz?"

İç geçirdi, öne doğru eğildi ve bana boşanmak istediğini söylemeye hazırlanmış gibi, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Pekâlâ, ilk olarak, Othello'dan tanıdığın ve hakkında biraz endişelendiğin biri gibi bahsediyorsun."

"Şey, bu iyi bir şey, değil mi? Ona gerçek bir birey gibi davranmak. Shakespeare'in canlı hayal gücünün bir göstergesi değil mi?"

"Ya da senin içgörü eksikliğinin? Othello bir kurgu karakter, Brian, o bir yapım, yaratım. Kayda değer bir sanat eserinde özellikle zengin ve karmaşık bir yaratım, ama onun hakkında söyleye-

bileceğin tek şey, siyahi olduğu için zor zamanlar geçirdiği. Bundan öğrendiğim tek şey, senin bağınazlığın kötü bir şey olduğunu düşündüğün. Bana bunu neden anlatıyorsun? Yoksa benim bağınazlığın iyi bir şey olduğunu düşündüğümü mü sandın? Bundan sonraki denemen ne olacak, Brian? *Hamlet: neden üzülüyorsun?* mu? Ya da belki de *Siz Montague ve Capulet'ler neden anlaşamıyorsunuz?* mu?

"Şey, hayır, ırkçılık tutkulu duygular beslediğim bir konu olduğu için."

"Öyle olduğundan eminim, ama benim bu konuda ne yapmam gerek? Iago'nun annesini arayıp onu vazgeçmeye ikna etmesini mi isteyeyim? Aslında, ironik bir şekilde, ırk konusunda bir söylev olarak, Othello'yu suçsuz ve kolay etkilenen Soylu İkel olarak göstermen, kendi başına ırkçı olarak görülebilir."

"Yani denemenin ırkçı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır, ama cahilce olduğunu düşünüyorum ve ikisinin arasında bağ olmadığı söylenemez."

Bir şey söylemeye yeltendim, ama ne olduğunu çözemedim; bu yüzden öylece oturdum. Kendimi, altı yaşındaymışım ve az önce altımı ıslatmışım gibi, sıcaklanmış, kızarmış ve utanmış hissediyordum. Olabildiğince çabuk bitmesini istediğim için hafifçe ayağa kalkıp denemeyi almak için uzandım. "Tamam, belki bir kez daha denemeliyim..." Ama söyleyecekleri henüz bitmemişti ve sayfaları tekrar kendine doğru çekti.

"Bana göre bu, bilgiyi seven birinin eseri değil, bilgiyi seviyor-muş gibi görünme fikrini seven birinin eseri. Burada zerre kadar iç-görü, orijinal fikir ya da zihinsel çaba yok; sıg, sofı, yanlış bilgilen-dirilmiş, entelektüel açıdan ham. Başkalarından alınmış fikirler, de-dikodu ve klişelerle doldurulmuş." Öne eğildi ve denememi ölü bir martıyı tutar gibi parmaklarının arasında tuttu. "En kötüsü de hayal kırıklığı yaratması. Bunu *senin* yazmış olman beni hayal kırıklığına

uğrattı ve bu şeyin okumak için harcayacağım vakit ve zamana değ-
diğini düşünmen karşısında daha da çok hayal kırıklığına uğradım.”

Duraksadı ama aklıma söyleyecek bir şey gelmediği için, bitme-
sini bekleyerek pencereden dışarı baktım. Ama sessizlik de bir o ka-
dar rahatsız ediciydi ve nihayet geri döndüğümde, bana “babacan”
olarak yorumlamam gerektiğini düşündüğüm bir ifadeyle bakıyordu.

“Brian, bu sabah, bir öğrenciyle W.B. Yeats konusunda özel bir
dersim vardı. Hoşça bir kız; ilerleme kaydedeceğinden emin ve en
seçkin kız okullarından birinde özel eğitim almış ve bu dersin bir
yerinde, dışarı çıkıp arabama gitmem ve ona Kuzey İrlanda’nın ne-
rede olduğunu izah etmek için RAC Yol Atlasımı almam gerekti.”
Konuşmaya yeltendim ama elini kaldırdı. “Brian. Bir yıl önce, seninle
bu ofiste mülakat yaptığında, beni benzersiz bir heves ve tutku sa-
hibi genç bir adam olarak etkiledin. Belki biraz odaklanma sorunun
vardı, belki biraz patavatsızdın; patavatsız diyebilir miyim? Adil bir
değerlendirme olur mu? Ama en azından eğitimini cepte görmüyor-
dun. Özellikle böyle bir üniversitede, pek çok öğrenci, eğitimlerini
sonunda bir daire, bir araba ve iyi bir işin olduğu, devlet tarafından
finanse edilen, üç yıllık bir şarap ve peynir partisi olarak görme eği-
limindedir, ama ben gerçekten senin öyle olmadığını düşündüm.”

“Değilim...”

“O zaman sorun ne? Dikkatini dağıtan nedir? Mutsuz ya da
sıkkın mısın?”

Tanrım, bilmiyordum. Öyle miydim? Böyle mi olurdu? Belki
de öyleydim. Belki de ona Alice’ten bahsetmeliydim. Sadece âşık ol-
mak, akıl dışı davranışlar için yeterli bahane olabilir miydi? Othello
için öyleydi, elbette, ama ya benim için?

“Eee. Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?”

*Güzel bir kadına âşığım, hem de mümkün olabileceğine inandığımdan
daha fazla; o kadar âşığım ki başka bir şey düşünemiyorum ve o ulaşılmaz*

ve beni en iyi ihtimalle eğlenceli, en kötü ihtimalle itici buluyor ve sonuç olarak bir miktar deliriyor olabileceğimi düşünüyorum...

"Sanmıyorum, hayır."

"O zaman, sorun ne bilmiyorum, çünkü bu sene şu ana kadarki notlarına baktığım zaman %74, %64, %58 ve bunun için %53; zekâ seviyen gittikçe düşüyor gibi görünüyor... Ve işin tuhaf yanı, eğitimin amacı bu değildir.

SORU: *Pons, arcuate fasciculus, Wernicke alanı ve Rolando yarığı* neredede bulabilirsiniz?

CEVAP: Beyin.

Daha da aptallaştığım doğruydu. Yoksa aptal ötesi mi demek istiyordum?

Ve olay, Düello takımına güç bela girmekten ibaret değildi; dersler de vardı. Parlak gözler ve tamamen dikkat kesilmiş halde gidip oturuyordum ve metafizik şiir ya da sone biçiminin gelişimi veya İngiliz romanında orta sınıfların yükselmesi gibi, hakikaten ilgilenmediğim konularda bile, on dakikanın sonunda, kendimi öyle kaybolmuş ve kafası karışık bir halde buluyordum ki ders yerine radyoda bir futbol maçı dinleseymdim de olurdu. İnsan bilgisinin ağırlığı ve genişliğiyle duyulabilir şekilde inleyen bir üniversite kütüphanesinden içeri giriyordum ve her zaman aynı iki şey oluyordu: a) seksi düşünmeye başlıyordum b) tuvalete gitmem gerekiyordu. Bir derse gidiyor ve uyuyakalıyordum ve zaten kitabı da her zaman uyuyakaldığım ya da ilk olarak kitabı anlamadığım ya da referansları anlamadığım için okumamış oluyor ya da etrafa, kızlara bakıyordum ve dersi anlasam bile, hakkında ne söylemem gerektiğini, hemfikir olup olmadığımı bile bilmiyordum. Elime, hem de tamamen dev-

letin kasasından, güzel, ölümsüz ve insanı huşu içinde bırakan sanat eserlerini öğrenme fırsatı geçmişti ve tepkim hiçbir zaman “başparmağım ile iyi ya da kötü işareti yapmaktan öteye geçemiyordum. Ve bu arada, ön sıradan, aşırı zeki, parlak saçlı, genç bir şey, elini kaldırıp, “Sizce de, resmî bir dille, Ezra Pound’un dili, okunabilirlik açısından yapısal anlamda hermetik olarak mühürlü değil mi?” gibi bir şey söylüyordu ve “okunabilir” ve “resmî” ve “değil mi?” ve hatta “hermetik” kelimelerini ayrı ayrı anlasam da, bu düzende bir araya getirildikleri zaman ne anlama geldikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ve bir şeyleri okumaya çalıştığım zaman da aynı şey oluyordu; okuduğum şey kafamda pelteye dönüyordu ve böylece, Shelley’nin *Mont Blanc*’ı gibi, önemli ve derinlikli bir şiir, *Şeylerin Sonsuz Kainatı/ Zihinde çağlar ve hızlı vs vs/ Şimdi karanlık vs vs/ vs vs vs*, diye başlayıp, ardından tuzla buz olup yok olabiliyordu. Elbette, Shelley, *Mont Blanc*’ı bir *single* olarak yayınlamış olsa, kelimesi kelimesine okuyabilir ve listelerdeki en yüksek sıralamaları söyleyebilirdim, ama *edebiyat* olduğu ve entelektüel açıdan gerçekten *talepkâr* olduğu için, hiçbir fikrim yoktu. Acı gerçek şuydu ki, Dickens ve Dostoevski ve Keats ve Eliot ve Forster ve Conrad ve Fitzgerald ve Kafka ve Wilde ve Orwell ve Waugh ve Marvell ve Greene ve Sterne ve Shakespeare ve Webster ve Swift ve Yeats ve Joyce ve Hardy’yi seviyordum; onları gerçekten ama gerçekten seviyordum. Sorun, onların sevgime karşılık vermemesiydi.

Bu ne zaman başlamıştı? Neden hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu? Beyin sonuçta bir kasti ve yeterince egzersiz yaptırır ve becerilerini sınarsanız, sıkı, vızlayan ve elektrik yüklü, küçük, beyaz bir protein yumruğuna dönüşürdü. Oysa, ılık ve nemli bir maddeyle dolu bir beynim varmış gibi hissediyordum; gri, domuz yağmsı ve işe yaramaz; süpermarket tavuklarının içinde naylona sarılı halde bulduğunuz türde bir şey. Aslında, düşününce, beynin teknik

olarak bir kas olduğundan bile emin değildim. Bir organ mıydı? Ya da doku? Ya da bez? Beynim kesinlikle bir bezmiş gibi geliyordu.

Ve bu akşam, Patrick'in dairesinde, *Düello* çalışmasında, en bezimsi halindeydi. Yılın ilk toplantısıydı ve televizyona ilk kez çıkmamıza sadece bir aylık bir zaman kalmıştı; Patrick bu yüzden ve özellikle işleyişe yepyeni, heyecan verici bir öge katacağı için, bilhassa gergindi. Patrick, Noel tatilini yarışma butonu yapmakla geçirmişti ve bu yeni icadıyla açıkça ve hararetle gurur duyuyordu, çünkü dizlerimizde butonlarla kanepeye oturmadan önce, Lucy Chang'e *merhaba* ve *mutlu yıllar* demek ve Alice'e seçmenin nasıl gittiğini sormak için ancak vakit bulabildim. Patrick, elinde 4'e 6 büyüklüğünde indeks kartlarından kalın bir desteyle, dönen bir ofis sandalyesine oturdu, masa lambasını omzunun üstüne ayarladı ve başladı...

"Şimdi, on puanlık başlangıç sorunuz: Hangi on sekizinci yüz yıl İngiliz Başbakanı'nın takma adı 'Büyük Halk Adamı'ydı?"

Butona bastım. "Gladstone?" dedim.

"Hayır," dedi Patrick. "Başka?"

"Büyük Pitt?" dedi Alice.

"Doğru. Bu eksi beş puan eder, Brian. On sekizinci yüz yıl dedim, değil mi?"

"Evet, dedin...."

"Ve Gladstone on dokuzuncu..."

"Evet, biliyorum..."

"Tamam o zaman. Aşağıdaki ülkelerden hangisinin denize kıyısı yoktur? Nijerya, Mali, Çad, Sudan?" Bunu bildiğimi düşündüm ve butona basıp dedim ki...

"Sudan!"

"Hayır," dedi Patrick.

Lucy Chang, "Sudan dışında hepsi?" dedi.

"Doğru. Eksi *on* puan etti, Brian. Pekâlâ, vestibül siniri, tensor tympani, ampulla, utrikül ve sakül hangi organın bölümleridir?"

Hiçbir fikrim yoktu, ama kendimi butona basmış buldum.

Patrich âdeta inleyerek, "Brian?" dedi.

"Özür dilerim, yanlışlıkla bastım."

"Böylece eksi *on beş* puan oldu..."

"Biliyorum, hataydı, parmağım kaydı."

"... Cevap ne, Lucy?"

"Kulak?"

"Kesinlikle, kulak. Lucy, sen ne okuyorsun?"

"Tıp."

"Ve Brian, sen ne okuyorsun?"

"İngiliz Edebiya..."

"Aynen öyle, İngiliz Edebiyatı. Bu durumda, Brian, sence de Lucy bu soruyu cevaplamak için daha donanımlı değil mi?"

"Öyle olduğundan eminim, ama dediğim gibi parmağım kaydı. Bu butonlar dokunmaya karşı fazla hassas..."

"Yani kabahat benim *butonumda*, öyle mi?"

"Şey..."

"O gün gerçek butonların dokunmaya karşı hassas olmayacağını mı sanıyorsun?"

"Olacağından eminim, Patrick..."

"... Ben o butonları kullandığım için, çocuklar, size şunu söyleyebilirim ki, basmadan önce cevabınızdan çok ama çok emin olmanız gerek."

"Bakın, sizce de devam etsek daha iyi olmaz mı?" dedi Alice çekingen bir tavırla. "Saat dokuz otuzda bir yerde olmam gerek ve..."

Birden endişelenerek, "Nerede?" diye sordum.

"Birini görmeye gidiyorum; sakıncası var mı?" diye çıktı. Lucy ve Patrick birbirlerine baktılar.

"Tabii ki yok, ama ben bir şeyler içmeye gideceğimizi sanıyordum, hepsi bu."

"Gelemem. İlla bilmen gerekiyorsa, *Hedda Gabler* için geri çağıldım," dedi; ben oturduğum yerde hafifçe doğruldum ve kazayla butona bastım.

"Özür dilerim!"

"Aslında ben butonumun çalıştığından bile emin değilim," dedi Lucy Chang ve Patrick, zavallı Lucy'nin hatasıymış gibi, butonu elinden çekip aldı ve koca anahtar yığınının arasında tuttuğu büyük İsviçre çakısını saplayıverdi. Alice ve ben birbirimize temkinle baktık. Kazanacak bir takım olmaktan o kadar uzak görünüyorduk ki...

Sonrasında, diğer soruları, cevaplarını gerçekten bildiklerimi bile cevaplama zahmetine girmedim. Onları, daha çok Lucy ve zaman zaman da Alice'e bıraktım ve Patrick yarışma sonrası analizlerinin –o butonlara olur olmaz basmayın, her zaman o alanda daha çok tecrübe sahibi olan kişiye daruşın, soruyu dinleyin ve yanda kesmeden önce temkinli olun– sonuna geldiğinde, Alice paltosunu giyip kapıya yönelmişti bile. Yine de tam çıkmadan önce, ortamı yumuşatmak adına, "Ah, bu arada, yarın akşam bazı arkadaşlarım bir parti veriyor. Dorchester Sokağı, on iki, saat sekiz? Hepiniz davetlisiniz," dedi. Ve sonra bana bir özürle gülümsedi –sanırım– ve gitti.

Eve, yokuşun daha yukarısında oturan Lucy Chang'le birlikte yürüdüm ve aslına bakarsanız bana karşı inanılmaz iyiydi. Lucy'nin bir restoran ortamı dışında gerçekten konuştuğum ilk Çinli olduğunu fark etsem de bunu yüksek sesle söylememeye karar verdim. Onun yerine, doktorluk eğitimi almanın nasıl bir şey olduğundan

bahsettik ve bu konuda hayli ilginç ama bir o kadar kısık sesli konuşuyordu ve söylediklerini anlamak için ona doğru eğilmem gerekiyordu ve kendimi biraz Prens Philip gibi hissediyordum.

"Doktor olmayı istemene sebep olan nedir?"

"Aslında ailem. Her zaman doktor olmanın, insanın sahip olabileceği en büyük hurs olduğunu söylemişlerdir. Bilirsin, gerçekten hayat kalitesinde fark yaratmak."

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Kesinlikle. Bayılıyorum. Ya sen? Senin, şu ed-e-bi-yat?"

"Ah, seviyorum. Sadece birinin hayat kalitesini iyileştirip iyileştirmedigimi bilmiyorum, o kadar."

"Yazıyor musun?"

"Tam olarak değil. Biraz şiir yazmaya başladım sayılır." Hâlâ bunu yüksek sesle dile getirme egzersizleri yapıyordum, ama Lucy pis pis gülmedi; en azından yüksek sesle. "Kulağa biraz kibirli geliyor, değil mi?"

"Ah, hayır, alakası yok. Neden?"

"Bilmem, Orwell'in dediği gibi, İngilizlerin şiire tepkisi uç noktada mahçubiyet oldu."

"Şey, nedenini bilmiyorum. Bazıları şiirin insan ifadesinin en saf biçimi olduğunu öne sürebilir."

"Şey, evet, henüz benim şiirlerimi okumadın."

Usulca güldü ve, "Okumakta sakınca görmüyorum; çok iyi olduklarından eminim," dedi,

"Ve ben de senin beni ameliyat etmende sakınca görmüyorum!" dedim ve ikimiz de bunun kulağa neden müstehcen geldiğini çözmeye çalışırken, bir sessizlik oldu.

"Eh, o noktaya varmayacağını umalım!" Ve bir sanat galerisindeki bir osuruk gibi aramızda asılı kalan "beni ameliyat etme" yorumundan silkinmeye çalışarak biraz daha yürüdük.

Bir süre sonra, "Şu aralar iyi bir şeyler kesip biçiyor musun?" diye sordum.

"Kardiyovasküler sistem."

"Anladım. Hoşuna gidiyor mu peki?" diye sordu Prens Philip.

"Evet, evet, gidiyor."

"Okuldan çıkınca uzmanlaşmak istediğin alan bu mu?"

"Cerrahi sanırım; gerçi henüz hangi alanda olacağını bilmiyorum. Kalp ile beyin arasında kaldım."

"Hepimiz kalmıyor muyuz?!" dedim ve bu bana hayli zekice geldi. Aslında tam olarak ne anlama geldiğini çözemedim söylemiştim; böylece bu da havada asılı kaldı. Ve ardından Lucy tamamen yersiz bir soruyla devam etti.

"Alice harika, değil mi?"

"Evet. Evet. Öyle olabiliyor." Bu da yersiz bir yorumdu, öyle değil mi?

Bir süre sonra: "Çok güzel."

"Hımm."

Bir süre sonra: "Bayağı yakın gibisiniz."

"Şey, evet, sanırım öyleyiz. Bazen." Ve Lucy'yle aramdaki bu yeni keşfedilmiş kolay yakınlıktan cesaret alarak ve şaşırarak, "Patrick çok tuhaf bir adam, değil mi?" dedim. "Düşünüyorum da belki de..." Ama Lucy aniden durdu ve elini kolumun alt kısmına koyup hafifçe sıktı.

"Brian, sana bir şey söyleyebilir miyim? Kişisel bir şey..."

"Tabii ki," dedim ve sonra ne diyeceğini fark ettim...

"Bu benim için biraz utanç verici..." dedi kaşlarını çatarak. Bana çıkma teklif edecekti! "Haydi, söyle..."

"Ta-maaam..." dedi, derin bir nefes aldı.

Ne demeliydim? Şey, hayır. Elbette hayır demem gerekirdi...

"İşte söylüyorum..."

... Ama onu nasıl kibarca ve üzmeden geri çevirebilirdim ki?

"Şey... mesele şu ki benimle konuşurken, derin bir sağırlık çekiyormuşum falan gibi, kelimeleri gereğinden fazla vurgulamak gibi bir huyun var."

"Ah, öyle mi?"

"Hı hı. Eğilip kafa sallıyor ve inanılmaz sınırlı bir kelime dağarcığım varmış gibi, çok basit kelimeler kullanıyorsun falan. Ve bunun nedeni 'Çin kökenli' olmam mı, yoksa Amerikalı olmam mı ya da başka bir şey mi bilmiyorum, ama Çin'e hiç gitmedim, Çince bilmem, Çin yemeklerine özel bir düşkünlüğüm yok, bu yüzden, bilirsin işte, eski, sıradan ve günlük İngilizce konuştuğunda da seni anlayabilirim."

"Özür dilerim, öyle yaptığımın farkında değildim."

"Sorun değil, bunu yapan tek kişi sen değilsin; başıma sık sık geliyor. Her zaman..."

"Çok utandım..."

"Utanma, sorun değil, sadece üstünlük taslamaya çalışıyorsun gibi görünüyor, o kadar..."

"Aslında, üstünlük taslamaya çalışıyormuşsun gibi diye söylenir!"

"Komik değil, Brian."

"Evet, doğru, tabii ki değil." Artık Richmond Evi'nin önündeydik. "Yarın seni partide görecek miyim?"

"Belki. Partilerle aram pek iyi değildir."

"Ama belki."

"Belki," dedi yokuş yukarı yürümeyi sürdürerek.

"Bu arada, sana bir şey sorabilir miyim?"

Duraksadı ve biraz gergince, "Sor," dedi.

"Tıbbi anlamda, beyin kas mıdır, bez midir?"

"Aslında, hepsi benzer ve birbirine bağlı amaçlara sahip, farklı sinir dokusu türlerinin bir konsantrasyonudur. Sanırım bu, beyni bir organ yapar. Neden?"

"Sadece merak ettim. Yarın görüşürüz."

"Hoşça kal." Ve pandasının yokuşta gözden kaybolmasını izledim.

Sonra döndüm ve tam ön kapıya çıkan basamakları tırmanmaya hazırlanırken, karanlıkta, başı öne düşmüş halde, kapının önüne yığılmış, yolu kapatan iki büklüm bir karaltı fark ettim. Basamakların yarısında donakaldım ve bana bakmadan önce her iki elini kısıcık traşlı kafasında dolaştıran adama baktım. Gasp edilmenin nasıl bir şey olduğunu keşfetme fikriyle uzlaşıırken, karaltı ayağa fırladı ve, "Söylesene, bu Asyalı fıstık da kim, Bri?" dedi.

Spencer Lewis'in keskin ve hırçın bakışlarını gölgelerin arasından çıktığı anda tanıdım.

SORU: Florentine mermeri olarak geçtiği heykel sanatında sıkça kullanılan, buharlaşan deniz suyundan yayılan kalıntı tabakalarının oluştuğu, sulu, ince taneli, yarı saydam alçı türüne ne ad verilir?

CEVAP: Kaymaktaşı.

"Spencer? Burada ne arıyorsun?"

"Bir gelip ziyaret edeyim dedim, hepsi bu." Merdivenlerden yukarı, onu kucaklamaya koştum; kolumun üst kısmını yumrukladı ve oğlanların birbirleriyle selamlaşırken yaptıkları o tuhaf, küçük dansı yaptık. "Ve sen beni davet etmiştin..."

"Evet, ettiğimi biliyorum, ama... hey, saçlarına ne oldu?"

Elini saç derisine kadar kazınmış kafasının üstünde dolaştırdı. "Hapishane kaçkını görüntüsü, değil mi?" dedi ve dilindeki, trende sarhoş olduğunun göstergesi olan sürçmeyi fark ettim.

"Evet. Evet, çok... cesurca. Kim yaptın?"

"Ben yaptım."

"İddia için mi yoksa...?"

"Siktir git, Brideshead. İçeri gelebilir miyim, gelemem miyim?"

"Tabii ki." Kapının kilidini açtım, holün ışıklarını yaktım ve girişteki bisikletlerin arasından sıkışarak geçtik. Spencer başka açılar-

dan da farklı görünüyordu; gözleri çökük ve yorgundu ve altlarında bere gibi morluklar vardı. Soğuk havaya rağmen, üzerinde sadece liseden hatırladığım buruş buruş, eski bir Harrington vardı ve valiz olarak, görebildiğim kadarıyla sadece iki kutu bira içeren, naylon bir torba taşıyordu.

"Bu sabah aradım ve havalı herifin tekiyle konuştum," dedi merdivenleri tırmanırken.

"Ev arkadaşım, Josh. Josh ve Marcus."

"Nasıllar?"

"Ah, iyiler. Pek senin tipin sayılmazlar."

"Yani senin tipin sayılırlar, öyle mi?"

"Aslında kimsenin tipi olduklarını sanmıyorum." Ve yatak odasının önündeydik. Kapıyı açtım.

"Demek bütün aksiyon burada gerçekleşiyor. Hoş..."

Paltomu çıkardım ve Spencer onları görmeden, rahat bir tavırla, dambılların üstüne attım.

"Keyfine bak. Bir fincan çay, kahve ya da başka bir şey ister misin?"

"İçki var mı?"

"Ev yapımı bira vardır sanırım."

"Ev yapımı mı?"

"Aslında Marcus ve Josh'un."

"Nasıl bir şey?"

"Biraz çiş gibi desem?"

"Ama alkollü değil mi?"

"Hı hı."

"Haydi o zaman."

Ve istemeye istemeye, onu odamda bıraktım ve içkiyi almak için hızlı adımlarla mutfığa gittim. Benim de bir içkiye ihtiyacım vardı. Spencer'ın gelişi beni kısmen, açıkça tuhaf ve acımasız davrandığı ve kısmen hayatımda onu gördüğüme sevinmeyeceğimi hiç beklemediğim için, tamamen sarsmıştı. Ayrıca, üzerinde çalıştığım deneysel, yerli bir erotik sonenin açık olduğu şiir defterimi masamın üstünde bırakmış olabileceğimi düşündüğüm için biraz gergindim. İlk mısra "kaymaktaşı memeler" kelimelerini içeriyordu ve Spencer okursa, çenesinden asla kurtulamazdım.

Ve birden, *Brandenburg Konçertoları*'nın açılışının odamda çok yüksek sesle çalmaya başladığını duydum ve bira bardaklarını kapıp telaşla odama döndüğümde onu ağzında bir sigara, bir elinde Bach albüm kabı, diğerine *Komünist Manifesto*'yla masamda otururken buldum.

"Söylesene, bugünlerde nesin sen, komünist mi, sosyalist mi?"

"Sosyalist sanırım," dedim sesi kısarken.

"Doğru. Aradaki fark ne peki?" Farkı bildiğini ve benimle kafa bulduğunu bilsem de anlattım.

"Komünist özel mülk ve üretim araçlarının sahiplenilmesine karşıyken, sosyalizm daha çok..."

"Yatağın neden yerde?"

"Bu bir *futon*."

"Tabii ya. Bir *fu-ton*. Bunu da sana o Asyalı fıstık mı öğretti?"

Kaymaktaşı memeler şiirini masanın çekmecesine kaydırırken, "*Asyalı fıstık*; ırkçılık ve seksizm aynı cümlede!" dedim. "Aslında Lucy Minneapolis'ten. Kökeninin Çin'e dayanıyor olması Çinli olduğu anlamına gelmez."

"Tanrım, haklısın, bu bira gerçekten çiş gibi. Bir *pub*'a falan gidemez miyiz?"

"Biraz geç oldu, öyle değil mi?"

"Hâlâ yarım saatimiz var."

"Yarın sabahtan önce yapmam gereken okumalar var."

"Ne okuman gerek?"

"Pope'un *Bukleye Tecavüz*'ünü."

"Kulağa müstehcen geliyor. Yine de sabaha okursun, olmaz mı?"

"Şey..."

"Haydi ama hızlı bir içki..."

Gitmemem gerektiğini elbette biliyordum, ama bu oda birden çok küçük ve aydınlık gelmişti ve sarhoş olmak, artık bir gereklilik gibi görünüyordu, bu yüzden tamam dedim ve *pub*'a gittik.

Uçan Hollandalı, biz vardığımızda hâlâ kalabalıktı ve barda beklerken, Spencer'ın kısık, kırmızı gözleriyle, yeni bir sigarayı içine çekerek etrafa bakmakta olduğu yere baktım. Kendime bir ellilik bira, ona da ellilik bir bira-votka aldım.

"Demek burası bir öğrenci *pub*'ı ha?" dedi.

"Bilmem. Sanırım öyle. Masa bulabilecek miyiz diye bakalım mı?"

Bardaklarımızı başlarımızın üstünde tutarak, arka tarafa doğru zar zor ilerledik ve boş bir masa bulup yerleştik. Ben, "Evde işler nasıl?" diye sormadan önce anlık bir sessizlik oldu.

"Ah, harika. Gerçekten A-1."

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Beni davet etmiştin; *istediğin zaman gel*; unuttun mu?"

"Elbette."

Bir an bir karar verir gibi, sessiz kaldı ve ardından, biraz fazla rahat bir tavırla, "Ve dediğim gibi, ben bir hapishane kaçkınıyım, değil mi?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, sadece biraz sıkıntım var, diyelim. Yasal sistemle."

Güldüm. Sonra gülmeyi bıraktım. "Ne için? Yine bir kavga değil ya..."

"Hayır, yakalandım işte. İşsizlik yardımı katakullisi."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, Bri, şaka yapmıyorum," dedi bitkin bir sesle.

"Nasıl olur?"

"Bilmiyorum. Biri beni gammazlamış olmalı. Hey, sen değildin, değil mi?"

"Evet, Spencer, bendim. Ee, şimdi ne olacak?"

"Nereden bileyim? Sanırım hâkime bağlı."

"Mahkemeye mi çıkacaksın?"

"Ah, evet. Görünüşe bakılırsa, göz açtırmıyorlar, bu yüzden önümüzdeki ay mahkemeye çıkıyorum. İyi haber, değil mi?"

"Ne diyeceksin peki?"

"Mahkemede mi? Henüz bilmiyorum. Sanırım bunu yapmamı Tanrı'nın söylediğini söyleyebilirim."

"Hâlâ o benzin istasyonunda çalışıyor musun?"

"Eh, tam olarak değil, hayır."

"Neden?"

"Çünkü yakalandım."

"Ne yaparken yakalandın?"

Votkasından büyük bir yudum aldı. "Elim kasanın üstündeyken."

"Şaka yapıyorsun!"

"Brian neden sürekli şaka yapıp yapmadığımı soruyorsun? Sence bu komik bulacağım bir şey mi?"

"Hayır, ben sadece..."

"Kasanın üstünde gizli bir kamera varmış; gecenin sonunda, kasadan nakit alırken yakalandım."

"Ne kadar?"

"Bilmem, bir beşlik, bazen bir onluk; şekerlemeler, cipsler falan kasadan geçirmediğim oldu."

"Peki onlar da sana dava açacaklar mı?"

"Hayır, açamazlar; çünkü kayıtlarda yokum. Ama sadece müdürüm pek mutlu olmadı diyelim. Ücretimden bolca kesti ve beni tekrar görecektik olursa bacaklarımı kıracağını söyledi."

"Senin ne kadar aldığını düşünüyor?"

"Birkaç yüz papel?"

"Peki sen ne kadar aldın?"

Spencer dumanı bıraktı. "Birkaç yüz papel doğru gibi."

"Lanet olsun, Spencer."

"Bana saatte bir paunt lanet olası seksen peni veriyorlardı, Brian; başka ne halt bekliyorlardı ki?"

"Biliyorum! Biliyorum!"

"Her neyse, sen bir *komünistsin*; özel mülkiyeti onaylamadığını sanıyordum."

"Onaylamıyorum, ama Marx üretim araçlarından bahsediyor, benzin istasyonundaki kasanın içeriğinden değil. Ayrıca *kınıyor* da değilim; hem zaten ben bir sosyalistim. Ve sadece... çok yazık olmuş, diye düşünüyorum, o kadar. Anne baban ne diyor?"

"Ah, benimle çok ama çok gurur duyuyorlar." Bardağın neredeyse yarısını bir dikişte içti. "Her neyse. Konu şu ki adamakıllı siki tutmuş durumdayım."

"Ama başka bir iş bulursun, öyle değil mi?"

"Ah, kesinlikle. Sabıka kaydı olan, niteliksiz, işsiz, aşağılık bir hürsüz. Bugünün rekabetçi iş piyasasında, kesinlikle lanet olası altın tozuym. Bir tane daha ister misin?"

"Bir yarım belki."

"O zaman senin alman gerekecek; kendimi mali açıdan biraz sıkıntıda görüyorum."

Böylece tekrar bara yürüdüm, biralari aldım ve bu akşam büyük ihtimalle *Bukleye Tecavüz*'ü okuma fırsatını bulamayacağımı kabullendim.

* * *

Pub'tan en son ikimizin ayrıldığını söylememe gerek yok. Son siparişler çağrısının ardından, Spencer, başka insanların yarım bıraktıkları içkilerin kalıntıları bizim bardaklarımıza boşaltma görevini üstlendi. On altı yaşından beri yapmadığım bir şeydi; böylece Richmond Evi'ne döndüğümüzde ikimiz de bayağı çakır keyiftik. Orada ev yapımı bira bardaklarımızın içinde kalanları bitirdik ve Daily Mirror ve yarısı yenmiş etli çöreklerle birlikte, Spencer'ın valizini oluşturan iki kutu Special Brew'u içtik. O yılbaşı ve Alice'le ilgili her şeyi ve mutfakta çıplak annesiyle karşılaşma hikâyemin kendime ait versiyonunu anlattım ve Spencer biraz gevşedi ve ilk kez küçümseme ya da kişnemeyle değil, adam gibi, cömert bir kahkahayla güldü.

Ardından plağı değiştirmek için kalktım ve Kate Bush'un dikkat çekici ama meydan okuyan ilk albümü *The Kick Inside*'ı koydum ve Spencer eski haline döndü ve *The Man with A Child in His Eyes* boyunca gülerek, plak koleksiyonumla ve duvardaki kartpostallarla dalga geçti. Dikkatini dağıtmak için, benim için hazırladığı "Bri'nin Üniversite Derlemesi" kasedini taktım ve Gil Scott Heron'un söyle-

diği, *The Bottle*'ı dinlerken, ikimiz sarhoş bir halde *futon*'a yığılıp tavanın başlarının üstünde eğilip bükülmesini ve dönmesini seyrettik.

"Bunda sen varsın, biliyorsun, değil mi?"

"Nede?"

"Bu şarkıda. Dinle." Ve elleri ve dizlerinin üzerinde, müzik sistemine kadar emekledi ve *dur* ve *baş* *sar* düğmelerine bastı. "Çok dikkatli dinle..." Ve şarkı başladı. Canlı bir kayıttı; ilk on altı ölçü elektronik org ve perküsyondan ibaretti; ardından bir caz flüt solosu başladı ve Gil Scott-Heron tam olarak duyamadığım bir şey söyledi.

Spencer heyecanla, "Anladın mı?" diye sordu.

"Hayır?.."

"Tekrar dinle, sağır herif, adam gibi dinle." Ve *baş* *sar*, *durdur* ve *oynat* düğmelerine bastı ve sesi sonuna kadar açtı ve bu defa Gil Scott-Heron'un, "Brian Jackson sizin için flütte!" dediğini ve kalabalığın alkışladığını çok net olarak duydum.

"Anladın mı?"

"Evet!"

"Bu sensin!"

"Brian Jackson flütte!"

"Tekrar..."

Ve işte bir kez daha... "Brian Jackson, sizin için flütte."

"Bu muhteşem, daha önce hiç duymamıştım."

"Çünkü senin için hazırladığım derleme kasetleri hiç dinlemiyorsun, seni cahil ve zevksiz *piç kurusu*." Ve ardından tekrar emekleyerek *futon*'a döndü, kendini sırt üstü bıraktı ve bir dakika kadar şarkıyı dinledik ve sonuçta cazdan -ya da soul, funk her neyse işte- bayağı hoşlandığıma karar verdim ve siyahi müzik dünyasını gelecekte tam anlamıyla keşfetmeyi kafaya koydum.

"Demek hoşlandığın kız Alice?" dedi Spencer bir süre sonra.

"Ondan hoşlanmıyorum, Spence, onu *seviyorum*."

"Onu *seviyorsun*."

"Seviyoooruuuum..."

"Onu seviyoorsuuuun..."

"Kesinlikle, tamamen ve baştan aşağı seviyorum; bütün kalbimle..."

"Ben Janet Parks'ı sevdiğini sanıyordum, seni döneke kaşar..."

"Janet Parks, Alice Harbinson'ın yanında *inek* gibi kalır. Benim sevdiğim Janet Parks değil, Alice'tir/ Kim bir kuzgunu güvercinle karşılaştırabilir?"

"Bu da ne böyle?"

"Bir Yaz Gecesi Rüyası, perde iki, sahne üç."

"Jackson, seni ahmak. Ee, bu Alice'le tanışacak mıyım o zaman?"

"Belki. Hâlâ buralarda olursan yarın akşam bir parti var."

"Senin için güzel bir şeyler söylememi ister misin?"

"Gerek yok, ahbap. Dediğim gibi, o bir Tanrıça. Senden ne haber bu arada?"

"Beni geç. Beni bilirsin. Robotun tekiyim."

"Birini seviyor olmalısın..."

"Sadece seni, ahbap, sadece seni..."

"Evet, tamam, ben de seni seviyorum, ahbap, ama bu *cinsel, romantik* bir sevgi değil, öyle değil mi?"

"Ah, kesinlikle cinsel. Bunca yolu neden geldim sanıyorsun? Seni *istediğim* için. Bize bir öpücük ver, koca oğlan." Ve Spencer üzerine zıpladı ve göğsüme oturup ıslak şapırtı sesleri çıkarmaya başladı ve onu üstümden itmeye çalıştım ama iş bir boğuşmaya döndü.

"Haydi ama Bri, teslim ol, istediğini sen de..."

"Üstümden kalk!"

"Öp beni, aşkım!"

"Spencer, canım yanıyor!"

"Direnme, sevgilim!"

"Kalk üstümden! Takımlarımın üstünde oturuyorsun, seni *homo*..."

Ve ardından kapı vuruldu ve Marcus, yakut kırmızısı havlu sabahlığıyla, yamuk pilot gözlüklerinin arkasından görmeyen gözlerini kırpıştırarak eşikte duruyordu.

"Brian saat ikiyi çeyrek geçiyor; müziği *kapatman* mümkün mü acaba?"

"Affedersin, Marcus!" dedim ve yerden müzik setine doğru emekledim.

"Selaaaamm, Marcus," dedi Spencer.

Marcus gözlüklerini burnundan yukarı iterek, "Selam," diye mırıldandı.

"Marcus, hoş bir isim. Marcus..."

Bütün S'lerde tıslayarak, "Bu benim en iyi arkadaşım Spencer, Marcus!" dedim.

"Biraz sessiz olun, yeter, tamam mı?"

"Tamam, Marcus, tanıştığınıza sevindim, Marcus," ve kapıyı kapatmasının ardından, "... güle güle, Marcus, seni otuzzz birrrciiii..."

"Şşşt, Spencer!"

Ama müzik kapanmıştı ve artık o kadar eğlenceli gelmiyordu ve ağır demir karyolayı, gardırobun arkasından biraz güçlük ve bayağı bir gürültüyle çıkarıp *futon*'un yanına indirdik. Kimin nerede uyuyacağı konusunda kısa bir tartışma yaşandı, ama Spencer *futon*'u aldı; ne de olsa o misafirdi ve ben de başımın altında iki buçuk santim kalınlığında polyester bir yastıkla ve tizerimde bir paltolar ve hav-

lular yığınıyla, tamamen giyinik halde, çıplak telli karyolaya uzandım. Zeminin altımda sıçrayıp döndüğünü hissediyor ve yeniden ayık olmak için can atıyordum.

"Eee, ne kadar kalacaksın, Spency?"

"Bilmem. Belki birkaç gün. Kafamı dağıtana kadar. Senin için uygun mu, dostum?"

"Tabii ki uygun. İstedğin kadar kal. Dostlar bunun içindir, değil mi?"

"Şerefe, dostum."

"Şerefe."

Bir süre sonra, "Ama iyisin değil mi, dostum?" dedim.

"Bilmiyorum, dostum. Bilmiyorum. Emin değilim. Ya sen?"

"Ben iyiyim."

Ve bir süre sonra, "Ve flütte Brian Jackson!" dedi.

Ve ekledi. "Ve kalabalık deliye döner..."

Ardından, uyuyakaldık.

SORU: Yerli Amerikan kültüründe, merkezi bir tören nesnesi olan *calumet* yaygın olarak hangi adla bilinir?

CEVAP: Barış çubuğu.

Sabah saat dört otuz gibi kustum.

Çok şükür ki koridorda sendeleyerek banyoya tam zamanında ulaştım, ama lavabodan kafamı kaldırıp aynadaki dudakları ıslak, solgun ve titrek yansımama bakınca, az kalsın bir kez daha kusa-
caktım. Çünkü belli ki gecenin bir yerinde, yüzünün tek tarafı boy-
dan boya baklava desenli pullarla kaplı, anormal derecede korkunç
bir sürüngen adama dönüşmüştüm. Çılgılığımı bastırmak için ağzımı
kapattım ve sonra, bunun sadece karyolamın tel ağının yüzüme çı-
kan izi olduğunu idrak ederek yatağıma döndüm.

Saatın alarmı 08:15'te kulağımın içindeki bir buz kıracağı gibi
ötmeye başladı ve yatakta uzanıp cama vuran yağmur tanelerinin
sesini dinledim. Tanrı biliyordu ya, daha önce de akşamdan kaldı-
ğım olmuştu, ama bu tuhaf, yeni bir türdü; neredeyse halüsinasyon
tadındaydı. Bütün sinir sistemim yeniden düzenlenmişti sanki. Bu
yüzden, dışarıdan gelen en ufak bir duyum, dışarıdaki yağmur, masa
lambasının ışığı, karyolanın altına yuvarlanan boş Special Brew ku-
tusundan gelen koku; hepsi, gülünç derecede abartılı bir etki yara-

tıyordu. Bütün sinir uçlarım, vücudumun içindekiler bile, rahatsız edecek kadar uyanıktı ve seğiriyordu; o kadar ki kıpırdamadan yatıp konsantre olursam, iç organlarımla biçim ve konumlarını hissedebiliyordum: akciğerlerimin ıslak ıslak böğürdüğünü; bitkin ve ter içindeki sarı gri karaciğer kütlemin bel kemiğime yığılıverişini; tıkalı, acı ve yara bere içindeki mor böbreklerimi, sıcak ve spazm geçiren bağırsaklarımı. Hareket etmeye ve bu son görüntüden fiziksel olarak silkinmeye çalıştım, ama saçlarımla yastık kılıfına sürtünme sesi bile müthiş gürültülüydü; bu yüzden yana dönük halde, kıpırdamadan yatıp bir metre kadar uzağımda, ağzı hafif aralık bir şekilde ve yastığımı ıslatan nemli, opak bir tükürük lekesinin yanında yatmakta olan Spencer'a baktım. Bayat, bunaltıcı ve ılık nefesinin kokusunu alacak kadar yakınında yatıyordum. Tanrım, dazlak tıraşını unutmuştum. Bir faşiste benziyordu; yakışıklı ve karizmatik bir faşiste. Ama tarihün bize anlattıklarına göre, en kötüsü onlardı. Bu akşam partide insanlar beni onunla birlikte görür ve bir faşistle arkadaş olduğumu sanarlarsa? Belki bu akşam partiye gelmezdi. Belki de eve gitmiş olurdu. Belki en iyisi bu olurdu.

Ayağa kalkıp karyolanın ucunda oturmak bir Herkül gücü gerektiriyordu ve mide muhteviyatımın, ılık ve usul usul köpüren kremayla dolu ince, naylon bir çöp poşeti gibi, şöyle bir kıpırdanıp durduğunu *duyabiliyordum*. Önceki gecenin kıyafetlerini değiştirme fikri, açıkçası mantık dışı geldiği için, değiştirmedim ve ayakkabılarımla bağcıklarını üzerlerine kusmadan bağlayabileceğimden bile emin değildim, ama bir şekilde bunu başardım. Palto/battaniyemi üzerime geçirdim ve Spencer uyumaya devam ederken evden çıkıp yokuş yukarı, İngilizce bölümüne doğru yürümeyi başardım. Sürekli bir çiselti ve fırtınamsı bir rüzgâr vardı. *Bukleye Tecavüz'*ü yürürken okuyabileceğim gibi fantastik bir düşüncem vardı, ama sayfalar ıslanıyordu ve ayrıca, sinir sistemim ancak yere yuvarlanmadan yürümekle baş edebilirdi.

Ders binasının dışında, bir duvara yaslandım ve ellerimi, gri dışında bir renk verebilmek için, hızla yüzümün üstünde dolaştırırken, Rebecca Epstein'ın hızlı adımlarla bahçe kapısından dışarı çıktığını gördüm. Bir an beni gördüğünü ve dosdoğru yürümeye karar verdiğini sandım, ama bu doğru olamazdı, çünkü bu, beni görmezden geldiği anlamına gelirdi.

"Rebecca!" diye seslendim, ama yakası kalkık siyah vinil pal-tosu ve yağmura karşı öne eğdiği başıyla, sokaktan aşağı doğru sert adımlarla ilerliyordu.

"Rebecca! Benim Brian!"

"Aynen öyle. Merhaba, Brian," dedi ifadesiz bir sesle.

"Nasılsın?"

"İyiyim."

Ve bir süre yürüdük.

"Ders iyi miydi?" diye sordum.

"Hı hı."

"Ne hakkındaydı?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun yoksa sadece konu yaratmaya mı çalışıyorsun?"

"Sadece konu yaratmaya çalışıyorum."

Belli belirsiz bir gülümseme görür gibi oldum, ama belki de sadece hayal etmiştim, çünkü bir sonraki sözü, "Senin kendi dersine gidiyor olman gerekmiyor mu?" oldu.

"Şey, gerekiyordu, ama derse gidecek halde olduğumdan emin değilim..."

"Neler oluyor?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun, yoksa?.."

"Bu arada bok gibi görünüyorsun."

"Bok gibi hissediyorum."

"İyi. Sevindim."

Düşmanca bir tavır içindeydi. Elbette, her zaman düşmanca görünürdü, ama bugün biraz daha fazla böyleydi. Bir süre, ben ondan biraz geride, yürümeye devam ettik ve o kadar kısa bacaklarla ben-den bu kadar hızlı yürümeyi nasıl başardığını merak ettim.

"Becs, sen bana kızgın falan mısın?"

"Becs mi? Becs de ne demek?"

"Rebecca, demek istedim. Pekâlâ, kızgın mısın?"

"Kızgın değil... sadece... hayal kırıklığına uğramış."

"Tanrım, sen de mi?" İlk kez gözümlün içine baktı. "Şu anda herkesi hayal kırıklığına uğrattır gibiyim. Neden bilmiyorum. Yapmamak için çok çaba harcıyorum, gerçekten." Bu söz üstüne durdu ve beni baştan ayağa süzerken, bir süre sokağın ortasında, yağmurun altında dikildik.

"Suratının tamamen gri olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Biliyorum."

"Ve ağzının kenarında da bir şey var."

Paltomun koluna sildim ve öyle olduğundan emin olmasam da, "Diş macunu," dedim. "Baksana, kahvaltı ettin mi?"

"Dersin ne olacak?"

Mümkün olan her derse girme kararımı hatırlıyordum, ama Rebecca kararlardan daha önemli geldi, bu yüzden, "Sanırım dersi kıracağım," dedim ve o bir an düşündükten sonra, "Gel o zaman," dedi ve tekrar yokuş aşağı yürümeye başladık.

Kahvaltı spesiyallerinden yükselen buhar ve yağ, kafenin vitrinini buğulayarak, soğuk camın üstünde yoğunlaşıp aşağı damlıyor ve kırmızı formika masamızın üzerinde birikiyordu. Rebecca ve ben

onun için bir çay, benim içinse sütlü kahve, bir kutu kola ve kahve-rengi soslu, jambonlu, gevrek çörek ve bir paket Mars'la kendimize koltuklu bir masa bulmuştuk. Rebecca parmağıyla camdaki buhara resimler çizerken ben anlatıyordum. "... İşsizlik maaşında katakulli yaptığı için başı belada, ki şahsen bunun rezalet olduğunu düşünüyorum. Demek istediğim, bütün o zengin heriflerin kaçırdıkları vergi miktarlarını ve kimsenin gözünü dahi kırpmadığını düşününce..."

"... Hımmm..."

"... Demek istediğim, haftada adi bir yirmi üç papel nedir ki? Kimse o parayla yaşayamaz. Ve ortada adam gibi iş yokken, insanların ne yapmasını bekliyorlar ki?"

"Hı hı..."

"O piç kurusu *Tory*'lerin bazılarını o parayla hayatta kalmaya çalışırken görmek isterdim. Her neyse, benden borç para isteyecek diye endişeliyim, çünkü ona borç verecek durumda değilim. Hele bu düzeyde burslarla..."

Ve bu noktada konuşmayı kestim, çünkü Rebecca'nın camdaki buğuya tersten, "İmdaaaattt!" yazmış olduğunu fark etmiştim.

"Özür dilerim. Biraz sıkıcıyım, değil mi?"

"Şey, Jackson, beni bilirsin. Genelde sabahları *Tory*'lerin sosyal politikasını tartışmaktan daha çok seveceğim hiçbir şey yoktur, ama şey, buradaki önemli mesele bu değil, öyle değil mi?"

"Hayır, sanırım değil." Derin bir nefes aldım.

"Önceki gece için özür dilerim."

"Tam olarak ne için özür dilediğini biliyor musun?"

Biliyor muydum? "Tam olarak değil, hayır."

"O zaman tam anlamıyla bir özür sayılmaz, değil mi?"

"Hayır, sanırım sayılmaz." O akşama tekrar dönüp bakınca, sanırım bir cuma gecesi bar çıkışı bir sarhoş kavgasına karışmak gibi

bir şeydi. O an için heyecan verici ve canlı ve korkutucu, ama sonrasında kimin kime ne yaptığından, hatta kimin başlattığından bile emin olamadığınız bir şey. Bu benzetmeyi Rebecca'yla da paylaşmayı düşündüm, ama hiç kimse kendisiyle öptüşmenin bir *pub*'ın önünde ayak yemeye benzediğini duymak istemezdi; bu yüzden sadece "Ben sadece... bilirsin işte, her zamanki gibi bir şey olduğumu sandım," demekle yetindim.

"Her zamanki gibi?"

"Bilirsin işte, benim işe yaramazın teki olmam."

"Ah, şey, benden daha kötü değilsin."

"Senden çok daha kötüyüm."

"Değilsin."

"Öyleyim."

"Hayır, değilsin."

"Öyleyim. Ben dehşet vericiyim."

"Pekâlâ, Jackson, bu konuda bir diyalektiğe girmeyelim olur mu?" Çayından bir yudum aldı, çiğniyormuş gibi görünüyordu ve sonra, "Bak, ben biraz sarhoş oldum ve bir hata yaptım, sinyalleri yanlış yorumladım ya da doğru cümle her neyse işte ve özellikle sana kızgın değilim; ben sadece utandım, gerçekten," dedi. "Genelde kendimi," kısa, tatsız bir gülüşün arkasından ekledi: "savunmasız olduğum durumlara sokmam; doğru kelime bu mu?" Ardından, ucunu yaladığı parmağını tabağındaki jambonlu çörek kalıntılarını toplamak için kullandı. "Yine de, tekrar sevmeyi öğreneceğimden eminim."

Belli ki sohbet burada yeni ve ilgi çekici bir boyuta geçiyordu; bu yüzden masada öne doğru eğildim. Başımı, bir tür dalgın duyarlılık ifade ettiğine inandığım bir açıyla ıslak cama yasladım ve alçak sesle, "Yani, geçmişte, bilirsin işte, duygusal anlamda, kötü duygusal tecrübeler mi yaşadın?" dedim.

Rebecca, fincarunu ağzına götürürken duraksadı ve her iki omzunun üstünden arkasına baktıktan sonra, "Affedersin, ama bana mı dedin?" diye sordu.

"Adil bir soru, öyle değil mi?"

"Ayrıca lanet olası üzerine vazife de değil. Ne dememi istiyorsun? Babam bir midilli almama izin vermediği için oldu mu? Sarhoş oldum ve biraz, insan teması, ya da her neyse işte onu istedim ve bir hamle yaptım ve reddedildim. Büyük bir mesele değil. Bu lanet olası yerde diğer herkesin lanet olası iradesiz olması, benim de öyle olacağım anlamına gelmez..."

"Bence çok fazla küfür ediyorsun."

"Bok küfrediyorum..."

"Bence sürekli küfredersen, küfür kelimelerinin etkisinin değerini düşürürsün."

"Hem sen kimsin? Mary-sıçtığımanın-Poppins'i mi?" dedi ama bunu hafifçe gülümseyerek söylemişti ve sanırım bu umut edebileceğimden bile fazlasıydı. Sonra çayından bir yudum aldı, camdan dışarı baktı ve rahat bir tavırla, "Her neyse," dedi, "ille bilmen gerekiyorsa, son ilişkim bir kürtaj kliniğinde son buldu, bu yüzden... şey... her neyse, bu konularda bazı insanlar kadar özgür ve rahat değilim. Hepsi bu."

Buna ne tepki vereceğini bilemedim. Ya da daha doğrusu, politik açıdan nasıl tepki vereceğimi biliyordum, ama bir insan olarak nasıl tepki vermem gerektiğinden emin değildim. Yüzümü ne şekle sokmam gerektiğini bilmiyordum. Belki de fazla ciddileşmemek ve çok büyütmemek gerekiyordu.

"Kimdi?"

"Geldiğim yerden bir çocuk; becerme hatasına düştüğüm bir he-
rif." Buruşturulmuş peçetemde delikler açarak, "Tanıdığın biri de-
ğil," diye ekledi.

"Ve seni sepetledi, çünkü..."

"Hayır, tabii ki öyle olmadı. Yani hemen değil. Alakası yok. Kar-
maşık bir durumdu..." Sonra iç geçirdi, bana baktı, sonra gözlerini tek-
rar peçeteye çevirdi. "Altıncı sınıfta birlikte olduğum, Gordon adında
bir çocuk. İlk-gerçek-aşk saçmalığı. Altı aydır çıkıyorduk ve yazın trenle
seyahate çıkacaktık; ileri düzey sınavlarımız bitince; sonra bir okula
ara verip yurt dışında bir yere gidip yaşayacak, nasıl gittiğine baka-
caktık. Bilirsin işte; isteyip istemediğimizi görmek için... her neyse.
Böylece Avrupa yolculuğuna çıktık; etrafı görmeye, kumsallarda uyu-
maya başladık; fazlasıyla genç âşık hayalleri ve sonra İspanya'da bir
yerlerde, hamile olduğum ortaya çıktı. Enine boyuna konuştuk, ne
yapmamız gerektiğine karar verdik, hemen geri döndük ve olayı
hallettik. Bunu birlikte atlatacağımızı ve yanımda kalacağını söyledi
ve öyle de oldu. Ama sadece bir buçuk hafta için. İşte. Bu kadar."

"Peki sen onu... bilirsin, seviyor muydun?" Kaşlarını çatı, du-
daklarını büktü ama cevap vermedi; sadece önce pencereden dışarı,
sonra da buruşturulmuş peçeteye baktı. Ne diyeceğini bilemiyor,
ama bir şeyler demem gerektiğini hissediyordum. "Eh, o zaman için
doğru olanı yaptığından eminim."

Rebecca'nın gözleri yeniden bana dikildi. "Brian, doğru olanı
yaptığını biliyorum. Onayını istemiyordum."

"Hayır, biliyorum."

"Ayrıca o ahmak ses tonuyla konuşmaya başlamana da gerek
yok."

"Hangi ses tonu?"

"Hangi ses tonu olduğunu biliyorsun. Kürtaj herkesin başına
geliyor, biliyorsun; sandığından daha çok."

"Biliyorum..."

"Ve hepimiz bu yüzden kıvrılıp içimize dönmüyor, elimizde Bell Jar'ın bir kopyasıyla bir köşeye kapanmıyoruz. Pek çok kadın hayatına devam ediyor..."

"Eminim..."

"Bu yüzden artık konuyu değiştirelim, olur mu?"

"Tamam."

"Şu senin Mars'ın mı?" dedi ve anlık bir kaygı yaşadım, çünkü Mars'ı boykot ediyor olmamız gerekiyor mu gerekmiyor mu hatırlamıyordum.

"Hı hı."

"Ver o zaman." İtaatkar bir tavırla ona uzattım ve bir ısırık aldı, birkaç saniye çiğnedi. "Yediğin içtiğin her şey neden *kahverengi*? Hayatımda bu kadar çok kahverengi yiyecek görmedim. Arada sırada bir parça meyve ya da sebze yemekten zarar görmezsin, biliyorsun..."

"Annem gibi konuştun," dedim.

"Annen bilge bir kadınmuş. Onu dinlemelisin. Ve beni." Bir ısırık daha aldı. "Eee, onu gördün mü?" dedi dolu ağzıyla.

"Kimi? Annemi mi?"

"Hayır, anneni değil."

"Kimi o zaman?"

"Kimi olduğunu biliyorsun. Farah-lanet olası-Fawcett."

"Ah, sadece birkaç kez."

Bir ısırık daha aldıktan sonra Mars'ı masanın üstünden bana doğru attı. Çikolata masaya yapışkan kısmının üstüne düştü. "Ve ondan hâlâ... hoşlanıyor musun?"

Gözüme bir çay kaşığı yemek gibi gerçek bir tehlike olduğunun farkındaydım; bu yüzden kelimeyi büyük bir dikkatle seçerek, "Sanırım," demekle yetindim.

"Sence o senin hakkında ne düşünüyor?"

"Sanırım beni... ilginç buluyor."

Bana baktı, bir şey diyecek gibi oldu, sonra pencereden dışarı baktı ve buğuya bir şeyler –gülen bir surat– çizmeye koyuldu. "İlginç, ha? Şey, böyle dışını sıkıyor olman çok dokunaklı, sanırım; kayıtsızlığa karşı ısrarcılık. Çok," dudaklarını bükerek, "yiğitçe," dedi.

"Eh, evet. Dürüst olmam gerekirse bu konuda çok fazla seçme şansım var gibi görünmüyor."

"Ah, hayır, her zaman bir seçme şansın vardır, Brian. Her zaman için tam ve mutlak bir *avanak* olup olmamayı seçme şansın vardır."

Gün ortasında eve vardığımda, Marcus'u evden çıkarken ve ön kapıyı kilitlerken gördüm. Bir duvarın arkasına sakladım ve hatta kaçmayı düşündüm, ama henüz bacaklarımın tam kontrolünü kazanmamıştım; ayrıca beni görmüştü ve basamakların üstünde durmuş, görünmeyen bir oklavayı avucuna vurarak beni bekliyordu.

"Selam, Marcus!"

"Merhaba, Brian."

Yanından geçip, çiseleyen yağmurdan korunmak için içeri girmeye yeltendim ama yerinden kıpırdamadı.

"Dün gece için özür dilerim, Marcus," dedim; *Seni kendini beğenmiş bütür.*

"Üniversite yurtlarında, yatılı misafire izin olmadığını biliyor sun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," dedim, pilot gözlüklerini gözünden çekerek.

"Demek istediğim, Josh ve ben de insanların kalmasını istiyoruz, ama üniversite kurallarına saygı duyduğumuz için kimseyi ağır-lamıyoruz."

"Biliyorum, Marcus," dedim, gözlüklerini tam ortasından ikiye ayırarak.

"Ne kadar kalacak?"

"Bilmiyorum. Öntümüzdeki birkaç gün? Kafasını toplayana kadar..." Ve kırık gözlüğü yere atıp camlarını ayağımla ezdim...

"Bana birkaç günden daha uzun sürebilirmiş gibi geldi."

Spencer'ın hâlâ yatağında yatıyor ve dinliyor olmasından endişe duyarak, yukarı, odamın penceresine baktım ve alçak sesle, "Yarın? Yarın gitmiş olur," dedim.

Marcus bunu değerlendirdi ve sonunda kabul edilebilir buldu. "Tamam, yarın. Ama daha geç olmasın," dedi ve neredeyse sürtünerek yanımdan geçti ve ben de ayağımla bel kemiğine dayayıp onu kalan birkaç basamaktan aşağı, ölümüne ittim.

"Güzel bir gün geçir, olur mu?" dedim.

Gri sabah ışığında, yatak odam bir karyola, albüm kapakları, paltolar ve döşekler, yorganlar ve nemli havlular keşmekeşiydi. Bir tür keskin, köptüren amonyak ve alkol kokusu ve içeri ağzımda bir sigarayla girsem, odamın suratıma infilak edeceği duygusu vardı; bu yüzden yağmura rağmen, pencereyi ve Spencer'ın yorganın altında bir yerlerde yayılmış halde olup olmadığını görmek için tavan lambasını açtım. Değildi. Masada, çizgili bir A4 kâğıdına karalanmış bir not duruyordu.

"Pub'a gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Başucumdaki saat 11:55'i gösteriyordu. Saatin yanında, önceki gece ceplerimden boşalttığım bir bozukluk yığını duruyordu. Orada

yaklaşık dört paunt elli beş peni olmalıydı ama yine de, her ihtimale karşın, saydım.

Dört paunt elli.

Ve hangisi beni daha fazla hüznlendirdi bilmiyorum: Spencer'ın daha öğlen olmadan *pub*'a gitmesi mi, yoksa paramı çaldı mı diye kontrol etmiş olmam mı?

SORU: Hangi gizli Greko-Romen festivalleri, önce sadece kadınlara özel başlayıp, daha sonra erkekleri de kabul etmiş ve M.Ö. 186'da, sözde zevk düşkünlüğü barındırdığı gerekçesiyle Roma Senatosu tarafından yasaklanmıştır?

CEVAP: *Bacchalaria*.

Genelgeçer bir kurala göre, bir partinin başının belada olduğunu, şov melodileri çalmaya başlandığında anlarsınız.

Spencer ve ben Dorcherster Sokağı, 12'nin kapısında dururken, *Batı Yakası Hikâyesi*'nden *Gee*, *Officer Krupke*'nin çaldığını ve oturma odası anfisinden yükselen şarkıya, şarkıyı ezbere bilen sayısız azametli erkek sesinin eşlik ettiğini net olarak duyabiliyorduk. Her ne kadar ben de Broadway müzikallerini diğer herkes kadar sevsem de, her şeyin bir yeri ve zamanı vardı. Ayrıca bu durumdaki *diğer herkes*, gerçek bir müzikal tiyatro hayranı sayılamayacak olan Spencer oluyordu ve beni şüpheli gözlerle süzdü.

"Bundan emin misin?"

"*Starlight Express*'i açarlarsa, çıkarız. Tamam mı?" Ve hemen ardından, kapı Kedi Erin tarafından açıldı.

"Selam, Erin!" diye cıvıladım.

"Merhaba, *Brian*," diye iç geçirdi.

Kimse kıpırdamadı. Spencer'ın tıraşlı kafası karşısında Erin'in gözlerinin açıldığını gördüm.

"Bu, arkadaşım Spencer!"

"Sorun yok ya?" dedi Spencer.

Erin sorun olup olmadığından açıkça emin olamayarak, "Hımm," deyince, elimdeki şarap şişesi ve dört kutu birayı bir sakinleştirme girişimi olarak havaya kaldırdım ve sonunda kapıyı açtı.

Erin, Drama Bölümü'nden, maço ve hayat üniversitesi mezunu Jet'lerin muzip, cılız ve aşırı heyecanlı üç oğlan tarafından canlandırıldığı New York'un zorlu Batı Yakası'na geri dönmenden önce, "Mutfak şu tarafta," dedi. Neyse ki Erin, *Batı Yakası Hikâyesi*'ni teypten çıkardı ve yerine Sly and The Family Stone'u taktı. Jet'lerden biri huy-suz bir tavırla, "Ah! Ama sırada *I Feel Pretty* vardı diye sızlandı ve Köpek balığı Spencer'ın kafasını salladığını ve elini eskiden saçlarının olduğu yerde dolaştırdığını gördüm ve bir partiye emniyeti açılmış dolu bir silahla gelmiş olma duygusuyla doldum.

Rebecca'yla kahvaltıdan döndünce, Spencer para çalmış mı diye kontrol ettikten sonra, şiir defterime birkaç not düşmeye karar verdim. Yeni bir sayfaya, "kaymaktaşı memeler" şiirimin karşısına şöyle yazdım:

Buhar ve yağ yoğunlaşır

Bir kafenin camında

Kahvaltı spesiyaliteleri

... Sonra yoruldum ve bugünlük bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim. Gerçekten yeterli enerjim yoktu, bu yüzden *futon*'a uzandım ve *Kadim Denizcinin Ezgisi*'ni okumaya başladım ve ancak gazlı ısıtıcının sıcaklığı ve ince dumanı beni uygun bir narkotik uyuklama haline soktuğunda, "Eski bir..." kısmına varmışım.

Tamamen giyinik, ter içinde ve yapış yapış bir ağızla öğleden sonra kasvetine uyandığımda, Spencer ayakları çalışma masamın üstünde, oturmuş, Coleridge okuyordu.

"Her şey yolunda mı, Uyuyan Güzel?"

"Saat kaç?"

"Dört civarı?" Ve işte yine aynı şey. Kusursuzca iyi bir günü daha tamamen ziyan etmiş olmanın fazla sık rastlanan sancısı. Hayatımın harika dilimleri, özellikle uzun okul tatilleri bu şekilde geçip gitmişti; belli ki en kaygısız gençlik günlerimdir: Sözüm ona cennet gibi uzun, sıcak yazlar, hepsi, akşamdan kalınan sabahların puslu uyuşukluğunda, Woolworths'te amaçsız salınmalarla, baş ağrısı yatıştırıcı öğleden sonra şekerlemeler ve kapalı perdeler arkasında on beşinci kez izlenen edepsiz-videolarla, ayyaş ağız dalaşları, isim takmalar, paket servisi yemekler ve avuç dolusu uyku ve bir kez daha akşamdan kalmalar ve tekrar Woolworths'e dönüşle buharlaşıvermişti. Bütün bunlara karşı birtakım kararlar almamış mıydım ben? On dokuz yaşındaydım; hayatımın bu şekilde parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verme lüksüm yoktu. O zaman neden bir kez daha aynı şeyi yapmıştım? Spencer'ın hatası olduğuna karar verdim ve huysuz bir tavırla doğruldum.

"Seni içeri kim aldı?"

"Kadife yelekli, uzun saçlı malın teki."

"Josh mu?"

"Josh. Pek arkadaş canlısı değil."

"Sen çok arkadaş canlısı mıydın?"

"Büyük olasılıkla hayır. Neden? Olmam mı gerekirdi?"

"Eh, ben onunla birlikte yaşamak zorundayım, bu yüzden..."

Spencer hiçbir şey demedi, sadece Coleridge'i masama geri attı. Bira, sigara ve ter kokusu aldım. "Sen neredeydin?"

"Pub'a gittim. Gazete okudum. Dükkânlara bakındım."

"Bir şeyler aldın mı?"

"Neyle?" *Bira ve sigara aldığın şeyle, belki,* diye düşündüm ama, "Güzel şehir, değil mi?" demekle yetindim.

"Evet, fena değil." Elini yüzünde dolaştırdı. "Şimdi ne olacak?"

"Bu akşam şu parti var; bayağı iyi olabilir, ama önce gerçekten biraz çalışmam gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor."

"Spence, gerekiyor."

"Tamam, ben de oturur bir şeyler falan okurum."

Ama bu odadan bir an önce çıkmam gerekiyordu; bu yüzden, "... Ya da belki de sinemaya falan gideriz," dedim.

Böylece sinemaya gittik ve 17:15 seansında, bana dâhi doğasının güzel ve derin keşfi olarak görünen ve Spencer'ın başından sonuna dek uyuduğu *Amadeus*'u izledik.

Pub'a gidince, keyfimiz, olması beklendiği gibi yerine geldi. Müzik kutusunda hangi şarkıyı çalacağımız konusunda tartıştık, kollu makineye elli peni kaptırdık, sonra küçük bir bölmeye oturup yine güldük. Spencer bana Tone'un gönüllü askerliğe katıldığını söyledi.

"Şaka yapıyorsun..."

"Yapmıyorum..."

"Ama o kaçığın teki..."

"Önemi yok. Kaçıkları tercih ediyorlar..."

"Yani ona silah da mı verecekler?"

"Eninde sonunda."

Aynı anda, "Çooooo riskli," dedik ve yıllardır, Çooooo riskli, demediğimi fark ettim. Sonra Spencer, "Elbette başlangıç için onu düşmanın göğsüne oturtmak ve yüzüne osurmak üzere eğitiyorlar," dedi.

"... Ya da düşmanın arkasından sinsice sokulup parmak boğumlarını kafasına sürtmek üzere."

"... Müzik sistemi ekipmanlarını yürütmek de olabilir."

"... Tam bir felaket: Çavuş Tone."

"... Nihai caydırıcı..."

"Özgür dünya, yatağında güven içinde uyuyor." Spencer birasını yuttu ve ekledi: "Sana asıl komik olanı söyleyeyim: Beni de katılmaya ikna etmeye çalışıyor. Hayatımda biraz düzen ve disipline ihtiyacım olduğunu düşünüyor."

"Cazip geliyor mu?"

"Kesinlikle. Bir avuç silah-kaçığı *Tory* yle, Salisbury Ovası'nda osuruk dolu bir çadırda geçecek hafta sonları. Tam ihtiyacım olan ceza."

Çaktırmadan araya sokma fırsatını görüp gülümseyerek ekledim: "Koleje dönme konusunda düşündün mü?"

Ama Spencer hemen uyandı ve, "Siktir git, Bri..." dedi. Bunu kabalıkla değilse de kibarca da sayılmayacak, yorgun bir tavırla söylemişti. "Her neyse, üniversite, orta sınıflar için Milli Hizmet'ten başka bir şey değil."

"Ya ben ne oluyorum? Ben orta sınıf değilim."

"Sen orta sınıfsın."

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin."

"Annem, seninkilerden *kat kat* az kazanıyor."

"Mesele para değil ama, öyle değil mi? Olay tavırla alakalı."

"Aslında, teknik açıdan üretim araçlarının sahibinin kim olduğuyla alakalı."

"Zırvalık; tavırla alakalı. Annen seni bir kömür madenine de gönderebilirdi, sen yine orta sınıf olarak çıkardın. Söylediklerin, okudukların, beni başından sonuna karşısında oturmaya zorladığın o film, okul gezilerine gidişin, paranı sigaralar ve atari oyunları yerine, eğitsel kitaplara harcayışın, balıkçıda karabiber isteyişin..."

"Ben bunu hiç yapmadım..."

"Yaptın, Bri! Yanındaydım."

Aslında, kendimi savunmam gerekirse, benim olaya dair hatırladığım, karabiber istemediğim, ama karabiberleri olduğu için, karabiber seçtiğimdi ama konunun üstüne gitmek istemiyordum. "Yani sana göre insan sırf okumayı seviyor ya da bir şeyler öğrenmek istiyor ya da karabiberi ya da biraya şarabı ya da her neyse işte onu tercih ediyor diye, orta sınıf mı oluyor?"

"Evet; üç aşağı beş yukarı..."

"Çünkü bazı insanlar bunu biraz basmakalıp bulabilirler..."

"Bak, Bri, gerçek şu ki sen kendine sosyalist diyorsun, ama Rusya devriminde oralarda olsaydın ve Lenin, Çar ve ailesini idam etme görevini sana verseydi, yapmazdın. Ve neden, biliyor musun? Çünkü çarın kızını ayarlamaya çalışmakla meşgul olurdun..."

Bu sabahın akşamdan kalma halinin bütün kalıntıları üçüncü birayla yok olmuştu ve biranın yeniden yapılandırıcı ve tıbbi gücü karşısında bir kez daha şaşkındım. Bu partinin, Alice'le olayı daha ileri taşımam için büyük bir fırsat olduğu ortadaydı ve nasıl davranacağım konusuna uzun uzun kafa yormuştum ve işin hilesinin, Çarpıcı ve Mesafeli görünmek olduğuna karar vermiştim. Bu akşamın anahtar sözcükleri bunlardı. Çarpıcı. Mesafeli. Bu nedenle çok sar-

hoş olmamam önemliydi; bu yüzden akşam yemeğinde üçer paket cips ve protein olarak biraz kavrulmuş fıstık yedikten sonra, partiye gitmek üzere yola koyulduk.

Dorchester Sokağı, 12'ye vardığımızda, partinin iki-yöne-degidebilir aşamasında olduğu ortadaydı. Mutfğa üstün körü bir bakış, konuk listesine güçlü teatral önyargının hâkim olduğunu anlamam için yeterliydi; The Bacchae korosunun büyük kısmı oradaydı ve hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Geçen dönemin çok alkış alan, modern kostümlü III. Richard prodüksiyonunun yıldızı Neil adıherneyse, dolaba yaslanmış, Buckingham Dükü'yle ve ev sahiplerinden biri olan ve peynirli ıvrır zıvırları bir kâseye boşaltmakla meşgul olan Antigone'yle dostça sohbet ediyordu. Alice henüz ortalarda görünmüyordu ve anlaşılmaz bir şekilde gergindim. Gerçi bunun sebebinin, Spencer'ın Alice'i nasıl bulacağı endişesi mi, yoksa Alice'in Spencer'ı nasıl bulacağı endişesi mi olduğundan da emin değildim.

Ve birdenbire, işte oradaydı; mutfğın girişinde III. Richard'la konuşuyordu. Beni görmemişti, o yüzden, Çarpıcı ve Mesafeli bir şekilde, mutfak lavabosuna yaslanıp onu seyrettim. Saçlarını ustalıkla, dağınık bir topuzla tepesinde toplamıştı ve tayt kumaşından yapılma, daracık ve ön tarafı, bir tür müthiş dekolte önlüğü gibi duran, hayli oyuk, siyah ve uzun kollu bir parti elbisesi giymişti. Elbisesi bana Kate Bush'un sadece stüdyo kayıtlarına konsantre olmaya karar vermeden önce, ilk sahne performanslarında giydiği kıyafetleri hatırlatmıştı. Aslında, Alice kol altlarında oluşmaya başlayan koyu renk ter hilallerine kadar, ona tıpatıp benziyordu.

Spencer'a, "İşte Alice," diye fısıldadım.

"Şu kaymaktaşı memeli olan mı?" dedi Spencer ve ben herhangi bir şey söyleme fırsatı bulamadan, Alice, "Tuz! Tuz! TUZ!" diye haykırarak, bize, lavaboya doğru koştu.

"Merhaba, Alice," dedim. Çarpıcı ve Mesafeli.

"Tuzu gördünüz mü? Biri Cathy'nin Afgan halısına kırmızı şarap döktü..."

"Bu Southend'den en iyi dostum, Spencer..."

"Tanıştığımıza sevindim, Spencer. Bir beze ihtiyacım var, çekilir misin, Brian?" dedi ve beni lavabonun önünden çekerken, ister istemez, elbisesinin üst kısmından kaçamak bir bakış atan siyah, dantelli sutyeninin yarım santimlik işlemesini fark ettim.

Antigone, "İşte tuz!" diye bağırdı ve Alice ıslak bezle mutfaktan dışarı koştu.

"Alice'ti," dedim.

"Şey, aranızda gerçek bir kıvılcım olduğu ortada, Bri."

"Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle; sadece yolundan çekilmeni söyleyiş şekli bile..."

Ona siktirip gitmesini söyledim ve mutfaktan çıktık.

Koridorda partiye birlikte gelen ve ellerinde birbirinin eşi, litrelik uzun ömürlü portakal suyu kutuları tutan Patrick ve Lucy'yle karşılaştık. Bana tuhaf geldi ama rastlantıya verdim. Spencer'a Düello'dan bahsetmediğim için küçük bir kaygı sancısı yaşadım, ama kendimi havadan sudan sohbet sırasında gündeme gelmesinin pek mümkün görünmediğini söyleyerek teselli ettim ve onları rahat bir tavırla tanıştırdım.

Spencer en uslu tavrıyla, "Eee, Bri'yi nereden tanıyorsunuz?" diye sordu.

Patrick, "Bizimle birlikte takımda," dedi.

Spencer kutusundan bir yudum alarak, "Ne takımımı bu?" diye sordu.

Patrick, "Üniversite Düellosu takımı," dedi ve ardından hira püskürmesinden kaçınmak için tam zamanında, ustalıkla geri çekildi.

Spencer ağzını elinin tersiyle silerek, "Şaka yapıyorsun!" dedi.

"Hayır," dedim bitkin bir sesle, "takım üçümüz ve Alice'ten oluşuyor."

"Bana bundan hiç bahsetmedin."

Patrick ve Lucy'ye doğru özür dileyen bir gülümseme göndererek, "Fırsat olmadı," dedim.

"Canına yandığımın... Brian Jackson, *Üniversiteler Düellosu*'nda..."

"Evet."

Patrick, "Gerçi, teknik olarak, Brian sadece yedekti," diye ekledi, "takımın diğer üyesi sarılık olmasaydı..."

Spencer, "Ciddi ciddi TV'de," diye güldü.

"Hı hı."

"Ne zaman?"

"Üç hafta sonra."

"Bamber Gascoigne'la mı?"

"Evet, Bamber Gascoigne'la."

Patrick biraz gergin, küçük bir gülümsemenin arasından, "Eğlenceli bulur gibisin," dedi.

"Hayır, hayır, özür dilerim. Bulmuyorum. Ben sadece, şey, bunun... müthiş olduğunu düşünüyorum. Aferin, Bri, dostum. Ve benim programın ne sıkı bir hayranı olduğumu bilirsin..." Ve bir kez daha gülmeye başladı.

Patrick burnundan soluyarak, "Aslında ben gidip bir içki alacağım," dedi ve portakal suyu kutusunu kolunun altına sıkıştırarak, peşinde gülümseyen, mahcup bir Lucy'yle birlikte mutfığa yöneldi. Onlar gidince ben, "Aferin sana, Spence..." dedim.

"Ne? Şimdi ne yaptım?"

"Suratlarına güldün, o kadınlar"

“Hayır, gülmedim.”

“Evet, güldün.”

“Şey, özür dilerim, Bri ama ne tür bir inek, acayip ve bastırılmış bir kaçık o programa çıkmak ister diye merak ederdim ve o kaçık sen çıktın, Brian. Sen...” Ve işte yine gülüyordu, bu yüzden ben de güldüm ve siktirip gitmesini söyledim, o da bana siktirip gitmemi söyledi ve ben ona siktirip gitmesini söyledim ve en iyi arkadaşların birbirlerine siktirip gitmelerini bu kadar çok söylemeleri doğal mıdır diye merak ettim.

Üst katı keşfetmeye karar verdik ve kendimizi üzerine bantla elle yazılmış bir *Girilmez* işaretinin yapıştırıldığı bir kapının önünde bulduk. İçeri girdik ve yerdeki yedi sekiz kişiden oluşan çemberin, elden ele dolaştırdıkları cigara ve eski bir Van Morrison eşliğinde, kirli tınaklı Chris’in, “Tuvalet Kâğıdı Rulosu olmadan Pencap’ın Bir Ucundan Diğerine” adlı epik seyahatini dinlediğini gördük. Chris’in, adının Ruth olduğundan bayağı emin olduğum kız arkadaşı –dişlek, cılız saçlı minyatür bir Chris– koluna sıkı sıkıya yapışmıştı. Spencer’a, “Haydi, gidelim,” diye fısıldadım, ama Chris beni duydu ve dönüp “Sorun değil, Bri,” dedi.

“Selam, Chris! Chris benimle aynı ders grubunda. Chris, bu benim evden en yakın arkadaşım, Spencer.”

“Selam, Spencer!” dedi Chris.

“... Ve bu da Ruth...” dedim.

“Aslında, adım Mary,” dedi Mary dönüp Spencer’ın parmak uçlarını sallarken. “Merhaba, Spencer, tanıştığımıza gerçekten sevindim...” Kenara kaydı ve yer açarken elini yere vurup, bizi çembere dâhil olmaya mecbur etti.

Chris cigarayı, bacaklarını altına toplayıp sırtını karyolaya yaslayarak oturan, sarı saçlarını Alice-tacıyla arkaya toplamış, inanılmaz derecede ufak tefek, düğme burunlu bir kıza uzattı. Adını bil-

miyordum, ama onu III. Richard'ın ilk karısı Leydi Anne olarak tanıyor ve gerçek hayatta da gerçek bir Leydi olduğuna ve günün birinde Shropshire'ın büyük bir diliminin ona miras kalacağına dair bir dedikodu duyduğumu hatırlıyordum. Sigarayı aldı, soylu bir tavırla bir nefes çekti ve bize uzattı. "Çocuklar?"

Spencer, "Şerefe," dedikten sonra, derin bir nefes çekti. Doğrusu çok tuhaftı; çünkü genelde kendini içki ve sigarayla sınırlar ve uyuşturucuları bayağı küçümserdi. "Eee, neden bahsediyordunuz?" diye sordu.

Hepsi bir ağızdan, "Hindistan!" dediler.

"Hiç gittin mi, Spencer?" diye sordu Chris.

Spencer nefesini tutarak, "Hayır, hayır, gittiğimi söyleyemem..." dedi.

Mary/Ruth, "Peki liseden sonra bir yıl ara verdin mi?" diye sordu.

Spencer, "Hayır... pek... değil," derken, nefesini ağır ağır bıraktı.

"Şimdi nerede okuyorsun, Spencer?" diye sordu Chris.

"Okumuyorum," dedi Spencer.

Neşeyle, "Şimdilik!" dedim. Spencer, daha derin bir nefes çektiği cigarayı bana uzatmadan önce, ters bir bakış ve bir timsah gülümsemesi gönderdi. Sigarayı aldım, ağızma koydum, öksürdüm, geri çıkardım ve yanımdakine geçirdim ve herkesin Van Morrison'ı ve benim öksürüğümü dinlediği kısa bir sessizlik oldu. Ardından Leydi Anne dizlerinin üstünde doğruldu ve ağzında yuvarlayarak, "Buldum!" dedi. "Haydi, Eğer O Kişi oynayalım!"

Spencer nefesini yavaş yavaş bırakırken, "O da ne?" dedi.

"Birini seçiyoruz, odadan çıkıyoruz, sonra o kişi... Hayır, doğru değil; odadan çıkması için birini seçiyoruz ve sonra odadakiler başka birini seçiyorlar ve dışarıdaki kişi odaya geri dönüyor ve çemberi dolaşıp, Bu kişi bir hava durumu olsaydı, ne tür bir hava durumu olurdu?"

gibi sorular soruyor ve o kişinin cevap vermesi ve, bu kişinin -hani bizim gizlice seçtiğimiz kişi- *Parlak güneşli bir gün olurdu!* ya da *Ağır bir fırtına!* gibi veya buna benzer bir cevap vermesi gerek. O kişiyi, onu nasıl algıladıklarına bağlı olarak tanımlaması gerek ve sonra, odadan çıkan kişi, sıradaki kişiye, *O kişi bir balık türü olsaydı ya da bir iç çamaşırı, diyelim, ne tür bir balık ya da iç çamaşırı olurdu?* diye soruyor ve o kişi..." Ve kız, *Eğer O Kişi'nin* kurallarını ağır ağır ve büyük bir gayretle, belki iki ya da üç gün boyunca anlatarak, bana, gevşek bir çene, sersemlemiş ve kafası karışmış bir ifadeyle ve kendi kendine usulca gülümseyerek oturan Spencer'a bakmam için bolca zaman verdi. Bir çatırtı duydum ve kafamı eğince, elimdeki bira kutusunu sıkmakta olduğumu gördüm. Ve bizi oradan çıkarmaya karar verdim.

Kolunu tutup onu ayağa çekerken, "Haydi, Spencer, gidip birer içki alalım," dedim.

Ruth yoksa Mary miydi, "Ah, oynamak istemiyor musunuz?" diye iç geçirdi.

"Belki daha sonra." Elimdeki dolu bira kutusunu göstererek, "Bir içkiye ihtiyacım var," dedim ve Spencer'ı kapıya doğru çekip, arkamızdan kapıyı kapattım ve Tanrı'ya şükür odadan çıkıp yenden aşağı inmek üzere yola koyulduk.

Spencer arkamda, "Ama ben oynamak istiyordum!" diye kırıyordu. Arkama baktım ve duvara yaslanmış, sersem sersem gülüyordu; bu yüzden tuvalete gitmeye ihtiyacım varmış gibi yaparak, sahanlıktaki kapıyı işaret edip saklandım.

Tuvalete girince, lavaboya yaslandım ve aynadaki koca, aptal, haşlanmış domuz jambonu suratıma baktım ve Spencer'ın neden her şeyi mahvetmek zorunda olduğunu merak ettim. Spencer'ı seviyordum, ama bu sarhoş ve acımasız halinden nefret ediyordum. Sarhoş ve duygusal tamamdı, ama sarhoş ve acımasız, korkutucuydu.

Genelde, tahrik edilmediği sürece, vahşileşiyor değildi, ama içmesini engellemem gerekiyordu ve içkiyi elinden kaldıraçla almak dışında, bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Sanırım çıkıp gidebildik, ama Alice'i bu akşam görmezsem, bir sonraki takım toplantısına kadar bir hafta vardı ve gerçekten, o kadar uzun süre bekleyemezdim. İşin aslı, Spencer buradayken o kadar Çarpıcı ve Mesafeli olmakta zorlanıyordum.

Ve en kötüsü, ona yarın eve dönmesi gerektiğini söylemenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Elbette, burada kilitli bir kapının arkasında dururken, bunlardan hiçbirisiyle uğraşmam gerekmiyordu, ama kapı telaşla vurulunca, sifonu çekmeye gittim ve ben-den önce kullanan kişinin, siyah klozet kapağının her tarafına bol miktarda işemeyi başarmış olduğunu fark ettim. Silip temizlemeyi düşündüm, hatta elimde bir tuvalet kâğıdı yumağı vardı, ama başka insanların çişini temizlemenin, uzak durmaya uğraştığım aşağılık ve küçültücü bir davranış ve benim sorumluluğum olmaktan çok uzak bir şey olduğuna karar verdim. Unutma, Çarpıcı ve Mesafeli. Sifonu çekip çıktım.

Sıradaki kişi Alice'ti.

Kapının girişinde durmuş, Spencer'la kahkahalar atarak konuşuyordu.

"Merhaba, Brian," dedi neşeyle.

"Klozete ben işemedim," dedim, Çarpıcı ve Mesafeli.

"Şey, Brian... bunu bildiğim iyi oldu," dedi, içeri girdi ve kapıyı kapattı.

SORU: 1594 tarihli hangi oyunda, eski dostlar Proteus ve Valentine, dilber Silvia'ya olan aşkları yüzünden bozuşurlar.

CEVAP: *Veronali İki Centilmen*

Spencer'a, "Demek konuşuyordunuz!" dedim.

"Hı hı."

"Hoş kız, değil mi?"

"Evet, fena görünmüyor. Çok seksi," dedi tuvalet kapısına bakarak.

"Ama aynı zamanda ilginç de?"

"Şey, Bri sadece beş dakika konuştuk, ama kesinlikle sıkılmadım. Hele o daracık elbisenin içindeyken..."

"Neden bahsettiniz? Demek istediğim, bir şey söyledi mi? Benim hakkımda."

"Bri, biraz rahat ol, ahbap. Senden hoşlandığı ortada, sadece zorlama, yeter."

"Öyle mi diyorsun?"

"Eminim."

"Tamam. Ben mutfağa gidiyorum. Geliyor musun?"

"Hayır bekliyorum." Başıyla tuvalet kapısını işaret etti ve ben alt kata doğru yürüdüm ve ancak yolun yarısını kat ettikten sonra, "Bekliyorum" derken ne demek istediğini merak ettim. "Tuvaleti bekliyorum" mu, yoksa "Alice'i bekliyorum" mu?

Zihnimde hiç yoktan bir fikir oluşmaya ve bu su götürmez bir gerçeklik haline bürünmeye başladı: Spencer, Alice'i tavlıyordu. Bunca yolu *onu baştan çıkarmaya* gelmişti. Ondan bahsettiğimi duymuş ve, *Kulağa hoş geliyor, bir şansımı deneyeyim,* diye düşünmüştü. Ne de olsa ilk defa olmayacaktı; Janet Parks fiyaskosu bir kez daha başlıyordu işte. Hoşlandığım kızlar, her zaman Spencer Lewis'ten hoşlanırdı ve Spencer'ın bariz olarak umursamaz olması ona çekicilik katıyordu. Nedendi? Onda bende olmayan ne vardı? Yakışıklıydı, sanırım; heteroseksüel bir erkek olarak ben bile nesnel bir değerlendirme yapabiliyordum. Yakışıklı, gizemli ve kibirli ve sorumsuz ve özellikle temiz sayılmayacak bir adamdı; yani kadınların hoşlanmıyor gibi davrandıkları, ama aslında hoşlandıkları her şeydi. Ve tamam, Gösterişli değildi, ama Havalıydı ve Alice Harbinson'ın gözünde, Havalı, Gösterişli'yi yenerdi; tıpkı makasın kâğıdı yenmesi gibi. Tabii ki bütün bunları şimdi, gün gibi açık bir şekilde görüyordum. O piç bana Heathcliff numarası çekiyordu. Her iddiasına girerim ki ben bunu düşünürken bile, eli onun tayt kumaşının üstünde dolaşıyordu ve...

"Neyin var, gülen surat?"

Rebecca merdivenlerin alt basamaklarında duruyordu.

"Ah, selam, Rebecca. Burada ne arıyorsun?"

"Davetsiz misafir değilim. Davet edildim; bilirsin."

"Seni kim davet etti?"

"Aslına bakarsan, sevgili Alice," dedi. Vinil paltosunun cebinden kendi küçük, özel viski şişesini çıkardı.

"Gerçekten mi?"

"Hı hı." Viskiden bir fırt çekti. "Aramızda kalsın ama bence benden hoşlanıyor."

"Ama senin ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Ah, tanıdıktan sonra fena biri değil." Kıkırdayarak, viski şişesiyle göğsümü dürttü ve çok sarhoş olduğunu fark ettim. Kasvetli bir sarhoşluk değildi ya da suratsız bir sarhoşluk. Oyunbaz bir sarhoşluktu; işveli bir sarhoşluk, ki sanırım bu iyiye işaretti, ama yine de Stalin'i bir kaykayın üstünde görmek gibi, biraz tuhaf ve rahatsız ediciydi. "Neden? Yoksa *ikiyüzlülük* ettiğimi mi düşünüyorsun? Sence gitmeli miyim, Brian?"

"Hayır, alakası yok; seni görmek güzel. Ben sadece senlik bir şey olmadığını düşündüm, o kadar."

"Ah, şey, beni bilirsin, hep bir ağızdan şarkı söyleyen iki yüz sarhoş tiyatro öğrencisini bir arada görmekten daha çok seveceğim hiçbir şey yok," dedi ve başıyla III. Richard'ın, çok yönlü Neil adıherneyse'nin, bir yerlerden bir akustik gitar çıkardığı ve Simon and Garfunkel'dan *The Boxer*'ı çalmaya başladığı salonu işaret etti.

Kırk beş dakikanın sonunda na-na-na'lar hâlâ devam ediyordu. Aslında olay, şarkının sonunda sesin yavaş yavaş azalması halinden öteye geçip, başka bir şeye dönüşmüştü. Melodilerle falan, günler boyunca sürebilecek, trans tadında bir tür mantra. Rebecca ve ben çok da umurumuzda değildi; çünkü odanın diğer ucundaki kanepeye sıkışmış, viski şişesi aramızda bir ileri bir geri el değiştirirken, kahkahalarla gülüyorduk.

"Ah, o otuzbirci Neil MacIntyre'in bir *tef* bulduğuna inanmıyorum..."

"Tefi nereden buldu ki?"

"Kendi lanet olası kıcımdan çıkarmıştır; tahminen..." dedi ve viskiden bir yudum aldı. "Bitecek mi dersin?"

"Bence *Hey Jude*'a başlamadıkları sürece idare edebiliriz."

"Başlarlarsa, yemin ederim o lanet olası gitara kerpetenle dalarım."

Parti kritik bir kalabalığa ulaşmıştı. Evin bütün odaları kaynıyordu ve burada, salondaki insanlar, mobilyalara, on dokuzuncu yüz yıl Fransız realist ressamlarından Gericault'nun *Medusa'nın Salı* tablosu misali sıkıca yapışmışlardı. Bize biraz daha içki bulmalıydım, ama Rebecca ve ben, iki kişilik kanepede, altı kişinin arasında sıkıştığımız yerimizde, birinci sınıf bir konumdaydık ve içkinin dibini bulduğunu tahmin ediyordum, çünkü insanlar, hızlı adımlarla salona giriyor, şişelere bakıyor, bulduklarını ışığa tutuyor ya da boşalmış bira kutularının ağzında sigara külü var mı diye kontrol ediyorlardı. Ayrıca yerimden kıpırdamak istemiyordum, çünkü Rebecca sarhoş ve çok komik ve sanırım biraz işveliydi. Viski kokan nefesiyle kulağıma fısıldaması, aklımı *The Boxer*'dan ve muhtemelen, tam şu anda bir palto yığınının üstünde nefes nefese iş pişiriyor olan Alice ve Spencer'dan uzak tutuyordu.

"... Biliyor musun, dünyayı ben yönetiyor olsam, -ki bir gün kesinlikle yapmak niyetindeyim- yapacağım ilk şey akustik gitarları yasaklamak olurdu. Tamam, yasaklamak değilse de, en azından ulaşılabilirliklerini kısıtlar, bir tür ehliyet sistemi kurardım. Tüfek ya da çatallı istif aracı edinmek gibi bir şey olurdu ve gerçekten zalim kurallar koyardım; alacakaranlıktan sonra çalmak yok; kumsallarda ya da kamp ateşlerinin yakınında çalmak yok; *Scarborough Fair* yok; *American Pie* yok; arpej yok; aynı anda iki kişiden daha fazlasının şarkı söylemesi yasak."

"Sence kanunlar bu işi yer altına çekmez mi?"

"Zaten tam olarak ait olduğu yer orası, dostum. Ait olduğu yer orası. Ayrıca marihuanayı da yasaklardım. Sanki örrrenciler zaten yeterince ahmak ve kendilerine takıntılı değillermiş gibi... Evet, marihuanayı kesinlikle yasaklardım!"

"Zaten yasak değil mi?" dedim.

"Çok iyi bir noktaya değindin, dostum. İtiraz kabul edildi!" Ve şişenin dibindeki son viskiyi de bitirdi. "Şimdi, alkol, alkol ve nikotin; ikisiden başka *adam* gibi uyuşturun yok. Ayağının dibindeki o bira kutusunda bir şey var mı?"

"Sadece izmaritler..."

"Ah, kalsın *osaman*." Ve beni ona gülümserken yakaladı. "Komik olan ne?"

"Sensin..."

"Neyim *komik*miş benim, bayım?"

"Fikirlerin. Sence yumuşar mısın? Bilirsin işte, yaşın ilerleyince?"

"Kesinlikle, asla! Ah, sana bir şey söyleyeyim mi, Brian Jackson? Otuz yaşına kadar sol kanatta olman, sonradan birden yolunun yanlış olduğunu anlayıp sağ kanada geçeceğin konusunda söyledikleri bütün o saçmalıklar var ya... siktirsinler ordan. 2000 yılında, yani on dört sene sonra, hâlâ arkadaş olursak, ki umarım oluruz, eski dostum, Brian, her neyse, hâlâ arkadaş olursak ve ben herhangi bir şekilde vergi veya göçmenlik ya da ırkçılık veya ticari birlikler gibi konularda politik, etik ya da ahlaki görüşlerimden sapmış veya ödün vermiş olursam ya da yürümeyi veya mitinglere katılmayı bırakmış ya da *birazcık* bile sağ kanata dönmüş olursam, o zaman, sana beni vurma izni veriyorum." Elini alnının tam ortasına vurdu. "Tam. Şuradan."

"Tamam, vururum."

"Vur. Vur." Sonra gözlerini ağır ağır kırptırdı, dudaklarını yaladı ve boş şişeden bir yudum almayı denedikten sonra, "Hey, dinle," dedi, "bu sabah sana o kadar ters davrandığım için özür dilerim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun işte. Öyle Sylvia Path tavırlarına girmem falan..."

"Ah, sorun değil."

"Demek istediğim, hâlâ tam bir malın teki olduğunu düşünüyorum, evet, ama sana zorluk çıkardığım için de üzgünüm."

"Neden malın tekiymişim?"

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır, durma, söyle."

Bana ağır, siyah göz kapaklarının altından yan yan gülümsedi. "Eline fırsat geçmişken benimle işi pişirmediğin için."

"Ah, şey..." Ve bir an için onu öpmeyi düşündüm, ama bakan çok fazla insan vardı ve Alice yukarıdaydı; bu yüzden, "... Belki... başka bir zaman?" dedim.

"Ah, korkarım fırsatı kaçırdın. Bir defaya mahsus bir teklifti, ah-bap..." Ve başını omzuma yasladı.. "Bir defaya. Mahsus. Teklif..." Ve bir süre, birbirimize bakmadan, öylece oturduk. Ta ki Rebecca, "Eee, arkadaşın nerede?" diye sorana kadar.

"Spencer mı? Hiçbir fikrim yok. Üst katta sanırım."

"Bir tür sinir krizi falan geçirdiğini sanıyordum?"

"Evet, şey, Alice aşmasına yardım ediyor."

"Onunla tanışacak mıyım, tanışmayacak mıyım?"

Rebecca ve Spencer daha önce hayal ettiğim bir kombinasyon değildi ve sonuçlar felaket olurdu, ama nerede olduğunu, ne yaptığını ve elinin Alice'in yakasından ne kadar içeri girdiğini öğren-

mem gerekiyordu; bu yüzden, "Madem istiyorsun," dedim ve kendimizi kanepenin derinliklerinden çekerek ayağa kaldırıp onları aramaya koyulduk.

Onları, evin en üst katında, küçük, tıklım tıklım dolu bir yatak odasının bir köşesinde, birbirlerine yaklaşık beş santim mesafede bulana dek, sırayla, odaların hepsine baktık. Etraflarındaki herkes dans ediyor ya da yeterince yer olmadığı için dans etmiyor, ama Bob Marley'in *Exodus*⁵⁵'u eşliğinde kafa sallıyordu. Alice de alt duşunu ısırarak tempoya biraz uyumsuz kaçacak şekilde omuzlarını oynatıyordu ve tamam, öpüşmüyorlardı ve sadece konuşuyorlardı, ama yakınlıkları göz önüne alındığında, öpüşüyor da olabilirlerdi. Spencer'ın yüzünde, sanki Fonzy⁵⁶ ya da onun gibi bir şeymiş gibi, o can sıkıcı, hafif çarpık, çekici çocuk ifadesi vardı ve Alice taşra orospusu rolü için seçmedeymiş gibi, göğsünde kavuşturduğu kollarıyla dekoltesini -kaçırmış olması ihtimaline karşılık- Spencer'ın burnuna sokarak, iri iri açılmış gözleriyle ona bakıyordu.

"Köşedeki o," dedim,

"Dazlak olan mı?" dedi Rebecca.

Onu neden savunduğumu bilmesem de, "Faşist değildir," dedim. Büyük olasılıkla faşist ya da onun gibi bir şeydi.

"Yakışıklı, değil mi?"

"Ah, tamam, şey, peki, bunun için teşekkürler, Rebecca," dedim.

"Ah, kapa çeneni, seni gerizekalı ibne. O açıdan endişelenmen gereken hiçbir şey yok." Dalga mı geçiyordu? Anlayamamıştım ve konsantre olamıyordum; çünkü Alice elini gerçekten Spencer'ın başının tepesinde dolaştırarak kıkırdıyor, elini bir tür acınası, kızlara özgü, ah-insana-tüy-gibi-gelmiyor mu hareketiyle geri çekmeye çalışıyordu

⁵⁵ Türkçe *Mısırdan Çıkış* olarak da adlandırılan Tevrat'ın ve Hristiyan İncili'nin ikinci kitabına verilen ad. (yay.n.)

⁵⁶ *Happy Days* (Mutlu Günler) adlı bir Amerikan sit-com'unda yer alan bir karakter. (ç.n.)

ve Spencer eğilip elini tekrar tutuyor ve kafasının üstüne geri yerleştirip, o aptal çarpık Fonzie ifadesiyle sırtıyor ve, "Ah, hayır, devam et, dokun bak, dokun bak," deyip duruyordu. Sırada cam savaşımdan kalma yara izlerini göstermesi vardı ve ben de, *Aslında sadece güzel kadınlara kafa derini okşatmak için ucuz bir numaradan ibaretken, arkadaşların bir kriz ya da buhran yaşadığını düşünsünler diye saçlarını kazıtmak ne dolap ama,* diye düşünüyordum. Alt kata inip bir leğeni soğuk suyla doldurmam ve geri gelip üzerlerine boca etmem ne kadar vaktimi alır? diye düşünürken, Tanrı onu kutsasın, Philip Watts yanlarına gitti ve *bir sohbet başlatarak,* bunu benim yerime yapmış oldu.

"... Hey, beni dinliyor musun, seni kaçık?" dedi Rebecca.

"Hı hı."

"Beni tanıştıracak mısın, tanıştırmayacak mısın?"

"Kesinlikle. Haydi gidelim. Ama sakın onunla işi pişirme olur mu?"

"Ah, sana ne bundan?" dedi ve o tarafa doğru yürüdük.

Yanlarına vardığımızda, Alice gururla, "... Ve Patrick, takımımızın kaptanı!" diye ilan ediyordu.

"Ah, merhaba, Rebecca," dedi Alice ve işin tuhaf yanı, kollarını Rebecca'nın boynuna doladı. Rebecca da ona sarıldı, ama omzunun üstünden bana suratını buruşturuyordu.

Müziği bastırmak için, "Spencer, seni iyi arkadaşımı Rebecca'yla tanıştırayım," diye bağırdım ve el sıkıştılar.

"Meşhur Spencer. Sonunda tanıştığınıza sevindim," dedi Rebecca, "Brian bana senden çok bahsetti."

"Tabii!" dedi Spencer ve kısa bir duraksama oldu ve beşimiz, hepimiz olduğumuz yerde hafifçe sallanarak, öylece durduk ve bir anda, kendimi hiç yoktan, "Hey, Rebecca'ya YASAL SORUNUNDAN bahsetmelisin, Spencer!" diye bağırırken buldum.

Bunu neden söylediğimden emin değilim ama söyledim. Sanırım, aslında hayli eminim, yardımcı ve dost canlısı davranmaya ve sohbetin akmasını sağlamaya çalışıyordum, ama bir şekilde söylemişim işte ve Spencer kısa bir duraksamanın ardından, yine gülümseyerek, "Nedenmiş o?" diye sordu.

"Çünkü o bir hukukçu."

"Hukuk okuyorum; aynı şey değil..."

"Hayır, ama yine de..."

İlgisi uyanan Patrick, "Yasal sorunun ne ki?" diye sordu.

"Spencer işsizlik parasında katakulli yaptığı için yargılanıyor," dedim.

Alice birdenbire hak savunucusu ve sol kanat kesilerek, "Şaka yapıyorsun," dedi ve Spencer'ın kolunu sıktı. "... Piçler. Yazık sana..."

Spencer gerçek olmayan bir gülümsemeyle dudaklarını oynatarak, "Aferin sana, Brian," dedi.

Patrick mağrur bir tavırla, "Yapmadıysan, sorun olmayacağından eminim," dedi.

Sırf olayı netleştirmek için, "Ama yaptı," dedim.

"Yani bir işin var?" dedi Patrick.

"Parayı elden aldığım bir iş. Benzin istasyonu..." diye mırıldandı Spence.

"Tabii ki şey yaparken yakalanmasaydı..." dedim, ama Spence'in gözleri hızla bana çevrilince sustum.

"Bu durumda..." dedi Patrick omuzlarını silkerek, "sana bol şans demekten başka çare yok, ahbap."

Spencer bana dik dik bakarken, Rebecca, Patrick'e çıktı. "Ya ortalıkta hiç iş yoksa?"

"Şey, ortada iş olduğu aşikâr."

"Hayır, yok..."

"Bence, sen de göreceksin ki..."

"Dört milyon işsiz var!" dedi Rebecca pisleşmeye başlayarak.

"Üç milyon. Ve o, o işsizlerden biri değil, öyle değil mi? Asıl mesele bu. Elden para aldığı bir işte çalışmışsa, iş bulabilmiş demektir. Ama belli ki ücreti onun hayat tarzına yeterli gelmemiş, bu yüzden devletten para almaya karar vermiş." Spencer'dan "o" diye bahsetmeyi kesecek mi diye merak ediyordum. "Çalındığını öğrendiği bir şeyi geri istediği için devleti suçlayamazsın ya. Sonuçta o para benim param."

Bob Marley, *No Woman No Cry* şarkısını söylüyordu. Spencer'ın, düşük göz kapaklarının altından Patrick'i süzerek birasını kafasına dikmesini izledim. Sadece bir an için göz göze gelmemizin ardından, gözlerimi hızla, kıpkırmızı kesilmiş suratıyla, parmağını, hâlâ atmakta olan kalbini sökme gayretiyle, Patrick'in göğsüne bastırmakta olan Rebecca'ya çevirdim.

"Senin paran değil; sen vergi ödemiyorsun bile!" dedi.

"Hayır ama ödeyeceğiz. Hepimiz ödeyeceğiz; hem de yüklü vergiler ödeyeceğiz. Bana eski kafalı de, ama sanırım paramın gerçekten işsiz olan 'işsizlere' gitmemesini talep etmeye hakkım var."

"... O iş, açlık sınırının altında bir ücret getirse bile mi?"

"Benim sorunum değil! Çalışan daha iyi bir iş istiyorsa, bu konuda yapabileceği çok şey var. Gençlik Fırsatları Programı'na katılır, birtakım nitelikler edinir, bisikletine atlar ve aramaya..." Ve Patrick'in sonraki sözleri, "LÜTFEN-ŞUNU-ÜSTÜMDEN-ALIN-LÜTFEN!" oldu, çünkü Spencer aniden bir adım öne çıkmış, kolunu Patrick'in çenesinin altına dayayıp onu duvarda yukarı, çok yukarı yaslamıştı. Spencer'ı daha önce yedi ya da sekiz kez kavgaya tutuşurken görmüş olmama rağmen, bir anda tap dans yapabildiğini keşfetmişim gibi, hazırlıksız yakalanmıştım. Bu örnekte, her şey o kadar çabuk

ve öyle ustalıkla olup bitmişti ki, bir süre, bizim çemberimizin dışındaki kimse neler olduğunu görmemişti ve, *No Woman No Cry* eşliğinde sallanmaya devam ediyorlardı. Ama Patrick bacaklarını savurmaya ve alçı duvarlarda oyuklar açmaya başladı. Spencer, Patrick'in vücudunu kendisiniyiyle zapt etmek zorunda kalmıştı ve boşta elini Patrick'in yüzüne bastırıp ağzını kapalı tutmaya çalışıyordu.

"Haydi ama, dostum, Tanrı aşkına," dedim.

Spencer, "Pekâlâ o zaman, soru bir: 'O kim?'" diye tıslarken, yüzü, Patrick'inkine sadece birkaç santim mesafedeydi.

"Ne demek istiyorsun?" diye inledi Patrick.

"O deyip duruyorsun. O kim?"

"Tabii ki sensin..."

"... Bırak onu," dedim.

"Ve benim adım ne?"

"Ne?"

"... Haydi, lütfen, bırak gitsin..."

"Adım, benim adım ne, seni kibirli küçük hergele?" dedi Spencer. Vurgu için Patrick'in yanaklarını sıkıyor ve kafasını duvara doğru bastırıyordu. Plak bir hışırtıyla sustu ve insanlar bizi izlemek için döndüler. Patrick'in yüzü parlak kırmızı bir renkte, dişleri sıkılıydı; ayak parmakları zemini arıyordu ve, "Ben... hatırlayamıyorum..." derken ağzından tükürük ve portakal suyu karışımı bir şey saçıyordu.

Biri sahanlıkta kalabalığın toplanmaya başladığı kapı eşiğinden, "Siz ikiniz, kesin şunu!" diye bağırdı. Bir diğeri, "Polis çağırıyoruz!" diye bağırdı, ama Spencer kayıtsızdı. Alnunu Patrick'inkine yaslayarak fısıltıyla, "Pekâlâ, doğru cevap Spencer, Patrick," dediğini duydum ve bana verecek kariyer tavsiyelerin varsa, biraz saygı göster ve yüzüme konuş, seni kendini beğenmiş, küçük..."

Ve ardından, Patrick tek elini boşa çıkarıp açık halde Spencer'in kulağına uzatır ve gürültülü ve etkisiz olmakla birlikte Spencer'in Patrick'in boynundaki baskısını azaltmasına yetecek bir darbe indirdi. Sonrasında, Patrick aniden etrafa saldırmaya başladı; kolları ve bacakları deli gibi savruluyor, öfkeli bir çocuk gibi tıslayıp tükürüyor. İnsanlar çığlıklar atarak, küçücük odada geri çekilmeye başladı ve bu kaos arasında, Alice'in bir film posterindeki kahramanı gibi, Spencer'i kolundan tutup yoldan çekmeye çalıştığını gördüm, ama Spencer onu silkeledi ve Alice arkaya, pencere camına doğru düşerek kafasını gürültüyle çarptı. Yüzünü buruşturduğunu ve kan var mı diye bakmak için elini kafasının arkasına götürdüğünü gördüm ve odayı geçip, iyi olduğundan emin olmak istedim, ama Patrick kollarını deli gibi sallamayı sürdürüyor, yoldan çekilmek için yere çömelip, anını kollayan Spencer'in üstüne saldırmaya çalışıyordu. Sonra Spencer ayağa kalktı, tek elini açıp Patrick'in göğsüne yerleştirdi ve onu ulaşamayacağı bir mesafede tutarken, diğer elini geri çekti ve bütün ağırlığını verdiği yumruğunu savurup tahtada dövülen et gibi güçlü ve ıslak bir sesle kafasının yan tarafına indirdi. Patrick kendi etrafında bir, iki kez döndükten sonra yüzüstü yere düştü.

Bir anlık bir sessizliğin ardından, insanlar hızla sırt üstü yere yuvarlanan ve çekinerek elini burnuna ve ağzına bastırarak kan var mı diye kontrol eden ve bolcasını bulan Patrick'in üzerine çullandılar. "Aman Tanrım!" diye mırıldanıyordu. "Aman Tanrım!" ve Lucy Chang kalabalığı yararak en öne geçip eliyle kafasının arkasından destek vererek oturur pozisyona geçmesine yardım ederken, Patrick'in ağlamak üzere olduğunu düşündüm. Ve sonrasında sadece üç kişiyi gerçekten net olarak görebildim.

Rebecca, ellerini ağzının üstüne kapatmış, kahkaha ve gözyaşı arasında bir yerde asılı kalmış halde, odanın ortasında duruyordu.

Alice ise pencere pervazına yaslanmış, açık ağzıyla Spencer'a bakıyor ve tek eliyle kafasının arkasını sıvazlıyordu.

Spencer, Patrick'e sırtını dönmüştü ve derin derin soluyarak elini savurup parmak boğumlarını kontrol ederek bana bakıyordu. Sıkılı dişlerinin arasından üfledi ve, "Gidelim mi?" dedi.

Alt katta, hep bir ağızdan, *With a Little Help From My Friends*'i söylüyorlardı.

SORU: Blefarit, ektropiyon, ambliyopi ve heterofori hangi duruma sebebiyet verirler?

CEVAP: Net görememe.

Bitişik nizam evlerin dizildiği sokaklardan, ben önde, Spencer biraz arkada yürüdük. Adımlarının ıslak kaldırımı dövdüğünü duyabiliyordum, ama şu anda onunla konuşmak için fazla öfkeli, fazla utanç içinde, fazla sarhoş ve akli karışık haldeydim; bu yüzden başımı yerden kaldırmadan yürümeye devam ettim.

Bir süre sonra Spencer, "Harika parti!" dedi.

Onu duymazdan gelerek, sert adımlarla ilerlemeyi sürdürdüm.

"Alice'i sevdim."

"Evet, fark ettim," dedim arkama bakmadan.

Sessizlik içinde biraz daha yürüdük.

"Biliyorum, Bri! 'Eğer Bu Kişi...' oyunu nasıldı ama?"

Biraz daha hızlı yürümeye başladım.

"Bak, Bri, bana söyleyecek bir şeyin varsa, hemen şimdi söyle, çünkü bu lanet olası, aptalca..."

"Ya söylemezsem? Bana da mı vurursun?"

"Çok cazip geldiği kesin," diye homurdandı. "Mesajını verdin, sadece bir dinle, olur mu?" Ama ben yürümeye devam ettim. "Lütfen?" dedi. Kelime kolay çıkmamıştı ve sesi, bunu kendi iradesi dışında söylemek zorunda kalmış, huysuz bir çocuğunkinden farklıydı. Ama durdum ve dinlemek üzere döndüm.

"Tamam, Brian, çok üzgünüm... Üniversiteler Düellosu takımının kaptanına... vurduğum için..." Ama cümlemin sonunu kırıktan getiremedi; bu yüzden tekrar dönüp yürümeye başladım. Bir süre sonra, arkamdan koşup yetiştiğini duydum ve belki biraz irkildim, ama sonra asık bir suratla karşıma geçip geri geri yürümeye başladı. "Ne yapmamı isterdin, Bri? Orada durup yutmamı mı? Bana bok gibi davranıyordu..."

"Sen de ona vurmaya karar verdin?"

"Evet."

"Onunla *hemfikir* olmadığın için?"

"Hayır, sadece o değil..."

"Ve onunla tartışmayı, sakın ve akılcı bir yoldan, kendi bakış açını savunmayı düşünmedin?"

"Bakış açımın konuyla ne alakası var? Beni bir salak gibi göstermeye çalışıyordu..."

"... Ve sen de şiddete yöneldin!"

"Yönelmedim. Şiddet ilk tercihimdi."

"Ah, evet, çok *havalı* bir davranış; çok *sertsin*, Spence..."

"Pekâlâ, sen de bana yardım etmeye zahmet edecek gibi durmuyordun, değil mi? Yoksa seri takımdan atmasından mı korktun?"

"Seni savunuyordum!"

"Hayır, savunmuyordun; sadece o kocaman, lanet olası sosyal bilincini kız arkadaşlarının önünde sallamakla meşguldün! Konuyu açmamış olsaydın..."

"Ne yapmamı istiyordun? Senin için kollarını arkasında tutmamı mı? Onlar benim arkadaşlarım, Spencer..."

"O ahmak mı? Senin arkadaşın? Canın cehenneme, Brian, sandığımdan daha betermiş. Sana bok gibi davranıyor."

"Davranmıyor!"

"Davranıyor, Bri; gözümle gördüm. O otuzbircinin önde gideni ve başına geleni hak etti..."

"Pekâlâ... en azından hoşlandığım kızları tavlamaaya çalışmıyor..."

"Hop, hop, orada dur bakalım." Ve açık elini, tıpkı yumruk atmadan önce Patrick'e yaptığı gibi göğsüme bastırıp beni durdurdu. Kalbimin ne kadar hızlı attığını fark etmiş miydi acaba? "Alice'i tavlamaaya çalıştığımı mı sanıyorsun? Gerçekten yaptığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey, bana kesinlikle öyle göründü, Spence, o kafa sıvazlama olayı..." Ve elimi kafasına yerleştirmeye davrandım, ama diğer eli hızla havaya kalktı ve beni bileğimden yakalayıp sıkıca tuttu.

"Biliyor musun, Bri, eğitilmiş olması gereken biri için, bazen bayağı lanet olası *aptalın* teki olabiliyorsun."

"Benimle böyle konuşma..." diyerek elimi elinden kurtardım.

"Nasıl?"

"Böyle, hep konuştuğun gibi! Nedir bu, Spence, bu... her şeyi yıkıp geçme ihtiyacın? Şu anda senin için işler yolunda gitmediği için üzgünüm; mutlu değilsen üzgünüm, ama bu konuda yapabileceğin bir şeyler var, Spencer, işe yarar şeyler ve sen yapmamayı seçiyorsun, çünkü her şeyi aşağılamak ve her şeyi mahvetmek, pis pis sırtmak ve öfkeni, hayatları konusunda bir şeyler *yapmaya* çalışan insanlardan çıkarmak daha kolay..."

"Nasıl yani, senin gibi mi demek istiyorsun?" dedi kişner gibi gülerek.

"Sadece kıskanıyorsun, Spencer, beni hep kıskandın; sadece çok çalıştığım ve zeki olduğum ve birtakım nitelik..."

"Hop, dur bakalım. Zeki mi? Sen buna öyle mi diyorsun, seni kibirli amcık? Seninle ilk tanıştığımında, lanet olası ayakkabı bağcıklarını bile bağlayamıyordun. Sana bunu nasıl yapacağını öğretmek zorunda kaldım. On beş yaşına kadar lastik ayakkabılarında "sol" ve "sağ" yazardı. Bir futbol maçını gözyaşlarına boğulmadan tamamlamaktan acizdin, seni yumuşak ibne. O kadar zekiysen, o zaman insanların arkandan söylediklerini ve sana ne kadar *güldüklerini* neden bilmiyorsun? Babanın ölümünden bu yana, senelerce seni savundum."

"Babamın bununla ne alakası var?"

"Sen söyle, Brian, sen söyle."

"Babamı bu işe karıştıрма, tamam mı?" diye bağırdım.

"Yoksa ne olur? Ne yaparsın, ağlar mısın?"

"Siktir git, Spencer, seni lanet olası... zorba." Ama gözlerimin arkasında sıcak bir kaşıntı hissi, midemde sıkı bir panik düğümü belirmişti ve birden ondan uzaklaşmam gerektiğini fark ettim ve dönüp geldiğimiz yoldan geri yürümeye başladım.

Arkamdan, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Bilmem!"

"Kaçıyor musun, Brian? Bu mudur?"

"Evet, öyle demek istiyorsan."

"Peki nasıl geri döneceğim?"

"Bilmem, Spence. Benim sorunum değil, değil mi?"

Ve sonra, hayli usulca, neredeyse kendi kendine konuşur gibi, "Git o zaman. Defol," dediğini duydum. Durdum ve onu pis pis sırtırken ya da gülerken bulmayı bekleyerek arkama döndüm ama sırtıtmıyordu. Biraz ötede, bir sokak lambasının altında, başı hafifçe

arkaya eğik, gözleri sıkıca kapalı, yumruklarını sıkıca kapattığı elini alnuna bastırmuş halde hiç kıpırdamadan duruyordu.

On yaşında gibi görünüyordu. Yanına gitmem ya da biraz daha yakın durmam gerektiği hissine kapıldım, ama bunun yerine, sokağın aşağısından, "Gitmen gerek, Spence!" diye bağırdım. "Yarın sabah. Evde daha fazla kalamazsın. Kurallara aykırı."

Islak, kırmızı ve yorgun gözlerini açtı ve bana içtenlikle baktı.

"Gitmemi isteme nedenin bu mu, Brian? Kurallara aykırı olması mı?"

"Evet. Kısmen."

"Tamam. Pekâlâ. O zaman giderim."

"Tamam."

"Ve eğer seni... utandırdıysam... üzgünüm. Arkadaşlarının önünde."

"Beni utandırmadın, ben sadece... seni ortalıkta istemiyorum. Hepsi bu."

Döndüm ve arkama bakmadan hızla uzaklaştım ve sonunda ona bir kez olsun karşı çıktığım için, kendimi iyi ve güçlü ve meydan okumuş gibi hissetmem gerektiğine emindim; buna ikna olmuşum ama nedense öyle hissetmiyordum. Sadece ateş basmış, sıg ve aptal ve üzgün hissediyordum ve nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sonrasında ne kadar uzun süre yürüdüğümden emin değildim. Evin tek anahtarının bende olduğunun ve yapılacak sağduyulu hareketin eve gidip Spencer'ı içeri almak olacağının belli belirsiz farkındaydım. Ama Marcus ya da Josh'u pekâlâ uyandırabilirdi; ne de olsa ben kardeşimin bekçisi değildim. Ona eve gidip uykuya dalmasına yetecek zamanı, kendime de yürüyüşle içkiyi ve kafa karışıklığını

üzerimden atma fırsatı verdikten sonra, eve sessizce girecek ve olayları sabah halledecektim. Ama bir saat kadar sonra, çiseleyen yağmur havayı yoğunlaştırmaya başladı ve en azından bilinçli olarak niyetim bu olmasa da, bir süre sonra kendimi Alice ve Rebecca'nın yurt binasının önünde buldum.

Sabahın birinde ön kapılar anahtar sahipleri dışında herkese kilitli olduğu için dökme demirden yapılma yüksek korkulukların üstünden tırmanmak zorunda kaldım. Bunu hiçbir alarmı devreye sokmadan ve kendimi kazığa oturtmadan yapmayı başarmıştım, ama hemen arkasından, ayakkabılarımın düztabanlarının üstünde kaydım ve çamurlu ve ağaçlık dolgu zeminde kayarak, nihayet bir ormangülü çalılığının dibinde durabildim. Ellerimdeki kalın çamur tabakasını ıslak yapraklara silip çalılıkların altına çömeldim ve birinin çakıl kaplı yoldan ana girişe doğru yürümesini beklemeye başladım.

Yapraklardan buz gibi soğuk su damlıyor ve ensemden içeri süzülüyordu; yoğun çamurlu su süet pabuçlarıma dolmaya başladığı için ayaklarım soğuk, ıslak bir kartona sarılıymış gibi hissediyordum. Tam pes etmek ve eve dönüş yoluna koyulmak üzereyken, nihayet birilerinin araç yolundan eve doğru yürüdüğünü gördüm. Çalılıkların arasından çıkıp biraz arkalarından yürüdüm ve kapıyı açtıkları zaman, "Bekleyin!" diye seslendim; durup döndüler.

"Kapıyı tutun!" Tanımadığım adam, bana şüpheli gözlerle baktı. "Anahtarlarımı unutmuşum! İnanabiliyor musunuz? Hem de böyle bir gecede." Yaprak tabakasıyla kaplı ayakkabılarıma ve pantolonuma baktı. "Düştüm! Tanrım, su içinde kaldım!" Ama çekilmiyordu, bu yüzden uyuşmuş durumdaki çamurlu parmaklarımla cüzdanımı kurcaladım ve ona UÖB⁵⁷ kartımı –bana güvenin, öğrenciyim!– çıkardım ve nedense bu işe yaramıştı; kapıyı açıp beni içeri soktu.

Parkenın üstünde, arkamda gübreli bir toprak izi bırakarak Alice'in odasına varana dek, ıslak adımlarla yürüdüm. Kapının altındaki turuncu renkli incecik ışık şeridini görünce, uyanık olduğunu anladım. Kulağımı kapıya yapıştırdım ve müzik sesini duydum; Joni, *Court and Spark*'tan *Help Me*'yi söylüyordu ve ağır ahşap kapının arkasından, sıcaklığı ve ışığı hissedip diğer tarafta olmayı umutsuzca istedim. Kapıyı usulca tıklattım. Aslında biraz fazla usulca tıkladım, çünkü hiçbir şey duymadı; tekrar çalıp adını fısıldadım.

"Kim o?"

"Benim, Brian," diye fısıldadım.

"Brian?" Ve kapıyı açtı. "Aman Tanrım, Brian, şu haline bir bak." Beni elimden tutup içeri çekti.

Beni odanın ortasına çekti ve Edward döneminden kalma, katı fakat nazik bir kâhya tavrına bürünerek, kontrolü derhal ele aldı -"Seni iyice kurulayana kadar sakın oturma ve sakın hiçbir şeye dokunma, genç adam!"- ve çekmecelerini karıştırmaya başladı. El örgüsü, bol, yeşil bir kazak, bol bir eşofman altı ve bir çift yürüyüş çorabı çıkardı. "Ve al, buna da ihtiyacın olacak." Beyaz sabahlığının kuşağını çözüp çıkardı ve bana attı. Sabahlığın altında, göbek deliğinin üstünde biten, önünde Orta Çağ'dan kalma bir fresk gibi çatlayıp solmuş, yuvasının üstünde yatan bir Snoopy baskısı olan, eski, gri bir tişört, savaş gemisi grisi pamuklu bir şort ve kıvrılıp bileklerine kadar indirilmiş siyah erkek çorapları vardı ve ona bakarken, bunun, hiç şüphesiz, bütün hayatım boyunca gördüğüm en şehvetli ve erotik manzara olduğunu fark ettim.

"Haline bir bak, ellerin titriyor."

"Öyle mi?" dedim ve konuşmak için ağzımı açınca, dişlerimin de birbirine vurduğunu fark ettim.

Elini öne uzatarak, sert bir sesle, "Haydi, üstündekileri çıkar, yoksa zatürre olacaksın," dedi. Soyunmak konusunda, kısmen dam-

billar henüz devreye girme şansını bulamadıkları ve kısmen de içime eski okul atletlerimden birini giymiş olduğum ve biraz da savaş yetimi görüntüsüne sahip olmam kaçınılmaz olduğu için, azıcık gergindim. Ama hatırladığım kadarıyla, *boxer*'ım iyi durumda olmalıydı ve acayip üşümüştüm; bu yüzden pes ettim. Ben soyunmaya başlarken Alice yanımda duruyordu; ellerimin gömleğimin düğmelerini çözemeyecek kadar titrediğini fark etti.

"Dur, ben yapayım," dedi ve düğmeleri, yukarıdan aşağı, çözmeye başladı. "Neden Spencer'la birlikte değilsin?"

"Biraz k-k-kapıştık."

"O nerede peki?" Neden Spencer'dan bahsediyordu ki?

"Hiçbir fikrim yok; muhtemelen benim eve dönmüştür." Düğmeler çözülmüştü. Gömleği çıkarabileyim diye geri çekildi. "Olanlar için çok-k-k üzgünüm..."

"Ne?"

"Bilirsin işte... Spencer...y-y-yumruk olayı..."

"Ah, Tanrım, endişelenme. Aslında bayağı hoşuma gitti. Demek istediğim, normalde fiziksel şiddeti asla hoş görmem, ama Patrick örneğinde bir istisna yapmaya hazırım. Vay canına, arkadaşın Spencer gerçekten dövüşebiliyor, ha?" Hatırlarken gözleri parlıyordu. "Bunu söylememem gerektiğini biliyordum, ama erkeklerin dövüşmesinde heyecan verici bir şey olduğunu düşünüyorum. İnsan bir çekim duygusuna kapılıyor; bilirsin işte, eski çağlardaki Romalı gladyatör dövüşleri gibi." Masasının kenarına oturmuş, çamur bulaştırmamaya çalışarak ayakkabılarımın çamura batmış ıslak bağcıklarını çözüyordum. "Kısa bir süre amatör boksör bir adamla çıkmıştım; onu antrenman yaparken ya da dövüşürken seyretmeye bayılırdım. Sonrasında her zaman müthiş ve hayvani seks yapardık; bütün o kan, morluklar falan; gerçekten güzel ve *şehvetli* bir yanı vardı. Sonrasında yastıkta kalan kan..." Ve bir elinde ça-

murlu ayakkabılarımla, olduğu yerde durdu ve hatırladıkları yüzünden istemsiz, erotik bir ürperti yaşadı. Çekingen bir tavırla ıslak pantolonumu indirmeye koyuldum. “Tabii ki yatak odası ve boks ringi dışında çok fazla ortak noktamız yoktu, bu yüzden daha en başından bitmeye mahkûmdu. İlişki için sağlam bir temel sayılmaz, öyle değil mi? Bir adama sadece yarı çıplakken ve birinin beynini dağıtırken çekim duymak. Hiç birisine vurduğun oldu mu, Brian?”

Üzerimde sadece iç çamaşırlarımla duruyordum ve cevap ortada olmalıydı. “Ben mi? Tanrım, hayır.”

“Ya da biri sana vurdu mu?”

“Ah, bir, iki kez. Bilirsin işte, oyun parkı boğuşmaları, *pub*’larda itiş kakışlar. Neyse ki masaların altına saklanmak konusunda siyah kuşağım var.” Gülümsedi, gözlerini kaçırarak kıyafetlerimi elimden aldı ve silkeleyerek, düzgün bir şekilde katlamaya başladı.

“Yani seni incitmedi öyle mi?” dedim.

“Ne zaman?”

“Spencer, kavgada.”

“Ne zaman?”

“Seni duvara ittiğini gördüm...”

“Ah, önemli bir şey değildi; sadece kafamı hafifçe vurdum. Neden, yoksa bir morluk falan mı görüyorsun?” Döndü ve bir eliyle tepesindeki saçları araladı ve ben, yanına yaklaşıp saçlarını yana çektim ve gerçekten bakmadım; sadece kokusunu içime çektim. Kırmızı şarap ve temiz penye, sıcak bir ten ve Timotei kokuyordu ve başının tepesini, hafif kabarıklığın olduğu yeri öpmek için önüne geçilmez bir istek duydum. Üstelik kolayca yırtabilirdim de. Şimdi öne eğilebilir, kafasını öpebilir ve arkasından, “İşte bu kadar, öptüm, geçti!” gibi bir şeyler söyleyebilirdim, ama biraz da olsa guru-

rum vardı; bu yüzden parmaklarımı kırmızılığın olduğu yere değdirmekle yetindim.

"Bir şey hissediyor musun?" diye sordu. Alice, *hiçbir fikrin yok...*

"Sadece küçük bir ezik var," dedim, "önemli bir şey değil."

"İyi," dedi ve kıyafetlerimi radyatörün üstüne sermeye başladı. Hâlâ iç çamaşırlarımla duruyordum ve *boxer*'ima hızlı bir bakış atınca, çadın dikmiş olduğumu fark ettim ve Alice'in kokusunu taşıyan eşofmanı ve eski kazağı hızla üstüme geçirdim. "Biraz viskim var. İster misin?"

"Kesinlikle," dedim, yatağının ucuna oturup, iki çay fincanını lavaboda durulamasını izledim. Masa lambasının ışığında, bacaklarının üst kısmının, kabarmış hamur gibi çok beyaz ve hafif gamzeli görüldüğünü fark ettim ve ışığa karşı yan dönünce, çamaşırının üst kenarından, göbeğinin küçük, yumuşak tümseğine doğru firar etmiş, açık kahverengi, küçük bir tüy gördüm ya da gördüğümü sandım.

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Dünyaya döndüm. "Hangi konuda?"

"Arkadaşın, Spencer." İşte yine başlıyordu: Spencer, Spencer, Spencer...

"Bilmiyorum. Sanırım sabah konuşurum."

"Neden yağmurun altında dolaşıyordun?"

"Uyuması için ona birkaç saat vermek istedim. Birazdan giderim..." dedim ve ürpermiş gibi yaptım.

İçinde bir iki santilitre viski olan çay fincanını bana uzattı. "Bu gece tekrar dışarı çıkamazsın. Burada uyuman gerekecek."

Yapmacık bir itiraz için beklediğim işaret buydu. "Ah, gerçekten, sorun değil, dönmem gerek..." Aslında bayağı ısınmışım, ama dişlerimin yapay olarak birbirine vurdurmaya çalıştım, ki bu tah-

min edeceğinizden çok daha zordu; bu yüzden zorlamadım ve sadece usulca, "Şunu içip giderim," dedim.

"Brian, tekrar dışarı çıkamazsın. Ayakkabılarının haline bak-sana!" Mahvolmuş durumdaki süet pabuçlarım sıcak çörekler gibi görünüyordu ve yağmurun cama nasıl vurduğunu duyabiliyordum. "Gitmene izin vermeyi reddediyorum. Bu akşam benimle uyuman gerekecek." Yatak tek kişilikti. Daracık bir yataktı. Bayağı daracık. Daha çok bir kaya çıkıntısı gibi.

"Ah, peki o zaman," dedim, "madem ısrar ediyorsun..."

SORU: 1746 yılında Hollandalı fizikçi Pieter van Musschenbroek, 1745 yılında da Alman mucit Ewald Georg von Kleinst tarafından tesadüfen keşfedilen Leyden şişesi neyi saklamak için kullanılan mühürlü bir cam kaptır?

CEVAP: Statik elektrik.

Benim gibi, on dokuz yaşındaki bir erkeğin mantıken şu ana kadar çoktan yapmış olması beklenen bazı şeyler vardır. Örneğin, on dokuz yaşında, uçakla seyahat etmiş, motosiklet ya da araba kullanmış, gol atmış ve bir sigarayı başarıyla içmiş olmamı bekleyebilirdiniz. Mozart on dokuz yaşına geldiğinde, senfoniler ve operalar yazmış ve Avrupa'nın taçlı şahsiyetlerinin huzurunda çalmıştı. Keats, *Endymion*'u kaleme almıştı. Kate Bush bile ilk iki stüdyo albümünü yapmıştı ve ben hâlâ konserve mısır yiyordum.

Ama bütün bunlara aldırmadığımı söylemem gerekirdi, çünkü bu akşam şeytanın bacağını kıracaktım. Bu gece, hayatımda ilk kez, gecenin tamamını biriyle aynı yatakta geçirecektim.

Tamam, bunu biraz açmam gerekecek. Geçen yaz, Canvey Adası'nda Spencer ve Tone'la tek kişilik bir çadırı paylaşmıştım ve hayli samimiydi. Babam öldükten sonra, ilk birkaç gece annemle uyumuştum. Ve cenazeden bir önceki gece, evdeki tek kişilik yata-

ğımı İrlandalı kuzenim Tina'yla paylaşmıştık, ama bu sonuncusu sayılmaz, çünkü durumun kasvetini ve ensest tabusunu bir yana bırakırsak, kuzen Tina derinlemesine şiddet dolu bir insandı ve hâlâ da öyle. Bu nedenle, daha net olmak adına, hayatım boyunca, bir yetişkin olarak, karşı cinsin, yakın bir akrabalığının olmadığı ve/veya karşısında korku duymadığım bir üyesiyle aynı yatakta bütün bir gece geçirmedi. Şu ana kadar.

Bir saat kadar daha, viski içerek, yatakta yan yana oturup konuşarak ve *Tapestry* ve yeni *Everything But The Girl* albümünü dinleyerek uyanık kaldık. Uzunca bir süre orada olacağımı bildiğim için, biraz gevşedim ve tekrar eğlenmeye –adam gibi eğlenmeye– başladık ve partiyi, kavgayı ve Spencer'ın adını hatırlamaya çalışırken Patrick'in yüzünün şekil değiştirmesini yeniden yaşadık. Alice yanımda bacak bacak üstüne atmış ve adabımuâşeret gereği, tişörtü göbeğinin üstüne çekilmiş halde oturuyordu, ama bakmadığı anlarda ben hâlâ bacaklarının iç kısmındaki benekli pembeliği ve beyaz pürüzsüzlüğü ve her iki bacağının üst kısmındaki koyu renk boşluğun başlangıcını görebiliyordum.

"Bu arada," dedi, "sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?" dedim. *Spencer'a âşığım*, ya da onun gibi bir şey demesini bekliyordum.

"Bu akşam bazı iyi haberler aldım," dedi iyice ağırdan alarak.

"Devam et..."

"Ben... Hedda Gabler oldum!"

"Tebrikler! Bu harika bir haber!" Dürüst olmam gerekirse, gizliden gizliye rolü almamasını umuyordum, çünkü bu, kısmen, sürekli provada olması anlamına geliyordu ve kısmen de, pek çok aktör gibi Alice de açıkça bu konuda biraz sıkıcı olabiliyordu. Ama samimiyetsizlik konusunda büyük bir yeteneğe sahip olmadığım asla söylenemezdi. "Bu harika! Oyuna adını veren Hedda! Harika ola-

caksın! O kadar sevindim ki!" dedim ve onu kucaklayıp yanağından öptüm, çünkü ne de olsa, ben de bundan kendime bir yarar sağlayabilirdim. "Hey, *Üniversiteler Düellosu*'na katılacaksın ama değil mi?"

"Kesinlikle. Kontrol ettim. İkinci tura çıkmayı başarsak bile, tarihler çakışmıyor."

"Ki çıkacağız."

"Ki çıkacağız."

Ardından bir saat boyunca, Hedda Gabler rolünün üstesinden gelmenin sayısız ve çeşitli zorlukları üzerine konuştuk ki hiç kolay değildi, çünkü dürüst olmam gerekirse oyunu hiç okumamıştım. Bu yüzden kendimi akışa bırakıp bir süre onu seyrettim ve bir süre sonra...

"... Ve en harika yanı Eilert Lovborg'u Neil MacIntyre'in oynayacak olması..." dedi.

"Neil MacIntyre da..."

"Bilirsin, geçen dönemin müthiş III. Richard'ı."

Ah, hani şu *tefli amcık!* anlamında, "Ah, o dedim!" Neil MacIntyre geçen dönemin büyük kısmını "karaktere bürünmek için" bir çift koltuk değneğiyle, azametle topallayarak geçirmiş bir oyuncu bozuntusuydu. Koltuk değneklerini tekmeyle devirmemek için kendimi zor tuttuğum zamanlar azımsanacak gibi değildi, ama belli ki Alice onu bekleyen tecrübe konusunda hayli coşkuluymuştu. Çünkü inanılmaz heyecanlı ve tutkulu bir hava içinde kollarını havada sallıyor, dudaklarını ısırtıyor ve elini alnına bastırıyordu. Aslında, bütün performansını sahne sahne yaşamakla meşguldü; bu yüzden bakmadığı anlarda ağır göz kapaklarını kırıştırarak ve tişörtünün bir inip bir kalkan soluk Snoopy baskısına ve bacaklarının iç kısmındaki açık renk tenine kaçamak bakışlar atarak ve zihnimde fotoğraflar çekerek uyanık kalmaya çalıştım.

Nihayet, Hedda biricik Lovborg'un senaryosunu alevlere attıktan ve sahne dışında intihar ettikten sonra, Alice, "Tanrım, çışten patlamak üzereyim," dedi ve ortak tuvalete gitmek üzere koridora çıktı. O çıkar çıkmaz Cool Blue⁵⁸ kol altı deodorantıyla gayrimeşru bir kaçamak yaptım ve saatin sabahın üçü olduğunu fark edip uyku havasına girmesin diye başucundaki radyolu alarmın açısını değiştirdim. Ama geri döndüğünde, yaptığı ilk şey esnemek ve, "Yatma zamanı," diyerek lavaboya gidip dişlerini fırçalamaya başlamak oldu.

Bir ağız dolusu köpüğün arasından, "Korkarım benim diş fırçamı ödünç alman gerekecek," dedi, "umarım sakıncası olmaz."

"Senin için yoksa, benim için de olmaz."

"Al bakalım o zaman." Ve fırçayı bana uzattı. Musluğun altında duruladım, ama çok fazla değil ve ardından lavaboda yan yana durduk ve ben dişimi fırçalarken o da mavi temizleyiciyle makyajını temizledi. Pamuk almak için lavabonun diğer tarafına uzandığı zaman, ben kazayla eline tükürünce bir miktar komiklik yaşandı; sonra aynada göz göze geldik ve gülümseyerek, naneli tükürüğümü elinden duruladı. Ve birden, o anın en yakın arkadaşlarımıza neşeli ve hayli başarılı bir akşam yemeği daveti verdikten sonra, yatağa girmeye hazırlanıyormuşuz gibi, samimi bir ev hali içerdiğini fark ettim. Ama bunu yüksek sesle söylemedim, çünkü ne de olsa tamamen ve su katılmamış bir salak değildim.

Yeşil kazak ve eşofman altını cinsel anlamda fazla kışkırtıcı görünmeyecek bir tavırla çıkardım ve rahat etmek için, çorapları ayakta bırakmayı düşündüm, ama *boxer* ve çoraplar pek hoş bir görüntü değildi. Bu yüzden çorapları çıkarıp, her ihtimale karşılık yatağın yanına bıraktım.

"Duvar dibini mi istersin, yoksa?.." dedi.

"Fark etmez."

"O zaman ben duvar dibinde olmayı tercih ederim, olur mu?"

"Tamam!"

"Bir bardak su aldın mı?"

"Evet." Ve el işi yamalı yorganın altına girdi ve ben de onu takip ettim.

Başlangıçta birbirimize pek dokunmadık. En azından kasten dokunmadık; yatağın gerçekten tam olarak ne kadar küçük olduğunu fark ederken bir miktar kıpırdanma yaşandı. Sonunda kendimizi işe yarar görünen ve tırnak işaretleri gibi paralel olarak kıvrıldığımız, ama benim, sanki o elektrikli bir raymış gibi, ona dokunmaya cüret edemediğim bir pozisyona ayarladık. Ki bir açıdan öyleydi de.

"Rahat mısın?" dedi.

"Hı hu."

"Öpsün seni yedi cüceler, Brian."

Ne? "Öpsün seni yedi cüceler mi?"

"Eskiden babamın, bilirsin işte 'iyi geceler' yerine söylediği bir şey."

"Seni de öpsün yedi cüceler, Alice."

"Işığı söndürür müsün, lütfen?"

"Cüceleri öldürür müsün mü demek istedin?" dedim, ki bana sorarsanız sabahın 3:42'sinde söylemek için hayli esprili bir şeydi, ama Alice hiçbir şey demedi, hatta ses bile çıkarmadı; bu yüzden ışığı söndürdüm. Bir an için, bunun, bizi tutukluğumuzdan kurtaracak ve karşılıklı olarak güçlü ve gizli özlemlerimizin dizginlerinden boşalmasına neden olacak katalizör görevini üstlenip üstlenmeyeceğini merak ettim, ama öyle olmadı; sadece odanın kararmasına neden oldu. Birebir eskisi gibi, tırnak işareti şeklinde, birbirimize dokunmadan yattık ve kısa süre sonra, kaskatı durmak ve ona dokunmamak için gereken kas gerilimini korumanın, bir sandalyeyi

bütün bir gece boyunca kol mesafesinde tutmak kadar imkânsız olduğu anlaşıldı. Bu yüzden hafifçe gevşedim ve bacağımın üst kısmı onun sol kalçasının sıcak kıvrımıyla temasa geçti, ama Alice irkilmeyince ya da karnıma bir dirsek indirmeyince, sorun olmadığı sonucuna vardım.

Fakat şimdi de kollarımı nereye koymam gerektiğini bilemediğimi fark etmiştim. Gövdemin altında kalan sağ kolum karncalanmaya başlamıştı; bu yüzden altımdan çektim ve bunu yaparken, Alice'i böbreklerinden dürtmüş oldum.

"Uvv!"

"Özür dilerim."

"Sorun değil."

Fakat kollarım şimdi de bir kenara atılmış kuklalar gibi, önümde, tuhaf açılarla, amaçsızca sallanıyorlardı ve ben yatakta biriyle birlikte olmadığım zamanlarda, yani hayatımın tamamında, kollarımı ne yaptığımı hatırlamaya çalışıyordum. Bu tuhaf ve yeni ekstra uzuvları göğsümde kavuşturmayı denedim, ki bu da tam olarak doğru gelmedi ve şimdi de Alice, yorganı da beraberinde çekerek, hafifçe duvara doğru kaymıştı ve ben arka tarafım yataktan aşağı sarkmış haldeydim ve *boxer*'ımdan yukarı bir cereyan esiyordu. Bu durumda ya örtüyü geri çekecektim, ki bu biraz kaba kaçardı ya da ona sokulma riskini alacaktım, ki öyle yaptım; böylece artık iyice sırtına doğru kıvrılmış halde yatıyordum ve bu harika bir şeydi ve sarı-rım teknik olarak adına "kaşık pozisyonu" deniyordu. Gövdesinin nefesiyle inip kalktığını hissedebiliyor ve her ne kadar kalbim bir tazınki gibi çok ama çok hızlı attığı için pek olası görünmese de, bunun uykuya dalmamı sağlayacağı umuduyla, kendi nefesimi de onunkine uydurmaya çalışıyordum.

Ve şimdi de saçları ağzımdaydı. Çeşitli yüz kaslarımı kasıp gevşeterek saçları yüzümden uzaklaştırmaya çalıştım, ama işe yarıyor

gibi değildi; bu yüzden başımı olabildiğince geriye çektim, ama saçları hâlâ oradaydı ve burun deliklerimden içeri tırmanıyordu. Kollarım hâlâ göğsümde kavuşmuş ve Alice'in sırtına yaslanmış haldeydi, bu yüzden geriye doğru bükülmem, kollarımı serbest bırakıp saçı itmem gerekti, ama şimdi de sol kolum yorganın dışında kalmıştı ve üşüyordu ve onu nereye koyacağımı bilemiyordum. Üstelik sağ kolum da ya kramp ya da yaklaşan kalp krizi yüzünden karıncalanmaya başlamıştı ve kol altı deodorantı baş döndürecek kadar Serin ve Mavi kokuyordu ve şortum bir kez daha cereyanda kalmıştı; ayaklarım üşüyordu ve belki de uzanıp yürüyüş çoraplarını giymeliyim diye düşündüm.

"Kurtlunun tekisin, değil mi?" diye mırıldandı Alice.

"Özür dilerim, kollarımı nereye koyacağımı bilemiyorum."

"Buraya." Ve sonra müthiş bir şey yaptı. Uzandı, kolumu tuttu ve kaburgalarının etrafına, tişörtünün altına çekti. Elim göbeğinin ılık teninde duruyordu ve sanırım memesinin kavisinin koluma sürtündüğünü hissediyordum.

"Daha iyi mi?"

"Çok daha iyi."

"Uykun var mı?" diye sordu ki sağ memesinin bileğime sürtündüğü düşünülünce gerçekten saçma bir soruydu.

"Pek... sayılmaz," dedim.

"Benim de yok. Konuş benimle."

"Hangi konuda?"

"Her şey olabilir?"

"Tamam." Sorunu çözmeye karar verdim. "Spencer hakkında ne düşündün?"

"Ondan hoşlandım."

"Yani iyi biri olduğunu mu düşündün?"

"Evet! Biraz sokak adamı gibi, biraz kibirli..." dedi ve Radyo4 tarzı, doğu Londra aksanını takınarak, "Biraz kötü çocuk havalarında, ama harika olduğunu düşündüm. Ve belli ki seni *seviyor*."

"Şey, bundan emin değilim..." dedim.

"Hayır, seviyor. Seni övgülere boğuşunu duymalıydın."

"Seni tavlamaya çalıştığını sanmıştım."

"Tanrım, hayır! *Tam* aksi..." dedi. *Bu* da ne demekti?

"Nasıl yani?" dedim.

Duraksadı, kafasını yarı bana doğru çevirdi ve, "Şey," dedi, "senin biraz ... bana tutulduğuna dair bir düşünceye kapılmış gibiydi."

"Spencer öyle mi dedi? Bu akşam? Sana?"

"Hı hı."

İşte olmuştu. Ortaya dökülmüştü. Ne diyeceğimi ya da nereye bakacağımı bilmiyordum; bu yüzden sırt üstü döndüm, "Teşekkürler, Spencer, çok teşekkürler..." diye iç geçirdim.

"Kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum."

"Neden, başka ne dedi?"

"Şey, bayağı sarhoştı, ama senin gerçekten iyi bir adam olduğunu söyledi. Aslında tam olarak onun kelimeleriyle, zaman zaman biraz ukala olabildiğini ama aslında çok sadık ve düzgün biri olduğunu, ortalıkta senin gibi çok fazla herif olmadığını ve biraz aklım varsa... seninle çıkmam gerektiğini söyledi."

"Bütün bunları Spencer mı söyledi?"

"Hı hı." Gözümün önünde, Spencer'ın sokak lambasının ve yağmurun altında, gözleri kapalı ve avucu alına bastırılmış halde duran görüntüsü ve benim ters istikamete doğru yürüyüşüm belirdi.

Alice yüzünü yeniden duvara çevirirken, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Şey... bilmiyorum, gerçekten."

"Doğru olduğunu sanıyorum. Demek istediğim, doğru olabileceğine dair bir fikrim vardı."

"Gerçekten bu kadar belli mi?"

"Şey, sanırım seni arada sırada bana bakarken yakaladığım oldu. Ve bir de akşam yemeği randevumuz vardı."

"Ah, Tanrım, o yemek için o kadar mahcubum ki."

"Olma. Hoştur. Sadece..."

"Ne?"

Kısa bir an sessiz kaldı, sonra derin bir iç çekerek, *hamster*'inizin öldüğünü haber veren türde bir jestle, elimi sıktı ve ben kendimi şu bildik "arkadaş kalalım" konuşmasına hazırladım. Ama sonra bana doğru döndü, saçlarını kulaklarının arkasına itti. Radyolu çalar saatın yanıp sönen turuncu ışığında yüzünü seçebiliyordum.

"Bilmiyorum, Brian. Benim kötü haber demek olduğumu biliyorsun."

"Hayır, değilsin."

"Gerçekten, öyleyim. Bütün ilişkilerim birinin canının yanmasıyla son buldu."

"Benim için sakıncası yok."

"Canı yanan sen olsaydın, olurdu. Nasıl biri olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum, bana anlattın. Ama dediğim gibi, benim için sakıncası yok, çünkü denemek daha iyi olmaz mı? Demek istediğim, şansımızı denemek ve nasıl gittiğini görmek daha iyi değil mi? Elbette karar senin, çünkü benden o şekilde hoşlanmıyor olabilirsin..."

"Şey, elbette, bu konuda düşündüm. Ama *seninle* alakası bile yok; Hedda'yı oynamak, takım ve diğer her şeyin arasında, bütün

bu kız arkadaş-erkek arkadaş olayı için gerçekten zamanım yok. Bağımsızlığıma çok değer veriyorum..."

Her ne kadar, elbette destan boyutlarında bir yalan olsa da -bağımsızlıkla ne halt edecektim ki?- "Eh, ben de bağımsızlığıma değer veriyorum!" dedim. "Bağımsızlık" nedir biliyor musunuz? "Bağımsızlık", geceleri, tırnaklarınız avuçlarınıza batarak tavana bakmaktır, "Bağımsızlık" gün boyu konuştuğunuz tek kişinin içki dükkânındaki adam olduğunu fark etmektir. "Bağımsızlık" bir cumartesi öğleden sonrasında, Burger King'in bodrum katında, paranın karşılığını veren bir öğündür. Alice "bağımsızlık"tan bahsederken, bambaşka bir şeyden bahsediyordu. "Bağımsızlık", bildiğimiz "yalnız" olmak için fazla kendinden emin, meşgul ve popüler ve çekici bütün o insanların lüksüydü.

Ve hiç şüphemiz olmasın, "yalnız", olunabilecek en beter şeydir. Birine alkol sorunuz olduğunu ya da yeme bozukluğunuz olduğunu ya da babanızın siz çocukken öldüğünü söylediğinizde, gözlerinin büyülenmiş bir dram ve acıma hissiyle aydınlandığını görebilirsiniz. Çünkü bir meseleniz, kendilerini katabilecekleri, hakkında konuşabilecekleri, tartışabilecekleri ve hatta tedavi edebilecekleri bir şey vardır. Ama birine yalnız olduğunuzu söylediğinizde, elbette duygudaş görünürlükler, ama çok dikkatli baktığınızda bir ellerinin arkalarına uzandığını ve yalnızlığın kendisi bulaşıcı bir şeymiş gibi, kaçmaya hazırlanarak, kapı tokmağını aradığını görebilirsiniz. Yalnız olmak çok banal, utanç verici, sıkıcı, yavan ve çirkindir.

Eh, ben bütün hayatım boyunca bir yılan kadar yalnız kalmış ve artık bundan bıkmıştım. Bir takımın, bir ortaklığın parçası olmak ve birlikte bir odaya girdiğimizde, gıpta, hayranlık ve rahatlaşmanın -Tanrı'ya şükür, artık her şey yolunda, çünkü onlar buradalar!- duyulabilir vızıltısını hissetmek, ama aynı zamanda, *Müşfiki* Gecé'deki Dick ve Nicole gibi hafif ürkütücü, biraz sınır bozucu ve jilet kadar keskin, Burton ve Taylor ya da Arthur Miller ve Marilyn

Monroe gibi birbiri karşısında cinsel açıdan büyülenmiş, ama tabii, sinir krizleri, sadakatsizlik ve boşanma olmadan, istikrarlı, sağlam ve değişmez olmak istiyordum. Bunların hiçbirini yüksek sesle söyleyemezdim tabii, çünkü şu anda, yoktan bir balta yarata-mayacağıma göre, onu daha fazla korkutacak hiçbir şeyim yoktu ve “yalnız” kelimesini de kesinlikle kullanamazdım, çünkü bu kelimenin insanları huzursuz etme eğilimi vardı. Öyleyse onun yerine ne diyecektim? Derin bir nefes aldım, iç geçirdim, elimi başımın arkasına yerleştirdim ve sonunda söylediğim şu oldu: “Tek bildiğim seni kelimenin tam anlamıyla müthiş ve tabii ki insanı afallatacak kadar güzel bulduğum, Alice. Güzelliğin bir önemi olduğundan değil, ben sadece seninle birlikte olmayı, seninle vakit geçirmeyi seviyorum ve düşünüyorum ki... ben gerçekten bizim...” ve ardından bir duraksama oldu ve o zaman yaptım. Alice Harbinson’ı öptüm.

Ve sonra, onu öpüyordum, onu gerçekten, adam gibi öpüyordum; dudaklarından falan. Dudakları ılık ama kuruydu ve birazcık çatlıktı; alt dudağında küçük, sert ve sivri bir ölü deri çıkıntısı hissettim ve ısırıp koparmayı düşündüm, ama sonra, ilk saniyelerde ısırarak biraz küstahça şehvetli kaçır mıydı acaba? Belki öperek yok edebilirdim; bu mümkün olabilir miydi? Ölü deriyi öperek yok edebilir miydiniz? Bu neyi içeriyor olabilirdi? Alice kafasını çevirdiğinde, bunu denemek üzereydim ve belki de mahvettim diye düşündüm, ama Alice gülümsedi, uzanıp kendi dudağındaki ölü deriyi kopardı ve yatağın yanından aşağı attı. Sonra elinin tersiyle, ağzını silip kazanıyor mu diye baktı, dudaklarını yaladı ve sonra tekrar öpüşmeye başladık ve bu cennete düşmek gibiydi.

Öpüşmek söz konusu olduğunda işin ehli değildim elbette, ama bunun iyi bir öpüşme olduğundan emindim. Rebecca Epstein tecrübesinden çok farklıydı; Rebecca harika bir insandı, çok eğlenceliydi falan, ama Rebecca’yla öpüşmek sert hatları olan bir şeydi. Oysa Alice’in ağzında tek bir sert hat yok gibiydi; sadece sıcaklık ve yu-

muşaklık. Birimizden gelen çok ama çok hafif sıcak, naneli kötü nefes dışında, ki muhtemelen benden geliyordu, neredeyse cennet gibiydi ya da ansızın, kasapta vakumla paketlenmiş halde gördüğümüz şeyler gibi, büyüyüp devasa ve etimsi bir hal alan dilimi ne yapacağımı bilemediğimin farkına varmasaydım öyle olacaktı. Dilin orada olması uygun muydu ki? Ve sonra, cevap olarak, *onun* dilinin ürkek bir tavırla dişlerime dokunduğunu hissettim. Elimini tuttu ve önce tişörtünün üstüne, Snoopy'nin kulübesinin üzerinde yattığı yere, ardından da tişörtünün altına kaydırды ve sonrasında, itiraf etmeliyim ki her şey biraz bulanıklaştı.

SORU: Macar bir hahamın oğlu olan ve zincirden kurtulma ve ortadan kaybolma numaralarıyla ün yapan Eric Weisz'in daha çok bilinen adı nedir?

CEVAP: Harry Houdini.

Ertesi sabah, önceki geceninkinden biraz daha az coşkulu bir erotik kendinden geçme haliyle biraz daha öpüştük; artık gün ışığındaydık ve neyle karşı karşıya olduğunu görebiliyordu. Ayrıca Alice'in 9:15'te bir Maske Atölyesi vardı ve bu yüzden 8:00'i biraz geçe, elimde çamurla kaplı ayakkabılarımla kapıya doğru yürüyordum.

"Seninle birlikte yürümemi istemediğinden emin misin?"

"Hayır, hayır, sorun değil."

"Emin misin?"

"Eşyalarımı toparlamam, duş yapmam falan gerek." *Bu kısım için kalmayı çok isterdim ve tarıfsız bir şekilde, bunu hak ettiğimi düşünmek beni çok mutlu ederdi, ama banyonun ortak olması, durumu bariz biçimde güçleştiriyordu. Hem unutmamam gereken bir şey vardı: serinkanlı takıl, serinkanlı takıl...*

Pek iyi beceremediğim küstah, kasıntı bir cakayla, "Şey, beni ağırladığın için sağ ol," dedim ve eğilip onu öptüm. Biraz fazla hızlı geri çekildi ve bir an için, acaba alınmalı mıyım diye merak ettim,

ama hemen arkasından kusursuzca akla yatkın bir açıklama getirdi. "Özür dilerim, kötü nefes!"

Nefesinin gerçekten kötü kokuyor olmasına rağmen, "Hiç de değil," dedim. Gerçi umurumda değildi; ağzından ateş bile çıksa umurumda olmazdı.

"Ağzından ateş çıksa umurumda olmazdı," dedim.

Şüpheli bir "hımm" sesi çıkardı, gözlerini neşeye çevirdi ve, "Şey, birileri seni görmeden gitsen iyi olur," dedi, "ve Brian?"

"Hı hı."

"Kimseye söylemeyeceksin. Söz mü?"

"Elbette."

"Bizim sırtımız?.."

"Kesinlikle."

"Tamamen?"

"Söz veriyorum."

"Tamam, hazır mısın?" Kapıyı açtı ve ortalıkta kimsenin olmadığından emin olmak için koridora göz attıktan sonra, gönülsüz bir paraşütçüyü uçaktan iter gibi, beni kapıdan dışarı itekledi ve arkamı dönmemle, güzel ve elbette gülümseyen yüzünün kapının arkasında kaybolduğunu görmem bir oldu.

Koridorda bir radyatörün üstüne oturdum ve parke zemine kurumuş çamur saçarak, harap haldeki ayakkabılarımı birbirine vurdum.

Eve âdeta havada süzülerek döndüm. Yirmi dört saattir, cips ve fıstık dışında hiçbir şey yememiştim. Açlıktan ölüyordum ve Alice'le öpüşürken boynumdaki bir kası incitmişim; iyi bir şey olmalıydı. Ayrıca bütün geceyi uykusuz geçirdiğiniz zamanlarda yaşadığınız o sersem, boş ve uyuşuk duygu içindeydim ve neredeyse adrena-

lin, kıvanç ve bir başkasının tükürüğüyle ayakta duruyordum. Bu yüzden bir benzin istasyonunda durdum ve kahvaltı için bir kutu Fanta, bir Mars ve bir Mint Aero aldım ve kendimi birazcık daha iyi hissetmeye başladım.

Güzel, taptaze bir kış sabahıydı ve anne babalarının ellerinden tutmuş okula doğru yürüyen okul çocukları vardı. Bir yaya geçidinde Mint Aero' mu yiyerek dururken, merakla, sütlü çikolataya batırılmışım gibi, hâlâ çamur tabakasıyla kaplı olan ayakkabılarıma ve pantolonuma bakan küçük bir kızla göz göze geldim. Bu, bana küçük çocukların tepki verdikleri bir tür tuhaf, resimli kitap görüntüsünü çağrıştırmıştı. bu yüzden kıza gülümsedim ve eğilip J.D. Salinger'a özgü bir tavır ve yüksek sesle, "Aslında sütlü çikolataya batırıldım," dedim.

Ama beynim ile ağızım arasında, kelimelere bir şeyler oldu ve bu birden kulağıma, bugüne kadar bir insanın bir çocuğa söylediği en acayip ve rahatsız edici şeymiş gibi geldi. Annesi de aynı fikirde olmalıydı, çünkü çocuk-yakalayıcısıymışım gibi yüzünü buruşturdu ve daha ışıklar değişmeden, hızla yolun karşısına geçti. Hiçbir şeyin bu sabahı bozmasına izin vermemekte kararlı olduğum için hemen bunu üstümden attım; çünkü bu hafif mide bulandıran kıvanç duygusunu korumak istiyordum, ama beni rahatsız eden ve üstümden atamadığım başka bir şey vardı.

Spencer. Spencer'a ne diyecektim? Ondan özür dileyecektim sanırım. Ama fazla ciddi bir şekilde değil; meseleyi büyütmeyecek ve, *Hey, dün gece için üzgünüm, sanırım olaylar biraz kontrolden çıktı, dostum,* havasında bir şeyler söyleyecektim ve gülerek meseleyi halledecektik. Ve ona Alice'le nasıl seviştiğimizi anlatacaktım; tabii ki "sevişmek" kelimesini kullanmayacaktım; işi pişirdiğimizi söyleyecektim ve sonra her şey normale dönecekti. Elbette bugün gitmesi en iyisi olacaktı, ama ben de çaba harcayacaktım; dersleri asıp, aradaki anlaşmazlığı giderecek ve ona tren istasyonuna kadar eşlik edecektim.

Ancak Richmond Evi'ne vardığımda orada değildi. Aslında oda, tıpkı dün öğleden sonra bıraktığımız gibi görünüyordu: karyola, yorgan ve soğuk, ıslak havlu keşmekeşi, amonyak, Special Brew ve gaz yağı kokusu. Eşyalarından bir şey bırakmış mıydı acaba diye merak ettim, ama sonra üç gün öncesinin Daily Mirror'ı ve bayat bir etli çöreğin durduğu ince naylon torba dışında hiç eşyası olmadığını hatırladım. Torba, bıraktığı yerde, masamın üstünde duruyordu. Kaygıyla torbayı aldım ve Josh ve Marcus'un *The Times*'ta hisse fiyatlarını kontrol ederek çılbrı yedikleri mutfağa yürüdüm.

"Dün gece Spencer'ı gördünüz mü?"

"Korkarım, hayır," dedi Josh.

"Seninle değil mi?" diye homurdandı Marcus.

"Hayır, bir partide ayrıldık. Kendisi döner sandım."

Josh pis pis sırtarak, "Neden?" dedi. "Sen nerelerdeydin ki, seni pis gececi?"

"Bir arkadaşım da kaldım. Aslına bakarsan, arkadaşım Alice'te," dedim ve sonra, kimseye söylememem gerektiğini hatırladım.

Aynı anda, "Vaaaaayyyyy," dediler.

"Şey, nasıldır bilirsiniz, sizde ya vardır, ya da yoktur," dedim ve Spencer'ın torbasını çöpe atıp çıktım. Elbette bende yoktu, hiçbir zaman olmamıştı ve asla olmayacaktı ve "onun" ne olduğundan bile demin değildim, ama kısa bir süreliğine bile olsa, insanların bende olduğunu düşünmelerine izin vermemem için bir neden yoktu.

DÖRDÜNCÜ TUR

Rosemary ayağa kalktı, öne eğildi ve ona en samimi sözünü söyledi: "Ah, öyle iyi oyuncularız ki; sen ve ben."

F. Scott Fitzgerald, Müşfikti Gece.

SORU: Sergei Eisenstein, Şair Mayakovsky'nin mecmuası *Leŕte*, 1926'da yayınlanan makalesinde, aksiyonun statik, mantıksal ve doğrusal gelişimine daha az, görüntülerin stilize sıralanışa daha çok dayanan yeni bir sinema biçimi önermiştir. Eisenstein'ın bu yeni sinematik biçime verdiği ad nedir?

CEVAP: Atraksiyonlar montajı.

Özellikle popüler Amerikan filmlerinde öne çıkan, erkek ve kadın kahramanın birbirlerine, genellikle bir saksafon solosu içeren bir tür gür orkestral baladla kaçınılmaz olarak altı çizilen, uzatmalı, sözsüz bir montaj dizisinde âşık oldukları, türe özgü bir gelenek vardır. Âşık olmanın neden sözsüz olması gerektiğinden emin değilim; belki de en mahrem düşünce ve sırlarınızı ve arzularınızı paylaşma işi, olaya hemen dâhil olamayanlar için bir tür angarya olduğundan-
dır. Ama yine de bu görüntü dizisi, genç âşıkların yapması beklenen çeşitli eğlenceli şeyleri –sinemada patlamış mısır yeme, birbirinin sırtına çıkma, bir park bankında öpüşme, komik şapkalar deneme ve köpüklerle dolu bir küvette şarap içme, yüzme havuzlarına düşme, gece farklı takım yıldızlarını işaret ederek, kol kola eve kadar yürüme vs. vs. vs.– resmeder.

Eh, Alice ve benim durumumda, geçen haftanın bunlarla uzaktan yakından alakası olmadı. Aslında ondan haber almadım; yeni anahtar kelimelerim Havalı ve Mesafeli olduğu ve özellikle o Hedda Gabler'la bu kadar meşgulken kıymetli bağımsızlığını çiğnememeye büyük özen gösterdiğim için bu sorun değildi. Ayrıca ondan haber alamamaktan gerçekten rahatsız değildim. Aslında bütün bir hafta boyunca onu beş, bilemediniz altı kez aramıştım ve mesaj da bırakmamıştım ve işin güzel yanı, Alice'e göre, ben de onu aramamıştım! İtiraf ediyorum ki, telefonu Rebecca Epstein'ın açtığı ve konuşma sırasında sesimi hafiften değiştirmek zorunda kaldığım biraz zorlu bir an yaşanmıştı, ama altından kalktığımı sanıyorum.

Kendimi bol miktarda orta dönem Bush dinleyerek ve bütün duygularımı, üç gün sonraki -Düello'dan bir gün önceki- Sevgililer Günü için üzerinde çalıştığım şiire akıtarak oyalıyordum. Elbette Sevgililer Günü'nün gülünç, sömürgeci bir pazarlama aracı olduğunun farkındaydım, ama Sevgililer Günü'nün benim için büyük bir olay olduğu ve şu büyük *Reader's Digest* tarzı kart gönderme işini içeren bir dönemim de olmuştu. Artık daha büyük ve duygusal olarak daha olgundum ve bu kez bu gün sadece annem ve Alice'e göndereceğim birer karttan ibaret olacaktı; limitim buydu. Alice konusunda Havalı ve Mesafeli olayı hiç kart göndermemek olurdu, ama ona olan beğenimi kaybettiğimi ya da daha kötüsü, aramızda geçenlerin sadece seksten ibaret olduğunu düşünsün istemiyordum.

Şiire gelince, gayet iyi gidiyordu, ama uygun şiir biçimini bir türlü oturtamıyor gibiydim ve Petrarca sonesi, Elizabeth dönemi sone, kafiye çift mısralar, Alexandrinler, haikular ve boş dizeler üzerinde deneyler yapıp duruyordum ve sonunda bir *limerick*⁵⁹ bile yazabilirdim.

Alice, halis, muhlis, penis, munis...

59 Beş mısralı, kafiye düzeni aabba şeklinde olan, esprili İngiliz şiir biçimi. (ç.n.)

Sonunda, Patrick'in burnunun kırılmadığı ortaya çıktı. Bu, burnunun kırmızı ya da biçimsiz ve şiş olmadığı anlamına gelmiyordu ve Patrick şimdilik Action Man yakışıklılığından biraz ödün vermişti. Yanağında da hayli yerinde bir yara izi vardı ki bence ona bayağı havalı ve sert bir hava vermişti ama bunu ona söylemedim.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Acıyor gibi mi *görünüyor*?" diyerek yüzünü buruşturdu.

"Biraz."

"Şey, evet, acıyor. Aslına bakarsan *fena halde* acıyor." Ve sözünü kanıtlamak için, acısın diye burnuna dokundu ve teatral bir edayla yüzünü buruşturdu. Derli toplu, asker tarzı mutfağındaydık ve TV'ye çıkmamızdan önceki son provamıza diğerleri gelmeden, çay hazırlamakla meşgüldük. "Bütün hafta boyunca böyle kalacağının farkındasın değil mi? *Televizyona* çıktığımız zaman da. Milyonlarca insanın karşısına."

"O kadar da milyonlarca değil, Patrick. Hem makyajla falan kapatabileceklerinden eminim."

"Şey, öyle olacağını umarım, Brian, çünkü üç aşağı beş yukarı ailemin tamamı stüdyoda olacak ve dazlak doğu Londra'nın tekinin, bunu sırf politik görüşlerime katılmadığı için yaptığını izah etmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Yapmasının tek nedeni bu değildi ama değil mi?"

"Bunu yaptı, çünkü o tasmaından asla salınmaması gereken vahşi hayvanın teki. Dava açmamaya karar verdiğim için çok şanslı."

"İşe yaramazdı. Hiç parası yok."

"Şaşılacak bir şey değil. Adam gibi bir iş bulamamasına da şaşırmıyorum."

"Aslında, o çok zeki..."

"... Eğer hep böyle davranıyorsa..."

"Şey, sen de biraz..."

"Biraz ne?"

Ona söylemeyi -kibirli, kötü, gösterişçi ve kabaydın- düşündüm, ama aksi yönde karar verdim, çünkü sonuçta, en yakın arkadaşım onu dövmüştü ve bu yüzden sadece, "Her neyse, Spencer'ın adına özür dilemek için barışma hediyesi olarak sana bunu aldım..." dedim ve ona hediyeyi, büyükanne Jackson'ın Noel hediyesinden geriye kalan, büyük boy Cadbury's Meyve ve Yemiş'i uzattım. Bu biraz karakersiz hissetmeme neden olmuştu; çünkü Spencer özür dilemeyi asla ve asla aklının ucundan bile geçirmezdi ve bir an Meyve ve bir an için, Yemiş tabletini, Patrick'in mağrur burnunun tam köprüsüne indirmeyi hayal ettim ve çıkacak sesi, o tatmin edici gürültülü çatırtıyı duyar gibi oldum, ama sonra çikolatayı kibarca uzattım, çünkü sonuçta aynı takımda olmamız gerekiyordu. Patrick ters bir "çok teşekkürler" mırıldandı ve çikolatayı kimseyle paylaşmak zorunda kalmamak için, duvar dolaplarından birinin en tepesine zulaladı.

Kapı zili çaldı. "Gelen Lucy ise, Brian, özür dilemen gerekecek. Dürüst olmak gerekirse, olanların onu fena sarstığını düşünüyorum." Alt kata koştum ve Lucy ile pandasına kapıyı açtım.

"Merhaba, Brian!" dedi neşeyle.

"Lucy, geçen günkü kavga için çok ama çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Ah, sorun değil. Ben de hafta içinde seni arayıp..."

ALICE! Alice omzunun üstünde belirmişti.

"Merhaba, Alice," dedim.

"Merhaba, Brian!" dedi algılanması güç bir gülümsemeyle; ne de olsa bir sırrımız vardı.

Akşamın geri kalan kısmı yeterince olaysız geçti. Rakibimizin kim olacağı konusunda hiç haber yoktu, çünkü kaydın yapılacağı güne

kadar sır olarak saklıyorlardı. Ama Patrick bize Oxbridge ya da Açık Üniversite çıkarsa şaşırmamamız gerektiğini söyledi: "Çok abartılıyorlar," dedi. Ardından sıra hokey takımının minibüsünü kiralamak ve gelip bizi desteklemek isteyecek olanlar için, Öğrenci Birliği'ne posterler asmak gibi konulara geldi. Patrick'in Ekonomi Bölümü'nden iri kemikli, sağ kanat kankalarından biri, ilgi duyacak yeterince insan bulmamız durumunda, taraftar minibüsünü Manchester'a kadar götürmeyi teklif etmişti. "Yani gelmesini istediğiniz kimse varsa, Öğrenci Birliği'ndeki formu imzalamalarını isteyin."

Alice, *Hedda Gabler* kadrosunu davet edecekti ve Lucy'nin tıptan arkadaşları vardı, ama benim davet etmeyi düşünebildiğim tek insan Rebecca'ydı. Yuhalamayacağından ya da diğer taraf için tezahürat yapmayacağından emin değildim, ama ona bu seçeneği sunmaya karar verdim.

Patrick daktiloyla yazılmış notlarını gözden geçirerek, "Şimdi," dedi, "ajandadaki son konu: Bir tür takım maskotu belirlememiz gerek."

Benim maskot sayılabilecek herhangi bir şeyim yoktu ve Patrick de yumuşak ya da eğlenceli olmanın yakınından geçecek hiçbir şeye sahip değildi. Sonunda iş, Alice'in en sevdiği eski ayısı Eddie ile, Lucy'nin, Alice'in çok esprili bir şekilde bir üniversite atkısına sarp Yorick⁶⁰ adını vermemizi teklif ettiği anatomik iskeletin kafatası arasında yazı tura atmaya kaldı.

Yazı turayı Eddie kazandı.

İşimiz bitince, hemen provaya gidecek olan Alice'e yetişmek için sokaktan aşağı koşmak zorunda kaldım.

"Yarın ne yapıyor...?"

"Prova..."

⁶⁰ Prens Hamlet'in konuştuğu kafatasının adı. (yay.n.)

"Gün boyu mu?"

"Şey, bir deneme yazmam gerek, o yüzden..."

"Sinemayı sever misin?"

"Sinema?" Sokakta durdu ve kimsenin bakmadığından emin olmak için iki yana baktıktan sonra, "Tamam," dedi, "sinema." Saatte anlaştık ve ben, şiire gerçekten kafa patlatmak için eve döndüm.

Ertesi gün öğleden sonra, benimle olmak için denemesini bıraktı ve birlikte sinemaya gittik. Sinema ideal sayılmazdı elbette; çünkü konuşmak ya da sadece ona bakmak için fırsatlar sınırlıydı. Ayrıca, çok güleceğimiz ve eğlenceli olacağı konusunda ısrar ettiği *Geleceğe Dönüş* için Odeon'a gitmemizi istemişti; oysa benim aklımdan entelektüel anlamda daha zorlayıcı bir şeyler geçiyordu. Bu yüzden, sessiz sinemanın çığır açan ilk örneklerinden ikisinin arka arkaya gösterildiği Sanat Sineması'na, 1928 yapımı sürrealist başyapıt *Endülüslü Köpeği* ve Eisenstein'ın usta Sovyet polemik *Potemkin Zırhlısı*'nı izlemeye gittik.

Öncesinde gazete bayisinden bir yığın şekerleme aldık, çünkü dediğim gibi, sinemadaki şekerleme fiyatları fahişti; ardından koca salondaki altı kişiden ikisi olarak, orta koridor koltuklarına yerleştik. Işıklar söndü ve bastırılmış cinsel arzu ortamı içimizden geçen hafif bir elektrik akımı gibi neredeyse elle tutulur cinstendi. Tıpkı nemli sigaraların kokusu, bozulmuş Kia-ora ve soğuk ve belli belirsiz bir çürümüşlük hissi gibi. Önce *Endülüslü Köpeği* vardı. Alice göz küresinin yarılması ve piyanonun üstünde çürüyen maymun gibi insanı irkiltten görüntü dizileri boyunca, gözlerini elleriyle kapatarak öne doğru eğildi ve ben, onu Dali ve Bunuel'in, bilinç altının işleyişine dair grotesk kavrayışlarından sakınmış gibi, biraz bayat bir numarayla kolumu koltuğunun arkasına uzattım.

Sonra ışıklar yandı ve koca bir torba dolusu çikolata kaplı yer fıstığını yiyip Lilt'lerimizi içerek, sürrealizm ve bilinçsiz zihinle ilişkisini tartışarak geçirdiğimiz kısa bir ara oldu. Alice pek meraklısı değildi. "Bana soğuk geliyor. Çok çirkin ve itici. Beni duygusal olarak etkilemiyor ya da sürüklemiyor, hepsi bu."

"Seni duygusal olarak etkilemesi ya da sürüklemesi gerekmiyor; en azından alışılmış sempatik yoldan değil. Sürrealizmin tuhaf ve sinir bozucu olması gerek. Ben çok duygusal buluyorum; sadece hissettiğimiz duygular genelde kaygı ve tiksinti içeren duygular oluyor..." Ve tabii ki işin ironik yanı, sürrealistlerin aksine ben, Alice'in kaygı ya da tiksinti gibi duygulara kapılmak yerine, alışılmış sempatik yoldan kendini kaptırmasını ve etkilenmesini istiyordum.

Sonra ışıklar söndü ve *Potemkin Zırhlısı* başlayınca, ortam tekrar neşelendi. Meşhur Odessa Basamakları sahnesi boyunca, sonunda bana gülümseyene dek Alice'e kaçamak bakışlar atmayı sürdürdüm ve eğilip onu öptüm. Tanrı'ya şükür o da beni öptü; hem de uzunca bir süre ve harikaydı. Hafif bir limon ve süt ürünü tadı çarpışması yaşandı, çünkü o meyveli lastik şekerlemelere geçmişken ben hâlâ çikolatalı fıstıklardaydım ve gerçekten pek kendimi bırakamıyordum, çünkü yirmi yaş dişimin arkasına sıkışıp kalmış bir fıstık parçası vardı ve Alice'in fıstık parçasını yerinden oynatması ihtimaline karşılık, öpüşmenin çok hararetlenmesini ve geniş kapsamlı bir hal almasını istemiyordum. Sonuçta boşuna endişelenmişim, çünkü Alice bir süre sonra benden ayrıldı, "Sanırım filmi izlesem daha iyi olacak. Denizcilere ne olduğunu öğrenmek istiyorum!" dedi ve *Potemkin Zırhlısı*'na geri döndük.

Sinemadan çıktığımızda hava kararmıştı ve onca şeker ve öpüşme yüzünden biraz midem bulanıyordu, ama şehir merkezinden geçerken koluma girdi ve devrimci bir şevkle Eisenstein'dan konuştuk. "O gerçekten de modern film öyküleme tekniğinin babası," dedim

ve nihayet bu tür can sıkıcı saçmalıklarım tükendi. "Kahve ve kek? Yoksa *pub*'a mı gidelim? Veya bana? Ya da sana?"

"Gitmesek iyi olur. Ezberlemem gereken repliklerim var."

Her ne kadar içimden bir ses onu yeterince sınıdığımı söylese de, "Seni sınayabilirim?" diye teklif ettim.

"Aslında tek başıma daha iyiyim," dedi ve hayal kırıklığına uğrayarak onun yurt binasına doğru yürüdüğümüzü ve bunun bugünkü âşık olma montajımızın sonu olduğunu anladım.

Ardından ring yolda, tam National Express otobüs durağını geçmişken, bir şey gördüm ve aklıma bir fikir geldi.

"Bir saniye benimle gel."

"Ne için?"

"Bir fikrim var. Söz veriyorum, çok eğlenceli olacak." Kaçması için kolunu daha bir sıkı tuttum ve birlikte otobüs durağının gri dizel pusuna ve Fotoğrafla Beni kabinine doğru yöneldik.

"Ne yapıyoruz?"

Ceplerimde bozukluk arayarak, "Fotoğraf çektiririz diye düşünüm," dedim.

"İkimizin mi?"

"Hı hı."

Hafifçe geri çekilerek, "Neden ki?" dedi ama kolunu daha sıkı kavradım.

"Sadece bir hatıra," dedim, ama bu doğru kelime değildi. *Hatıra*, Fransızca hatırlamak anlamına gelen *souvenir* fillinden gelen bir isimdi. "Bilirsin işte, eğlence olsun!" diye.

"İmkânı yok," dedi kararlı bir sesle ve ben, *Onu, kloroformlu bir mendil olmadan içeri nasıl sokabilirim?* diye düşündüm.

"Ah, haydi ama..."

"Hayır!"

"Ama neden?"

"Çünkü *berbat* görünüyorum," dedi, oysa tabii ki kastettiği, "Çünkü *berbat* görünüyorsun!" du.

"Saçmalama, gayet iyi görünüyorsun; haydi ama eğlenceli olacak," dedim ve onu elinden tutup bir kez daha istasyonun ön avlusuna çektim; eğlenceli olacak, eğlenceli olacak, eğlenceli olacak... Dizel ve nikotine batırılmış turuncu naylon perdeyi çektim, sıraya sıkıştık ve taburenin yüksekliğini ayarlamaya ve nasıl oturacağımızı kestirmeye çalışırken neşeli bir kıpırdanma yaşandı. Sonunda, Alice dizime tünedi, ama sonra önce bir salkım anahtarı, ardından da bozuklukları cebimden çıkarabilmem için tekrar kalkması gerekti. Sonra bu kez her iki bacağını benimkinin üstünden sarkıtarak tekrar kucağıma yerleşti ve kollarını boynuma doladı. Sonunda işbirliğine razı olmuştu; hatta eğlenceli olacak gibi görünüyordu, bu yüzden öne doğru eğildim ve 50 peniyi makineden içeri attım.

İlk kamera flaşı gözüme giren saç tutamını itmeye çalışırken patladı.

İkinci flaş için gözlüklerimi çıkardım, bir tür erkek model ifadesi takınmak için yanaklarımı içeri çekip dudaklarımı öne uzattım, çünkü eğlenceli olacaktı.

Üçüncü fotoğraf için başım arkaya eğik, ağzım açık, gevşek, rahat bir kahkaha denedim.

Ve dördüncüde Alice'i yanağından öptüm.

Fotoğrafların makineden çıkmasını beklerken, uzun saatler geçti sanki. Otobüs durağında sessizce durmuş, dizel isini içimize çekerek duyuruları dinliyorduk. 17:45 Durham otobüsü kalkmak üzereydi.

"Durham'a hiç gittin mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Sen?"

"Hayır," dedim. "Gerçi gitmek isterdim. Görünüşe bakılırsa çok hoş bir katedrali var." Otobüs, egzoz püskürterek ve homurdanarak yanımızdan geçti. Kendimi altına atmayı düşündüm. Ve nihayet, makine bir vızıltı ve klik sesinin ardından, banyo sıvısından yapış yapış ve amonyak kokulu fotoğraf tabakasını tükürdü.

Bazı ilkel kabileler fotoğraf çektirmenin ruhunuzdan çaldığına inanırlar; bu fotoğraf serisine bakarken, belki de haklı olduklarını düşünmemek çok zordu. Birincisinde elim ve saçlarım yüzümün büyük kısmını kapatmıştı ve net olarak görebildiğiniz tek şey, ağzımın kenarlarındaki sivilcelerdi ve yumruk yemişim gibi, müstehcen bir edayla dışarı uzanan, koca, şişko, benekli dilimdi. İkincisi, yani "komedi erkek model pozu" büyük olasılıkla hayatınız boyunca göreceğiniz en gülünesi, sevimsiz şeydi ve etkisi Alice'in gözlerinden birinin, sadece birinin geriye doğru çevrilmiş olmasıyla daha da güçlenmişti. "Kahkaha" adı verilebilecek üç numara, keçeleşmiş burun içi tüylerimden kafatasımın siyah merkezine kadar burnumun tamamını ve ağzımın pembe yivli çatısından, azı dişlerimin gümüş grisi, güdük dolgularına ve küçük dilime kadar her şeyi görebildiğimiz, korkunç parlak ve aşırı aydınlık bir fotoğraftı. Nihayet, dört numara, ben Alice'i çatlak ve büzülmüş mezgıt dudaklarımla öperken, o sınıksız kapalı gözleriyle yüzünü buruşturuyordu.

Tam cüzdanlık bir foto.

"Ah, Tanrım," dedim.

Alice dümdüz bir sesle, "Hoş," dedi.

"Hangi ikisini istersin?"

"Sanırım böyle iyiyim. Sende kalsınlar; hatıra olarak." Ve işte yine o kelime; *souvenir*, Fransızca *souvenir* fillinden gelen bir isim; hatırlamak. "Üzgünüm, artık kaçmam lazım." Ve öyle de yaptı. Kollararak uzaklaştı.

O akşam evde oturmuş, masamın yanındaki duvara *Blu-Tack*'le yapıştırdığım fotoğraflara –benim Alice'i öptüğüm, onun yüzünü buruşturduğu– bakarak şiirin son rötuşlarını yaparken, eğlenceli gezi günümüzün sadece kısmi bir başarı getirdiğini fark ettim. Elbette boş vermeliydim, ama onunla bir kez daha konuşmazsam uyuyamayacağımdan endişeleniyordum. Bu yüzden paltomu üstüme geçirdim ve provalardan sonra, tesadüfen karşılaşma umuduyla öğrenci barının yolunun tuttum.

Elbette orada değildi. Barda tanıdığım tek insan, etrafı küçük, lanetolasiöfkeli zümresiyle çevrili Rebecca Epstein'di. Beni gördüğüne bayağı sevinmiş gibiydi ve ben de yanına sıkışabileyim diye, yoldaşlarının sırada biraz yer açmalarını sağladı, ama masanın üstü boşlarla doluydu. Bütün akşamı viski ve bira arasında gidip gelerek geçirmişti ve bayağı sarhoş görünüyordu.

"Eisenstein'ın *Potemkin Zırhlısı*'nı seyrettin mi?" diye sorarken, gözlerim Alice'i arıyordu.

"Seyrettiğimi söyleyemem. Neden? İzlemeli miydim?"

"Kesinlikle. Müthiş. Bütün hafta boyunca Sanat Sineması'nda gösterimde."

"Tamam, o zaman gidelim, olmaz mı? Yarın öğleden sonra dersleri kırarım."

"Şey, aslında ben bu öğleden sonra gittim."

"Tek başına mı?"

Olabildiğince umursamaz bir tavırla, "Hayır, aslında Alice'le," dedim. Ama Rebecca böyle şeyleri bir mül öteden fark edebilirdi ve derhal atladı. "Siz ikiniz şu anda fena halde arkadaş canlısısınız sanırım. Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Birlikte biraz zaman geçiriyoruz, hepsi bu."

"Bu doğru mu?" dedi Rebecca şüphayle. Dudaklarına yapışık bir sigara olmasına rağmen, bir tane daha sarmaya başladı. Bu, altıpatlarını dolduran birini izlemek gibiydi. "Bu... doğru..." Rızla'yı yaladı, "... mu? Pekâlâ, Brian, bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini iyi biliyorsun, değil mi? Öğleden sonra bir Sovyet propagandası başyapıtı, ardından Luigi'nin yerinde karides kokteyl, yarım kızarmış piliç ve iki şişe Lambrusco bianco. Gerçekten lüks hayat. Umanım, böyle sihirli bir günün ardından, en azından memelerini yoklamana izin vermiştir."

Yapılması gereken akıllıca şey, elbette, dolduruşa gelmemek olurdu.

"Aslında çıkıyor sayılırsınız," dedim.

Rebecca kaşlarını kaldırarak kendi kendine gülümsedi. Tekrar konuşmaya başlamadan önce yeni sigarasını yaktı.

Dudağına yapışan tütünü alırken, sakince, "Şimdi öyle mi oldu?" dedi. "O zaman nasıl oldu da ikinizi bizim yurdun koridorlarında, bir arada görmedim?"

İkna edici olmaktan uzak bir sesle, "Ketum davranıyoruz. İş ağırından alıyoruz," dedim.

"Tabii, tabii. Bu hafta onunla konuşmak için arayan sen miydin?"

"Hayır!"

"Emin misin?"

"Evet!"

"Çünkü ses fena halde sanki..."

"... Şey..."

"... Sesini acayipleştirmişsin gibi geliyordu..."

"... Şey... ben değil..."

Dudaklarından sarkan sarma sigarasıyla, "Eee, onu becerdin mi bari?" diye homurdandı.

"Ne?"

"Cinsel birlikteliğiniz oldu mu? Bilirsin işte, işi pişirme, çiftleşme, mercimeği fırına verme. Haydi ama, en azından bahsedildiğini duymuş olmalısın. Ne de olsa *Üniversiteler Düellosu*'na katılıyorsun; soru olarak karşına çıkarsa ne yapacaksın? 'Southend-on-Sea'den İng. Ed. Okuyan Jackson, cinsel birleşme nedir?' 'Hımmm... Takımın diğer üyelerine danışabilir miyim, Bamber? Alice, cinsel birleşme...'"

"Ne olduğunu biliyorum, Rebecca."

"O zaman, yaptınız mı yoksa kendinizi düğün gününüze mi saklıyorsunuz? Ya da belki de cinsel geçmişin onu endişelendiriyordur; ne de olsa insan bugünlerde yeterince önlem alamıyor. Gerçi hatırladığım kadarıyla, senin gerçek anlamda bir cinsel geçmişin yoktu..."

Ve bir anda, "Eh, seninkinin de evdekilere mektuplarında anlatılacak gibi olduğu söylenemez, Rebecca," deyiverdim.

Sigarasını ağzından çıkardı, elini masanın kenarına koydu ve bir süre sessiz kaldı.

"İyi bir nokta, Jackson. İyi bir nokta." Birasının son yudumunu kafasına dikti ve yüzünü buruşturdu. "Tuş oldum, Jackson!" Ve ardından, sessizlik içinde oturduk.

"Kastettiğim..."

"... Hayır, sorun değil."

"... Ben ondan bahsetmi..."

"... Hayır, neden bahsettiğini biliyorum."

Gitmeye karar verdim.

Paltomu giyerken, "Kayda gelecek misin?" diye sordum.

"Ne kaydına?"

"Üniversite Düel..."

"Ne zaman?"

"Yarından sonra."

"Gelemem, özel derslerim var..."

"... İkinci kattaki duyuru panosunda bir liste var. Olur da gelmek..."

"... Biliyorum..."

"... Adını yazman yeterli; hani eğer..."

"... Bakarım."

"... Gelmeni gerçekten isterim..."

"Neden?"

"... İsterim işte. Belki orada görüşürüz?"

"Tamam. Pekâlâ. Belki."

Her ihtimale karşılık, Alice'in yurt binasına uğradım ve Sevgililer Günü kartımı bıraktım. Elim bir süre posta kutusunun üstünde asılı kaldı, sonra derin bir nefes alıp kartı bıraktım. Sonra, dönerse diye, bir süre duyuru panolarını okur gibi yaparak oyalandım. Ama bu akşam Rebecca'yla bir kez daha karşılaşmak istemediğim için eve döndüm. İçeri girdiğimde Josh kapıma bir not iğnelemekle meşguldü.

"Ah, demek geldin, âşık çocuk. Sana bir mesaj var. Adı şey..." Alice, belki? "Adı... Tone olan birinden. Onu acilen aramanı söyledi."

"Gerçekten m?" dedim. Tone ne istiyor olabilirdi ki? Belki de o da kalmaya gelmek istiyordu. Şu anda Tone bende kalamazdı. Sevgililer Günü yarınken ve *Düello* ve her şeyle... Saatile baktım. On bir buçuktu. Koridordaki ücretli telefona gittim.

"Selam, Tone," dedim neşeyle.

"Pekâlâ, Bri..."

"Seni uyandırmadım ya? Aramamı söyleyen bir mesaj aldım."

"Evet, bu doğru..."

"Kalmaya mı geleceksin, Tone? Çünkü eğer öyleyse, çok uygun bir zaman olduğunu..."

"Kalmaya gelmiyorum, Bri. Aslında, sen bu tarafa ne zaman geleceksin diye merak ediyordum."

"Şey... Paskalya'ya kadar gelmem sanırım."

"Hayır, Spencer'ı görmek için demek istedim."

"Neden, Spencer'a ne oldu ki?"

"Duymadın demek?"

Ahizeyi kulağıma iyice bastırıp duvara yaslandım.

"Neyi duymadım?"

Tone uzun bir nefes koyverdi ve, "Bir kaza oldu, Bri," dedi.

SORU: Kimin düğününde "Cenaze için pişen etler, biraz soğukça da olsa, düğün sofrasını donattı?"

CEVAP: *Hamlet*'te, Gertrude ve Claudius'un düğünü.

Sevgililer Günü'nde, daha posta gelmeden, Southend yoluna çıktım ve Archer Yolu'ndaki *maisonette*'e daha öğle olmadan varmıştım. Fenchurch Sokağı'ndaki aktarmadan bu yana işemek için ölüyordum, ama trendeki tuvaletler muhteşem bir şekilde tıkalıydı; bu yüzden beklemiştim ve şimdi böbreklerime zonklayan bir ağrı peyda olmuştu. Merdivenleri koşarak çıktım, banyoya daldım ve çığlığı bastım....

"AMAN TANRIM!"

Banyoda saçlarını şampuanlayan bir adam vardı. O da çığlığı bastı...

"BU DA NE..."

Ve ardından annem, sabahlığının önünü kapatarak yatak odasından çıktı ve omzunun üstünden, dağınık yatağı, karyolanın başucundan sarkan kırmızılı beyazlı erkek çamaşırını ve yerde duran erkek pantolonunu ve köpüklü şarap şişesini gördüm...

Annem, "BRIAN, SENİN EVDE NE İŞİN VAR?" diye bağırdı. Arkamı döndüm, çünkü sabahlığının önünü tam kapatmamıştı ve ban-

yodaki adamın ayağa kalktığını ve bir eliyle gözlerindeki şampuanı silerken, diğer eliyle bir yüz havlusunu kasığına tuttuğunu gördüm.

“Burada neler oluyor?” dedim.

Des amca, “Lanet olası bir banyo yapmaya çalışıyorum,” dedi.

Annem, “Aşağıda bekle!” diye homurdandı.

“Tuvalete girmem gerek,” dedim ki gerçekten acilen girmem gerekiyordu.

“BRIAN, AŞAĞIDA BEKLE!” Annem sabahlığının önünü kapatıp ve eliyle alt katı işaret ederek bağırmıştı. Çocukluğumdan beri, böyle bağırdığını duymamıştım ve birden kendimi bir çocuk gibi hissettim. Alt kata indim, arka kapının kilidini açıp bahçenin köşesine işedim.

Des amca ve annemin merdivenleri sessizce indiklerini ve bir çift ergen gibi koridorda gizli gizli fısıldaştıklarını duyduğumda, mutfakta suyun kaynamasını bekliyordum. Sanırım, “Seni daha sonra ararım,” cümlesini, sonra da bir öpücük sesini –annemin Des amcayı öpme sesi– duyar gibi oldum. Ardından ön kapı kapandı ve sonra bir kibritin çakıldığını, annemin bir nefes çektiğini, sonra nefesini ağır ağır bıraktığını duydum ve sonra üzerinde uçuk mavi eşofmanıyla kapının girişinde, arkamda duruyordu; bir elindeki sigaradan derin bir nefes daha çekerken, diğer elinde bulanık bir köpüklü şarap kadehi tutuyordu.

Su hâlâ kaynamamıştı.

Sonunda annem, “Doğrudan hastaneye gidersin sanmıştım,” dedi.

“Öğlende ki ziyaret saatini kaçırdım. Daha sonra gideceğim.”

“Seni beklemiyordum.”

“Hayır, şey, belli oluyor. Des amcanın banyosunda bir sorun mu var yoksa?”

“Bu ses tonunu kullanma, Brian...”

"Hangi ses tonunu?"

"Hangi ses tonu olduğunu biliyorsun." Şarabının sonunu içti. Su ısıtıcısının düğmesi sonunda attı. "Kahve mi yapıyorsun?"

"Öyle görünüyor."

"Bana da yap. Sonra salona gel. Biraz konuşmalıyız."

Ah, Tanrım. Kalbime bir ağırlık çöktü. Biraz konuşacak, samimi, içten, yüz yüze bir konuşma yapacaktık. Birbirimizle yetişkinler gibi konuşacaktık. Şu ana kadar bu tür şeylerden kaçınmayı başarmıştım. Babam, "Bir adam ve bir kadın birbirlerinden hoşlandıklarında..." konuşmasını yapamadan ölmüştü ve sanırım annem de bunun hiçbir zaman gerekli olmayacağını ya da fiziksel aşkın gizemini öyle ya da böyle tek başıma çözeceğimi varsaymış olmalıydı. Sanırım çözmüştüm de... Littlewoods'un arkasında, ayakta, tekerlekli bir çöp bidonuna yaslı halde. Ama bundan kaçmam gibi bir şey söz konusu olmayacaktı. Askıdan iki fincan aldım, kahve tozunu kaşıkladım ve ne düşüneceğimi çözmeye çalıştım. Des amcanın Sevgililer Günü'nde, saat birde, banyomuzda olmasına bir tür masum açıklama akıl etmeye çabalıyor ama edemiyordum. Aklıma gelen tek şey, gözle görünen açıklamaydı ve gözle görünen o açıklama da... akla bile gelmeyecek olandı. Des amca ve annem. Üç kapı ötede yaşayan Des amca ve annem, güpegündüz yatakta; Des amca ve annem...

Su kaynamıştı.

Annem salonda Rothmans'ından derin nefesler çekerek tül perdeden dışarıyı seyrediyordu. Kahve fincanını ona uzattım ve somurtkan bir ifadeyle, sessizlik içinde kanepeye oturdum ve kendimi, *İnsanın karısının boşanmak istediğini söylemesi de böyle mi hissettiriyordur acaba?* diye düşünürken buldum.

Sevgililer Günü kartımın -bir Chagall kart postali- şöminenin üstünde durduğunu fark ettim. "Bakıyorum bir kart almışsın, ha?"

"Ne? Ah, evet. Çok teşekkürler, tatlım. Çok hoş."

Cılız bir hafife alma çabası olarak, "Benden geldiğini nasıl anladın?" diye sordum.

"Şey, üzerine 'Anneme' yazmışsın, ben de..." Ve gülümsemeye çalıştı ve tekrar pencereye döndü ve sigara dumanını, perdeleri oynatacak kadar güçlü, cama üfledi. Sonunda, "Brian, Des amcan ve ben bir..." macera demek üzereydi ama sonra tercihini, "ilişki yaşıyoruz..." olarak kullandı.

"Ne zamandır?"

"Çok fazla olmadı. Geçen ekimden bu yana."

"Yani benim evden ayrılmamdan bu yana demek istiyorsun?"

"Aşağı yukarı. Bir akşam hint yemeği için bana arkadaşlık etmeye geldi ve olaylar arka arkaya gelişti ve sana Noel'de söyleyecektim, Brian, ama çok fazla ortalıkta görünmedin ve bunu telefonda yapmak istemedim."

"Hayır, hayır, tahmin edebiliyorum," diye mırıldandım, "yani... ciddi bir şey mi?"

"Sanırım. Şey..." sigarasından bir nefes daha çekti, dudaklarını büzdü, dumanı koy verdi ve, "aslında, evliliği konuşuyoruz."

"Ne?"

"Bana evlenme teklif etti."

"Des amca?"

"Evet."

"Evlilik?"

"Brian?"

"Ve sen de evet dedin?"

"... Anlaşamadığınızı, ondan hoşlanmadığını biliyorum ama ben hoşlanıyorum. Des'ten çok hoşlanıyorum. O iyi bir adam; benden hoşlanıyor ve beni güldürüyor. Ve kırk bir yaşımdayım, Brian,

sana çok yaşlı göründüğünü biliyorum; Tanrı biliyor ya bazen bana da çok yaşlı geliyor ve bir gün sen de kırk bir olacaksın. Hem de sandığından çok daha çabuk. Her neyse, ben hâlâ... hâlâ... eh, yalnız hissediyorum, Brian ve arada sırada yanımda birinin olmasından hâlâ hoşlanıyorum, biraz..." Sigarasından bir nefes daha çekti ve yere bakarak, "üzgünüm ama baban gideli uzun zaman oldu, Brian, Des ve ben yanlış bir şey yapmıyoruz. Yanlış bir şey yapıyor-muşum gibi hissettirilmesine izin verecek değilim."

Oysa ben hâlâ olayları sindirmeye çalışıyordum. "Yani onunla evlencek misin?"

"Sanırım..."

"Bilmiyor musun?"

"Evet! Evet! Onunla evleneceğim."

"Ne zaman?"

"Bu yılın ilerleyen günlerinde. Acelemiz yok."

"Sonra ne olacak?"

"Buraya, benim yanıma taşınacak. Aklımızda..." Ve duraksadı, yine gerilmişti ve bana söyleyecek başka neyi olabilirdi, tahmin bile edemiyordum. "... Aklımızda evi pansiyona dönüştürme fikri var."

Sanırım buna güldüm; komik bulduğum için değil, zira bunların hiçbirini komik bulmuyordum; verecek başka uygun bir tepkim olmadığı için.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, yapmıyorum."

"Pansiyon ha?"

"Hı hı."

"Ama oda yok ki."

"Aileler için değil, bekârlar ya da genç çiftler için, iş adamları için. Des çatı katını ve..." bana gergin bir bakış attıktan sonra tekrar ve tül perdeye döndü, "... senin odanı dönüştürecek. Odanı temizleriz diye düşündük."

"Benim eşyalarım ne olacak?"

"Belki onları... yanına alırsın diye düşündük."

"Beni odamdan atıyorsunuz!"

"Hayır, atmıyoruz; sadece... eşyalarını taşımanı rica ediyoruz."

"Üniversiteye mi?"

"Evet! İster üniversiteye taşı, ister at. Sadece çok fazla kitap, çizgi roman ve model uçak var, Bri, ihtiyaç duyacağın bir şey yok. Ne de olsa artık bir yetişkinsin..."

"Yani kapı önüne konuyorum!"

"Aptallık etme, elbette konmuyorsun. Gerçekten istiyorsan, tatlillerde ve yaz boyu burada kalabilirsin."

"Ama en yoğun sezonunuz olmayacak mı?"

"Brian..."

"Des amca ve sen çok incesiniz, anne, ama gecesine ne kadar isteyeceksiniz?" Kendi sesimin inceldiğini ve âdeta yaltaklandığını duyabiliyordum.

"Böyle yapma, Brian, lütfen," dedi annem.

"Pekâlâ, ne yapmamı bekliyordun ki? Demek istediğim sadece kendi evimde kapının önüne konuyorum..."

Ve sonra olduğu yerde hızla döndü ve bana bakarak ve sigarasından geriye kalanları bana doğru sallayarak, "Burası artık senin evin değil, Brian!" dedi.

"Ah, gerçekten mi?"

"Hayır, üzgünüm ama değil. Noel'de burada ne kadar kaldın? Bir hafta ve o zaman bile koleje dönmek için sabırsızlanıyordun. Hafta sonları gelmiyor, haftalarca telefon açmıyorsun; bana yazmadığın da ortada, bu yüzden, hayır, gerçekten, burası senin evin değil. Benim evim. Baban öldüğünden beri, lanet olası her gün, gün be gün, tek başıma, yalnız yaşadığım, her gece tek başıma uyuduğum ve sen kolejdeyken ya da burada kalmaya tenezzül etsen bile arkadaşlarıyla dışarıda olduğun ya da benimle, öz annenle konuşmaktan bariz biçimde sıkıldığın için odana saklandığın her akşam, şu, şu laneti olası kanepede tek başıma oturup televizyon izlediğim ya da sadece duvara baktığım evim. Bunun, lanet olası senelerdir burada tek başıma olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda en ufak bir fikrin var mı, Brian?" Ama sonra sesi çatlamaya başladı ve ellerini yüzüne kapatıp büyük ve ıslak hıçkırıklarla sarsılmaya başladı ve bir kez daha, ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

"Hey, haydi ama, anne..." dedim, ama elini bana doğru sallayıp uzak durmamı işaret etmekle yetindi.

"Lütfen beni yalnız bırak, Brian," dedi ve isteğini yerine getirmek bana da cazip geldi, çünkü sonuçta böylesi daha kolay olacaktı.

"... Anne, böyle olmasına hiç gerek..."

"Beni rahat bırak. Git başımdan..."

Bunların hiçbirini duymamış gibi yapsam nasıl olurdu? Salon kapısı hâlâ açıktı ne de olsa. Dışarı çıkabilir ve sakinleşmesi için fırsat verip bir saat kadar sonra geri dönebilirdim. Gidebilirdim. Ne de olsa benden istediği, yapmamı söylediği şey buydu, değil mi?

"Lütfen, anne, lütfen ağlama. Sen ağlayınca ben..." Ve cümleyi tamamlayamadım, çünkü ağladığımı fark etmiştim. Yanına sokulup kollarımı boynuna doladım ve ona bütün gücümle sarıldım.

SORU: Danimarka'da Alborg yakınındaki Lindholm Hoje'deki dikili taş çemberleri, burasının hangi eski çağ ritüelinin yapıldığı alan olduğunu göstermektedir?

CEVAP: Viking cenazesi.

Tone'la saat iki on beşte, denize bakan Kara Prens'te buluştuk. İçkilerinin sıcak kalan son bir iki santilitresine bakıcılık eden ve *the Sun*'ın kıvrık köşeli nüshalarını okuyan birkaç veremli moruk dışında kimse olmamasına rağmen, Tone'u fark etmem birkaç saniyemi aldı. Çünkü iç güdüsel olarak, bugün giydiği kömür rengi tek düğmeli ceket, beyaz çoraplar ve açık gri, bağciksız pabuçları değil, açık mavi bir kot bekliyordum.

"Lanet olsun, Tone, saçlarına ne oldu böyle?" Viking görüntüsü gitmiş, yerine biraz fazla soldan ayrılmış, yanları ve arkası kısa, derli toplu bir kesim gelmişti.

"Kestirdim, o kadar," dedi. Saçlarını karıştırmak için uzandım ama pek eğlenceli olmayan bir tavırla elimi iterek uzaklaştırdı. Olayı kaygısız bir düzeyde tutmak istediğim için, "Hey, yoksa jöle mi sürdün?" dedim.

"Biraz. Ne olmuş yani?" dedi ve önünde duran otuzluk bira-
dan bir yudum aldı. Tone'u daha önce otuzluk bira bardağı tutarken
görmemiştım ve sanki Tone bir tür devmiş gibi, tuhaf duruyordu.

"Bir içki daha ister misin?" diye sordum.

"Böyle iyiyim."

"Bir otuzluk daha?"

"İçmem."

Gamsız bir sesle, "Haydi ama, hanım evladı," diye ikna etmeye
çalıştım.

"İçmem. İşe dönmem gerek," dedi.

"Herhalde en azından bir..."

"Bir otuzluk daha istemiyorum, tamam mı?" diye çıkıştı. Gidip
kendime bir ellilik aldım ve geri oturdum.

"İş... nasıl gidiyor?"

"İyi. Şimdi artık mağaza katında, göz önündeyim, bu yüzden..."
dedi ve takımının uzun ince yakasını, yarı özür diler gibi çekti.

"Hangi bölüm?"

"Hi-fi ve audio."

"Harika!"

"Şey, evet. İdare eder. Komisyon da var. Bu yüzden..."

"Spencer bana senden ve gönüllü askerlikten bahsetti."

"Öyle mi? Bayağı dalga geçmişsindir herhalde."

"Hayır, tabii ki."

"Senin onayladığını sanmıyorum."

"Öyle bir şey söylemedim, değil mi? Demek istediğim, ben tek
tarafılık yanlısıyım ve savunma harcamalarımızı kesinlikle azalt-
mamız ve o paranın bir kısmını sosyal hizmetlere sürmemiz gerek-
tiğini düşünüyorum; yine de anlıyorum ki bir tür..." Ama Tone sa-

atine bakıyor ve gerçekten ilgilenmiyordu. "Spencer'ı gördün mü?" diye sordum.

"Tabii ki gördüm," diye çıktı ve en azından bugünlük, birini kızdırmadan bir şeyler söylememin imkânsız olacağını kabullendim.

"Nasıl?" diye sordum.

"Şey, bir Ford Escort'un ön camından fırladığını hesaba katarsak, aslında bayağı iyi."

"Ne olmuş, Tone?"

"Tam olarak bilmiyorum. Cuma günü, her zamanki gibi *Pub*'daydık ve kapanma saatinden sonra içmeye devam edelim diye Londra'ya, bir kulübe falan gitmek istedi. Ben hayır dedim; çünkü ertesi gün çalışacaktım ve bayağı sarhoştı, ama yine de gidip babasının arabasını aldı. İki gün sonra, annesi arayıp hastanede olduğunu haber verdi.

"Yaralanan olmuş mu?"

"Hayır."

"Tanrı'ya şükür."

Tone alaycı bir gülümsemeyle, "Sadece dostumuz Spencer," diye ekledi.

"Ben öyle demek... demek istediğim... başı belada mı? Yani yasal olarak?"

"Şey, sınırın üstündeymiş ve sadece geçici ehliyeti var; araba onun değildi ve sigortası da yok. Yani evet, yasal açıdan işler toz pembe görünmüyor."

"Ya o... nasıl hissediyor?"

"Bilmiyorum, Brian. Kendisine sor, olur mu? Benim işe dönmem gerek." Ve otuzluk birasının sonunu hırçın bir tavırla kafasına dikti, cebinden bir nane paketi çıkarıp, bana teklif bile etmeden ağzına bir tane attı.

Pub'dan çıktık ve yoldan geri, rıhtıma doğru yürüdük. Rüzgâr haliç tarafından yağmur savuruyordu. High Sokağı'ndan yukarı doğru uygun adımlarla yürürken, Tone gömleğini ve kravatını korumak için ceketinin yakalarını kapattı.

İki olasılığa da çok fazla aldırmayarak, "Bu akşam kalıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, korkarım kalamam," dedim. Yarın *Üniversiteler Düellosu*'na katılacağımı söylesem mi diye düşündüm ama söylememeye karar verdim. "Yarın sabah erkenden dersim var, bu yüzden akşama dönemeğim. Ama sanırım Paskalya'da geleceğim, bu yüzden... o zaman görüşürüz, ha?"

"Pekâlâ, evet, her neyse."

"Tone, seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Bir homurtu çıkardı. "Sana bu izlenimi veren ne?"

"Spence'in söylediği bir şey mi?" Cevap yok. "Ne dedi, Tone?"

Tone bana bakmadan, "Spencer bana seni görmeye geldiğinden bahsetti. Kulağa ona pek dostça davranmışsın gibi gelmedi, Bri. Hatta bana biraz amcık gibi davranmışsın gibi geldi. Hepsi bu."

"Neden, ne dedi ki?"

"... Önemi yok."

"Daha fazla kalmasına izin veremezdim, Tone, kurallara aykırıydı."

"Ah, pekâlâ, madem kurallara aykırı, Bri..."

"Kavgayı başlatan da kendisiydi, Tone..."

"Bak, ilgilenmiyorum, Bri. Bu sen ve Spencer arasında."

"Yani sarhoş olup bir ağaca bindirmeye karar vermesi de benim suçum sanırım."

“Ben öyle demedim, değil mi? Kendin çöz işte, Brian, tamam mı?” Ve Tone yağmura karşı başını öne eğerek, hızlı adımlarla yürüdü. Sonra durdu ve yarı dönerek, “Ve çok fazla ukalalık etmemeye çalış. Olur mu?” Ardından işe dönmek için koşar adımlarla uzaklaştı. Ve ben kendimi, *Onu bir daha göreceğim miyim acaba?* diye düşünürken buldum.

SORU: Ham papaver somniferum tohumlarından elde edilen ve ilk olarak 1806'da F.W.A Serturner tarafından izole edilen narkotik analjezik yaygın olarak bilinen adı nedir?

CEVAP: Morfin.

1979, Mayıs'ında bir sabah, babamın cenazesinden üç gün sonra. Hâlâ kapalı olan perdelerin arkasında, üstümde okul formamla kanepeye uzanmış, cumartesi sabah televizyonunu seyrediyorum. Teknik olarak, elbette okul formamın içinde olmam gerekmiyor, ama ben bütün yıl onu üzerimden çıkarmama eğilimindeyim, çünkü böylesi daha kolay; başka ne giyeceğimi bilemiyorum ve hafta sonu tavizim, kravatımı takmamak.

Akrabaların hepsi evlerine döndü ve geriye sadece annem ve ben kaldık. Annem pek formunda değil ve geç saatlere kadar uyumak, ardından üzerinde sabahlığıyla evin içinde aylak aylak dolaşmak, arkasında kirli fincanlar ve sigara izmaritlerinden oluşan bir iz bırakmak, bütün öğleden sonraları ve akşamları kanepede uyuklayarak geçirmek gibi bir alışkanlık geliştirdi. Evin tamamına sıcak, gri ve hastalıklı bir hava çöktü, ama ikimiz de perdeleri çekmek, camları açmak, kül tablalarını boşaltmak, televizyonu kapatmak, bulaşıkları yıkamak ve spagetti halkaları dışında bir şey pişirmek için gerekli enerji ya da motivasyonu bulamıyoruz. Buzdolabı cenaze sonrası misafirlerden kalma pasta artıkları, streç folyoya sarılmış sosisli çörek-

ler ve yassı kula çiğeleriyle ağzına kadar dolu. Kahvaltı için peynirli-soğanlı cips yiyorum. Bu geçirdiğim en kötü zaman sayılabilir.

Kayıp çalınca, annemi kolaçan etmek için uğrayan komşulardan biri olduğunu tahmin ediyorum. Annem kapıyı açıyor ve holde tanımadığım bir ses duyuyorum; ardından annem, sabahlığının önünü sıkı sıkı kapalı tutarak salon bapısını açıyor ve önemli misafirler için kullandığı komik "düzgün konuşma" sesini takınıyor.

"Burada seni görmek isteyen biri var, Brian!"

Bir adım yana çekiliyor ve Spencer Lewis içeri giriyor.

"İyi misin, Bri?"

Kanepede doğruluyorum. "İyiyim, Spence?"

"Ne yapıyorsun?"

"Hiç."

Annem, "Bir bardak kola, Spencer?" diye soruyor.

"Evet, lütfen, Bayan Jackson."

Annem sessizce odadan çıkıyor ve Spencer gelip yanıma, kanepeye oturuyor.

Spencer Lewis'in ziyaretinin önemini fazla vurgulamak zor. Arkadaş bile değiliz; daha önce neredeyse hiç konuşmadık; belki futbol sahasında birbirimize tatsız lakaplarla seslenmiş ya da dondurma minibüsü sırasında birbirimizi tanıdığımızı göstermek için selamlaşmışızdır. Spencer Lewis kadar havalı, popüler ve sert birinin gelip beni, cumartesi günleri bile okul formasını giyen bir kaçığı ziyaret etmesinin olası bir açıklaması yok gibi. Ama işte, burada, kanepede oturuyor.

"Ne izliyorsun?"

"Swap Shop.⁶¹"

"Swap Shop'tan nefret ederim," diyor.

"Evet, ben de öyle." Gizli gizli seversem de, alaycı bir tavırla burnumu çekiyorum. Bir iki dakika sessizlik içinde oturuyoruz, sonra Spencer, "An-nene yanlışlıkla Bayan Jackson dedim, sence bozulmuş mudur?" diyor.

"Hayır. İdare eder," diyorum.

Ve bunun dışında, babamın ölümünden hiç bahsetmiyor; cenazeyi ya da "nasıl hissettiğimi" Tanrı'ya şükür, sormuyor, çünkü bu utanç verici olurdu; ne de olsa, sadece on iki yaşında iki oğlanız. Onun yerine benimle oturup, gazı kaçmış kola içerek televizyon seyrediyor. Bana hangi grupların berbat, hangilerinin iyi olduğunu söylüyor ve ona inanıyorum ve söylediği her şeye katılıyorum. Sanki bir film yıldızı, film yıldızından bile daha iyisi, Han Solo gibi biri ziyarete gelmiş gibi hissediyorum. Ve bu bana mutlak bir incelik hareketi gibi görünüyor.

Spencer'ın sol bacağı üç, sağ bacağı iki yerinden kırılmıştı. Köprücük kemiği parçalanmıştı ve köprücük kemiğini alçıya almak imkânsız olduğu için, özellikle acı vericiydi. Ve vücudunun üst yarısını hareket ettiremiyordu. Avucunda ve kolunun alt kısmında, kırık camdan kaynaklanan kesikler olsa da, kolları fena görünmüyordu. Neyse ki bel kemiği ya da kafatasında hasar yoktu, ama direksiyona çarptığı yerde, altı kaburga kemiğinde kırıklar vardı. Bu nefes almasını acı verici, yardımsız uykuya dalmasını imkânsız kılıyordu; bu yüzden epey bir ilaç alıyordu. Burnu kırılmıştı; kırmızı ve şişti ve sağ gözü-nün üstündeki kaşı fena yanılmıştı ve altı siyah ve kalın dikişi vardı. Gözün kendisi simsiyah, mor ve şişti ve yarı kapalı duruyordu. Bununla birlikte, kafasının üst kısmı, patlayan ön camın neden olduğu ve hâlâ kısacık olan saçlarının arasından açıkça görülebilen, koyu kırmızı renkte yara kabuklarıyla kaplıydı. Ve kulak memesinin kırık camla kısmen koptuğu sol kulağında da dikişler vardı.

"Peki ya bunların dışında?"

"Bunların dışında, aslında bayağı iyi hissediyorum," dedi Spencer ve sessizliğe gömülmeden önce, ikimiz de bir süre güldük.

"Benim kötü göründüğümü mü düşünüyorsun? Bir de ağacı gör!" dedi. Bunu ilk kez söylediğinden şüpheliydim ve yine güldük; Spencer, kaburgaları ve köprücük kemiğindeki acı yüzünden aynı anda hem kıkırdıyor hem yüzünü buruşturuyordu. Elbette ilaç kullanıyordu. Tam olarak ne olduklarından emin değildi, ama asprinden biraz daha güçlü bir şey oldukları kesindi; bir tür uyuşturucu olduklarını düşünüyordu. İşe de yarıyor gibi görünüyorlardı, çünkü yüzünde, ağzının kenarına yerleşmiş, ona yabancı, neşesiz bir gülümseme vardı. Gerçi rahatsız edici ya da Jack Nicholson'ın Guguk Kuşu'nun sonundaki gülümsemesi gibi değildi; sadece tuhaf ve biraz uygunsuz bir eğlenme haliydi. Genelde keskin ve direkt olan konuşması, şimdi ağzının üstüne bir el bastırılmış gibi, dermansız ve mesafeliydi.

"Yine de, iyi haber, şu işsizlik parası hikâyesi için mahkememi ertelediler."

"Bu iyi."

"Evet, neredeyse değdi diyeceğim. Yanında sigara yoktur, değil mi?"

"Spencer, ben sigara içmem."

"Bir sigara için ölüyorum. Ve bir bira."

"Burası bir hastane, Spencer."

"Biliyorum, yine de..."

"Yemekler nasıl?" diye sordum.

"Özellikle lezzetli değil."

"Ya hemşireler?"

"Pek lezzetli denilemez."

Gülümsedim ve görüş alanı dışında kaldığım ve kafasını pek iyi oynatamadığı için, gülümsediğimi belli eden bir ses çıkardım. "Ya

bütün bunlar?" Bacaklarındaki alçıları ve bandajlı ellerini işaret ettim. "... yasal... bilirsin işte, yasal sonuçları olacak mı?"

"Henüz bilmiyorum. Büyük ihtimalle."

"Lanet olsun, Spencer..."

"Tamam, Bri, başlama..."

"... Bir şeylerin olacağını bilmen..."

"Bunca yolu bana ağzımın payını vermeye gelmedin, değil mi, Bri?"

"Hayır, elbette, hayır. Ama kabul etmelisin ki..."

"... Evet, biliyorum: sigara içme, kavga etme, işsizlik paranla katakulli yapma, içki içip araba kullanma, emniyet kemeri tak, çok çalış, akşam okuluna git, sertifikalarını al, bir programa katıl. Bazen lanet olası bir ayaklı halkı bilgilendirme filmi gibi oluyorsun, Brian."

"... Üzgünüm, ben..."

"... Hepimiz, her zaman mantıklı olanı yapmayız, Brian..."

"... Hayır, biliyorum..."

"... Hepimiz senin gibi olamayız..."

"... Hey ben her zaman mantık..."

"... Ne demek istediğimi biliyorsun, ama değil mi?"

Ve yukarıdakilerin hiçbirini bağırarak söylemedi, çünkü bağıramazdı; yeniden sessizliğe gömülmeden önce, dişlerinin arasından bir nevi tısladı sadece. Söylemem gerektiğini bildiğim bir şey vardı ve doğru sözcükleri henüz bulamamıştım ve tam ağzımı açmak üzereydim ki, "Bize biraz su doldurur musun?" dedi. Ona plastik bir bardak doldurdum, uzattım ve acı içinde doğrulmaya çalıştı. Sıcak ve metalik nefesinin kokusunu alabiliyordum.

"Her neyse..." diye iç geçirerek, başını yastığa bıraktı. "... Alice nasıl?"

"Ah, iyi. Geçen gece onda kaldım, yani..."

Samimiyetle gülümseyerek ve bana bakmak için başını yastığının üstünde çevirerek, "Şaka yapıyorsun, gerçekten mi?" dedi. "Yani onunla sahiden çıkıyorsun?"

Biraz utangaç bir tavırla, "Şey, işi ağırdan alıyoruz," dedim, "gerçekten ama gerçekten ağırdan, ama evet, iyi."

"Brian Jackson, seni yere bakan yürek yakan..."

"Eh, evet, göreceğiz..." Bunun gerekeni ve yetişkince olanı yapmak için doğru zaman olduğunu anladım ve derin bir nefes aldım. "Alice hakkımda güzel şeyler söylediğini anlattı. O partide."

Bana bakmadan, "Öyle mi?" dedi.

"Sana biraz pislik gibi davrandım, değil mi?"

"Hayır, davranmadın."

"Davrandım, Spence, kelimenin tam anlamıyla otuzbircinin teki gibi davrandım."

"Bri, sen iyi bir..."

"Niyetim pislik gibi davranmak değil, ama bilirsin işte, oluveriyor."

"Unutalım gitsin, olur mu?"

"Hayır, yine de..."

"Seni daha mutlu edecekse, tamam, Bri, tam bir otuzbirci gibi davrandın. Şimdi unutabilir miyiz artık?"

"Ama sen ne hissediyorsun?.."

"Hangi konuda?"

"... Bilirsin işte, olaylar konusunda."

"Genel olarak mı demek istiyorsun? Bilmiyorum. Dürüst olmam gerekirse, gerçekten, sadece yorgunum. Yorgun ve biraz korkmuş, Bri." Bunu çok kısık sesle söylemişti; onu duyabilmek için sandal-

yemde öne kaykılmak zorunda kaldım ve gözlerinin kırmızı ve ıslak olduğunu fark ettim. Ona baktığımı hissetti ve ağır ve derin nefesler alarak, iki elini, dikey olarak yüzüne yerleştirip parmak uçlarını iyice bastırdı. Ve kendimi bir kez daha on iki yaşında, üzgün, utanmış hissettim. Şimdi ne yapmam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu; sanırım benim de aynı inceliği göstermem gerekiyordu ama nasıl? Belki kolumu etrafına dolayarak? Ama sandalyemden kalkmak bana biraz garip geliyordu; koğuştaki diğer insanların görmesinden çekiniyordum. Bu yüzden olduğum yerde kaldım.

"Ama zaten korkutucu olması gerek, değil mi?" dedim. "Bilirsin işte, hayat; bu da bir parçası. İnsanların söylediği bu..."

"Evet, sanırım öyle..."

"Daha iyiye gidecek..."

"Gidecek mi?" dedi ama elleri hâlâ gözlerindeydi. "Çünkü bana her şeyin içine sıçmışım gibi geliyor, Bri."

"Saçmalama! Sen iyisin, dostum ve kesinlikle iyi olacaksın." Uzandım ve elimi omzuna koyup sıktım. Sandalyemde kolumu dümdüz uzatarak öne eğilmek, bana sarsak ve utanç verici bir hareket gibi gelse de, omuzlarının sarsılması durana kadar, olabildiğince uzun süre, öyle kaldım. Bir süre sonra, ellerini gözlerinden çekti.

Gözlerini manşetlerine silerek, "Özür dilerim; ağrı kesiciler yüzünden," dedi.

Kısa bir süre sonra, söyleyecek sözlerimiz tükenince, daha çok vaktim olmasına rağmen, ayağa kalkıp paltomu aldım.

"Hey, acele etsem iyi olacak, yoksa son aktarmamı kaçıracağım."

"Geldiğin için sağ ol, dostum."

"Zevkti, ahbap."

"Eh, zevk değil..."

"Eh, hayır, ama bilirsin işte..."

"Hey, gitmeden önce alçımı imzalamayacak mısın?"

"Evet, evet, tabii ki." Ve yatağın ayak ucuna gittim, klipsli dosyaların birinden keçeli bir kalem aldım ve yazacak bir boşluk buldum. Bir yığın "iyi dilek" ve tanımadığım isim ve Tone'dan bir, "Sana müstehaktı, ukala," ve "Zep babadır!" vardı. Bir an düşündüm ve: "Sevgili Spence. Özür ve Teşekkürler. Şeytanın bacağına kır! Ha-ha! Kucak dolusu sevgiler, dostun, Bri."

"Ne yazdın o kadar?"

"Ah, şeytanın bacağına kır..."

"Şeytanın bacağına kır mı?..."

"Bilirsin işte, bol şans anlamında."

Ve Spencer tavana bakarak dişlerinin arasından güldü ve usul usul, "Biliyor musun, Brian, bazen gerçekten inanılmaz bir ahmak olabiliyorsun."

"Evet, Spence, biliyorum, dostum. Biliyorum."

SORU: Hristiyanların, İmparator Claudius II. Gothicus'tan gördükleri eziyet sırasında ölen Romalı rahip veya doktor ya da yine Roma'da şehit düşen Terni Piskoposu olarak bilinen hangi üçüncü yüzyıl Hristiyan şehidinin, on dördüncü yüzyıldan bu yana adıyla anılan ve özellikle âşıkлар festivali olarak adanmış bir bayram günü vardır?

CEVAP: Aziz Valentin.

Ne zaman Edith Piaf'ın *Non, je ne regrette rien*'i söylediğini duysam ki bu artık üniversitede olduğum için isteyebileceğimden daha sık oluyor, *Neden bahsediyor?* diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Ben neredeyse *her şeyden* pişmanım. Yetişkinliğe geçişin zor ve zaman zaman acı verici olduğunun farkındayım. Geçişin kurallarına aşınayım, edebi *bildungsroman* teriminin ne anlama geldiğini biliyorum ve gençliğimde yaşanan olaylara dönüp bakmamın ve alaycı ve bilmiş bir gülümseme takınmamın kaçınılmaz olduğunun farkındayım. Ama sadece otuz saniye önce yaşananlar için mahcup olmam ya da utanmam için bir neden yok, değil mi? Hayatın, berbat edilmiş dostluklar, kaçırılmış fırsatlar, saçma sapan konuşmalar, ziyan edilmiş günler, aptalca yorumlar ve önümde, yerde yatan ve ölmek üzere olan bir balık gibi kıvranıp duran yanlış ve komik olmaktan

uzak esprilerden ibaret, hiç durmadan dönen bir panorama olması için bir neden yok.

Eh, artık yok. Bu kadarının yettiğine karar verdim. Eve dönüş treninde, son inanılmaz sıçıp batırmalar turuma kafa patlatırken, hayatımı değiştirmem gerektiği sonucuna vardım. Genel anlamda, hayatımı değiştirmeye haftada ortalama otuz ila kırk kez, genelde gecenin saat ikisinde sarhoşken ya da ertesi günün erken saatlerinde akşamdan kalmayken karar verirdim, ama bu defaki büyük bir kardı. Şu andan itibaren, hayatı iyi yaşayacaktım. Havalı ve Mesafeli olmak belli ki bende işe yaramıyordu ve büyük olasılıkla hiç de yaramayacaktı; bu nedenle, merkezi Bilgelik, Nezaket ve Cesaret ilkeleri üzerine kurulmuş bir hayat sürmeye konsantre olacaktım.

Tren sonunda istasyona girince, daha bilge, nazik ve cesur hayatıma başlangıç yaptım. Peronda bir telefon kulübesi buldum, yeterli bozukluğumun olduğundan emin olup numarayı tuşladım. Telefonu Des açtı, artık her şey açığa çıktığına göre, açmaması için bir neden yoktu sanırım.

“Alo?” dedi.

Âdeta bir akıl küpü gibi, “Selam! Des, benim Brian!” dedim ve ona bilinçsizce Des amca yerine, Des dediğimi fark ettim. Gerçi bu hayata karşı daha olgun tavrımın bir semptomu muydu, yoksa annemle seks yapıyor olması gerçeğine Freud’cu tepkim miydi tam olarak emin değildim.

“Ah, merhaba,” derken sesi tuhaf biçimde benden korkuyormuş gibi geliyordu. Gerçi Des yaklaşık doksan kilo geldiğine göre nederini ancak Tanrı bilirdi; üstelik onu telefon hattı üzerinden yumruklayacak değildim ya. Des, ahizeyi düzeltirken kısa bir duraksama yaşandı. “Bu sabah, bilirsin işte, benim küçük adamı suratına tuttugum için üzgünüm. Ben ve annenden sana elbette bahsedecektik.”

Onu, "Des, gerçekten sorun değil, hiç sorun değil," diye yatıştırırken telefon kulübesinin camında bir sirk palyaçosu gibi sırttan yansımamı gördüm. "Annem orada mı?" diye sordum ki evin onun evi olduğu göz önüne alınca, bayağı aptalca bir soruydu.

"Tabii, veriyorum." Elini ahizenin üstüne yerleştirip bir şeyler mırıldanırken bir hışırtı oldu ve sonra telefonu annem aldı.

"Alo?" dedi temkinli bir sesle; ahize tam ağız hizasında değil gibiydi.

"Merhaba, anne."

"Merhaba, Brian." Biraz fazla üstüne basarak, ki bu, sarhoş olduğu anlamına gelirdi, "Eve sağ salım vardın mı?" diye sordu.

"Hı hı," dedim ve bir sessizlik oldu ve telefonu kapatmak için kısa süreli bir istek duydum. Ama sonra yeni anahtar sözcüklerim Bilgelik, Nezaket, Cesaret'i hatırladım ve güçlkle yutkunarak konuşmaya başladım.

"Bak, selam, ben sadece söylemek istedim ki..." Ne söylemek istiyordum? "Ben sadece düşündüm ve sen ve Des konusuna gerçekten sevindim ve evlenmeniz sorun değil, gerçekten. Aslında bence bu harika bir fikir; o iyi bir adam ve ben çok üzgünüm... şey, benim için şoktu, hepsi bu..."

"Ah, Brian..."

"Ayrıca, pansiyon konusu da sorun değil. Paskalya tatilinde gelip eşyalarımı temizlerim ve sonra sizindir. Dediğin gibi, bir sürü model uçaktan başka bir şey değil. Yani demek istediğim, söylemeye çalıştığım... bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum... Ben... senin mutlu olmana sevindim." Hattın diğer ucundan, annemin nefes alıp verişinden ve telefonu bir elinden diğerine geçirmesinden başka hiçbir cevap gelmedi. Elimden geldiğince kaygısız bir sesle, "Ona baba dememi beklemediğin sürece tabii!" dedim.

"Tabii ki beklemem, Brian," dedi ve tam bir şey söyleyecekken, söylememeye karar verip durdu.

"Şey, hepsi bu gerçekten. Yarın hâlâ geliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki geliyorum, hayatta kaçırmam."

"Ve tren ücretinin falan altından kalkabileceğinden emin misin?"

"Brian, sen bunun için endişelenme..."

"Bilet, kapıda senin adına bekliyor olacak."

"Ah, bu arada, Brian... bir şey daha var..." Sinyal öttü ve cebindeki bozuklukların azalan ağırlığını hissetmeme rağmen, söylemem gereken her şeyi söylemiş gibi hissediyordum. "Artık kapatmam gerek, anne, bozuk param bitti."

"Brian, senden başka bir şey daha isteyeceğim..."

"Haydi iste, çabuk."

"Des de gelebilir mi?" Ve ardından hat kesildi.

Elimde ahizeyle telefon kulübesinde duruyordum. İşin aslı, her zaman babamın orada olmasını beklemiştim. Yani ölü olduğu için gerçek anlamıyla değil elbette, ama zihnimde, seyircilerin arasında, annemin yanında oturan, gülümseyen, el çırpın, baş parmaklarını havaya kaldırıp her şey yolunda diye işaret eden babamdı. Ve annem de bunu biliyor olmalıydı, aksi takdirde sorarken bu kadar gergin olmazdı. Ve şimdi orada olacak olan babam değil, Des'ti. Des adında, gerçekten tanımadığım, gerçekten hoşlanmadığım bir herif...

Cebimden bozuk para çıkardım, ahizeyi kaldırdım ve numarayayı çevirdim. Annem neredeyse o anda açtı.

"Anne?"

"Ah, Brian, sormak istediğim..."

"Seri duydum, anne. Elbette Des'i getirebilirsin."

"Ah, tamam."

"Bilet işini yarın hallederim."

"Ah, tamam o zaman, Brian. Sen eminsen..."

"Eminim."

"Hoşça kal, o zaman."

"Hoşça kal."

Ve kapattım.

Sonrasında bir süre daha telefon kulübesinde durup düşündüm. Daha ilk günler olabilirdi, ama şimdilik, Bilgelik, Nezaket, Cesaret politikası bayağı işe yarıyor gibiydi. Hatta ilk kez, iyi bir şey yapmış bile olabilirdim. Ve her ne kadar eve gidip yarınki çekimde ne giyeceğime karar vermem, iyi bir uyku çekmem falan gerekse de, gidip Alice'i görmeye karar verdim. Çünkü sonuçta, Sevgililer Günü'ydü ve şu saate kadar şiirimi okumuş olması gerekirdi.

SORU: Adam Heyer, Frank Gusenber, Pete Gusenberg, John May, Al Weinshank ve James Clark, Şubat 1929'da Chicago, North Clark Caddesi'nde yaşanan hangi kanlı olayın kurbanlarıydılar?

CEVAP: Aziz Valentin günü katliamı.

"Dinle Alice, bir süredir bizi düşünüyordum ve... şey, Metafizikçi şair John Donne'un yazdığı, *The Triple Foole*⁶² adında harika bir şiir var. Şöyle diyor: *İki kere aptalım biliyorum / Sevdiğim ve söylediğim için / Ağlamaklı bir Şiirde*. Ve... eh, ben de biraz öyleydim sanırım. Söylemeye çalıştığım, biraz fazla zorluyordum; seni tekmeler ve çılgınlıklar atarken fotoğraf kabinine çekişim ve Sevgililer Günü kartındaki deli ve kötü şiir falan... ve bağımsızlığının ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bu benim için sorun değil; gerçekten, gerçekten değil. Elbette sana âşığım, hem de fazlasıyla, ama bu önemli değil, bunun bize engel olması gerekmiyor. Çünkü sonuçta iyi anlaştığımızı düşünüyorum; iyi arkadaş, hatta ruh eşi olduğumuzu... Zaman zaman tam bir ahmak olsam da, dünyada herkesten çok seninle zaman geçirmeyi tercih ederim, gerçekten. Aslında çoğu zaman demeliydim ve tamam, bak, tamamen aptal değilim; beni şu anda sev-

62 (İng.) Üç Misli Aptal. (yay.n.)

mediğini biliyorum, ama bir gün sevebilirsin, sevemez misin? Demek istediğim, zamanla sevebilirsin. Bu mümkün; böyle şeyler oluyor ve bende sabır var; bol bol var ve beklemekten rahatsız olmam. Yarı söylemeye çalıştığım, bekleyip görelim. Bekleyip neler olacağını görelim. Olayları zorlamayalım, birlikte zaman geçirmeye ve eğlenmeye devam edelim. Ve bekleyelim. Ve görelim. Tamam mı?"

Onu görünce Alice'e söyleyeceklerim üç aşağı beş yukarı bunlardı. John Donne alıntısını becerebilir miydim bilmiyorum; çünkü biraz kibirli görünmesinden endişeliydim, ama nasıl gideceğini o anda görecektim. Yukarıdakilerin hepsini söyleyecektim; daha fazlasını değil ve nasıl karşıladığına bakacaktım, ama büyük ve ağır bir tartışmaya girmeyecektim. Sonra paltomu giyip eve dönecek ve sekiz saatlik sıkı bir uyku çekecektim. Ve kesinlikle onu öpmeye çalışmayacaktım. Kalıp onunla sevişmemi falan istese bile, hayır diyecektim, çünkü sabah Düello vardı. Düello için ikimiz de tazelenmiş olmalıydık. Boksörlerde olduğu gibi; dövüşten önce seks yok.

Kapısının önünde durdum. Tıklattım.

Cevap yoktu.

Bir daha çaldım. Bilgelik, Nezaket, Cesaret; Bilgelik, Nezaket, Cesaret...

"Kim o?"

"Benim, Brian."

"Brian! Neredeyse gece yarısı oldu!"

"Biliyorum, özür dilerim. Sadece merhaba demek istedim."

Yataktan kalktığını, üstüne bir şeyler geçirirken çıkardığı hışırtıyı duydum ve ardından, üzerinde Snoopy'li tişörtü ve siyah bir külotla kapının arasından baktı.

Gözlerini ovuşturarak, "Aslında uyuyordum, Bri," dedi.

"Öyle mi? Tanrım, özür dilerim. Ben sadece, biraz olaylı bir gün oldu ve ben biriyle konuşmak istedim."

"Yarını bekleyemez..."

"Biriyle değil. Seninle."

Dudağını ısırды ve boştaki eliyle tişörtünü aşağı çekti.

"Ah, gel o zaman." Ve kapıyı açtı. İçeri girip, uyuduğu yerden bir sıcaklığın yayıldığı, dağınık yatağının ucuna oturdum.

"Sevgililer Günü nasıldı?"

"Ah, iyi, iyi..."

İmalı bir sesle, "Özel bir şey aldın mı?" diye sordum. "Bu sabahki postadan. Hoş bir şey geldi mi?" Keşke yanıma gelip otursaydı.

"Eveet, aldım, teşekkürler, Brian, çok ama çok hoş bir şiirdi."

Neden gelip yanıma oturmuyordu ki?

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Püff! Çünkü şiirimden biraz utanıyordum. Birisi gerçekten ilk kez yazdığım bir şeyi okuyor, bu yüzden..."

"Hayır, çok, çok hoş buldum. Çok... samimi. Ve ham. Duygusal anlamda. Biraz e.e. cumming türevi diye düşündüm; şey, türevi değil, ondan esinlenmiş gibi; demek istediğim, bana onu hatırlattı. Aslına bakarsan sanırım gerçekten hatırladığım birkaç satır vardı..." Bir dakika, beni eser hırsızlığıyla mı suçluyordu? "... Ama her neyse; çok hoştu, gerçekten. Teşekkürler. Çok... etkilendim."

"Benden geldiğini varsayarsak!" dedim neşeyle. "Ne şiiri? Ben şiir falan göndermedim?" Anlaşılmaz şeyler söylüyordum; zıvaladığının farkındaydım, ama gülümsedi, dirseğini kaşıdı ve aşağı doğru, çıplak dizlerinin üstüne geçirdiği tişörtüyle bir çadır kurdu. Ve şimdi, işi hafife alır görünme mücadelesi veriyordum, çünkü arkasındaki masanın üzerinde, omzunun gerisinde, mutfaktan yürütüğü hurda alüminyum sos tenceresinin içindeki suda, yana dev-

rik, kusursuz kırmızı güllerden oluşan kocaman bir buket durduğunu görmemek elimde değildi. Elbette başka erkeklerden Sevgililer Günü hediyesi almaması için bir neden yoktu; alacağını düşünmemem için aptal olmam gerekirdi. Saf değildim; güzel ve popüler ve geleneksel anlamda cinsel cazibeye sahip biri olarak bu kaçınılmazdı, ama bu buket... bayağıydı. O kadar bayağıydı ki dikkatimi ona vermemek ve küçük, samimi ve içten el işi, el yapımı şiirime odaklanmak için çabalıyordum. Ama oradaydı işte; o lanet olası kusursuz ve lanet olası kırmızı güllerden oluşan o lanet olası koca buket, omzunun üstünde yükseliyor ve içerisini ucuz bir oda parfümü gibi pis bir kokuya boğuyordu.

“Güzel güller,” dedim.

Birnam-lanet olası-Wood misali bir şekilde arkasına süzülüvermişler gibi, omzunun üstünden hafifçe arkaya bakarak, “Ah, onlar mı?” dedi.

Umursamaz bir sesle, “Kimin gönderdiği konusunda... bir fikrin var mı?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok!” dedi. Belli ki züppe piçin tekiydi. O su dolu sos tenceresinin içinde yana yatık halde duran, koca bir dönemin bursuydu. Ve kimden geldiklerini elbette biliyordu, çünkü anonim kalacaksınız o kadar cömert olmanın ne anlamı vardı ki?

“Şey, üzerinde bir kart falan var mıydı?”

“Senin üzerine *vazife* mi, Brian?” diye tersledi.

“Hayır, sanırım değil.”

“Özür dilerim. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim...” dedi ve sandalyesinden kalktı, kollarını bana doladı ve beni üzerime eğilerek kucakladı. Tişörtünün yukarı doğru sıyrıldığı sırtına baktım ve tek elimi, tesadüfen bir tür siyah ağ ya da dantelden ya da onun gibi bir şeyden yapılmış gibi duran çamaşırının he-

men üstündeki sıcak, çıplak tene yerleştirdim ve ben sos tenceresinde kahkahalar saçan güllere dik dik bakarken, bir süre öyle kaldık.

Kulağıma, "Özür dilerim," diye fısıldadı, "seni tersleyerek kalkıklık ettim. Bu akşam gerçekten uzun ve zor bir prova yaptık ve hâlâ karakterin havasında olabilirim." Sonra yanıma oturdu ve gülererek, "Tanrım, bunu gerçekten söyledim mi?" dedi. "Bu hiç şüphesiz, bütün hayatım boyunca söylediğim en kendini beğenmiş şeydi..." Ve ikimiz de tekrar gülümsüyorduk ve bir öpücük için şansımı denesem mi diye düşünürken yeni mantramı hatırladım. Bilgelik, Nezaket, Cesaret.

"Bak, şimdi gerçekten yatağıma dönmeliyim, Brian. Yarın büyük gün..."

"Elbette. Gidiyorum..." Ayağa kalkar gibi oldum, sonra geri oturdum. "Ama önce bir şey söyleyebilir miyim?"

İhtiyatla, "Ta-mam," diyerek yanıma oturdu.

"Endişelenme, korkutucu bir şey değil. Ben sadece..." Elini tuttum, derin bir nefes aldım ve, "Alice... Tamam, dinle, Alice. Bir süredir düşünüyorum ve şey, metafizikçi şair John Donne'un harika bir şiiri var. Şöyle diyor: *"İki kere aptalım biliyorum / Sevdiğim ve söylediğim için / Ağlamaklı bir Şiirde.* Ve... eh, ben de biraz öyleydim sanırım. Söylemeye çalıştığım, biraz fazla zorluyordum; seni tekmeler ve çığlıklar atarken fotoğraf kabinine çekişim ve Sevgililer Günü kartındaki deli ve kötü şiir falan... ve bağımsızlığının ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bu benim için sorun değil; gerçekten, gerçekten değil. Elbette sana âşığım, hem de fazlasıyla..."

"Brian," dedi.

"... Ama bu önemli değil, bunun bize engel olması gerekmiyor. Sonuçta..."

"Brian..." dedi.

"... Bir dakika, Alice, bırak da bitireyim..."

"... Hayır, Brian, durmalısın," dedi ve ayağa kalkıp odanın uzak köşesine yürüdü, "bu doğru değil."

"Ama sandığın gibi değil, Alice."

"Hayır, üzgünüm, Brian, bunu daha fazla kaldıramayacağım. Halledelim gitsin..."

Ve işin tuhaf tarafı, bunu bana söylemiyordu. Gardırobuna söylüyordu.

"Haydi, Neil, artık komik değil..."

"Çok tuhaf," diye düşündüm, "neden gardırobuna Neil diye hitap ediyor ki?" Alice avuç içiyle Gardırop Neil'in kapısına vururken ve kapı bir sihir hilesi gibi, kendiliğinden, ağır ağır açılırken, "Şifoniyerine ne diyor acaba?" diye merak ediyordum.

Gardıropta bir adam vardı.

Elinde bir pantolon tutuyordu.

Anlamıyordum.

"Brian, bu Neil," dedi Alice.

Neil gardıroptan doğrularak çıktı ve ayağa kalktı.

"Neil, Eilert Lovborg rolünü oynuyor. *Hedda Gabler*'de."

"Merhaba, Neil," dedim.

"Merhaba, Brian," dedi Neil.

"Biz... prova yapıyorduk," dedi Alice.

Bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Ah," dedim.

Ve sonra, sanırım, elini sıktım.

SON TUR

Onun hakkında ne düşünüyorsun?

"Söylemek istemiyorum," diye kekeledim.

Bayan Havisham eğilerek, "Kulağıma söyle," dedi.

Fısıltıyla, "Bence çok mağrur," diye cevapladım.

"Başka?"

"Bence çok güzel..."

"... Başka?"

"Sanırım şimdi eve gitmek istiyorum..."

*"Birazdan gidersin," dedi Bayan Havisham yüksek sesle,
"oyunu tamamla..."*

Charles Dickens, Büyük Umutlar

SORU: "Bir zamanlar, Peter, Susan, Edmund ve Lucy adında dört çocuk varmış," diye başlar bir âlim, romancı ve Hristiyan apolojistin en ünlü çalışması. Bu kitabın adı nedir?

CEVAP: *Aslan, Cadı ve Dolap.*

Ünlü insanlarla yüz yüze gelmekle ilgili klişe olan şey, ekrandakinden rahatsız edici derecede ufak göründükleridir. Ancak gerçek hayatta Bamber Gascoigne hayal ettiğimden çok daha iri yapılı, çok ince ve güleryüzlü ve şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. C.S. Lewis'in müthiş bir maceraya çıkmaya hazırlanan iyi kalpli bir kahramanının cinsel cazibe eklenmiş haliydi. Dördümüz TV stüdyolarında sıraya dizilmiş, gerginlik içinde beklerken, Gascoigne, bu bir Kraliyet Varyete Gösterisi'ymiş gibi, sırada ilerliyordu.

Alice benden uzak duruyordu ve sıranın başındaydı; bu yüzden ona ne söylediğini duyamuyordum, ama tahminim, onu baştan çıkarmaya çalıştığı yönündeydi. Ardından, alçakgönüllükten kelimenin tam anlamıyla iki büklüm olan Patrick, onunla daha önce de, geçen yıl bu zamanlarda tanışmış olmasının havasını attı ve acayip sıkı kankalarmış, birlikte tatile falan çıkmışlar gibi davrandı. Bamber çok alımlıydı; bol bol gülümsüyor ve büyük olasılıkla, *Bu salak da kim?* diye düşünürken, "Evet, evet, tabii ki seni hatırlıyorum!" diyordu.

Ve sonra her zamanki gibi inanılmaz derecede sessiz ve nazik Lucy ve arkasından bana sıra geldi. Soru şuydu: Ona Bamber diye mi hitap etmeliydim, Bay Gascoigne diye mi? Yaklaştı, elimi sıktı ve dedim ki, "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Gascoigne."

Çeniyi bir sırtışla, elimi iki elinin arasına alarak, "Ah, lütfen bana Bamber de," dedi, "ve senin adın?"

"Brian. Brian Jackson," diye mırıldandım.

"... Ne okuyorsun?"

"İng. Ed," dedim.

"Efendim?" diyerek bana doğru eğildi.

Yüksek sesle ve bu defa fazla vurgulayarak, "İng-iliz Ed-ebiyatı," dedim ve Bamber'ın neredeyse fark edilmeyecek şekilde geri çekildiğini fark ettim. Büyük olasılıkla, nefesimdeki alkol kokusunu almış ve kafamın bayağı güzel olduğunu fark etmişti.

Ruhsatlandırma yetkililerinin bütün çabalarına rağmen, saat ne kadar geç olursa olsun, fena halde ihtiyacınız varsa, her zaman bir içki bulabileceğiniz gerçeği geçerliliğini koruyordu.

Alice'in, Kenwood Malikânesi'ndeki odasından kaçmamın ardından, kendimi bir tür gizli Hint meyhanesi olarak da faaliyet gösteren The Raj adlı Hint lokantasının önünde buluncaya kadar, sakinleşmeye ve titrememe son vermeye çalışarak bir süre sokaklarda dolaşım. Bir soğan *bhaji*'sine⁶³ en çok üç metre mesafede durduğunuz sürece neredeyse bütün gece içebilirdiniz.

Bu gece, gece yarısını biraz geçe, mekân boştu. Yalnız garson, "Tek kişilik masa?" dedi.

"Evet, lütfen," dedim ve bana restoranın arka tarafında, mutfağa yakın bir masa gösterdi. Menüyü açtım ve The Raj'ın Lezzeti'nin, baş

63 Genelde Hint tereyağında kızartılmış sebze çeşitlerinden oluşan bir yemek. (ç.n.)

başa, romantik bir yemeğe çıkmış çiftler için ekstra özel ve buruk-ironik bir Sevgililer Günü menüsü önerdiğini gördüm, ama her ne kadar ücretine göre hayli kârlı bir seçenek gibi görünse de, herhangi bir şey yutabileceğimden şüpheliydim. Ayrıca, buraya yemek için gelmemiştim. Ellilik bir bira, iki poppadom⁶⁴, bir soğan *bhaji* ve bir cin tonik ısmarladım.

“Ana yemek almayacak mısınız, efendim?”

“Belki daha sonra,” dedim. Ve garson, insan kalbinin gaddar işleyişini anlarmış gibi hüznüle kafasını sallayıp içkimi almaya gitti. Arkamdaki mutfaktan mikrodalganın “ping” sesini duyduğumda, hem birayı hem cin toniği bitirmiştim. Garson ısıtılmış soğan *bhaji*’yi masada dirseklerimin arasına kaydırды, ben de boş bardakları ona uzattım.

“Bir bira ve bir cin daha lütfen. Bu kez tonik olmasın.” Ve hüznü bakışlı garson, bilge bir tavırla kafasını salladı, iç geçirdi ve siparişimi getirmeye gitti.

Arkasından, “Affedersiniz?” diye seslendim, “cini double yapabilir misiniz, lütfen?” Gönülsüzce soğan *bhaji*’nin gevreğini koparıp tatlı, sulu, naneli yoğurda batırdım ve sonra garson içkilerimle dönünce biranın ilk birkaç santilitresini içip cini içine boşalttım, çatalımın arkasıyla karıştırırken, bildiğim her şeyi düşündüm.

Pterozor, ptreanadon, pterodactil ve ramporhynchus arasındaki farkı biliyordum. Yaygın evcil İngiliz kuşlarının çoğunun Latince adını biliyordum. Dünyadaki hemen hemen bütün ülkelerin başkentlerini ve bayrakların büyük kısmını biliyordum. Magdalen Koleji’nin Modlon Koleji diye telaffuz edildiğini biliyordum. Shakespeare’in *Atinalı Timon* hariç bütün oyunlarını, Charles Dickens’ın *Barnaby Rudge* hariç bütün romanlarını ve bütün Narnia kitaplarını, neredeyse Shakespeare örneğinde oldukları gibi, yazıldıkları sırayla bili-

64 Gevrek bir Hint ekmeği. (ç.n.)

yordum. Kate Bush'un kaydettiği albümlerdeki, B yüzleri de dâhil her şarkının sözlerini ve çıkardığı bütün *single*'ların en yüksek liste sıralamalarını tek tek biliyordum. Fransızca düzensiz fiillerin tamamını; hizaya gelme deyiminin nereden geldiğini; safra kesesinin ne işe yaradığını ve akmaz göllerin nasıl oluştuğunu ve sırasıyla İngiliz krallarının hepsini ve VIII. Henry'nin eşlerini ve kaderlerini; volkanik, tortul ve başkalaşım kayalarının arasındaki farkı ve Gül-lerin Savaşı'nın en büyük çarpışmalarının tarihlerini; albedo, gezinimci ve arksayış kelimelerinin anlamlarını ve insan kafasındaki ortalama saç sayısını; tığ işi yapmayı, nükleer fizyon ile füz-yon arasındaki farkı ve deoksiribonükleik'in nasıl yazıldığını; takım yıldızları ve dünya nüfusunu, ayın ağırlığını ve insan kalbi-nin işleyişini biliyordum. Bununla birlikte, dostluk, babamın ölümünü aşmak ya da birini sevmek ya da sadece mutlu olmak, sadece iyi, doğru düzgün, onurlu ve mutlu olmak; gibi önemli ve en temel şeyler, idrakımı tamamen ve büsbütün aşar gibiydi. Ve hiç de akıllı olmadığımı, hatta hiç şüphesiz, koca dünyanın en cahil, en derinde ve umutsuzca aptal insanı olduğumu anlıyordum.

Biraz hüzünlenmeye başlıyordum, bu yüzden kendimi neşelendirmek için bir bira ve bir duble cin daha ısmarladım; cini biraya boşalttım, çatalımla karıştırdım, bir dilim *poppadom*'u mangolu acı sosa batırdım ve sonrasında hatırladığım ilk şey, sabah saat 6:30'da kıyafetlerimle uyandığım oldu.

"Brian! Brian, uyan..."

"Beni rahat bırak..." dedim ve yorganı kafamdan yukarı çektim.

"Brian, haydi, geç kaldık..." Biri omzumu sarsıyordu. Elini ittim.

"Hâlâ gece, git başımdan..."

Alice'i hatırladım.

Gardırobuma gittim ve babamın kahverengi kadife ceketini çıkardım.

Manchester yolculuğu hayli tatsız geçti. Alice'in 2CV'siyle gidiyorduk ve yerdeki cips paketlerini ve kırık kaset kutularını çiğneyerek arka koltuğa tırmanmaya çalışırken, bana görmezden geldiğim, "darılmaca yok" havasında, üstünlük taslayan bir gülümseme gönderdi. Kapı kolu yerine geçen bir çamaşır ipi aracılığıyla kapıyı çekip kapattım ve harcadığım çaba, biraz geçirmeme ve havanın sıkılı dışlerimin arasından tıslayarak geçmesine neden oldu. Dr. Lucy Chang bunu fark etti, teşhisini koydu ve bana eğitiminin bir parçası olarak nasıl kullanacaklarını öğrettikleri bir gülümsemeyle baktı. Yola koyulurken, paltomu bir battaniye gibi çenemin altına kadar çektim ve görünüşe göre hiç süspansiyonu olmayan ve Waltzer'lar lunaparkta hissi veren 2CV'nin sarsıntılarını yok saymaya çalıştım.

Tabii ki sevgili Patrick, eğlenceli, çok eğlenceli bir ısınma olarak, yol için, her biri on beşe on santimlik dizin kartlarına özenle daktilo edilmiş, yüzlerce soru hazırlamıştı ve otobanda saatte 55 millik istikrarlı bir hızla ilerken, 2CV'nin çim biçme makinesi motorunun gürültüsünü bastırmak için çok yüksek sesle böğürüyordu. Hepsine bir ders vermek için, hiçbirini yanıtlamama kararı aldım. Bugünü atlatmanın tek yolu saygınlığımı korumaktı. Onur ve Saygınlık, anahtar buydu. Bu ve kendi üstüme kusmamak.

"Savaşlar hakkında üç bonus soru. Blenheim Savaşı hangi yılda yapıldı? Cevap verecek olan? Kimse yok mu? Lucy?"

"Bin yedi yüz... on iki?" dedi Lucy.

"Hayır. Bin yedi yüz dört."

"Bulge Savaşı'nda adı geçen Bulge neresidir? Bulge? Bir fikri olan? Bulge? Haydi ama düşünün, Bulge, Bulge Savaşı..."

"Saat sabahın 6:30'u, Brian. Saat 9:30'da stüdyoda olmamız gerek ve yetişemeyeceğiz. Haydi, kalk..." Ve Patrick yorganı geri çekti. "Kıyafetlerinle mi uyudun?"

Öfkeli ve bariz bir şekilde uykuda ve giyinik olduğum için ikna edici olmaktan hayli uzak bir sesle, "Hayır!" dedim. "Gece üşüdüm, hepsi bu..."

Patrick yorganı tamamen çekti.

"Ayakkabıların hâlâ ayağında!"

"Ayaklarım da üşüdü!"

"Brian, sen içki mi içtin?"

"Hayır!"

"Brian, bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum; yarışmadan önce erken yatılacaktı ve içki yoktu..."

Dilim dolanarak ve yatakta doğrulurken, cin, bira ve soğan *bhaji*'nin midemde yerleştiklerini duyarak, "İçki içmedim!" dedim.

"Brian nefesinden kokusunu alıyorum. Hem yatağın yerde ne arıyor?"

Josh iç çamaşırları içinde titremekte olduğu kapı eşiğinden, "*futon* olduğunu söylüyor," dedi. Marcus gözlerini kırıştırarak onun omzunun üstünden bakıyordu.

Patrick, "İçeri girebilmek için arkadaşlarını uyandırmak zorunda kaldım," diye açıkladı.

"Ahhh. Üzgünüm, Josh, üzgünüm, Marcusss.."

"İnanamıyorum, hâlâ sarhoşsun!"

"Sarhoş değilim! Beş dakika, bana beş dakika daha ver!"

Patrick, "Üç dakikan var. Aşağıda, arabada bekliyor olacağım," diye hurladı ve peşinde Marcus ve Josh'la, hışımila dışarı çıktı. İç geçirerek yüzümü ovuşturdum ve *futon*'un ucuna oturdum.

Kısmen Bulge demesine son vermek için, paltomun altından, "Hollanda," diye mırıldandım.

Patrick dilini şaklatıp kafasını sallayarak, "Belçika'da Ardenes," dedi, "soru 3. Üç İmparator Savaşı olarak da bilinen Austerlitz savaşı hangi..."

Koltuğumda öne doğru eğilerek, "Patrick, bir şey sorabilir miyim?" dedim. "Bunun gerçekten faydası ne? Demek istediğim, bir mucize eseri bu sorulardan herhangi bir tanesinin yarışmada çıkacağına dürüstçe inanıyor musun? Çünkü eğer inanmıyorsan, herkesin vaktinin boş yere ziyan olmasından başka bir işe yaramıyor demektir, öyle değil mi?"

Lucy elini koluma yerleştirerek, "Brian..." dedi.

Patrick yüz yüze geleceğimiz şekilde arkasına dönerek, "Bu bir ısınma çalışması, Brian!" diye gıcırdadı. "Olmamız gerektiği kadar zinde olmayanlarımız için bir ısınma çalışması?"

"Neden bana saldırdığını bilmiyorum," dedim artık bağrarak, "Alice, sen dün gece kaçta yattın?" Bana dikiz aynasından o serinkanlı, küçümseyici baş amigo kız bakışını attı.

"Brian, bunu daha sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Neyi daha sonra konuşacaksınız?" dedi Patrick.

"Hiçbir şey," dedi Alice, "bir şey yok."

"Söylesene, Alice, sadece dördümüz müyüz, yoksa bagaja sakladığın biri var mı?"

"Ne?" dedi Patrick.

"Brian, burada olmaz, tamam mı?" diye tısladı Alice.

Patrick, "Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi, lütfen?" diye havladı.

"Pekâlâ, millet. Pekâlâ... hepimiz... sadece müzik dinleyelim, olur mu?" dedi uzlaştırmacı Lucy. Bir eliyle, kolumu nazıkçe ama sı-

kıca tutuyordu ve neredeyse diğer elinde bir deri altı şırıngası görmeyi bekliyordum. Kendimi koltuğuma bıraktım, biraz uyuyabilmek için paltomu kafama kadar çektim ve Manchester yolu boyunca, ABC'nin çarpılmış, huşurtlu *The Look of Love* kasetini tekrar, tekrar, tekrar dinledik.

Bamber Gascoigne, yüzüne kazayla içki solumamdan kısa süre sonra, sorulara göz atmak üzere ofisinde gözden kayboldu ve rakibimizi ortaya çıkarma görevi, eski dostumuz, nazik genç araştırmacı Julian'a kaldı. Korktuğumuz başımıza gelmişti. Tek kelime. Oxbridge. Patrick suratına zoraki ve kocaman bir gülümseme yapıştırdı, ama birbirine sürttüğü dişlerinin gıcirtısı stüdyonun dört bir yanında yankılanıyordu.

Dördü stüdyoda silahlı soyguncular gibi, uzun bir sıra halinde salınarak bize doğru yaklaşıyordu. Hepsi birbirinin eşi blazer ceket ve kravatlara bürünmüş ve sinirimizi daha da fazla bozma çabasıyla üniversite atkıları ve gözlükler takmışlardı. Onlarıki tamamı beyaz ve tamamı erkek bir takımdı; bu yüzden en azından takımımızda biri ahlaksız, hilebaz, entrikacı ve iki yüzlü bir cadı olsa da iki kadın bulundurarak cinsiyet eşitliği darbesi indirdiğimiz için, sanırım kendimizi tebrik edebilirdik.

Elbette rakiplerimiz Alice'in gerçek doğasını henüz keşfetmemişlerdi; bu nedenle doğruca ona yöneldiler ve imza ister gibi etrafında toplandılar. Bu sırada Patrick birinin, herhangi birinin elini sıkamak için umutsuzca çabalayarak çemberin etrafında boş yere kıvranıyordu. Kaptanları, Klasikler eğitimi alan Norton –halinden hoşnut, geniş omuzlu, yumuşak saçlı ve her yerde kürek çekiyormuş gibi görünen yakışıklı piç cinsinden bir tipti– Alice'in elini sıkıyor ve bir türlü bırakmıyordu. Çapkın bir tavırla, "Sen maskot olmalısın!" diyordu ki bu bana bayağı uygunsunsuz ve şoven bir

söz gibi geldi ve bir an Alice adına feminist bir öfke yaşadım, ama sonra dün geceyi, gardırobu hatırladım. Ayrıca Alice hiç de aldırmaşa benzemiyordu, çünkü o da ceylan bakışlarıyla, dudağını ısırarak ve yeni yıkanmış saçlarını savurarak gülüyordu. Ve Norton da hoş ve parlak saçlarını savurdu, karşılık olarak Alice saçlarını tekrar savurdu ve Norton kendinkileri bir kez daha savurdu ve Alice kendinkileri yine savurdu. Vahşi hayat belgeselindeki bir çiftleşme ritüeli gibiydi. Zihnime "kuyruk sallayan" tabirinin süzüldüğünü söylemeye utanıyorum, ama terim hem cinsiyet temelli hem de kadın düşmanı olduğu için bastırdım ve elini sıkacak kimsem olmadı, grubun dışında durup izlemekle yetindim. Lucy Chang beni fark etti, yanıma geldi, dirseğimi tuttu ve beni Modern Tarih eğitimi alan, Saffron Walden'lı, şeftali tenli, kelleşme yolunda ve on dokuz yaşındaki Partridge'le tanıştırdı ve ben gülümsedim ve gülümsedim, sohbet ettim, gülümsedim ve gidip biraz uzanabileceğim bir yer var mıdır acaba diye merak ettim.

Ama zaman yoktu, çünkü Julian, sırf eğlencesine, kendisinin Bamber'ın yerini aldığı hızlı bir prova için bizi yerlerimize aldı. Tabii ki Patrick benim en, en uçta ve ondan ve Lucy'den olabildiğince uzak ve neredeyse bitişik stüdyoda olacağım bir oturma planı yaptı. Alice aramızda oturuyordu ki bundan yirmi dört saat önce bu eğlenceli gelebilecekken şimdi safi üzüntü nedeniydi. Julian bunun sadece eğlence ve bir oyun olduğunu ve önemli olanın keyif almamız olduğunu hatırlatırken, orada sessiz ve boş boş karşımıza bakarak oturduk. Masalar ve düğmeler, bir ahşap işleme dersinde yapmış gibi, şaşırtıcı derecede kalitesiz ve uyduruk görünüyordu ve panelin ön kısmında ismimi aydınlatan çıplak ampülleri görebiliyordum. İstesem, bir tür üniversiteli şakası olarak, bir tanesini gevşetebilir, programdan sonra çalabilir ve bir tür anı olarak saklayabilirdim. Bunu Alice'e de söylemeyi düşündüm, sonra birbirimizle konuşmuyor olmamız gerektiğini hatırladım ve yine üzüldüm. Bu

arada Julian, bizi elimizi alıştırmak için, düğmelerimizi denemeye davet ediyordu. Bunu hepimiz yaptık ve ben sunta masanın ön tarafında yanıp sönen adımı görmek için öne eğildim. Jackson. Jackson. Jackson.

“Sonunda! İsmim sonunda ışıklarda!” dedi Alice. Tabii ki ona bakmadım, ama sesinden coşkuyla gülümsediğini anlayabiliyordum. “Biliyor musun, her zaman, adımı ışıklara ancak Yangın Çıkışı olarak değiştirirsem yazdırabileceğimi düşünmüşümdür,” dedi, ama gülümsemedim ve düğmeye vurarak bir tür mors kodu yarattım. Nokta nokta nokta, çizgi çizgi çizgi.

“Tuhaf değil mi? Kendimizi burada bulmak! Bunca zaman sonra!”

Ama hâlâ cevap vermiyordum, bu yüzden uzandı, elimi tutup düğmeden çekti.

Alice bu kez gülümsemeden, “Brian, konuş benimle, lütfen,” dedi ve ardından fısıldayarak, “bak, dün gece için üzgünüm,” diye ekledi, “ve seni ayartmışım gibi hissediyorsan da üzgünüm, ama ben hiçbir vaatte bulunmadım. Sana karşı her zaman dürüsttüm; hissettiklerim konusunda her zaman çok ama çok nettim. Konuş benimle, Brian, lütfen? Benimle konuşmamana dayanamıyorum...”

Ona döndüm, üzgün ve güzel görünüyordu ve gözleri yorgun bakıyordu. “Özür dilerim, Alice, ama konuşabileceğimi sanmıyorum.” Anlıyormuş gibi kafasını salladı ve sonra biz başka bir şey söyleyemeden, Julian gırtlığını temizledi ve prova başladı.

“Doğu ve Batı Hristiyan kiliseleri arasındaki, zaman zaman Doğu-Batı Hizibi olarak da bilinen, nihai ayrılık hangi yılda gerçekleşmiştir?”

Bunu bildiğimi sanıyordum, bu yüzden düğmeye bastım.

“Bin beş yüz on yedi?”

"Hayır, üzgünüm. Sanırım Reformasyon'u düşünüyordun. Kor-
karım bu, beş puanlık bir ceza anlamına geliyor."

Yumuşacık saçlı, Klasikler eğitimi alan Norton, "Bin elli dört?" dedi.

"Doğru," dedi Julian ve Norton gülümseyerek saçlarını zafer kazanmış gibi savurdu. "Norton, bu size on puan kazandırıyor ve takımın Romalı Tanrılarla ilgili üç bonus sorusunu cevaplama hakkını elde etti."

Ve ironik olarak, elbette, bütün soruların cevaplarını biliyordum.

On beş dakikalık, sadece eğlenmeyi ve hepimizi gevşetmeyi amaçlayan *-unutmayın, bu sadece bir oyun-* prova sonunda 115'e karşı 15 puanla kaybetmiştik. Setin arkasındaki dekor ambarında dururken, Patrick o kadar sinirliydi ki güç bela konuşuyordu. Sıkı, küçük çemberler çizerek, yumruklarını bir sıkıp bir açarak ve gıcırdayarak yürüyordu. Gerçekten gıcırdayordu.

"İyiler değil mi?" dedi Alice.

"Fena değiller," dedi Lucy, "şansları yaver gitti, hepsi bu. Partridge'e dikkat etmek gerek."

Patrick küçük, dar çemberinde yürürken "... Bunu üç yıldır bekliyorum; üç yıldır," diye söyleniyordu.

"... Biraz fazla gerginiz o kadar," dedi Lucy, "biraz neşelenmemiz gerek. Eğlenmeye başlayın, gevşeyin!"

Birden bir içkiye ihtiyaç duydum. Binada bar var mıydı acaba? "Belki de hep birlikte bara gidip bir iki tek atmalı ve biraz gevşemeliyiz?" diye önerdim.

Patrick yürümeyi kesti. "Ne?" diye tısladı.

"İyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsun demek?"

"Brian, o prova sırasında, sekiz başlangıç sorusu cevapladın ve altısına yanlış cevap verdin. Bu eksi otuz puan eder."

"Bu doğru değil," diye ısrar ettim, "doğru mu?" Ve destek almak için Lucy'ye baktım, ama o sadece ayakkabılarına bakıyordu. Patrick ona döndü.

"Lucia, dimi, parli l'Italiano?" dedi ve Lucy utanarak, "Si, un pochino," dedi.

Sonra Alice'e döndü. "E tu Alice, dimi parle anche tu l'Italiano?"

Alice, "Si, parlo l'Italiano, ma solo come una turista," diye iç geçirdi.

Lucy, "İtalyanca bilip bilmediğimizi soru..." diye fısıldadı.

"Ne sorduğunu biliyorum, Lucy!" diye çıktım.

"Yani İtalyanca biliyor musun?" diye sordu Patrick.

"Hayır. Hayır yani gerçek..."

"Ama Lucy biliyor ve Alice biliyor ve ben biliyorum ve buna rağmen, takımın İtalyanca bilmeyen tek üyesi olarak, kendini İtalyan müzik terimleriyle ilgili bir başlangıç sorusunu yanıtlamaya yeterli gören sendin, Brian Jackson!"

"Başka kimse düğmeye basmamıştı ve ben de bir şansımı deneye..."

"Ve senin sorunun bu zaten, öyle değil mi, Brian? Sen sadece şansını dene, dene, dene ve salla ve her defasında yanlış cevap ver, ama tekrar tekrar sallamaya devam et; her şeyi yanlış, yanlış, yanlış, yanlış, yanlış, yanlış, yanlış cevapla ve bizi de kendinle birlikte aşağı çekerek oyunu kaybet!" Yüzü, artık üniversite kazağı gibi açık bordo ve benimkine sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Alice, elleri yüzünde, parmaklarının arasında bizi izleyerek biraz ötede dururken, Lucy aramıza sıkışmaya çalışıyordu. "Hey, haydi ama çocuklar, bu sadece bir provaydı."

“... Daha en başta, bu takıma girmene neden izin verdim onu bile bilmiyorum! Sarhoş ve leş gibi alkol kokularıyla geliyorsun ve aslında hiçbir şey bilmiyor olmana rağmen, her şeyi biliyormuşsun gibi davranıyorsun. Bu takım için gereksiz bir yükten başka bir şey değilsin.” Elleri, parmakları açık halde göğsümdeydi ve yanağıma sıçrayan tükürüğünü hissediyordum. “Sokaktan geçen bir herifle daha iyi olabilirdik; senin şu lanet olası aptal arkadaşın Spencer bile daha iyi olabilirdi. Büyük olasılıkla ikiniz birbirinizden kara cahilsiniz! Dedikleri gibi, bir adamı Essex’ten çıkarabilirsin ama...”

Ve sanırım sonrasında da konuşmayı sürdürdü, çünkü ağzı hareket etmeye devam etti, ama söylediklerini gerçekten duyamıyordum, çünkü farkında olduğum tek şey, babamın kahverengi kadife ceketinin yakasına yapışıp, beni ayak parmaklarımın ucuna kaldırdığıydı. İşte, kararımı verdiğim an, bir şeyin koptuğu an, ki aslında gerçekten kopmamış, sadece esnemişti, o andı; belki Spencer’ın adını andığı için ya da dün geceki içkinin kalıntısı yüzündendi, ama Patrick Watts’a kafa atmaya karar verdiğim nokta oydu. Hafifçe sıçradım; bir basketbolcu sıçrayışıyla alakası yoktu; daha çok ayaklarımın ön kısmında yükseldim ve kafamı çığlıklar atan bordo suratının ortasına var gücümle indirdim. Utanarak söylüyorum, acı beyzime ulaşip her yer kararmadan önce, geçici ama yoğun bir haz ve tatmin ve haklı bir intikam duygusu yaşadım.

SORU: T.S. Eliot'ın, *J. Alfred j Prufrock'un Aşk Şarkısı*'nda gece
"gelip gökyüzüne...?"

CEVAP: "... Ameliyat masasında baygın bir hasta gibi" serilir.

"Glasgow'da doğup büyümüş biri olarak, burada gördüğümüz şeyin, kafa atmanın temel prensibinin klasik bir yanlış anlaşılması olduğunu söylemem yanlış olmaz," dedi Rebecca Epstein. "Kafa atmada olay, alnın sert kısmını rakibin burnunun yumuşak kısmına, olabildiğince sert indirmekten ibarettir. Senin burada yaptığın, burnunun yumuşak kısmını onun alnının sert kısmına indirmek olmuş. Sonuç kan ve bilinç kaybı."

Gözlerimi açtım ve kendimi birleştirilmiş iki ofis masasının üzerinde sırt üstü yatarken buldum. Lucy Chang tepemde dikiliyordu ve saçlarını gözlerimden çekerken, üç parmağını havaya kaldırarak, "Kaç parmağımı kaldırıyorum?" diye sordu.

"Yanlış cevap verirsem, beş puan kaybedecek miyiz?"

Gülümsedi. "Bu kez değil, hayır."

"O zaman cevap üç."

"Venezuela'nın başkenti?"

"Caracas?"

"Aferin size, Bay Jackson," dedi Lucy, "bence iyi olacaksınız."

Birkaç kat yukarıda olmalıydık. Üniversiteler Düellosu yapım ofisinden, TV stüdyosunun arka tarafına bakıyorduk. Her tarafta referans kitapları saçılıydı; duvarlarda, geçmişte kazananların fotoğrafları asılıydı. Başımı yana çevirince karşımdaki masanın kenarında Doc Martens'lerini sallayarak oturan ve kot ceketinin altında, vücuduna oturan, uzun, sade siyah elbisesi içinde çok güzel görünen Rebecca'yı –aslında güzel değil, çekici, çünkü "güzel" tepkisel ve cinsiyete dayalı bir terimdir– gördüm.

"Demek geldin?"

"Ah, evet. Bunu hayatta kaçırmazdım. Bir baktım, kolej atkıları ve ironik ayıcıklarıyla bir avuç sarhoş Genç Muhafazakârla aynı minibüsteyim ve benzin için üç papel ödüyorum, ki matematiğe vurursan mutlak bir söğüşlenme olduğunu söyleyebilirim ve kendi kendime, *Tanrım, burada ne işim var?* dedim. *Burası cehennem.* Sonra geldik ve stüdyoda program öncesi mini bir tur atıyorduk. Köşeyi dönmemizle seni kendi kan gölünün ortasında baygın halde yatar-ken görmemiz bir oldu ve dedim ki, *Al işte, eğer bu üç papele değmezse ne değer bilmiyorum.*"

Başımı eğdim ve üzerimde sadece fanılam ve pantolonum olduğunu gördüm. Fanıla otuz altı saattir üzerimdeydi; ön tarafı boydan boya kan içindeydi ve biraz cin kokuyordu. Aslında kokudan biraz fazlasıydı. Bir tür duman gibiydi. Cin tütüyordum.

"Kıyafetlerime ne oldu?"

"Kendinde değilken, Lucy'yle birlikte ırzına geçtik. Sakıncası yoktur herhalde, değil mi?"

Lucy kızardı. "Alice bayan tuvaletinde gömleğini yıkıyor ve el kurutucusunun altında kurutmaya çalışıyor."

"Ceket iyi durumda mı?"

"Ceket iyi..."

"... Babamın ceketiydi ve..."

"... Gayet iyi durumda, gerçekten..."

Ağır hareketlerle doğrulup masanın ucuna, yanlamasına oturdum ve beynimin de hareket ettiğini, kafatasımın yan tarafına çarpıştığını hissettiğimi sandım. Lucy makyaj çantasından aynasını çıkardı ve derin bir nefes alıp baktım. Sanırım daha beter de olabilirdi; iki burun deliğimin çevresinde, kırmızı boya kalemi gibi görünen, koyu renkli, mumumsu çizgiler dışında, burnum her zamankinden daha şiş ve biçimsiz görünmüyordu.

Lucy'ye, "Patrick nasıl?" diye sordum.

"Tek bir sıyrığı bile yok," dedi.

"Yazık," dedim.

"Hey, bu kadarı yeter," dedi, ama gizli bir iş çeviriyormuşuz gibi gülümsüyordu. Sonra ifadesini düzelterek, "Ama bir sorunuz var," dedi.

"Neymiş?"

"Şey, seni programa alacaklarını sanmıyorum."

"Ne? Şaka yapıyorsun?"

"Korkarım yapmıyorum."

"Ama neden?"

"Şey, takım kaptanımıza saldırdın."

"Ben ona saldırmadım. Bir kez vurdum! Ve beni o tahrik etti; siz de gördünüz, beni ceketimden tutup havaya kaldırdı. Hem zaten yaralanan ben oldum. Yaralanan bensem, ona nasıl saldırmış olabilirim?"

"Ve sayın yargıç, savunmanın söyleyecekleri bundan ibaret," dedi Rebecca.

"Biliyorum, Brian, ama yine de Patrick durumdan memnun değil. Ekonomi Bölümü'nden son dakikada senin yerini almaya hazırlanan bir arkadaşı var."

"Şaka yapıyorsun..."

"Onu gerçekten suçlayamazsın, Brian. İçki kokarak geliyor, bir yığın soruya yanlış cevap veriyor, sonra da burnunu kırmaya kalkıyorsun."

"Ama annem burada!"

"Bu sadece aptal bir yarışma," dedi Rebecca ayaklarını sallamayı sürdürerek.

"Ama Southend'den onca yolu geldi..." Ve sesimin hafifçe titrediğini fark ettim; on dokuz yaşında bir adam için acınası bir durum olduğunu biliyordum, ama programda olmayı o kadar çok istiyordum ki... Birden kendimi anneme neden orada olduğumu izah etmeye çalışırken görür gibi oldum. Okuldan eve erken gönderilmek gibi bir şey olacaktı; o kadar utanç verici ve küçük düşürücüydü ki, düşünmeye bile tahammül edemiyordum.

"Julian ne diyor?"

"Julian kararın Patrick'e ait olduğunu söylüyor. Şu anda onunla birlikte, detayları konuşuyorlar..."

"Ya sen ne düşünüyorsun?"

Lucy bir an kaşlarını çattı ve sonra, "Sanırım ikiniz de uslu duracağınıza ve çocuk gibi davranmaktan vazgeçeceğinize ve bir takım gibi birlikte hareket etmeye söz verirsiniz ve düğmeye basma konusunu biraz daha ağırdan alırsan, evet, programa sen çıkmalısın."

"Benim için bunu ona da söyleyebilir misin, Lucy? Lütfen?"

İç geçirdi, saatini kontrol etti, kapıya baktı ve, "Ne yapabileceğime bir bakayım," diyerek beni yapım ofisinde, Rebecca'yla, aralarında dört-beş metre uzaklık olan karşılıklı iki masada, her ikimiz de bacaklarımızı sallar ve "aramızdaki elektrik" denen şeyi yok saymaya çalışır halde bırakıp gitti. Sessizlik fazla rahatsız edici bir hal alınca, Rebecca başıyla kapıyı işaret etti.

"Hoş bir kız."

"Kim?"

"Lucy."

"Evet. Evet, öyle. Gerçekten hoş bir kız."

"O zaman neden onunla çıkmıyorsun?" dedi Rebecca.

"Ne?"

"Ben sadece hoş görüldüğünü düşünüyorum, hepsi bu."

"Çünkü istemiyorum!.."

"Ama sen de hoş olduğunu söyledin..."

"Birçok insan hoş..."

"Senin için yeterince güzel değil; sorun bu mu?"

"Ben öyle bir şey söylemedim, değil mi?"

"Yeterince seksi değil?.."

"Rebec..."

"Çünkü sana şu kadarını söyleyeyim, sen de yağlı boya tablo sayılmazsın, ahabap."

"Hayır, biliyorum..."

"Üzerinde kan içindeki fanıllarla otururken..."

"Tamam..."

"Ki buradan bakınca bile pek temiz görünmediğini eklemeliyim..."

"Teşekkürler, Rebecca..."

"O zaman, neden hayır?..."

"Çünkü büyük olasılıkla benden hoşlanmıyordur!"..."

"Nereden biliyorsun? Sormadıysan? Komadayken sana nasıl baktığını görmedin..."

"Saçmalık..."

"Saçlarını gözlerinden uzağa itiş falan; çok dokunaklı bir sahneydi..."

"Saçma!..."

"Tuvalet kâğıtlarını burun deliklerinden içeri sevgiyle sokuşu, aslında bayağı erotikti..."

"Rebecca!..."

"Ama doğru! Burada olmasaydım, büyük olasılıkla pantolonunu da çıkarırdı ve pek akıllıca davranan biri olmayan sen..."

"Saçma..."

"O zaman neden kızarıyorsun?..."

"Kızarmıyorum!..."

"O zaman neden ona sormuyorsun?..."

"Neyi sormuyorum?..."

"Seninle çıkıp çıkmayacağını..."

"Çünkü ben..."

"Sen ne?..."

"Ben..."

"Devam et..."

"Ona âşık değilim..."

"Bana da olmadığın gibi mi?"

"Ne?"

"Beni duydun..."

"Rebecca, biz bunu..."

"Ne?"

"Bunu daha sonra konuşsak?"

"Neden şimdi değil?"

"Çünkü!" Uzunca bir süre sonra ilk kez derin bir nefes almıştım. "Çünkü aklımda başka şeyler var. Tamam mı?"

"Tamam," dedi, "tamam, mesaj alındı." Yüksek masadan, elbisesini nasıl idare edeceğini tam olarak bilemiyormuş gibi çekıştirenrek atladı, ofisin içinde yürüdü ve yanıma, masanın ucuna oturdu."

"Üstündeki bir cüppe mi?" diye sordum.

"Siktir oradan, ne cüppesi?" dedi. "Bu bir *elbise*. Başın nasıl?"

"Ah, bilirsin işte. Biraz sızlıyor."

Ceketinin iç cebine uzandı ve çeyreklik bir viski şişesi çıkardı."

"Biraz ilaca ne dersin?"

"İçmesem daha iyi."

"Haydi ama, çivi çiviye söker."

"Farklı bir çiviydi. Cin."

"Ah, düpedüz *çirkin*. Cinin yatıştırıcı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım o yüzden içiyordum."

"Hımmm, kendine acıma *ve* kendinden nefret; mutlaka galip gelecek bir kombinasyon. Kadınların seni dayanılmaz bulmalarına şaşmamalı. Biraz Travis Bickle gibisin." Şişeden bir fırt çekip tekrar bana uzattı. "Güven bana, viski kesinlikle şaşmaz yoldur."

"Nefesimde kokusunu duyacaklar," dedim, ama diğer cebinin derinliklerine uzandı ve bir paket ekstra-güçlü nane çıkardı. "Haydi, o zaman," dedim. Şişeyi bana uzattı. Uzun bir yudum aldım, sonra ağzıma bir nane atıp lezzetlerin birbirine geçmesine izin verdim. Bir-

birimize bakıp gülümsedik ve okul çocukları gibi, ayaklarımızı masanın kenarından sarkıtarak oturduk.

"Alice'in başkasıyla görüştüğünü tabii ki biliyorsun," dedim.

"Hı hı."

"Geçen dönem III. Richard'ı oynayan ve öğrenci barında toplayıp duran şu Neil denen adam."

"Koltuk değnekli amcık."

"Aynen öyle. Sanırım biliyordun."

"Eh, onu birkaç defa Alice'in odasından sıvışırken gördüm, yani bir işaret vardı diyelim..."

"Ya da bir tür önsezi?" Bana soran gözlerle baktı. "Bilirsin işte, III. Richard'm kamburu gibi... O zaman neden bana söylemedin?"⁶⁵

"Gerçekten üzerime vazife değil, öyle değil mi? Senin aşk hayatın."

"Hayır. Belki de değil." Ve itiraf etmeliyim ki bütün olanlardan, Alice'ten ve kafa atmamdan ve diğer her şeyden sonra, onu öpmeyi, naneyi dilimle ağzımın arka köşesine sıkıştırıp ona doğru eğilmeyi ve onu hemen şimdi öpmeyi ve olabilecekleri görmeyi düşündüm.

Ama an geçip gitti ve onu öpmek yerine, saatime baktım.

"Hiç acele etmiyorlar."

"Kim?"

"Jüri."

"Gidip bakmanı ister misin?"

"Evet, harika olurdu," dedim ve masanın ucundan aşağı kayıp kapıya yöneldi. "Benim için iyi bir şeyler söyle."

"Bakalım aklıma bir şey gelecek mi?" dedi, elbisesini düzeltti ve gitti. Ve ben yalnız kaldım.

65 İngilizce *hunch* hem önsezi hem de kambur anlamına gelmektedir. (yay.n.)

Okuyacak bir şeyim olmayınca, her zaman biraz kurtlanırım. Özellikle üzerimde bir fanilayla oturuyorsam, ama neyse ki bu ofis kitaplarla –çoğu referans kitapları olsa da, kitap kitaptır– doluydu; böylece yastık olarak kullandıkları *Oxford Alıntılar Sözlüğü*'nü aldım ve o zaman gördüm.

Masanın üstünde.

Mavi bir klipsli not dosyası.

Dosyanın üstünde A4 fotokopi kâğıtları duruyordu. En tepeye, el yazısıyla araştırmacı Julian'ın adı yazılmıştı. Böylece yapım notları olduğu sonucunu çıkardım. Beni yukarı taşırlarken yanında getirmiş ve masada bırakmış olmalıydı. A4 kâğıtlar özellikle ilginç değildi; takım üyelerinin adları, oturma planları, ekipteki isimlerinin listesi, bu tür ıvrır zıvırlar vardı. Ama bunların önünde iki deste oyun kartı içerir gibi görünen, kahverengi, kalın bir zarf duruyordu. Zarfı dosyanın klipsinden kurtardım.

Ağız kapalı değildi. Ya da kapalıydı ama öylesine; sadece bir milimetrelilik bir yapıştırıcılı alanla kapalı duruyordu. Tek yapmam gereken, başparmağımı kapağın arasından geçirmek ve...

Zarfı elimi yakacak kadar ısınmış gibi, masaya attım.

Sonra turnağımın ucuyla dürtüp masanın üstünde, kendimden uzağa ittim.

Sonra, tıpkı ölü olup olmadığını kontrol etmek için bir şeyi dürtter gibi, bir daha dürttüm.

Sonra tek köşesinden tutup kendime doğru çektim.

Sonra iki elimle alıp kucağımda tuttum ve baktım.

Sonra bir kez daha masanın üzerinde, kendimden olabildiğince uzağa kaydardım.

Ve sonra, "Ah, canı cehenneme," diye düşünerek uzanıp açtım.

SORU: James Hogg, Saint Augustine, Jean-Jacques Rousseau ve Thomas de Quincey'nin ortak edebi türü nedir?

CEVAP: Hepsi "İtiraflar" yazmıştır.

O-düzey sınavlarımı verirken, çoktan seçmeli kimya sınavı öncesinde, hafif bir mide gribi geçirmiştım. En azından benim taktığım ad buydu ve bulaşıcı olduğu ve ateşim çıktığı için –tamam, ateşim çıkmamıştı, biraz yükselmişti o kadar– sınava personel odasının yanındaki küçük bir odada, gözetmensiz girmeme izin verilmişti. Ne de olsa ben kesinlikle ve tamamen güvenilir bir öğrenciydim.

Ve kopya çekmiştim.

Anlayacağınız gibi, önemli bir kopya değildi. Kimsenin gelmediğinden emin olunca rehberimi çıkarıp, potasyum, magnezyum ya da her neyse işte, bağ değerini kontrol etmek için, periyodik cetvele hızlı bir göz atmuş ve tekrar yerine koymuştum. Hepsi bundan ibaretti.

Ayrıca, Noel'den hemen sonra, Suffolk'ta Alice'le *Scrabble* oynarken, bir "E" ve "S" çekmiş ve derhal "F" ve "H" harfleriyle değış tokuş etmiştim. Üçlü puan sırasındaki "Hayret" ve "Afallamak" kelimeleri bu sayede yazılmıştı.

Ve hile anlamında, hepsi bundan ibaretti. Her iki olayda da kendimle gurur duymuyordum, ama olayın barındırdığı utanç ve

Sartre'ın "kötü şans" olarak tabir edeceği şey bir yana, en kötüsü o rahatsız edici, hilenin gereksiz olduğu duygusuydu. Her halükârda kazanacaktım ve hilenin yaradığı tek şey, zafer duygusunu lekelemesiydi. Annem ve Sartre'ın büyük olasıkla söyleyecekleri gibi, "insan sadece kendini kandırırdı."

Ama bu, *Scrabble* ya da O-Düzey Kimya değildi; çok daha önemliydi. Bu, Düello'ydu ve hile yapmamın son derece mantıklı bir fikir gibi görünmesi için en az sekiz iyi sebep vardı. 1) Öncelikle TV'de yayınlanacaktı. Tanıdığım herkes –Spence, Tone, Janet Parks, eski öğretmenlerim, Profesör Morrison ve o Neil MacIntyre piçi– izleyecekti. Tabii bir de 2) stüdyodaki izleyiciler vardı. Annem oradaydı ve tabii müstakbel üvey babam Des ve Rebecca ve Hippi Chris ve o inek Erin. Ayrıca 3) takım arkadaşlarım Patrick ve Lucy, özellikle sürekli utandırdığım ve kazanmayı fazlasıyla hak eden Lucy vardı. Ve tabii ki 4) benim aptalın, sarhoşun, sorunlunun ve salağın teki olduğumu düşünen Alice ve ayrıca, 5) takımda bile olmayabilirdim ve bütün bu etik boğuşma, kuramsal da olabilirdi. Ve 6) bir şekilde, bu durum benim hatam değildi; şeytana uymam için bu zarfı ayağımın altına bırakan Julian'ın hatasıydı ve 7) bu şartlar altında herkes aynı şeyi yapardı, hem 8) ben sadece bir insandım.

Yaptığım şeyi –*teknik olarak* hile olmakla birlikte benim güçlü bir şans ögesini de dâhil ettiğim şeyi– yapmaya işte bu nedenlerle karar verdim; kendime tek bir karta bakma izni verecektim, o kadar, yemin ederim. Ama elimi çabuk tutmam gerekecekti. Kapıya koştum, araladım, iki tarafa baktım, kimseyi görmedim ve geri masaya koştum, kartları zarftan çıkardım.

Lastik bantlarla iki desteye ayrılmışlardı. İlki başlangıç, ikincisi bonus sorularıydı. Başlangıç soruları destesini, üçte ikilik mesafeden kestim, kestiğim iki yığını, her şeyi tekrar tam doğru yerine koyabilmek için büyük bir dikkatle, yüz üstü şekilde masaya bıraktım. Göz-

lerimi sıkıca yumdum, ortada duran destenin en üstünden bir kart alıp kapalı gözlerime yaklaşık doksan santimlik bir mesafede tuttum.

Göz kapaklarımda zonklayan kanı hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtım ve muntazam bir şekilde yazılmış soruyu gördüm:

SORU: Dickens karakteri Philip Pirrip daha çok hangi adla bilinir?

... ve ufak bir sıkıntı dalgası hissettim, çünkü bunu *biliyordum*. *Büyük Umutlar*'dan Pip'ti. Cevabı zaten biliyorsam bu tür bir etik ikilemle boğuşmanın ne anlamı vardı. Ve Tanrı'yla -ya da her kiminleyse- tek bir karta bakacağıma dair sıkı bir anlaşma yapmış olmama rağmen, bir kart daha -destede sırada duran kartı- alıp çevirdim.

İşte bu daha iyi...

SORU: Kaliforniya Eyaleti'nin üç ABD ve bir Meksika eyaletine sınırı vardır. Bunlar hangi eyaletlerdir?

CEVAP: Oregon, Nevada, Arizona ve Meksika eyaleti Baja (Aşağı) California.

Oregon, Nevada, Arizona, Baja California. Mükemmel, etkileyici görünmek için yeterince zor, ama ucubik görünmeme neden olacak kadar da zor değil. *Oregon, Nevada, Arizona, Baja California*. İyi ama bu, Baha diye mi okunuyor, yoksa Baya mı? Önemi yok, bunu da cevabımın bir parçası yaparım. Doğal görünmeye çalışarak, yüksek sesle söyleme egzersizi yaptım: "Oregon, ııı, Nevada, ııııı, Arizona? Ve Baha," (küçük bir gülümseme; çünkü İspanyolcam biraz paslanmış) "yoksa Baya California mıydı?"

Peki ya Lucy de cevabı biliyorsa? Her iddiasına girerim biliyordur. İkimizden biri, diğer takımdan daha hızlı davrandığı sürece, sorun yok. Aslında, Lucy'nin cevaplamaı daha bile iyi olur, çünkü o zaman vicdanım rahat eder. *Oregon, Nevada, Arizona, Baja California*. Şimdi kartları hızla destedeki doğru yerlerine koydum, masaya vurup kenarlarını hizaya getirdim, lastik bandı doladım, bir defa, iki defa, iki desteyi zarfa koyup yaladım -ama çok fazla değil, sadece mührü bozduğum yerin etrafını-, sonra zarfı dosyaya geri tutturdum ve dosyayı tam bulduğum yere bıraktım. Yüksek sesle, "Oregon, uuu, Nevada, immmm, Arizona ve Baja California mı?" dedim.

Pencereye gittim, Manchester'ın çatılarına ve bacalarına baktım ve şimdi ne yapmam gerektiğini düşündüm. Önce Patrick'ten, samimi, mütevazı ama kendimi küçültmeyen bir özür dileyecek, ikimizin de kendimizi biraz fazla kaptırdığımızı belirtecek, ama Onur ve Saygınlığı koruyacaktım. Sonra Alice'le bir tür geçici barış yapacak ve evet, ona bozulduğumu, ama bu Neil denen herifle korkunç bir hata yaptığını ve bunun onun kaybı olduğunu gösterecektim. Ve sonra tek yapmam gereken ona neler kaçırdığını ispatlamak olacaktı; stil, zarafet, tevazu ve yanımda Alice'le bu yarışmayı kazana-caktım. *Oregon, Nevada, Arizona, Baja California*.

Kapı vuruldu ve Patrick tatsız bir yüz ve iki yanında gülümsemelerini saklamaya çalışan Alice ve Lucy'yle, içeri girdi.

"Patrick."

"Brian."

"Biraz önce olanlar için özür dilerim."

"Özrün kabul edildi."

Sonra gırtlığını temizledi ve Lucy cesaret vermek ister gibi, kurgasını dürttü. "Şey, imm, bak, Lucy ve Alice'le konuşuyorduk ve hepimizin kendimizi biraz fazla kaptırmış olabileceğimize, stüdyo ışıkları yüzünden falan, biraz fazla heyecarlandığımıza karar ver-

dik ve her neyse, hep birlikte, senin takımında kalmanı çok istediğimize karar verdik."

Ağırbaşlı bir tavırla, başımı hafifçe eğerken, "Teşekkürler, Patrick," dedim.

O da eğilerek, "Teşekkürler, Brian," dedi.

Ve Lucy bana göz kırpmıyor, gülüyor ve çaktırmadan, baş parmağıyla bel hizasından, *her şey yolunda!* işareti veriyordu. Alice temiz, yeni ütülenmiş gömleğimi ve babamın fitilli kadife ceketini uzatıyordu.

"Tamam, o zaman," dedim, "gidip canlarına okuyalım!"

SORU: E. M. Forster'ın *Howards End* adlı romanında, Leonard Bast talihsiz sonuna nasıl ulaşır?

CEVAP: Üzerine bir kitaplık devrilir ve kalbi pes eder.

Ancak canlarına okumaya gitmeden, birer fincan çayın yanında birkaç bisküvi yedik. Sonra ben erkekler tuvaletine gidip koltuk altlarımı sıvı sabunla yıkadım ve kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Sonra, biraz makyaj yapılması için ayrı ayrı soyunma odalarına geçtik. Cildiniz benimki kadar kötü olunca, bu bayağı utanç verici bir deneyim oluyor, ama benimle Janet adında hoş bir kız ilgilendi ve benimki sadece bir hasar sınırlama durumu oldu. Biraz kapatıcı ve yağ bezlerimden sızan yağ damlacıklarının stüdyo ışıklarının altında parlamasına engel olmaya yetecek kadar pudra. Üçümüzün işi fazla sürmedi; Patrick üniversite eşofman üstünü ütületti ve saçları katı, şeffaf bir spreyci kabuğunun altına güvenli bir şekilde sabitlendi. Lucy çok temiz, derli toplu ve önden düğmeli bir gömlek giydi, saçlarını kelebek tokayla arkaya tutturup hafif bir ruj sürdü. Koridorda durmuş, samimi bir sohbet içindeyken, çok hoş görüldüğünü fark ettim ve bunu ona sapık gibi görünmeden söylemenin bir yolunu bulmaya çalışırken, Alice soyunma odasından çıktı.

Yüksek boyunlu, ayak bileklerine doğru gittikçe daralan, siyah, dar, uzun bir elbise ve bacakları, masanın ön tarafından hiç görünme-

yecek olmasına rağmen, bir tür file çorap ve yüksek topuklu, bantlı, siyah ayakkabılar giymişti. Işık saçan, parıltılı bir film yıldızına benziyordu ve birden, yine kendimi hasta gibi hissettim.

“Sizce çok mu fazla olmuş?” diye sordu.

Lucy, “Alakası yok. Alice, harika görünüyorsun,” dedi. Julian, meşhur dosyasına sıkı sıkı sarılarak bizi almaya geldi ve Alice’i görünce, dönüp bir kez daha baktı. “Pekâlâ, bayanlar, baylar, hazırsanız?..” Ve stüdyo koridorlarında onu takip ettik. Yürüyüşünü seyredebilmek için Alice’in arkasında duruyordum.

Stüdyoya ulaştığımızda, diğer takım yerini alıyordu ve kanatlarda dururken, taraftarlarının alkışlarını ve bağırışlarını duyabiliyorduk. Sonra Julian başıyla işaret etti ve gladyatör sahasında boy gösterme sırası bizdeydi. Yerlerimizi almak için ilerlerken, Alice’in arkasındaydım ve izleyicilerin toplu olarak iç geçirdiğini duydum. Sahne ekibi ve kameramanlar bakakalmışlar, kulaklık mikrofonlarına bir şeyler fısıldıyorlardı ve alkışların, tezahüratların ve çığlıkların altında, duyulabilir bir hayranlık homurtusu saklıydı. Masamızın arkasına kayarken, bir limuzine biniyormuş gibi, eteğini hafife yuvarları çekince, izleyicilerden biri bir ıslık koyverdi. Cinsel-politik bakış açısıyla gerçekten onaylamamıştım ama ıslık, stüdyoda bir kahkaha kopmasına neden oldu. Alice güldü ve maskotumuz, Ayıcık Eddie’yi havaya kaldırıp yüzünün önünde tuttu. Annemin hep dediği gibi, “Güzel ve bunun farkında...”

Sandalyelerimize yerleştik ve heyecan yatışırken, birbirimize gülümsedik.

“Barıştık mı?” dedi.

“Barıştık,” dedim ve sonra izleyicilere doğru baktık. Rose ve Michael Harbinson oradaydı ve Rose gururla el salladı.

“Onları kıyafetleriyle görmek çok güzel,” dedim ve Alice azarlar gibi, bileğime vurdu. İkinci sırada, Rebecca’nın tam arkasında

oturan annem, beni sadece parmaklarını oynatarak selamladı ve baş parmaklarını havaya kaldırdı; ben de ona el salladım.

Alice, "Annen mi?" diye sordu.

"Hı hı."

"Çok hoş görünüyor. Tanışmak isterim."

"Tanışacağından eminim. Bir gün."

"Tom Selleck bıyıklı adam kim?"

"Des amca. Gerçek amcam değil, biz ona öyle hitap ediyoruz. Aslına bakarsan, annemle evleniyorlar."

"Annen tekrar evleniyor mu?"

"Hı hı."

"Bu harika bir haber. Bunu bana söylememiştin."

"Şey, dün gece söyleyecektim ama..."

"Evet, ah, evet. Dinle, Brian, Neil'le olayımızın bir yere gittiği yok..."

"Alice..."

"Sadece bir kaçamaktı; sen ve benim..." Ama sözünü tamamlayamadı, çünkü Bamber girişini yapmak üzereydi. Kalabalıktan alkışlar, tezahüratlar yükseliyordu ve Alice elimi tutup iyice sıktı ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Bu şeyi, ilk ve son kez, bitirme zamanı gelmişti.

Ve elbette, on sekiz dakika sonra kaybetmiştik.

Ya da en azından, yenilmiş gibiydik. Durum 45'e 90'dı ama şef-tali tüyü suratlı, kelleşme yolundaki Partridge denen çocuk, bir yerlerde gizli bir laboratuvarda yaratılmış, genetiğiyle oynanmış inanılmaz bir mutant ucube olmalıydı, çünkü akla gelebilecek her tür konuda, doğru cevapları peş peşe ateşlemeyi sürdürüyordu. "... Papa

XVIII, *Sar. Andreas* fayı, *Herodot*, n ve $2n-1$ asal sayılar olmak üzere, $2n-1$ ($2n-1$), *potasyum nitrat*, *potasyum kromat*, *potasyum sülfat*..." Ve bütün bunlar Modern Tarih okuyan ve yaklaşık altı yaşında görünen birinden çıkıyordu. Bunlara genel kültür demek haksızlık olurdu, çünkü düpedüz bilgiydi; saf, konsantre bilgi ve Partridge'ın kafasının gerisinde bir yerde, gizlenmiş küçük bir düğme olduğuna ve o düğmeye bastığımızda yüzünün açılıp diyetler, mikroçipler ve yanıp sönen led'leri gözler önüne sereceğine karar verdim. Bu sırada, Klasikler eğitimi alan kaptanları Canterbury'li Norton'ın, hoş, alçak ve iyi ayarlı sesiyle doğru yanıtları Bamber'a iletmekten, arkasına yaslanıp gerinmekten ve güzel, ışıltılı saçlarıyla oynayarak, Alice'e manalı "sonra görüşürüz" bakışları atmaktan başka bir şey yapmasına gerek kalmıyordu.

Patrick paniğe kapılmaya başlıyordu. Bordo eşofman üstünün yakasının etrafında ıslak bir ter halkası oluşmaya başlamıştı; olur olmaz atlıyor, hatalar, korkunç hatalar yapıyor ve titreyen parmağını, umutsuz bir sayı yapma çabasıyla, butona basıp duruyordu.

Zızzzz.

Patrick, "George Stephenson?" dedi.

"Hayır, üzgünüm, eksi beş puan."

"Brunel?" dedi Partridge.

"Doğru! On puan!"

Zızzzz.

Patrick yalvarır gibi, "Thomas Paine'in *İnsan Hakları*?" dedi.

"Hayır, üzgünüm, eksi beş puan."

"Paine'in *Akıl Çağı*?" dedi Partridge.

"Doğru! Bir on puan daha!"

Ve böyle sürüp gitti. Bu sırada Alice ve ben, işe yaramazdan da beterdik. Alice, Dame Alicia Markova olması gerekirken, Dame

Margot Fonteyn diyerek bir soruya yanlış cevap verdi. Bense ağzımı doğru dürüst açmıyordum bile; takım konsültasyonları sırasında, Lucy ne derse, başımı deli gibi sallıyordum. Aslında inanılmaz Dr. Lucy Chang olmasa, çoktan eksili sayılara inmiştik, çünkü Patrick'in her yanlış cevabına karşılık, Lucy, sessizce ve tevazuyla bir doğru cevap veriyordu. "Anıların incelenmesi?" -Doğru- "Düşünüyorum, öyleyse varım?" -Doğru- "Handel'in *Rahip Zadok*'u?" -Doğru- ve bir noktada, kalabalık onu alkışlarken, kendimi, Alice'in üstünden eğilip, Lucy'nin parlak siyah saçını kulağının arkasına itip, *mütevazı* bir tavırla önüne bakışını izlerken buldum. Ve aklıma Rebecca'nın sözleri geldi; belki de ona çıkma teklif etmeliydim. Ben bunu neden düşünmemiştim? Belki de cevap buydu. Belki, Alice'le şu olay yürümezse o zaman...

Ama neler düşünüyordum ki böyle? 100'e 65 yeniliyorduk ve ucube çocuk Partridge şimdi de Evariste Galois'nin matematik teorileri ya da tamamen anlaşılmaz bir şeyle ilgili üst üste üçüncü doğru cevabını veriyordu ve ben burada oturmuş, sersem gözlerle maskotumuzun kafasının arkasına bakıyordum ve yeniliyorduk, yeniliyorduk, yeniliyorduk ve fark ettim ki cepte tuttuğum Oregon, Nevada, Arizona ve Baja California'ya rağmen, kazanabilmemizin tek yolu, izleyicilerden birinin, mesela Rebecca Epstein'ın, yüksek güçte keskin nişancı tüfeğiyle Partridge'i indirmesiydi.

Ve sonra inanılmaz bir şey oldu ve cevabını bildiğim bir soru geldi.

"Kahramanın biricik sevgilisini kendi saç örgüsüyle boğduğu, *Porphyria'nın Âşığı*, hangi Viktorya dönemi şairinin anlayış şiiRIDIR?"

"Robert Browning?"

"Doğru!"

Ve alkış, söylemem gerekir ki annem tarafından başlatılan gerçek bir *alkış* yükseldi, ama yine de bir alkıştı işte ve bonus soru şansını yakalamıştık.

“... Bitki hücre yapısı hakkında olacak!”

Alice ve ben duyulacak şekilde inledik ve işe yaramaz fazlalıklar olarak sandalyelerimize iyice gömüldük. Ama önemi yoktu, çünkü Doktor Lucy Chang oradaydı ve bitki hücre yapısı hakkında Doktor Lucy Chang’in bilmeyeceği hiçbir şey bilinmeye değmezdi. Lucy, soruları bir damla ter dökmeden, silip süpürdü.

“... *Parankima, kolenkima... sklerenkima mı?*”

Ah, evet, *sklerenkima*ydı ve kalabalık bir kez daha alkışlıyordu ve 115’e 95’le oyuna dönmüştük ve tekrar uyanmıştık ve sonuçta, kazanabileceğimi –ah, hayır, takım olarak kazanabileceğimizi– artık biliyordum.

“Bir başlangıç sorusu daha, Dickens karakteri Philip Pirrip...”
Biliyordum.

Zızzz.

“*Büyük Umutlar*’dan Pip,” dedim net ve özgüvenli.

“Çok iyi tahmin,” dedi Bamber ve izleyicilerden bir alkış ve hatta sarırm ön sırada sırttmakta olduğunu görebildiğim Rebecca’dan bir ıslık yükseldi ve herhalde gol atmak böyle bir şey olmalıydı. Yine de gülümsememeye gayret ettim. Ciddi, kendinden emin göründüm ve zihnim tıkr tıkr işliyordu, çünkü birazdan neyin geleceğini biliyordum. “Oregon, ummm, Arizona, um, Nevada ve Baja –yoksa Baya mıydı?– California?” Ama sakın ol, sakın ol, önce bonus soruları; bizi 115’er puanla kafa kafaya getirecek potansiyel on beş puan ve benim az önce kazandırdığım on puan var, ama her şey bonus soruların ne olduğuna bağlı...

“Ve bonus sorularınız, William Shakespeare’in oyunlarının açılış ve kapanış cümleleri hakkında.”

Evvvet! diye düşündüm, ama söylemedim ya da, *Bunları yapabilirim, iddiasına girerim, biliyorum*’u yüzüme yansıtmadım. Rakip ta-

kım elbette sinirden köpürüyordu, çünkü kendilerinin de bu sorulara doğru cevap verebileceklerini biliyorlardı ve Klasikler eğitimi alan Norton, saçlarını umutsuzca savurdu, ama şansınıza küstün, beyler, çünkü sorular artık *bizim*. Alice de kendinden emin hissediyor olmadıydı, çünkü bana baktı, kafasını hafifçe eğerek, *Haydi, Bamber, elinden geleni ardına koyma, bir şey fark etmez, çünkü ben ve Brian ruh eşiyiz ve üzerimize ne salarsan sal, birlikte üstesinden geliriz, dercesine gülümsedi ve işte, ilk bonus sorusu geliyordu.*

"Hangi oyun 'Evinize, sizi avareler, gidin evinize. Bugün tatil mi ki?" satırlarıyla başlar?"

Biliyordum.

Patrick'e, "*Jül Sezar,*" diye fısıldadım.

"Emin misin?" dedi Patrick.

"Kesinlikle. O-düzeyde işlemiştik."

Patrick kararlı bir sesle, "*Jül Sezar,*" dedi.

"Doğru!" dedi Bamber ve sıradaki soru yola çıkmadan önce, hafif, çok değil, ancak yeterli miktarda alkış duyuldu.

"Hangi oyun "Ben hemen şimdi gemiye binip gideceğim. Bu üzücü olayı, büyük bir üzüntüyle anlatacağım devlete," sözleriyle biter?"

Biliyorum. *Othello*.

Alice, Patrick'e, "*Hamlet* mi?" diye fısıldadı.

Nazik ama sert bir sesle, "*Hayır, bence Othello,*" dedim.

"Lucy?" dedi Patrick.

"Üzgünüm, hiçbir fikrim yok."

Alice bir kez daha, "*Hamlet* olduğundan gerçekten yüzde doksan eminim," dedi.

"Brian?"

“Sanırım *Hamlet* götürülen cesetler ve atılan silahlarla ilgili bir şeyle bitiyor. Buradaki, ‘üzücü olay’ *Desdemona* ve *Othello*’nun ölümü, bu yüzden, *Othello* olduğundan bayağı eminim, ama *Hamlet* demek istiyorsan, o zaman, elbette, *Hamlet*’le devam et.”

Ve Patrick bir bana, bir Alice’e baktı, seçimini yaptı ve mikrofona dönüp, “*Othello* mu?” dedi.

“Doğru cevap *Othello*!” Ve kalabalık çıldırdı. Patrick masa boyunca uzanıp, dostça bir tavırla kolumu sıvazladı, Lucy göz kırptı ve Alice bana, onda daha önce hiç görmediğim bir bakışla, şu ışıltılı minnet, tevazu ve samimi beğeni ifadesiyle baktı. Eli masanın altında aramıza uzandı, bacağına okşadı ve sonra elimi bulup sıktı, başparmağını ıslak ve nemli avcuma sürttü ve şimdi de bantlı siyah ayakkabısını benim kürek gibi, kocaman ayaklarımın arasına sıkıştırıyor ve ayak bileğimi sıvazlıyordu. Birbirimize sadece bir saniye süren ama sonsuz gibi gelen bir bakış attık ve alkışlar sürdü, sürdü ve ben bütün çabama rağmen gülümsedim, ama Bamber yine konuşmaya başlamıştı ve diyordu ki...

“Son bonus sorunuz. Hangi oyun ‘Ama hepsi bir, oyunumuz bitmiştir/ Ve mücadelemiz sizi hergün memnun etmektir?’ satırıyla son bulur?”

Biliyordum.

Ve Alice ve ben masanın altından elele tutuşmayı sürdürerek, kusursuz bir ağız birliğiyle, bir bütün olarak, “*On İkinci Gece!*” diye fısıldadık.

“*On İkinci Gece?*” dedi Patrick.

“*On İkinci Gece doğru!*” dedi Bamber ve kalabalık alkışladı ve masanın altından Alice’in elini gizli gizli tutmayı sürdürerek, izleyicilerin arasındaki Rebecca’ya baktım. Koltuğunda dikilmiş, parmaklarıyla ıslık çalıyor, çığlıklar atıyor ve başının üstüne kaldırdığı elleriyle alkış tutuyordu. Arka sırasında oturan annem baş parmaklarını

havaya kaldırmıştı ve Des de el çırpıyordu. Annemin kulağına eğilip, "Oğlun bütün bunları nereden biliyor? Gurur duyuyor olmalısın!" ya da ona benzer bir şey söylediğini tahmin ediyordum ve alkış seslerinin arasında, Alice'in, "Sen kesinlikle inanılmazsın," gibi bir şey söylediğini duyar gibi oldum. Ve ardından, Bamber.

"Çok iyi iş çıkardınız! Bu sizi, son dört dakikaya girerken kafa kafaya getirdi ve her iki takım için de hâlâ bolca zaman var. İşte geliyor; parmaklar butonların üstünde ve sıradaki on puanlık başlangıç sorunuz: Kalforniya eyaleti..."

Biliyordum.

Ve masanın altından Alice'in elini sıkı sıkı tutmaya devam ederek, sağ elimle düğmeye uzandım, bastım ve mutlak bir netlikle, "Oregon, Nevada, Arizona ve Baja -yoksa Baya diye mi okunuyordu?- California," dedim.

Ve sonra arkama yaslanıp alkışı bekledim.

Ve gelmedi.

Hiçbir şey.

Alkış falan yoktu; sadece şu korkunç sessizlik.

Ben.

Anlamıyordum.

Bir açıklama için Alice'e baktım, ama yüzünde ilk başta, şaşkınlık ve zekâm karşısında samimi bir hayranlık olarak yorumladığım, ama sonra gözlerimin önünde değişip, çok çok daha kötü bir şeye dönüşen, tuhaf, allak bullak bir gülümsemeyle dimdik bana bakıyordu. Masanın ilerisine baktım ve Lucy ve Patrick'in yüzlerinde de aynı dehşet ve küçümseme ifadesi vardı. İzleyicilere baktım ve sık aralıklarla sıralanmış dizi dizi sessiz siyah delikler, şaşkın çatık kaşlar altında açık duran ağızlar gördüm. Sandalyesinde öne eğilip, başını ellerinin arasına alan Rebecca hariç. Stüdyodaki seyircilerin

arasında gittikçe artan bir uğultu vardı ve sonra biri, yüksek ve isterik bir kahkaha koyverdi ve ani bir sancı ve boşlukta arkaya doğru düşüyormuşum hissi veren bir pişmanlıkla ne yaptığımı fark ettim.

Soruyu, daha sorulmadan doğru yanıtlamıştım.

Sessizliği bozan Bamber Gascoigne oldu.

“Pekâlâ, bu hayli dikkat çekecek şekilde, doğru cevap gibi görünüyor... bu nedenle...” parmağını kulağına bastırmuş, kumanda odasıyla fikir alışverişinde bulunuyordu ve ardından “... sanırım... kaydı... bir iki dakikalığına durdursak iyi olacak...” dedi.

Ve masanın altında, Alice elini elimden çekti.

EPILOG

Biraz öğrenmek, tehlikeli bir şeydir.

Ya derinden için ya da Pieria kaynağını tatmayın,

Orada sığ cereyanlar Beyni sarhoşa çevirir,

Ve çokça içmek bizi yeniden ayıltır.

Alexander Pope, Tenkit Üzerine bir Deneme

İyi bir şeyler olacağını biliyorum,

Ve ne zaman olacağını bilmiyorum,

Ama söylemek bile olmasını sağlayabilir.

Kate Bush, Cloudbusting, The Hounds of Love

SON SORU: Doğu-Batı eksenini üzerinde 160 mil mesafede, Yunan adalarının en büyüğü olan ve idari merkezi Heraklion olan hangi Akdeniz adası, ilk gerçek Avrupa medeniyeti Minos Krallığı'nın eviydi?

CEVAP: Girit.

12 Ağustos 1986

*N'aber yabancı? (*N'aber? İmla!?)*

Nası gidiyo? İddiasına girerim, bunca zaman sonra bu tam bir sürpriz olmuştur! Evet, ön taraftaki posta damgası doğru. Aslında ilk kez yurtdışındayım. Üstelik sıcak bir yerde! Hatta bir tür bronz tenim bile oldu, ya da en azından soyulmam sona erince olacak. Tahmin edileceği gibi, ilk gün işi biraz abarttım ve bir süre bayağı acı çektim ve yemeklerimi ayakta yemek zoruna kaldım, ama şimdi daha iyiyim. (Cildim de temizlendi tabii, ama bunu bilmene gerek yok!!!!) Ayrıca şnorkelle dalmayı da öğrendim; panik atağa maruz kalarak. Yemekler harika; bol bol yanık et ve kesinlikle hiç sebze yok. Bugün ilk beyaz peynirimi yedim. Hımmmm, biraz tuzlu pa-

ketleme maddesine benziyor. Luigi'nin Yeri'ne gittiğimiz ve senin o balo elbisesini giydiğin akşamı hatırlıyor musun?

Her neyse.

Kartın tam biz yola çıkmadan önce geldi ve hoş bir sürpriz oldu; üstelik beni rahatlatmış da. O küçük, immm, maceramızdan sonra, bana hâlâ biraz kırgınsındır diye düşünüyordum. Patrick'i hiç görüyor musun? Toparlandı mı, yoksa adım hâlâ lekeli mi? Ona selamlarımı ilet, geri çekil ve yüzünün renginin değişmesini seyret.

Önümüzdeki dönem Helen Keller'ı oynayacak olman gerçekten harika bir haber. Gerçek bir mücadele olacağını tahmin ediyorum. Yine de en azından öğrenilecek replikler yok! Noel Coward oyuncululuğun mobilyalara çarpmamaktan ibaret olduğu konusunda ne demişti? Ha-ha! Özür dilerim!!! Komik değil. Cidden, gerçekten ama gerçekten bravo. Harika bir Helen olacaksın. Belki gelip seni seyredirim, hele Hedda'lığını kaçırmışken. (Pişman bir kalecinin bir defasında dediği gibi. Anladın? Bir futbol espri! Ha-ha!) Seni bunca zaman sonra yeniden görmek güzel olur. Anlatacak o kadar çok şey var ki...

... Ve bu noktada yazmayı bırakmam gerekti, çünkü onun akşamüstü yüzüşü sonrası merdivenleri tırmandığını duyabiliyordum ve uçak postası mektubunu kitabın arasına sakladım, kendimi yatağa attım ve *Yüz Yıllık Yalnızlık*'i okur gibi yapmaya koyuldum.

Sonuçta en çok, iyi ve genç araştırmacı Julian'a üzülmüştüm. Hikâyeme bir anlam katabilmek için, onu da işin içine birazcık katmak zorunda kalmıştım.

Temel olarak, olay şöyle gelişmişti: Masanın üstünde yatarken, dosyayı –Julian'ın beni yukarı taşıdıkları zaman arkada bıraktığı dosyayı– kazayla yere düşürmüştüm, zarfın ağzı açılmış ve soru kâğıtları yere saçılmıştı. Doğal olarak, kartların ne olduklarını id-

rak edince, hemen zarfın içine geri tıkmıştım ve görünüşe bakılırsa, görüş alanımdan çıkarmadan önce, kartlardan birinin üstünde yazanları fark etmiş olmalıydım. Bilirsiniz işte, bir tür *bilinçaltı* olayı.

Ve kaydı hurdaya ayırıp herkesi eve göndermek zorunda kaldıkları düşünülürse, bu konuda hayli nazik davranmışlardı. Demek istediğim, Gestapo falan gibi davranmamış, gözüme bir masa lambası tutup beni hırpalamamışlardı, çünkü sanırım teknik olarak yanlış bir şey yapmamıştım. En azından hakkımda kovuşturma açılmasını gerektiren herhangi bir şey.

Elbette bütün takımı diskalifiye etmek zorunda kalmışlardı, çünkü her ne kadar ben olaya benden başkasının dâhil olmadığına ve bunun sadece benim hatam olduğunda ısrar etsem de, riski göze alamazlardı. Ve buraya kadardı. Düello'nun sonuna gelmiştik. Herkes için.

Ve itiraf etmem gerekir ki olayın tamamı hayli utanç vericiydi. O kadar ki kendimi takımın geri kalanıyla seyahat edebilecek gibi hissetmemiştim, çünkü zaten beni arabaya alacaklarından emin değildim ve taraftar minibüsünde isteneceğimden de emin değildim. Bu yüzden, annemle birlikte ön koltuğa sıkışıp Des'in yük minibüsüyle Southend'e döndüm. Hani şu gazetelerde gördüğünüz, suçluların polis karakolundan gri bir battaniye altında saklanarak, telaşla çıkarıldıkları fotoğrafları bilirsiniz. Eh, biraz öyle oldu. Biz park alanından çıkarken, diğerlerinin Alice'in sarı 2CV'sinin etrafında durduklarını gördüm ve sanki Patrick bağırarak arabanın lastiklerini tekliyor, Lucy onu sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Alice hâlâ o harika siyah elbise içinde, bir elinden sarkan Ayıcık Eddie'yle, arabaya yastı dururken çok üzgün ve güzel görünüyordu. Minibüsle yollarından geçerken bir an göz göze geldik ve, "Bakın, işte orada!" tadında bir şeyler söylemiş olmalıydı, çünkü hepsi döndü ve eh, böyle durumlarda belli bir davranış biçimi ya da takınılacak bir yüz ifadesi yoktu, bu yüzden ben de camın arkasından, "Özür dilerim!" kelimesini mırıldandım.

Gördükleri ten emin değildim.

Patrick fırlatacak bir şeyler arayarak tam çıkaramadığım bir şeyler haykırı ve Alice kafasını ağır ağır salladı.

Ama Lucy'nin el salladığını gördüm ve çok nazik olduğunu düşündüm.

O, akşamüstü şekerlemesi için derin bir uykuya dalınca, denize bakan verandaya çıktım, ahşap masaya oturdum ve yazmaya devam ettim.

Bunun için özür dilerim. Bir kesinti oldu. Nerede kalmıştım? Evet, belki gelir, şu Helen Keller olayını izlerim; gerçi seyahat etmek için hayli uzun bir yol. Dundee'ye taşınıyorum. Önümüzdeki ekimden itibaren orada bir yerim olacak. Yine İng. Ed, gerçi orada sadece Edebiyat diyorlar ve çok da önemli olmadığını düşünüyorum. Taze bir başlangıç yapmak falan bayağı iyi geliyor. Gelecekte umutluyum ve bu kez, derslerime daha fazla konsantre olmayı umuyorum.

Anneme de yetkililere anlattığım hikâyeyi anlatmıştım ve her ne kadar o anda çok bir şey söylemese de, sarırm bana inanmıştı. Ama ertesi günün erken saatlerinde, nihayet Southend'e vardığımızda, ben eski odama çıkan merdivenleri tırmanırken, önemli olmadığını, benimle her şekilde gurur duyduğunu söyledi. Gerçekten doğru olduğundan emin olamasam da, bunu ondan duymak güzeldi.

Sonra, ertesi sabah İngilizce Bölümü'nü aradım ve ani bir hastalık nedeniyle bir hafta derslerde bulunamayacağımı haber verdim. Ama haber hızla yayılmış olmalıydı, çünkü Profesör Morrison neyim olduğunu sormadı bile. Anladığını ve kulağa iyi bir fikir gibi geldiğini ve istediğim kadar istirahat edebileceğimi söyledi. Böylece

haftanın büyük kısmını yatakta, genel olarak uyuyarak, okuyarak, içki içmeden, dumanın dağılmasını bekleyerek geçirdim.

Ama bilirsiniz ki bazı dumanlar asla dağılmaz. Odamdan doğru dürüst çıkmadığım iki haftanın sonunda, geri dönmemenin belki de en iyisi olacağına karar verdim. Böylece bir öğleden sonra Des'in minibüsüne atladık ve Josh ve Marcus dışarıdayken eşyalarımı topla-
yıp aynı gün geri döndük. Sonra yatağa döndüm ve uzunca bir süre daha orada kaldım. Ta ki annem gidip bir doktora görünmemde ısrar etmeye başlayana kadar ve ondan sonra olaylar biraz daha iyi görünmeye başladı.

Yılın kalan kısmını Ashworth Elektronik'te, ekmek kızartma makinesi fabrikasındaki eski işimde geçirdim. Sanırım beni geri aldıklarına memnun olmuşlardı. Annem ve Des pansiyon imparatorluklarının büyük açılışını altı ay kadar ertelemek zorunda kaldılar, ama bu konuda hiç sorun çıkarmadılar ve sanırım, Des iyi biriydi. Spencer nisan ayında ayaklandı, şartlı tahliye edildi ve bayağı ağır bir para cezası aldı. Ama ona Ashworth Elektronik'te benim yanımda bir iş ayarlamayı başardım ve böylece onunla daha fazla vakit harcayabilmem iyi oldu. Ona, olanlar hakkında hikâyenin tamamını anlatmadım, o da sormadı; belki de böylesi en iyisiydi. Tone'u da ara ara görüyordum, ama çok fazla değil, çünkü sürekli olarak Salisbury Ovası'nda gizli tatbikatlara katıldığı için genelde uzaklardaydı.

Başka? Çok okudum. Çoğu berbat birkaç şiir, biraz kısa hikâye, bir radyo oyunu yazdım. Oyun birinci ağızdan, içsel bir bilinç akışı monologuydu, ama günümüze uyarlanmış ve Cuma'nın bakış açısından yazılmıştı. *The Hounds of Love*'ı tekrar tekrar dinledim ve Kate'in neredeyse kesinlikle en iyi albümü olduğuna karar verdim.

Ve sonra, haziran ayında, hiç beklenmedik bir anda, bir telefon geldi.

Her neyse, artık kapatmalıyım. Yanık et kokusu alıyorum ve bu, akşam yemeğinin yaklaştığı anlamına geliyor!!!

Geriye dönüp bakınca, komik zamanlardı, öyle değil mi, Alice? Sürekli aklımda beliren metafor (yoksa "mecaz" mı demeliyim????), çocukluğumda babamın bana bir Airfix maketi alması. Mutfak masasına oturmuş ve daha kutuyu açmadan, bütün doğru aletlere sahip olduğumdan emin olmuştum; doğru yapıştırıcı cinsi, doğru boyalar –mat ve parlak– ve gerçekten ama gerçekten keskin bir maket bıçağı ve kendi kendime talimatlara harfi harfine uyacağıma ve gerçekten ağırdan alacağıma, aceleye getirmeyeceğime, özenle ilerleyeceğime, konsantre olacağıma, gerçekten ama gerçekten konsantre olacağıma ve böylece sonunda kusursuz bir model uçağım olacağına, hani şu kusursuz bir model uçağının nasıl olması gerektiğine dair Platonik ideale ulaşacağıma söz vermişim. Ama bir yerlerde, bir şeyler illa yanlış gitmeye başlıyordu; bir parçayı masanın altında kaybediyor, boyayı etrafa bulaştırıyordum ya da devir yapması gereken bir pervaneye yapıştırıcı geliyor ve takılıp kalıyordu ya da içi görünen kabin camına boya bulaştırıyordum ya da kargoyu kaydırırken yırtıyordum ve böylece, babama gösterdiğimde, bitmiş ürünün mutlaka bir şekilde... umduğum kadar iyi olmayan bir yanı oluyordu.

Birkaç kez, bu uzatmalı metaforu bir şiirin temeli olarak kullanmak için girişimde bulundum ama henüz sonuca ulaşamadım.

Her neyse, yeni akademik yılda her şeyin en iyisini dilerim. Yerleşir yerleşmez bir iki satır yazarım, böylece belki...

Uykulu gözlerini akşam güneşine karşı kırpıştırarak, "Kime yazıyorsun?" dedi.

"Anneme," dedim, "yüzme nasıldı?"

"Çok tazeleyici. Gerçi saçıma bir şey yapıştı ama..."

"Çıkarmamı ister misin?"

"Evet, lütfen." Üstünü giymeden verandaya çıktı ve yere, dizlerimin arasına oturdu.

"Önce bir şeyler giymek istersin belki?" dedim.

"Sen de dişlerine bir yumruk istersin belki?"

"İnsanlar seni görebilir!"

"Ne olmuş yani? Tanrım, Jackson, yemin ederim Mary-sıçtığımın Poppins'iyile tatile çıkmış gibiyim..."

"Gerçekten çok fazla küfrettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Kapa çeneni ve bak, tamam mı? Bir şey görüyor musun?"

"Hı hı. Yağ, katran ya da onun gibi bir şeye benziyor."

"Çıkıyor mu?"

"Pek sayılmaz."

"Sence duşta daha mı kolay olur?"

"Evet, belki."

"Peki... sen de geliyor musun?"

"Evet. Tamam."

İşte böyle. Daha ilk günlerdeydik elbette. Telefonda konuştuğumuz zamanki orijinal fikir, seyahat ederken ayrı odalarda ya da en azından iki ayrı tekli yatağı olan bir odada kalmamızdı, ama bu plan fazla pahalıya patlayacaktı ve üçüncü gecede, çok uzun, samimi bir sohbetin ve koca bir Metaxa şişesinin sonunda kendi kendini yok etti.

Ama her neyse, dediğim gibi, işte buradayız. Tam olarak beklediğim yerde ya da olmak istediğim yerde değilim ama kim öyle ki? Ayrıca, dürüst olmam gerekirse, onun burada benimle olmasını da beklemiyordum. Hâlâ çok fazla küfrediyor, elbette ama beni çok da güldürüyor. Kulağa çok büyük bir şey gibi gelmiyor, ama aslına

bakarsanız, daha birkaç ay önce, mümkün bile görünmüyordu. Sonuçta her şey yolunda.

Aslında her şey gayet yolunda.

Bütün genç insanlar bir şeyler için endişelenirler; bu, büyümenin doğal ve kaçınılmaz bir parçasıdır ve on altı yaşındayken, benim hayattaki en büyük kaygım da O-düzeyi sınav notlarım kadar iyi ya da saf ya da asil ya da gerçek bir şeyi bir daha asla başaramamaktı. Ve sanırım hâlâ da başaramayabilirim. Ama bu uzun, çok uzun zaman önceydi. Artık on dokuz yaşımıdayım ve bu tür şeyler konusunda, *çok daha* bilge ve serinkanlı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.

TEŞEKKÜRLER

Aşağıdaki kişilere katkılarından, desteklerinden ve esprileri için teşekkür borçluyum: hevesleri için Hoder'daki herkese, özellikle enfes editörlüğü için Mari Evans'a, Johnny Geller'a ve Curtis Brown'daki herkese. Paha biçilmez tavsiyesi için Hannah MacDonald'a ve baştaki hevesi için Roanna Benn'e özel bir teşekkür borçluyum. Douglas Keab, Micheal McCoy, Josh Varney, Nicola Doherty, Emma Longhurst, Nick Sayers, Judith Auld, Justin Salinger, Tamsin Pike, Christine Langan, Camilla Campbell, Nicholas Wilson-Jones, Olivia Trench, Susie Phillips, Crispian Balmer, Sophie Carter, Eve Claxton, Matthew Warchus ve Nell Denton'a *o elbiseyi giydiği* için teşekkürler. Dramatik nedenlerden ötürü, *University Challenge*⁶⁶ kuralları ve çekim sürecinde birtakım değişiklikler yapıldı; bütün sadelik taraftarlarından özür dilerim.

Sayısız referans kitabına ama özellikle, onlarsız tek bir evin olmaması gereken Britannica Ansiklopedisi'ne ve Peter Gwyn'in *University Challenge: The First 40 Years* adlı kitabına teşekkür borçluyum. Ayrıca Bamber Gascoigne, Jeremy Paxman ve 2002 şampiyonu Somerville Koleji, Oxford'a, farkında olmadıkları ilham için samimi teşekkürlerimi sunmak isterim. En çok, farkında olsa da olmasa da, her sayfada var olan Hannah Weaver'a teşekkür etmek isterim.